

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

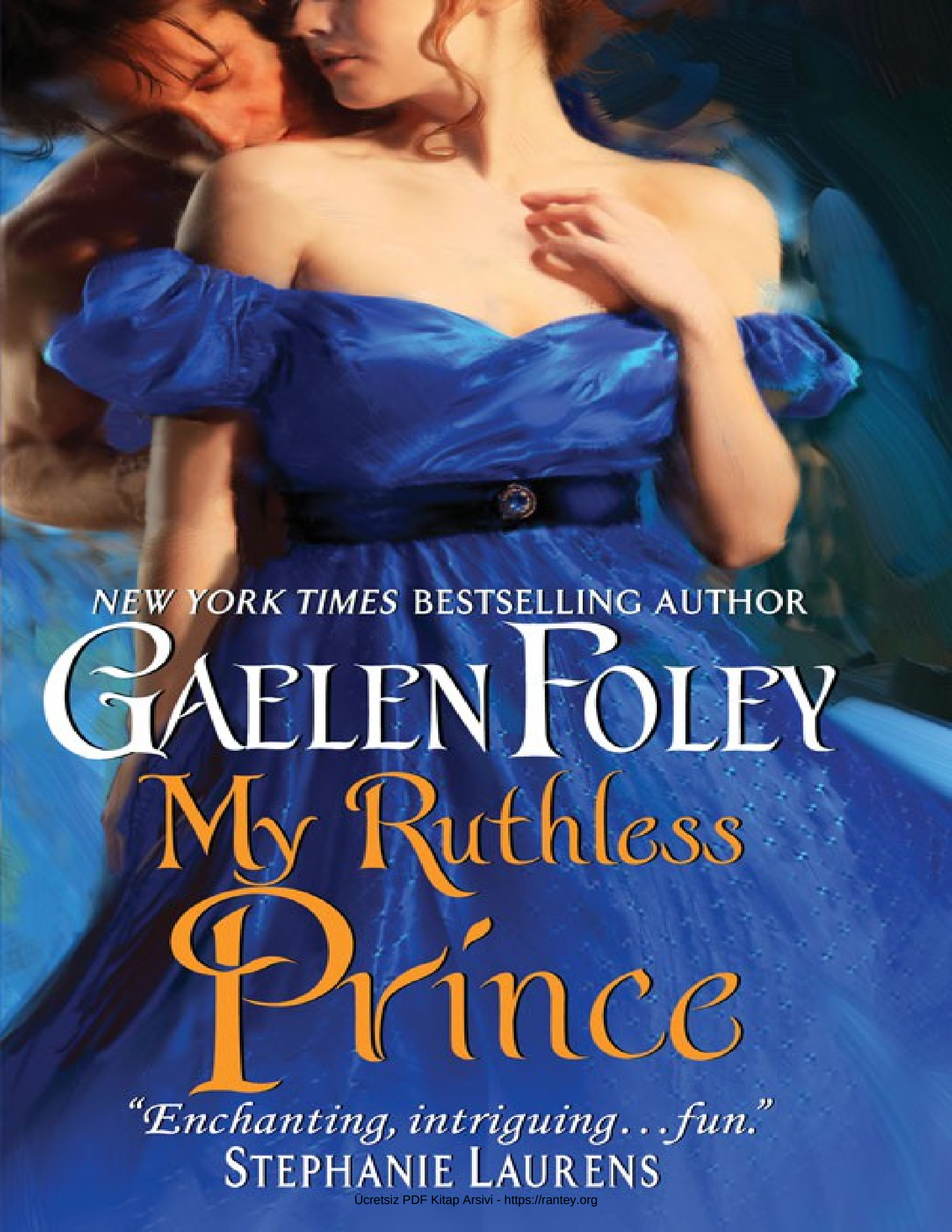
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GAELEN FOLEY

My Ruthless
Prince

"Enchanting, intriguing...fun."

STEPHANIE LAURENS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Acımasız Prensım

Gaelen Foley

AVON

An Imprint of HarperCollinsPublishers

OceanofPDF.com

Epigraf

*Ölmedim ve hayatta değildim;
Eğer biraz aklınız varsa, yaşamdan ve
ölümünden mahrum kaldığımda ne hale
geldiğimi kendiniz düşünün.*

-Dante'nin *Inferno*'su, Canto XXXIV, ll. 25-27

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Epigraf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

[*Gaelen Foley*](#)

[*tarafından Telif*](#)

[*Hakkı*](#)

[*Yayıncı Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

Bavyera Alpleri, 1816

Başka bir kurşun omzunun yanından vızıldayarak geçtiğinde, en yakındaki yüksek ağacın arkasına döndü.

Buraya geldiğine göre sen de en az onun kadar delisin! diye düşündü. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Dünyada kalan son arkadaşı oydu ve eğer o yardım etmezse, kimse etmeyecekti.

Etrafındaki Alp ormanı silah sesleri ve fark edildiği anda Waldfort Kalesi'nden dışarı fırlayan siyah giyimli muhafızların öfkeli, bağırarak emirleriyle çınliyordu. Sırtını ağaç gövdesine dayamış, göğsü kabarmış olan Emily Harper kaçmak için bir sonraki fırsatı bekliyordu.

Haftalardır temkinli bir mesafeden avını izliyordu ama adam gelip de dağın tepesindeki uğursuz kalede gözden kaybolduğunda, ormandan gizlice geçip onu görmeye çalışmaktan, onu nasıl uzaklaştıracağını bulmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ama sonra nöbetçilerden biri onu fark etmiş ve Drake'i kurtarma çabaları yarıda kesilmişti.

Şimdi! Harekete geçerek bir kez daha geyik yolundan aşağıya doğru atıldı, kahverengi yün pelerini arkasından akıyordu, yayı ve ok sadağı her adımda sırtına çarpıyordu.

Güneşin altın ışıkları ormanın yemyeşil kasvetini meleklerin mızrakları gibi delip ona yolu gösteriyordu. Pratik bakışları engebeli, açılı zeminde bir sonraki adımı taradı. Eğim keskindi - neredeyse kayıyordu - ama hafifçe döndü, çevik bir patinajla düştü, sonra bir kayayı kemikli bir el gibi kavrayan bir ağacın kalın, budaklı kökünden atladı ve koşmaya devam etti.

Ona yaklaşıyorlardı.

Nabzının vahşi uğultusu kulaklarında zonkluyordu ama ayak sesleri ormanın zeminini yumuşatan kalın çam iğneleri yatağının üzerinde sessizce ilerliyordu.

Kaç tane yabancı paralı askerin onu kovaladığını saymak için durmamıştı, bazıları yaya, bazıları at sırtındaydı.

Bazıları köpekli.

Ama seçkin Promethean kabalasının gerçek olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, güvenlik görevlilerinin varlığı son derece ikna ediciydi.

Varlığı fark edilir edilmez, güvenlik güçleri, Avrupa'nın en zengin ve en güçlü adamlarından bazılarının gizli bir toplantısının yapıldığı uzak Bavyera şatosunun duvarlarının arkasından dışarı akın etmişti.

Eğer kötü bir şey peşinde değillerse, o zaman neden bütün silahlı korumalar insanları uzak mı tutuyor?

Emily, soylu okült komplocuların bitmek bilmeyen güç arayışlarında ne tür çarpık yeni zorbalık planları kurduklarını şahsen umursamıyordu. Buraya gelmesinin tek bir nedeni vardı: Drake'i eve getirmek.

Ne derse desin, o buraya ait değildi ve bu kiralık haydutlar onu dağdan aşağıya kadar sürseler bile, kendi kendine yemin etti

sadece tekrar tırmanacaktı. Pes etmeyi reddetti, ondan vazgeçmeyi reddetti. Sevgili delisinin ona ihtiyacı vardı -bunu bilse de bilmese de. Ne pahasına olursa olsun, onsuz gitmeyecekti. Onu en karanlık anında terk etmemişti ve bu iyiliğe karşılık verme zamanı gelmişti.

Drake'in başı sandığından daha büyük bir beladaydı. Düşmanlarını boş verin, artık arkadaşları bile onu öldürmek istiyordu.

"Dort! Dort ist er!"

"Là-bas!"

Asın şunu. Başka bir mermi tepesinde uçarken kaşları çatıldı
Önündeki ağacın kabuğunu ısırarak.

Onu görmüşler.

Omzunun üzerinden öfkeli bir bakışla, yayını omzundan silkerek önündeki patikanın kenarındaki eski bir karaağacın arkasına kaçtı. Elleri sanki kendi iradesine sahipmiş gibi bir oku düzgünce yerleştirdi.

O anın gelmesini beklerken, hafızası Drake'le çocukken ailesinin arazisinde saatlerce oynadıkları saklambaç oyunlarının görüntüleriyle doldu.

Evlerine döndüklerinde Westwood Malikanesi'nin ormanlık parkında vahşi vahşiler gibi koşturmuşlardı: Kontun haşarı varisi ve oduncunun evcilleşmemiş kızı.

Bu tür büyük rekabetler onları yarışmaya itmiş, küçük ortak maceralarında, ağaçlardan sallanmalarında, düşmüş kütükleri köprü olarak kullanmalarında, derenin kontun geniş arazisinden geçtiği oldukça derin vadide birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışmışlardı. Kim bir taşı daha iyi sektirebilir, kim bir sopayı mızrak gibi daha uzağa fırlatabilirdi. Tavşanlar için tuzaklar kurdular, ama sonra ödülleri Aşçı'ya teslim edemeyecek kadar yufka yürekliydiler. Coney'lerin gitmesine izin vermişler ve birçok yaz öğleden sonrasını kurbağa yakalayarak geçirmişlerdi.

Ama sonra Arayıcı geldi, Virgil adındaki o kule gibi, suskun İskoç,
ve Drake Başmelek Aziz Mikail Tarikatı'na seçilmişti. Onun

Ebeveynleri, yüzyıllar önce atalarındaki Haçlı şövalyeleri tarafından soylarına yüklenen bu gizli görevi kabul etmişti. Onların onayıyla kısa süre sonra İskoçya'daki gizemli askeri okula gitmiş ve bir gün Tarikat'ın en büyük savaşçısı olacağıyla övünmeye başlamıştı.

O zamanlar böbürlendiği için onun inciklerine tekme basmış, ertesi gün geldiğinde hüngür hüngür ağlamıştı ve sağlığına kavuşturduğu ve yavaş yavaş evcil hayvana dönüştürdüğü yaralı vahşi hayvanlardan oluşan tuhaf koleksiyon dışında oynayacak kimse yoktu.

Zamanla Drake hedefine doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken, o da yalnız kalmaya alıştı. Çok geçmeden, kabadayı, siyah saçlı çocuk nefes kesici derecede yakışıklı bir genç adam haline gelmişti ve artık Tarikat onu o uzun, tehlikeli görevlerden birine her gönderdiğinde nereye gittiğini söylemesine izin verilmiyordu.

Ve sonra, geçen yıl, hayatının en karanlık günlerinden birinde, Tarikat'tan onun ortadan kaybolduğu haberini aldılar.

Emily sırtını ağacın geniş gövdesine dayamış, peşindekilerin ilerleyişini dinliyordu.

Belki de beni yakalamalarına izin vermeliyim.

Onu kaleye, Drake'e daha yakın bir yere götüreceklerdi. Ama bir sonraki kalp atışında bu düşünceyi reddetti.

Çok riskliydi. O bir hanımefendi değildi ve bunun gibi öfkeli düşman erkeklerin düşük doğumlu kadınları hoyratça kullandıkları biliniyordu.

Drake için canını seve seve verirdi ama hiçbir Promethean köpeği onun onurunu asla alamazsın.

Takipçileri ilerleyip ağaçların arasından yaklaşırken Emily okunu onların çok ötesine, ormana doğru fırlattı: yanlış yönlendirme.

Sese tepki olarak hemen kaçışmaya başladılar. Bir ok daha yerleştirdi ve iyi bir önlem için bir saniye daha ateşledi. Muhafızlar sesin kaynağını bulmak için koşarak uzaklaştı. Onlar gider gitmez yayını tekrar omzuna attı ve diğer yöne doğru hızla uzaklaştı.

İleride, daha önce matarasını doldurduğu akan dağ deresinde güneş ışığı parıldıyordu. Karşıya geçmek için kayadan kayaya sıçradı ama aniden daha fazla adamın geldiğini duyunca saklanma zamanının geldiğini anladı.

Bakışları alçak minyatür bir mağaraya takıldı, kaya katmanları arasında sadece bir oyuktu, muhtemelen bir tilki iniydi. Orayı ölçüp biçtiğinde, dar açıklığa sığabilecek kadar zayıf bir yapıya sahip olduğunu gördü ve bunu deneyecek kadar çaresizdi.

Bir kedi kadar hızlı, kristal derenin dar kıyısına koştu. Çamurlu bir toprak şeridi ve birkaç yığma kayadan ibaret olan bu kıyı, gürültülü küçük şelaleyi iki yandan çevreleyen dik kayalıklara doğru yükseliyordu.

Emily tırmandı. Kalbi çarpıyordu ama bir şekilde korkuyu uzak tutuyordu. Yine de, evinden bu kadar uzaktaki bu ormanda ölmek kabul etmek istediğinden daha büyük bir olasılıktı ve yabancı paralı askerler tarafından yakalanıp acımasız bir spor için kullanılma ihtimali de çok daha iyi değildi.

Kendini küçük mağaranın kenarına çekerek içine baktı. Neyse ki evde kimse yoktu ama topraktaki yuvarlak girinti, buranın bir zamanlar bir hayvanın barınağı olduğunu doğruluyordu.

Emily kayalıktan atladı ve karanlıkla gizlenmiş sığınağa yuvarlandı. Pelerinini üzerine çekti; kahverengimsi gri tonu taşa karışıyordu.

"Bu taraftan geldi, *Kaptan!*"

Saklandığı yerde kendi kendine sırtıttı. Elbette, çocuksu kıyafetini görseler de görmeseler de bir erkeği takip ettiklerini düşüneceklerdi. Ama bu iyi bir şeydi, çünkü yüzünü net bir şekilde göremedikleri anlamına geliyordu.

"Devam edin!" diye cevap verdi güçlü, İngiliz bir ses.

Emily'nin gözleri büyüdü ve nefesini tuttu; bu derin, hafif cızırtılı sesi kendi kalp atışının sesi gibi biliyordu.

"Şu tarafa gidin," diye ekledi Drake, komutu Fransızca ve Almanca olarak diğerlerine tekrarlayarak. "Ben burayı kontrol edeceğim."

Bilmek zorundaydı. O olduğunu bilmeliydi. Şüphesiz, çocukluğundan beri paylaştıkları neredeyse mistik bağ sayesinde onu ruhunda hissetmişti.

Kalbi küt küt atarken, onun yakınlığı karşısında çılgınca bir gülümsemeye karşı dudağını ısırıldı. Nihayet! Onunla konuşabilmek için dua ettiği tek şey buydu.

Onu kendine getirmek için. Yaralı vahşi hayvanlardan biri gibi onu evine ikna etmek için. Buraya gelerek ne yaptığını bilmiyordu.

Diğer adamların gitmesini bekledi, içinde sevinç ve rahatlama vardı Drake'i en son gördüğünde, alçak herif boğazına bıçak dayamış ve kaçabilmek için onu rehine olarak kullanmıştı.

Elbette, ona asla zarar vermez, diye kendini temin etti.

Prometheanlar vücudunu ne kadar yaralamış ve zihnine ne kadar zarar vermiş olurlarsa olsunlar, hatta onu o zindanda tuttukları aylar boyunca yaptıkları tacizlerle hafızasının çoğunu karartmış olsalar da - kötülükleri onu ne kadar değiştirmiş olursa olsun - o hâlâ Drake'ti.

Ve kalbinde hâlâ onun en iyi arkadaşıydı, her ne kadar o bir kont olduğu için böyle düşünmek aptalca olsa da ve o özel biri olmadığı için.

Diğerlerinin ava devam etmek için ormana çekildiklerini duyabiliyordu. davetsiz misafir için. Yakınlarda, dağ deresinin hızlı şırıltısının üzerinde hiçbir ses yoktu. Silah sesinden ürküp kaçan kuşlar bile ötmüyordu.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı. .. ta ki onun sesini duyana kadar, sessiz ve acımasız. "Söyle bana, lütfen, Tanrım, oradakinin sen olmadığını söyle." Emily yavaşça pelerinin kenarını yüzünden aşağı doğru çekti. İlk başta,

Bulunduğu noktadan adamın kaslı vücudunun sadece alt yarısını görebiliyordu.

Uzun, bol siyah ceket. İyi yıpranmış siyah deri pantolon. Siyah Diz çizmeleri.

Kızmayacağını umarak pelerinin geri çekti ve saklandığı yerden çıktı, diğerlerinin de dışarıda olduğundan emin olmak için göz attı.

gitti ve sonra tilkinin ininden aşağıdaki dar kıyıya hafifçe düştü.

Ona sırtıttı ve uzun saçlarını omuzlarına attı. "Sürpriz."

Drake derenin diğerk tarafından ona soğuk ve gülümsemeyen bir bakış fırlattı.

Şımarık sırtışı, adamın köşeli yüzünün onu görünce korkuyla, muhtemelen öfkeyle solmasını izlerken soldu.

Uzun boylu, siyah saçlı adam, tek kelime etmeden, inanamayarak başını salladı.

Yarı tanrı bir adam onu tepeden tırnağı taradı ve yaralanmadığından emin oldu.

Temkinli bir şekilde yaklaşırken ona da aynısını yaptı ve uzun, heybetli vücudunda yeni bir yara bulamayınca rahatladı. Ancak gözlerinde, kömür karası derinliklerinde parlayan aynı parçalanmış yoğunluğu gördü.

İşte o zaman, buraya gelmek ne kadar çılgınca olsa da, doğru şeyi yaptığını anladı.

İyi olmaya yakın bile değildi.

Tanrım, yaşadığı onca şeyden sonra onun duygulu gözlerindeki o kayıp bakış ona acı veriyordu. Belli ki yaptıklarının sonuçlarını anlamamıştı. Ne yaptığını sanıyordu ki? Prometheans'ın ona güvenmesi mümkün değildi. Onu öldüreceklerdi ve eğer onlar yapmazsa, şimdi Tarikat yapacaktı.

Kardeş savaşçıları artık onu bir hain olarak görüyordu.

Ona doğru bir adım daha attı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Nasılsın? İyi misin?" diye mırıldandı.

Soğuk bir gülümsemeyle soruya cevap vermedi.

Ama Emily, kanadı kırık şahinin parmağını ısırıldığı zamankinden daha fazla alınmadı. Drake'in yardıma ihtiyacı vardı ve o da bu yüzden buradaydı.

Onun bakışlarını tutarak yaklaştı, ancak ne zaman onun gözlerine baksa ve geride bıraktığı acıyı okusa kalbi acıyordu.

Bu Promethean piçleri ona ne yapmıştı. Onların esaretinde geçirdiği zaman onu, varlığı bile sessiz bir nefret ve öfkeyle kaynayan, uzak, düşünceli bir yabancıya dönüştürmüştü; bir zamanlar şakacı bir adamdı.

Gençliğinde eşek şakaları yapmaktan hoşlanırdı. Yirmili yaşlarında, sarhoşken avazı çıktığı kadar kaba taverna şarkıları söylemek gibi talihsiz bir alışkanlığı olan, eğlence düşkününü bir hayduttu ve ona yaltaklanan ve unvanı Westwood Kontu'nun kısaltması olan "Westie" diye seslenen o iğrenç boyalı kadınların ilgisini gülüp geçiyordu. Otuzlu yaşlarında, dış görünüşü hâlâ aynı güzellikteydi. Her zaman çok güzeldi... ama içinde, işkencecilerin onu mahvettiğini biliyordu. Bir zamanlar bulaşıcı olan cazibesini, hayata karşı duyduğu ateşli arzuyu yok etmişlerdi. Şimdi, birlikte yaşadıkları geçmiş yüzünden ona ulaşabilecek tek kişi o gibi görünüyordu.

Ona güveniyordu.

Aylarca süren dayak ve sorgulamalardan sonra, Tarikat ajanlarını geri almak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Drake onlara öylesine zarar görmüş bir halde geri dönmüştü ki bu durum hepsini tedirgin etmişti. Eski takım arkadaşlarına vahşi bir adam gibi saldırmış, onları tanımamış ve herkesin kendisini öldürmek istediğini düşünmüştü. Onu bir kafese koymamaları için yalvarıyor, James'e geri dönmesi gerektiğini haykırıyordu. Yaşlı adamın tehlikede olduğunu defalarca söylemişti. Üzüntü içindeki arkadaşları bunlara aldırış etmek yerine, iyileşebilmesi için onu eve getirmişlerdi.

O zamanlar ne kadar zayıf olduğunu düşünmek Emily'yi hala öfkeyle dolduruyordu.

Onu ilk gördüğünde, en ufak bir gürültüde nasıl da zıplamıştı.

Onu kaçıranlar aklını karıştırmak için ne yapmış olurlarsa olsunlar, ne annesini ne de büyüdüğü kır evini tanıyabilmişti.

Hatırladığı tek şey ... oydu.

Tarikat'taki en yakın arkadaşlarından biri olan Lord Rotherstone onu Westwood Malikânesi'nde korurken, Emily kendini sevgili çocukluk arkadaşını iyileştirme görevine vermişti.

Birkaç hafta sonra iyi bir ilerleme kaydetmişlerdi. Kadın yavaşça, nazikçe, sessizce onu içinde yaşadığı karanlık fırtınadan çıkarmaya başlamıştı. Hatta bir sabah onun bütün gece uyumuş olarak uyandığını görmenin zaferini bile ilan etmişti.

Bir süre sonra o kadar iyi görünüyordu ki, Drake'in beklediği son şey, meseleleri kendi eline alması, onu rehin alarak kaçması ve böylece değerli James'ine ve onu istismar edenlere geri dönebilmesiydi.

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen Emily hâlâ Drake'in hainlik ettiğine kendini inandıramıyordu. Bu imkânsızdı.

Hayır, onun geri gelmesinin asıl nedeninin intikam almaya çalışır.

Bu da onun hâlâ ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyordu.

Tarikat yüzyıllardır aşağılık Prometheanlarla savaşıyordu. Bir adam tek başına tüm örgütü alaşağı edecek değildi. *Deli ya da akli başında, yine de denemeyi Drake'e bırakın*, diye düşündü.

Her ne planladıysa, belli ki *onu* planlarına dahil etmemişti.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu alçak ve gergin bir sesle. ona doğru bir adım daha atmaya cesaret etti.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu havalı bir ses tonuyla. Adam kızgınlıkla ona baktı. "Hiç de değil."

"Neden burada olduğumu biliyorsun, Drake," diye yumuşak bir sesle sabır diledi. "Seni eve götürmeye geldim."

Gözlerini kapattı. Başını eğdi. Ve kaşını kaşdı. Bu da pek hayra alamet değildi.

Sonra simsiyah gözlerini tekrar açtı ve ona dik dik baktı. "Defol git buradan. Şimdi."

"Hayır."

"Jestin için minnettarım Em, ama bu yolculuğu boşuna yaptın. Ben burada kalıyorum, sen de eve gidiyorsun. Git hadi. O mağaraya geri dön ve biz kaleye geri çekilene kadar saklan. Ben seni korurum."

"Hayır! Sensiz hiçbir yere gitmiyorum! Altı yüz mili boşuna mı geldiğimi sanıyorsun?" Diğerlerinin dönmediğinden emin olmak için ormana baktı.

Ama artık yetilerine tam olarak hâkim olamayan tehlikeli bir adamla karşı karşıya olduğu gerçeğini gözden kaçırmamak için kendini uyardı. Eğer onu çok zorlarsa, neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

Elini ona doğru uzattı. "Benimle gel, Drake. Onlar geri gelmeden önce benimle kaç. Seninle ilgileneyeğim."

"Ah, Emily," diye fısıldadı kısa süreli, ıstıraplı bir irkilmeye. "Seni zaten bir kez kaybettim. Bunu tekrar yaşayamam." "Seni öldürecekler," diye fısıldadı. "İkimizi de öldürecekler."

"Şimdi hareket edersek olmaz. Hâlâ kaçabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorsun, sen ve ben, birlikte. Bu orman. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak. Bırak seninle ben ilgileneyim, tatlım. Kafan karışık. Burada olmak istemediğini biliyorum."

Başını iki yana salladı ve tedirginlikle ondan uzaklaştı. "Neden hiç dinlemiyorsun? Burada olduğuna inanamıyorum. Sana bunu yapmam gerektiğini söyledim!"

"Ama sen bilmiyorsun. Burada her ne yapmaya çalışıyorsan, sadece kendini öldürteceksin. Buna izin veremem, Drake. Bu sefer çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdın ve eve dönmen gerekiyor. James sana ne söylemiş olursa olsun, ait olduğun yer burası *değil*."

"Buraya ait olmayan sensin!" diye sert bir şekilde karşılık verdi. fısıldayarak, büyük bir adım daha yaklaştı. "Kendini nasıl bu şekilde riske atarsın? Ve sen benim deli olduğumu söylüyorsun!"

"Drake, yaşadıklarını inkar etmek sana yardım etmeyecek. Daha iyiyim. İyi değilsin! İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Sadece sabırlı ol. Zamanla tam gücüne kavuşacaksın, o zaman belki-"

"Tam gücüme geri döndüm," diye homurdandı.

"Fiziksel olarak belki. Ama ikimiz de biliyoruz ki içeride herhangi bir göreve hazır değilsin. Benimle eve gel. Sana yardım etmeme izin vermelisin. Bana güvenebileceğini biliyorsun. Lütfen, Drake. Onlar geri gelmeden hemen kaçalım."

"Hayır."

Yeni bir strateji belirleyerek durakladı. "Yani beni tek başıma altı yüz mil geri mi göndermek istiyorsun?" diye sordu, çünkü yeri geldiğinde en az onun kadar acımasız olabiliyordu. "Bu ormanların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Kurtlar. Ayılar. İnsanlar."

Ne yapmaya çalıştığının çok iyi farkında olan adam gözlerini ona dikti. Onu tehdit eden son adamı öldürmüştü.

"Savaşta zarar görmüş üç ülkeyi tek başıma gezmemi mi istiyorsunuz? Param yok. Dil bilmiyorum."

"Buraya kadar canlı gelebilmiş olman bir mucize," diye mırıldandı. "Sen hiç Shire'ın dışına bile çıkmadım."

"Seni takip ettim," dedi omuz silkerek. "Sen ve James. Birkaç kez beni neredeyse fark ettiğinizi düşündüm."

Bakışlarını indirdi. "Hayal ettiğimi sanıyordum." Sonra başını ona doğru salladı. "Bunu bana neden yaptın?"

"Sana değil. Senin için. Çünkü bana ihtiyacın var." Onun elini kendi elinin içine aldı ve çekti. "Hadi, sonra konuşuruz. Şimdi gitmemiz gerek."

Parmakları onunkileri hafifçe çevrelemesine rağmen sabit kaldı. "Ben Üzgünüm, Emily. Hayır."

"Drake, artık bir ajan değilsin!" diye fısıldadı öfkeyle. "Tarikat senin onlara ihanet ettiğinden korkuyor!"

"Belki de öyle. Bunu hiç düşündün mü?"

"Saçmalama. Eğer teslim olursan, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Sana kefil olurum. Onlara birlikte gider ve sadece bir hata yaptığını, buraya gelip onları tek başına alt edebileceğini düşünerek yanlış karar verdiğini açıklarız-"

"Ben bir hata yapmadım," diye cevap verdi karanlık bir sesle.

Tam o sırada, ormanın içinden yaklaşan erkek sesleri Emily'nin nefesini kesmişti.

"Hadi, Drake! Lütfen!"

"Hayır! Seninle gelmiyorum. Şimdi o lanet mağaraya geri dön ve hemen saklan-"

"Yeter," diyerek onun sözünü kesti ve tabancasına başvurdu.

Kadın silahını çekip ona doğrulttuğunda kaşlarını kaldırdı.

"Hadi gidelim, şimdi."

"Ne, beni esir mi alıyorsun?"

"Hadi, seni aptal!" diye yalvardı.

Alçak sesle, alaycı bir kahkaha attı. "Tetiği çek lütfen." Gömleğinin yakasını ayırarak göğsünün üst kısmını gösterdi. "Sen de çekebilirsin. Bunu başkasının yapmasındansa senin yapmanı tercih ederim."

Blöfünü gördüğü için ona ters ters baktı ama diğer eliyle onu gömleğinden yakaladı, gerekirse onu fiziksel olarak İngiltere'ye geri götürmeye hazırды. "Senden bıktım artık. Hadi, şimdi!" diye emretti ve onu silah zoruyla esir aldı. "Bana sorun çıkarma. Yürü!"

Ona gülüyordu.

"Benimle geliyorsun. Kahretsin Drake, burada seni kurtarmaya çalışıyorum!" "Kurtarılmak istediğimi sana düşündüren nedir?" Onu kavradı

Elinin gömleğini kavradığı bileğini. "Bırak beni, Emily." Baktı

gözlerinin içine baktı ve anlamlı bir fısıltıyla tekrarladı: "*Bırak gideyim.*"

"Hayır," diye nefes aldı, başını sallarken gözlerinin içine bakıyordu.

"Asla." "Benim için artık çok geç olduğunu sana söyledim. Ne yaptığımı biliyorum, Emily.

Şimdi git. Bunu benim için yapmalısın. Eğer ölürsen hiçbir şey buna değmez."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Ağlama." Yüzüne hüznle dokundu. "Ses çıkarma. Sadece o mağaraya geri dön ve gözden uzak dur. Geliyorlar. Hadi git şimdi. Ben geleceğim.

Onları buradan çıkar. Biz gidene kadar bekle, sonra bu dağdan aşağı koş ve eve git. Bana güvenmek zorundasınız. Aynısını Max'e de söyle."

Emily hareket etmeyi reddetti. "Burası bir daha asla evim olmayacak," diye boğuldu. "Seni burada ölüme terk edemem."

Omzunun üzerinden baktı. "Eğer kaçmazsan, benimle birlikte öleceksin. İstedğin bu mu?"

"Olabilir. Yalnız dönmekten iyidir."

Verdiği cevap karşısında şaşırılmış görünüyordu ama kız meydan okuyan bakışlarını adamın üzerinde tuttu.

Bu salak hâlâ onun hakkında ne hissettiğini bilmiyor muydu?

"Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin," dedi. "Umurumda değil, sana tekrar zarar vermelerine izin veremem!"

"Lanet olsun! Bunun için boynunu kıracağım," diye mırıldandı, sonra aniden onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti, tabancayı elinden alıp belinin arkasına soktu. Promethean muhafızları dere kenarındaki açıklığa koşmadan bir saniye önce Drake daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Onu iliklerine kadar sarsan bir şey.

Onu kollarına aldı ve öptü, arsız, şehvetli bir niyetle ağzını sahiplendi.

İlk başta tepki veremeyecek kadar şok olmuştu. Ne de olsa annesi yıllar önce, Emily henüz on beş yaşında garip bir çocukken ona bunun asla olmaması gerektiğini, aksi takdirde babasının işten atılacağını açıkça söylemişti.

O zamandan beri onu öpmekle ilgili kızca hayallerin aklından geçmesine bile izin vermemek için elinden geleni yapmıştı.

Çabalarının her zaman başarılı olduğundan değil.

Artık onu istediğini bilecek ve onun da bunu düşündüğü için sık sık uzak durduğunu hissedecek kadar yaşlıydı.

Ama hayallerinin hiçbirinde ilk öpüşmelerinin böyle olacağını, bir düzine Prometheus muhafızının açıklığa dalıp etraflarını saracağını düşünmemişti.

Dehşet sarhoşlukla karışmıştı: İkisi de dizlerinin bağına çözdü. Düşmemek için adamın geniş omuzlarını kavradı ve belli belirsiz onu takip etti.

Drake adamları tamamen görmezden gelerek onu öpmeye devam etti, dili ağzındaydı, parmakları duygusal bir şekilde kalçalarını kavrarken adamlar alay ettiler ve onları böyle buldukları için şaşkınlıkla bağırıldılar.

Sonunda küstah ve oldukça kaba öpüşmeyi bitirip onu bıraktığında, Emily yıldızları gördü.

"Yanlış alarm, çocuklar," dedi sonunda, sesi biraz nefessiz çıkıyordu. O Dudaklarını yaladı ve açlıkla onun sersemlemiş bakışlarını tuttu - yine de gözlerinin gece yarısı derinliklerinde ona olan kızgınlığının hâlâ kaynadığını fark etti.

Ona ve kanında dolaşan korku ve arzunun güçlü karışımına oldukça şaşırmış bir halde gözlerini başka tarafa çeviremedi.

Gardiyanlardan biri İngilizce olarak "Bu nedir?" diye sordu.

"Bu mu?" Drake adama o eski, şeytani sırıtışlarından birini attı. "*Bu* benim kızım."

"Senin kızın mı?" diye haykırdılar şüpheci bir şaşkınlıkla.

"Evet. Siz çocuklar neredeyse en sevdiğim küçük hizmetçi kızımı vuruyordunuz. Eğer içinizden biri onun güzel poposunu birazcık bile çizseydi *çok* kızardım." Adam kızın kıkına bir tokat attı ve Emily'nin nefesi kesildi.

Adamlar birbirlerine alaycı ve esprili bakışlarla baktılar.

"Hizmetkârınız mı, *Kaptan*?" diye sordu kösele gibi bir Fransız, pek de inanmamış gibi.

"Oh, evet. Kendini benim rahatıma oldukça adamıştır," dedi Drake yavaşça.

Onların kahkahalarına neden olan bir ima. "Değil mi, aşkım?"

Emily önce bir cevap veremedi, yüzü kızarmış ve dili tutulmuştu. Rolünü iyi oynaması gerektiğini biliyordu ama tamamen keyifsizdi ve oldukça utanmıştı.

Her şeyden önce, onun kendisi için seçtiği aşağılayıcı terimlerden rahatsız olmuştu - gerçekten de bir hizmetçi kız mıydı?

Çok iyi bildiği gibi, aralarındaki mevki farkı uzun zamandır onun için hassas bir noktaydı, çünkü ailesinin onu muhteşem oğullarına layık görmemesine neden olan şey açıkça buydu. Şimdi bunu hatırlatması, buraya geldiği için ona ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Lord Hazretleri'nin ona haddini bildirdiğine inanıyordu.

Nankör kötü adam.

"Beni takip edeceğini hissediyordum. Bunu yıllardır yapıyoruz, değil mi tatlım? Bir erkekle ne yapacağını bilecek yaşa geldiğinden beri. Ama ne yazık ki bağımlısı oldu," dedi gözlerinin içine bakarak. "Ne zaman onu bir kenara bırakmaya çalışsam, tekrar ortaya çıkmaya devam ediyor."

"Hmmpf," dedi Emily, çenesini kaldırarak, yarı eğlenmiş, yarı öfkelenmiş bir halde

palavracıydı ve içinde bir parça doğruluk payı olduğunun da farkındaydı.

Onun sinsi kışkırtmalarına duyduğu öfke, cesaretini yeniden bulmasına yardımcı oldu. Pekâlâ, ölümle yaşam arasında bir fark olacaksa, o da onun kadar küstahça davranabilirdi.

"Eğer bağımlı olan tek kişi bensem, o zaman neden beni göndermeye devam ediyorsun?"

"Lord mu?" diye ters bir bakışla karşılık verdi.

"Güzel soru," diye mırıldandı, şehvetli bir onaylamayla ona bakarken. "Sen benim küçük kirli sırrımsın, değil mi?"

Annenin korktuğu şey bu. Adamın siyah ceketinin yakasını kavradı ve ona yaklaştı. "İkimiz de sana bakacak birine ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

"Ve ikimiz de neye ihtiyacın *olduğunu* biliyoruz," diye cevap verdi son derece hınzır bir gülümsemeyle. Adam ellerini kızın belinden kalçalarına doğru götürdüğünde, kız bir nefesi tutamadı; gözleri hafifçe kamaştı.

Üzerine çöken arzu bulutu için kendine lanet etti, çünkü sevgili casusu sadece diğerlerini kandırmak için bir gösteri yapıyordu. *Bu kadar heyecanlanma*, dedi kendi kendine. Bu sadece bir oyundu.

Ne de olsa, Cehennem Kulübü'nün vahşi üyesi Lord Westwood'un İngiltere'deki her kadınla mutlu bir şekilde birlikte olduğu uzun zamandır biliniyordu.

Onun dışında.

Ofladı ve kızarak başka tarafa baktı. Bir yanı, onu buradan çıkarmak için yaptığı son derece mantıklı planı bozduğu için onu boğazlamak isterken, diğer yarısı da bu seyircilerin gitmesini ve böylece ikisinin burada, yumuşak orman zemininde yeni başladıkları oyunu bitirebilmelerini istiyordu.

Adam onu kaslı vücuduna yaslarken kadının nabzı hızla atıyordu. Hiç şüphe yok ki

Adamlar maskaralıklarına inanmış görünüyorlardı.

Drake'in kalbinin de ona tepki olarak çarptığını ve göbeğine doğru kalınlaşan alt bölgelerinin şiştiğini hissedebiliyordu.

Askerlerden biri, "Kadınlardan hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandı.

"Hayır, sadece yanlış kadınlardan hoşlanıyor," dedi Emily arsız bir yan bakışla. "Neyse, sen kendi işine bak. Buraya senin için gelmedim."

"Oho! *Sana* söylemiş!"

Adamlar onun küstahlığı karşısında kıkır kıkır güldüler. "Keşke," dedi bir diğeri nefesinin altından.

Drake dingin bir gülümsemeyle onu izlerken o başını kraliçe edasıyla sallayarak onları başından savdı. Tüm dikkatini Drake'e verdi ve şakacı bir tavırla elini onun göğsünde gezdirdi. "Size gelince, efendim, eğer gelmemi istemiyorsanız, vedalaşırken daha ikna edici olmalıydınız. Hatırladığım kadarıyla oldukça gönülsüzdü."

Drake usulca güldü ve kızın çenesini tutarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Artık buradasın, seni arsız küçük fingirdek, o yüzden içeri gelebilirsin. Eminim görevim bittiğinde senin için birkaç kullanım alanı bulabilirim."

"Onunla ne yapmak istiyorsunuz, *Kaptan*?" diye sordu yıpranmış adam iş adamı tonuyla.

"Aman Tanrım, Jacques, hayal gücünü kullan," diye alay ederek karşılık verdi. "Bir de kendine Fransız diyorsun."

Diğerleri güldü.

Jacques sabırsızlıkla, "Senin de bildiğin gibi kastettiğim bu değildi," diye cevap verdi. "Falkirk bu konuda ne diyecek?"

Drake omuz silkti ve Emily'nin kıvrımlarını daha yakından incelerken kolunu daha sıkı bir şekilde beline doladı. "Muhtemelen hiçbir şey. Kişisel rahatlığım için ihtiyaç duyduğum mütevazı olanaklar Konsey'i ilgilendirmiyor."

"Ona sorsanız iyi olur. Bize ödeme yapan o, siz değilsiniz." "Doğru.

Ama siz zavallı piçleri işe alan benim. Ve sizden kurtulabilirim.

Bunu unutma. Falkirk beni bu kadar

Eğer benim sağduyuma güvenmeseydi, güvenliğinin başı olurdu. Ayrıca, sorun çıkarmayacak, değil mi şekerim?" Hoşgörülü bir yarım gülümsemeyle kızın burnuna sevgiyle vurdu. "Benim için iyi bir kız olacağına söz veriyor musun?"

Emily zoraki bir gülümsemeyi başardı ama gözlerindeki bakış bir parıltıydı.

Şimdi şansını zorluyorsun. "Emredersiniz, Lordum."

"Gördün mü? Çok itaatkâr." Onu kasıtlı olarak kışkırtıyordu.

Sadece bekle.

"Yoldan uzak duracak, o yüzden ona aldırmayın. Benim odamı paylaşacak," diye ekledi Drake. "Böylece ona ne zaman ihtiyacım olsa elimin altında olacak."

Adamın gözlerindeki ateşli vaat karşısında nabızı hızlandı.

Ama sonra, genç askerlerden biri kötü zamanlanmış bir şaka yapma hatasına düştü. "Eh, onunla işiniz bittiğinde benim için yapabileceği birkaç iş var, *Kaptan*."

Uzun boylu, iri yarı bir Alman sırtarak, "*Ja*, işin bittiğinde neden onu dolaştırmıyorsun?" diye gürledi.

Tüm mizah anlayışı kaybolan Drake yavaşça paralı askerlere döndü, bakışları buz gibiydi. "Ne dedin sen?"

Beceriksiz Fransız delikanlı kendini tekrarlamaya başladı, ama yaşlı, kösele gibi Jacques kolunu kaldırdı. "Kapa çeneni, Gustave."

Gustave şaşkın görünüyordu. "Ne? Ah, gel, o sadece bir hizmetçi."

"Benim hizmetkarım. Benim malım." Drake onlara Fransızca bir şeyler söyleyerek şakalarını anında susturdu ve kurt sırtışılarını soldurdu.

Emily kelimeleri anlamadı ama Drake'in öldürücü hırıltısı, sürünün baskın erkeğinin astlarını seçkin bir et parçasından uzak durmaları için uyarması gibiydi. Ses tonu vücudundaki gerginlikle eşleşiyordu ve eli, sözlü azarlamayı gereken her türlü şiddetle desteklemeye hazırmış gibi yanındaki silaha doğru kaydı.

O da gerilmişti, oldukça korkmuştu. Başını öne eğdi.

"Comprenez?" diye havladı.

Adamlar meydan okumadan çekinerek onaylarcasına mırıldandılar.

"Güzel." Kızın da anlayabilmesi için İngilizceye döndü ve kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu koruduğunu ve ona sahip olduğunu belli etti. "O zaman kaleye geri dönelim. Görev yerlerinize dönün ve tetikte olun. Bir dahaki sefere yanlış alarm olmayabilir."

Cezalandırılmış adamlar mırıldanarak anlaşılmaya vardılar ve ikinci komutan Jacques'in peşinden korunun dışına çıktılar.

Emily kaçamak bir ifadeyle azılı koruyucusuna endişeli bir bakış gönderdi. Önlerinde yürümelerini izlerken hâlâ sert bir duruş sergiliyordu, gerçekten de her hareketlerini izliyordu.

Hafifçe rahatladığında, kara gözlerinde bir sorgulamayla ona baktı. *Sen iyi misin?*

Başını salladı ama sonra sıkıntıyla kaleye doğru baktı. *Kaleye mi, gerçekten mi? Gitmek zorunda mıyız?*

Teşekkür etmen gereken tek kişi sensin, diye yanıtladı kara sırtışı ama gözleri acımasızdı. "Hadi gel." Tozlu dağ yoluna geri döndüklerinde onları yakalayan diğer askerlere, onun üzerindeki mülkiyet iddiasını vurgulamak için kolunu omuzlarında tuttu.

Drake'ten kaçan silahlı paralı askerlere baktı,
Emily'nin maskaralığa devam etmekten başka çaresi yoktu. Açıkça
görülüyordu ki

onunla tarifsiz bir kader arasında duran.

Belki de bunu daha önce düşünmeliydin, diye kendi kendini azarladı, olayların bu beklenmedik dönüşü karşısında duyguları öfkeli bir kargaşa içindeydi. Kurtarma planını bozduğu için ona öfkeliydi ve bunun yanı sıra, daha düşük statüsünü kaba bir şekilde hatırlattığı için gururu hâlâ inciniyordu.

Bir hizmetçi olabilirdi ama kimsenin "fahişesi" değildi. Nasıl Bir ömür boyu kurduğu hayallerden sonra, idolünün sonunda onu sadece bir oyun uğruna öpmüş olması iç karartıcıydı.

Dolambaçlı yolda attıkları her adımda hayal kırıklığı daha da artıyordu. Promethean kalesine doğru. *Kahretsin, bunun olmaması gerekiyordu!* Onu yüzlerce mil boyunca takip etmemiş ve oynadığı oyun her neyse o deliye katılmak için Alpleri geçmemişti.

Eğer bu bir oyun olsaydı.

Düşünmeyi reddettiği en karanlık olasılık karşısında omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Belki de intikam için gelmemişti.

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü ama Drake'in ajan arkadaşlarının korktuğu gibi yaşlı James Falkirk gerçekten de onu dönüştürmeyi başarmış olabilir *miydi?*

Drake'in kendini Tarikat'a adadığı onca yıldan sonra, bu tamamen mantığa aykırı görünüyordu. Ama zihin gizemli bir şeydi ve yaralı Westwood Kontu bir süre için her şeyi, hatta kim olduğunu bile unutmuştu.

Eğer Prometheanlar ona *bunu* yapabildiyse, neden onu ikna edemediler? eski hayatından vazgeçip onların karanlık tarikatına mı katılacak?

Belki de aylarca süren işkence onu öylesine derinden yaralamıştı ki, tanıdığı ve sevdiği Drake gerçekten gitmiş, yerine İngiltere'de onu uyarmaya çalıştığı gibi başka biri gelmişti. Üst düzey bir Tarikat ajanının tüm ölümcül becerilerine sahip akılsız bir köle. Düşmanın emirlerini tereddüt etmeden yerine getirmeye istekli biri.

Kötü biri.

Emily ona dikkatle baktı ... ve merak etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Çok tetikte olan Emily, burada neler olup bittiğini ve Drake'in sadakatının gerçekte nerede olduğunu daha iyi anlayana kadar gözlerini açık, ağzını kapalı tutmaya kararlıydı.

Waldfort Kalesi, ağaçların arasından yükselen taş kütleleriyle ileride belirliyordu. Dağlık arazideki kudretli ayak izi, düzensiz köşelerinde sivri kuleleri olan düzensiz bir dörtgen oluşturunuyordu.

Koyu gri çatılar, altın sarısı taştan yontulmuş, eskimiş duvarları örtüyordu. Uzunluğunun yarısına kadar kare şeklinde bir merkez kulesi vardı, ancak bunun üzerinde ikinci bir silindirik katman gökyüzüne doğru daha da uzanıyordu. Kalenin çok sayıdaki dar pervazlı penceresi güneşte parlıyordu.

Kalenin altında yeşil ormanlar duvarları kucaklıyordu; arkasında beyaz dağlar ve üstünde mavi gökyüzü. Hiç de uğursuz şeylerin olabileceği bir yer gibi görünmüyordu.

Ama görünüş aldatıcı olabilir.

Kapıya yaklaştıklarında Emily, kalenin girişindeki beşik tonozun üzerine kazınmış armayı fark etti. Armanın ortasındaki meşale sembolünü gördüğünde ensesindeki tüyler diken diken oldu; Drake'in ona uzun zaman önce söylediği gibi, Prometheanların en sevdiği amblemdi bu.

Onun yanında, çivili kapının altından ve kalenin devasa dış kalkan duvarındaki açıklıktan geçerken kalbi güm güm atıyordu.

Surların içine girdiklerinde, bir başka savunma duvarındaki daha küçük bir kapıdan geçtiler.

Emily midesi düğüm düğüm olsa da başını dik tutuyordu. Drake'in yanındaki varlığı kendinden emin bir görüntü çizmesine yardımcı oluyordu ama şu anda o bile bir yabancı gibi görünüyordu. Belki de tüm bunlar çok kötü bir fikirdi. Ama güçlü kalenin kalbindeki kemerli avluya kadar kendisine eşlik edildiğinde geri dönmek için artık çok geçti.

Drake elini onun sırtının alt kısmında sabit tuttu. Ama etraflarındaki diğer muhafızlara rağmen onunla göz teması kurmaktan kaçınıyor, çenesi yukarıda, dümdüz ileriye bakıyordu. Geniş omuzlarının duruşundaki bir şey, eğer gerekirse savaşmaya hazır olduğu konusunda onu uyarıyordu. *Tanrım*. Şüpheli akıl sağlığı için ihtiyacı olan son şey daha fazla şiddete başvurmaktı. Ancak Promethean kalesinin kalbinde, her yanlarında muhafızlar varken, onun daha önce söylediklerinin doğru olduğunu fark etti - yanlış bir hareket ve ikisi de ölebilirdi.

Aslanın inine bu şekilde girerken aklından ne geçiyordu?
Neden onu kabul etsinler ki?

Güvenlerini kazanmak için ne kadar ileri gitmişti?

"Bu taraftan," diye onu teşvik etti, iç avlu boyunca ona eşlik etti, bir eli sırtına bastırdı.

Muhafızların çoğu orada onlarla yollarını ayırdı ve çeşitli görev yerlerine dönmek üzere ayrıldılar. Jacques ve diğer iki kişi onlara kalenin içine kadar eşlik etti.

İçeri adım atar atmaz, Emily ani ve tarif edilemez bir hisle -sözcüksüz, kabaran bir dehşet- sanki bu yere girdiğinde görünmez bir kötülük duvarından geçmiş gibi sarsıldı.

Kalenin içindeki ürkütücü atmosfer ve havadaki garip, hafif koku karşısında kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Ölüm kokusu, yozlaşma ...

"Gel bakalım," diye mırıldandı Drake.

Eğer onun içgüdüsel tiksintisini fark ettiyse, tıpkı binicinin göremediği bir tehlikenin pusuda beklediği bir yolun önünde duraksayan bir at gibi, hiçbir işaret vermedi.

Kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Sıcaklıktaki ani düşüş sadece binanın daha serin olan gölgesine geçmelerinin bir sonucuydu.

Yine de dışarıdaki çiftliklerde yaşayan kibar Alman köylüler, erzak almak ve bilgi almak için durduğunda onu buraya gelmemesi konusunda uyarmışlardı. Yol boyunca onların dilinde sadece birkaç basit kelime öğrenmişti ama el kol hareketlerinden, aceleyle Haç işareti yapmalarından ve başlarını sertçe sallamalarından yerlilerin Walford Kalesi'nin lanetli olduğunu düşündüklerini anladı. "*Nein, fraulein.* Oraya gitmeyin. *Çok kötü.*"

Çok tehlikeli.

Ama Drake'e olan sadakati yüzünden buradaydı. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve içeri girdi.

Zemin katta, girdikleri ilk alan Muhafızlar Salonu'ydu. Geniş, tonozlu yemek odası, uzun ve dar, iki ucunda dev şömineler vardı; taş bir zemini, beyaz badanalı duvarları ve Gotik kemerlerle birleştirilmiş devasa sütunları vardı. Fazla mobilya yoktu, sadece uzun, koyu renkli bir masa ve etrafında sade ahşap sandalyeler vardı.

Koridordan geçip diğer taraftan çıktılar ve daha zengin bir şekilde süslenmiş bir koridora girdiler.

Birden ileride beyaz bir kapı açıldı.

Emily önündeki iki muhafızın arasından, altmışlı yaşlarında olduğu anlaşılan zayıf, seçkin bir beyefendinin odadan çıktığını gördü. Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve onlara doğru geldi, zayıf yapılı, zarif giyimli, asil yüz hatları ve kalaylı saçları vardı. Yine de o yaklaştıkça Emily, adamın kemikli yüzünde ve soğuk, gri gözlerinde tuhaf bir şekilde sürüngenimsi bir şeyler olduğu düşüncesine kapıldı.

"Davetsiz misafiri yakaladınız mı?" diye sordu Drake'e hemen. Konuşur konuşmaz, aksanındaki Yorkshire dokunuşundan onun bir İngiliz olduğunu anladı. "Tarikat'tan biri miydi?" diye ekledi.

"Pek sayılmaz efendim." Drake alaycı bir tavırla başıyla muhafızlara kenara çekilmelerini işaret etti. Ayrıldılar ve Emily'yi aralarında buldular.

"Pekâlâ." Yaşlı adamın kurnaz ve delici bakışları üzerine çevrildiğinde Emily onun kötü şöhretli James Falkirk olduğunu anladı.

Drake'in sözde kurtarıcısı.

Promethean patronu sonunda Drake'in zindandan çıkarılmasını emretmişti, elbette onun iyiliğini düşündüğü için değil, sadece günlük acımasız dayakların istenen sonuçları vermemesi nedeniyle taktik değişikliğine gitmişti.

Diğerleri yakalanan ajanı zalimlikle yola getirmeyi başaramayınca, Falkirk bunun yerine Drake'i nezaketle manipüle etmeyi ummuş, ona işkencecilerden korunma sözü vermiş, güvenini kazanarak onu karanlık tarafa çekmeye çalışmıştı.

Emily yaşlı adama minnettarlıkla mı yoksa öfkeyle mi bakması gerektiğinden emin değildi.

daha da derin bir nefret. Doğru, Falkirk muhtemelen hayatını kurtarmıştı ama Drake'in şu anda kimin tarafında olduğu konusundaki kafa karışıklığı - esasen kendini kaybetmesi- bu yaşlı entrikacı ve onun akıl oyunları yüzünden olmuştu.

Falkirk'ün soğuk bakışları onu yokladı. "Peki bu kim olabilir?"

Drake boğazını hafifçe temizledi. "Size bahsettiğim kız bu, efendim."

Falkirk gümüşi kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten mi?" Jacques ve diğerklerini bir bakışla başından savdı.

Kısa bir selam verip geri çekildiler ve üçünü yalnız bıraktılar. Emily gergin bir şekilde bekledi, daha önce olduğı gibi Drake'in liderliğini takip etmeye hazırđı.

"Londra'da Pulteney Otelinin dışında karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musunuz efendim? Bizi silah zoruyla alıkoyan ve kaçmamızı engellemeye çalışan Tarikat ajanına taşı fırlatan oydu."

"Ah, evet, senin küçük hizmetçi kızın." Falkirk dönüp hayretle Emily'ye baktı. "Bu küçük kızın Londra'dan buraya kadar sizi takip ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Emily dudaklarını birbirine bastırdı. Bir mobilya parçası gibi tartışılmaktan hoşlanmıyordu.

"Gençliğimizde bile hayatta kalma becerileri etkileyiciydi efendim. Babası malikânemde oduncuydu. Ona hayvanları nasıl takip edeceğini, topraktan nasıl geçineceğini öğretti. Bizi böyle buldu."

"İngiltere'den onca yolu seni sevmek için mi geldin?" Falkirk onu şaşkınlıkla tararken hafifçe kıkırdadı. "Sahip olamayacağın bir adam için uzun bir yol canım."

Sözleri o kadar acımasızdı ki, onu ezip geçebilirdi. Kadın zorlukla gizlediğı bir irkilemeyle bakışlarını kaçırdı. "Haddimi biliyorum efendim. Hissettiklerime engel olamıyorum. Ayrıca, onun bana ihtiyacı var."

Drake boğazını hafifçe temizleyerek zemini inceledi.

"Henüz yirmi yaşında bile değilken, komşu bir mülkün sahibi kıza tecavüz etmeye çalıştı. Kızı korumak için onu öldürdüm. O zamandan beri bana sadık."

"Hmm." Falkirk yavaşça başını salladı.

Emily yere baktı, Falkirk'e bunu söylediğı için şok olmuştu.

Ama görünen o ki, yaşlı adam aşağıdakilerden daha azıyla tatmin olmayacaktı

gerçeğı. "Anlıyorum. Yani onu seviyorsun, öyle mi?"

Emily çenesini kaldırdı ve şok içinde onun bakışlarıyla karşılaştı. Falkirk bekledi.

Drake'e bakmaya dayanamıyordu. "Evet, efendim." "Peki seni seviyor mu?"

"Hayır, efendim. Bu uygun olmaz," dedi zar zor duyulabilir bir sesle.

"Ama onun yatağını paylaşıyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu inceliyordu.

Emily onun sorgulaması karşısında irkildi, bir an için dili tutuldu, çünkü Drake birkaç dakika öncesine kadar ormanda ona hiç dokunmamıştı. Ama anlattıkları hikâyeye buydu ve Drake'in iri bedeninden yayıldığını hissettiği gerilim ona hikâyeye sadık kalması gerektiğini hatırlattı. "Zengin kızların ahlaki değerlerini korumaya gücü yetiyor sanırım," diye zoraki bir cümle kurdu.

Falkirk sonunda alaycı bir onaylamayla gülümsedi. "Yapabilirler," dedi hoşgörüyle, görünüşe göre oldukça eğlenmişti. "Adın ne o zaman?"

"Emily Harper, efendim."

"Hmm. Hatırladığım kadarıyla bana kendini zaten kanıtlamıştın. Londra'dayken, o Tarikat ajanı bize silah doğrulttuğunda kaçmamızı sağlayan sendin."

"Lordumu öldürecekti," diye mırıldandı Drake'e başıyla selam vererek.

"Yani, sen onu kurtardın ve bu da onun beni kurtarmasını sağladı," dedi Falkirk. "Sana borçluyum."

Emily başını eğdi.

Yaşlı adam onun gelişiyi ilgili açıklamalarını kabul etmiş görünüyordu. Drake bundan emin olmak için konuştu. "Umarım sakıncası yoktur, efendim. Beni takip edeceğini tahmin etmemiştim ama onu tek başına geri göndermek güvenli değil."

"Hayır, tabii ki değil." Omuz silkti. "İsterseniz bir hizmetçiye sahip olma hakkınız var. Sadece biraz kafam karıştı, hepsi bu." Falkirk ilgiyle onu inceledi. "Sana daha önce bir kadın teklif etmiştik, tam bir şehvet düşkün, ama sen ne onun ne de fahişelik numaralarının bir parçası olmak istemedin."

Drake bakışlarını kaçırıldı. "Hayır, efendim."

"Şimdi nedenini anlıyorum. Gerçek bir fahişe senin zevkine göre değil. Biraz daha masum bir şeyi tercih ediyorsun. Gerçekten mi Westwood, hizmetçilerle oynayıyorsun," diye mırıldandı yaşlı adam eğlenerek, yumuşak sesli bir Şeytan gibi onu yemliyordu. "Seni öyle bir tip sanmazdım."

Drake ona neredeyse samimi bir şekilde gülümsedi. "Hepimizin kötü alışkanlıkları var efendim.

Ayrıca, görüldüğü kadar masum değil."

Falkirk'ün dudakları büküldü. "Pekâlâ o zaman. Eğer ona güvenilebileceğinden eminseniz. Bildiğiniz gibi riskler daha yüksek olamazdı."

"Kesinlikle."

"Eğer tercihiniz buysa, buyurun o zaman. Yeterince güzel, bunu kabul ediyorum. Tüm o tozun altında çekici bir yaratık. Kendini temizle, kızım. Sonra da güvenlik şefime iyi bak. Tam da ihtiyacı olan şey olabilirsin."

"Memnuniyetle, lordum." Emily Drake'e yaklaştı.

Falkirk birinden diğerine ihtiyatla baktı, sonra başını sallayarak ikisini de kovdu ve geldiği odaya döndü. Kapı açıldığında, zengin bir şekilde dekore edilmiş bir yemek odası gördü; yemek servisi yapılmamasına rağmen masanın etrafında birkaç yaşlı beyefendi oturuyordu.

Bir tür toplantı devam ediyor gibi görünüyordu.

Sonra kapı kapandı ve Drake onun dirseğine dokunarak, kendisiyle gelmesi için uyarıcı bir bakışla başını salladı.

Emily de onu takip etti ve en azından bir şey buldukları için rahat bir nefes aldı.

bu engeli aştı.

Yürümeye devam ettiler ama zihni az önce tanık olduğu sahneyi yeniden canlandırdı. Şimdi Drake ve Falkirk'ü birlikte gördüğüne göre, neler olup bittiği konusunda kafası daha da karışmıştı. Belli ki Falkirk Drake'i zindandan çıkararak onun hayatını kurtarmıştı ama Tarikat Drake'in de Falkirk'ün hayatını kurtardığını biliyordu.

Prometheuslular arasında en güçlü ikinci kişi olan James Falkirk'ün pek çok düşmanı vardı; ama o bir savaşçı değil, bir bilgindi.

Yaşının verdiği zayıflıkla, güvenliği için genç adamlara güvenmek zorunda kaldı.

İşte Drake burada devreye girdi.

Falkirk kırık Düzen ajanını zindandan çıkardıktan sonra, Drake ona o kadar minnetle bağlanmıştı ki, savaşçı yetenekleriyle birçok kez Falkirk'ün kellesini kurtarmıştı.

Tüm bunların yaşandığı son bir yıl boyunca aralarında garip bir bağ oluşmuş gibiydi.

Açıkkçası Emily, Drake'in şu anda yaşlı entrikacı üzerinde ne kadar etkili görüldüğüne şaşırıyordu. Falkirk kesinlikle ona güveniyor gibi görünüyordu. Belki de gerçekten o kadar yakındılar.

Ya da belki Drake sözde efendisine kendi başına birkaç akıl oyunu oynamıştı.

Yalnız kalana kadar bekleyemedi, böylece ona bunu ve daha fazlasını sorabilecekti.

Kalenin derinliklerine indiğinde, Muhafızlar Salonu'nun Ortaçağ'dan kalma engebeli haliyle bırakıldığını, ana katın ve ev sahiplerinin konutlarının ise bir önceki yüzyılın çiçekli rokoko tarzında lüks bir şekilde yenilendiğini gördü.

Yaldızlar ve şeker rengi pastellerle dolu büyük salonların önünden geçtiler,

Kadife döşemeli pençe ayaklı mobilyalar, süslü avizeler ve pırıl pırıl parlayan beyaz bacalar. Ancak Devlet Odaları'nın zenginliği, içinde şeytani bir şeyin barındığına dair hislerini daha da keskinleştirdi.

Orta koridorun sonunda Drake onu büyük bir merdivenden yukarı çıkardı. İkinci ve üçüncü katları atladılar, ancak dördüncü katta merdivenleri terk ettiler ve dekorun bir kez daha daha eski, daha sade bir tarz lehine Barok bolluktan vazgeçtiği basit bir koridorda ilerlediler: güçlü, rustik, Alman sadeliği.

Drake onu koridorun sonuna kadar götürdükten sonra, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş çok sayıdaki yuvarlak ahşap kapılardan birinin önünde durdu. Kadın

yüzünü kararsızca izledi ama siyah yeleğinin cebinden bir anahtar çıkarırken onun bakışlarından kaçındı.

Kapının kilidini açtı ve ortaya basit, kare bir kutudan oluşan bir oda çıktı. Kadına kendisinden önce içeri girmesi için başıyla işaret etti.

Emily onun sade odasına adım attı ve etrafına bakındı. Odanın alçak bir tavanı, açıkta kalan birkaç ağır, koyu renkli kirişi ve dalgalı sıvadan krem rengi duvarları vardı.

Kapının sağında küçük bir şömine vardı. Sol tarafta ise üzerinde pas lekeleri olan eski bir ayna bulunan bir lavabo. Odada pencere yoktu ama karşı duvardan küçük bir balkon açılıyordu. Drake ışığı ve temiz dağ havasını içeri almak için küçük balkon kapılarını ardına kadar açık bırakmıştı ve ötesindeki Alp manzarası muhteşemdi. Emily balkona doğru çekildi ama sonra durdu, köşedeki özenle yapılmış yatağı fark etti.

Bir yatak.

Hafif bir yutkunmayla dönüp ona baktı.

Açık kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapüşonlu bakışlarla onu odasında izliyordu.

"Eşyalarını şuraya koyabilirsin." Ekstra paltosunun ve birkaç gömleğinin askılarda asılı olduğu duvara doğru başıyla işaret etti.

Başını salladı, örgülü yazlık halının küçük soluk ovalinde yürürken ve çantasını duvara yaslamaya giderken onun sessiz siteminin farkındaydı.

"Peki o zaman. Kendini evinde hisset," diye bitirdi sözlerini, sesinde bir parça alaycılıkla. "James'i duydun. Bu odada kal ve beladan uzak dur, eğer bu senin için mümkünse. Benim görev yerime dönmem gerekiyor."

Pelerinini çıkarırken ona döndü. "Hemen gidiyor musun?" "Tatilde değilim, Bayan Harper."

"Bayan Harper?" Pelerinini koluna geçirirken sinirli bir şaşkınlıkla ona baktı. "Neyin var senin?"

Tek yanıtı buz gibi bir bakış oldu.

Adamın kendisine geldiği için kızgın olduğu kadar, kaçmayı reddettiği için ona da kızgın olduğunu fark etti.

Bir çıkmaz.

Pelerinini öfkeyle yatağın üzerine fırlattı. "Neden içini dökmüyorsun?" diye çıkıştı.

Görünüşe göre karşı koyamayarak kapıyı kapattı. "Ne halt istiyorsun söyleyeyim mi?" diye fısıldadı sertçe. "Buraya gelmeye hiç hakkın yoktu!"

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Senin için hayatımı tehlikeye atıp buraya geldim ve teşekkürüm bu mu?"

"Sana beni takip etmemeni söylemiştim. Kahretsin, bunu yapacağını biliyordum."

"Ah, pardon. Neden boğazıma bir bıçak daha dayamıyorsun, seni deli adam?"

Gözlerini kısmıştı. "Bunun için özür diledim."

"Beni gördüğün için bu kadar mutsuz olduğun için üzgünüm ama artık buradayım, ne yapacağız?"

Başını yorgunca salladı. "En ufak bir fikrim bile yok."

Emily onun yüzünü aradı. "En azından hafızanın geri gelip gelmediğini söyle. Seni son gördüğümde üç gün boyunca başın ağrımişti. Senin için yaptığım lapayı hatırlıyor musun? Adaçayını? Senin malikânendeki ormanda yürüdüğümüzde her şey aklına gelmeye başlamıştı."

Sadece ona baktı, bütün bir katır takımından daha inatçıydı.

Emily onu boğazlamak istedi. "Tamam, anlıyorum, kızgınsın! İnan bana, ama başka seçeneğim yoktu. Gelip seni uyarmak zorundaydım. Tarikat'ın seni öldürme yetkisi olduğunun farkında mısın? Londra'daki o ajan, iyi nişan almasaydım seni vuracaktı!"

Yolculuk için hazırladığı erzak çantasından ajana bir patates fırlatmıştı. Bir taş daha uygun olurdu ama o bir Tarikat ajanıydı. Onu incitmek istememişti, sadece Drake'e kaçması için bir şans vermek istemişti.

Drake ona doğru başını sallıyordu. "Jordan'dı, Emily. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. O beni vurmazdı."

"Tam gözlerinin arasına nişan almış bir tabancası vardı!"

"Boş ver onu. Beni dinle." Kadının omuzlarını kavradı ve biraz eğilerek yüzüne doğru baktı. "Şu anda onu, Rotherstone'u ya da o adamlardan herhangi birini gördüğünü unutmalsın. İsimlerini unut. Ciddiyim. Onları zihninden silmelisin. Sana Tarikat ya da Prometheanlar hakkında söylediğim her şeyi şu anda hafızandan sil. Hiçbir şey bilmiyorsun. Anladın mı?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrarladı başını sallayarak.

"Sana bunlardan bahsetmekle aptallık ettim."

"Sen bir çocuktun," dedi usulca, ona bakarak. "Büyük *kaderin* için heyecanlıydın."

Hatırlatma ona acı veriyor gibiydi.

"Endişelenmene gerek yok," diye ekledi. "Kimseye söylemedim."

"Güzel. Çünkü buradaki insanlar senden herhangi bir bilgi alabileceklerini düşünselerdi-" Sarsılmış bir bakışla kendini durdurdu, onu serbest bıraktı ve arkasını döndü. "Ama seni oraya götürmelerine izin vermektense seni kendim öldürürüm," diye fısıldadı.

Kadın dondu kaldı, bakışları aniden adamın sırtında perçinlendi.

"Nereye?" "Boş ver. Sadece bu odada kal, başını aşağıda tut ve sakın kimseyle konuşmayacaksın. Yakında her şey bitecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandı. "Gitmek zorundayım." Korkmuş bir halde onu kapıya kadar takip etti.

"Drake-bekle." Durakladı, göz ucuyla onu süzdü. "Ne?"

Adamın kaçamaması için önüne geçti ve gözlerinin içine baktı. "Bana buraya gelmenin gerçek sebebini söyle."

Neredeyse gülümsedi ama tam olarak değil. "Bu seni ilgilendirmez."

"Neden Lord Rotherstone'dan kaçıp James'e döndün?
Lütfen."

Sessiz bir meydan okumayla ona baktı, simsiyah gözleri esrarengiz sırlar saklıyordu.

"Tarikat yerine Promethean'ları seçmiş olamazsın!" diye fısıldadı.

"Yapamaz mıyım?"

Başını yavaşça salladı ve adamın fırtınalı bakışlarını üzerinde tuttu. "Hayır. Buna asla inanmayacağım. Asla inanmayacaksın. Tarikat senin tüm hayatın oldu. Kardeşin ajanlara ve Virgil'e sırtını dönmüş olamazsın. Buraya intikam almaya geldin, değil mi?" diye zorlukla duyulabilen bir ses tonuyla meydan okudu.

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Hayat acıdır, Emily. Prometheanlar bunu anlar."

"Hayır." Onun keskin sözlerini reddederek başını salladı. "Hayat güzelliştir ve ışık, Drake. Dışarıya bak. Ağaçlara, dağlara, gökyüzüne." Şefkatle yanağına dokundu. "Pes etmemelisin. Nefreti ve acıyı çok az insanın bildiği gibi biliyorsun ama sevgi ve iyilik de var."

Kadının önerdiği gibi balkona doğru kayıtsız bir bakış fırlattı, sonra tekrar ona baktı, alaycı, hatta neredeyse soğuk bir şekilde, acıyarak. Ve sırayla onun yanağını okşadı.

Bir an için, kısa bir süre önceki öpüşmelerini hatırlarcasına onun dudaklarına baktı.

Emily bir tane daha istedi.

"Hayallerin hep senin olsun sevgilim," diye fısıldadı. "Buraya gelmemiş olsaydın hayatta kalabilirlerdi."

Adam onun yanından geçmeye başladı ama kadın kaşlarını çatarak onu durdurdu ve inatçı elini göğsüne koyarak bakışlarını yakaladı.

Sonra da blöf yaparak gerçeği söylemeye çalıştı. "Burada olmanın gerçek sebebini biliyorum. Ne istersen söyle. Ama Drake, bu delilik. Onlardan çok fazla var, senin için bile."

"Bana ne olacağını umursadığımı mı sanıyorsun?" diye nefes aldı. "Hayır, ama benim umurumda. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok." Onu bir kenara itti ve sanki odadan yeterince hızlı çıkamayacakmış gibi kapının koluna uzandı.

Emily heyecanla döndü. "Buraya gerçekten de bunu yapmaya geldin, değil mi? Ölmek için mi?" diye sordu, sesi titreyerek. "Ve mümkün olduğunca çoğunu da yanında götürmek için."

Bir eli kolundaydı, alçak sesle, dünyadan bıkmış bir kahkaha attı. "Ne, intihar görevi mi?"

Başını salladı.

"Hâlâ bir çeşit kahraman olduğumu düşünüyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi hemen kalbinin derinliklerinden.

"Ne kadar aptalsın," diye mırıldandı yavaşça, ona bakarak. "Benim kör, güzel, küçük aptalım."

Kadının yüzü düştü ama adam omzunun üzerinden son bir kez ona bakarken yüzü sertleşti. "Yolumdan çekil," diye emretti. Sonra kapıyı arkasından çekip kapattı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Drake kapının önünde durakladı ama kalbi küt küt atmasına rağmen duygularına bir santim bile yer vermedi.

Bunu göze alamazdı.

Onu içeri kilitledi, anahtarı cebine geri koydu ve şakaklarında zonklayan paniği görmezden gelmeye çalıştı. Emily'nin buraya gelmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordu. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buraya kadar nasıl sağ gelebildiğini anlamakta güçlük çekiyordu; ama elbette kırsal ortam onun lehine işleyecekti. Ormancının kızı doğanın dünyasında kendini ustalıkla savunabilirdi.

Ancak konu erkeklerin dünyasına geldiğinde, hayır.

Bu yerde karşılaştığı kötülük hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu tür bir şeye hiç maruz kalmamıştı. Maruz kalmamalıydı da.

Gözlerini kapıya dikti. Onu kapının diğer tarafında hissedebiliyordu ama başını hafifçe sallayarak geri çekildi.

Ağaçların, gökyüzünün, tepelerin ve ışığın güzelliğinden bahsederken, en azından onun için dünyadaki en güzel şeyin kendisi olduğunun farkında değildi.

Gözlerini kapattı. Onu sevdiği için ondan nefret ediyordu. Dudakları ilk kez birbirine değdiğinde ondan aldığı öpücük ve ona söylediği aşağılayıcı sözler için kendinden nefret ediyordu.

Ancak buradaki insanların anlayabileceği tek şey, bir kadını kullanarak aşağılamaktı.

Onu buradan çıkarmak zorundaydı. Güvenli olur olmaz.

Bir yolunu bulurdu.

Gözleri kararmış bir halde topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Yine de onun farkındalığı, her saniye ona musallat olan, o doğaüstü menekşe gözleriyle alay eden şakacı bir ruh gibi ona yapıştı. Onu hayat, neşe ve uzun zamandır vazgeçtiği tüm o anlamsız çürüme gibi hain şeylere geri çekmeye çalışıyordu. Ama gerçekten hiç ayrı kaldıklarını düşünüyor muydu?

O tarifsiz hücrede her zaman onunla birlikte olduğunu, tatlılığının anısının, acı ve içgüdü onu bir iblise dönüştürdükten çok sonra, onu bir zamanlar içinde iyi olan her şeye bağlayan ince bir kurdele olduğunu bilmiyor muydu? Onu herhangi bir Promethean'dan çok daha korkunç bir şeye dönüşmekten alıkoyan tek şey.

Onu teselli etmeye gelen sessiz, iyileştirici bir melek gibi, her dayaktan, her kesikten, her kırık kemikten sonra ona geri dönmüştü. Ona dokunamıyordu ama onu düşünmek onu hayatta tutmaya yetiyordu, saçlarındaki güneşin parlak anısı, takımyıldızlar kadar iyi bildiği o çiller.

İşkenceciler, Başmelek Aziz Mikail Tarikatı'nın bir savaşçısı olarak geçirdiği eski hayatının pek çok ayrıntısını zihninden silip atmasına neden olmuştu. Ama onlar bile ona savaşma *nedenini* unutturmayı asla başaramamışlardı.

Emily ve onun için temsil ettiği her şey yüzünden.

Evini düşündüğünde aklına ne malikâne, ne anne babası, ne de tüm bölgenin gıpta ile baktığı lord ahırları geliyordu. Westwood Park'ın avlaklarında dolaşan, vahşi ve özgür, ruhani bir orman perisi kadar masum, dünyanın yozlaşmasından etkilenmemiş bir ormancının kızını düşünüyordu.

Drake onun hep böyle kalmasını istemişti, buna ihtiyacı vardı. Ama artık çok geçti. Ona olan körü körüne bağlılığı onu oraya çekmişti. Prometheans'ın kötülüğünün ona bulaşmasından sonra, onun düşüşü olacağına dair içinde korkunç ve soğuk bir his vardı.

Gitmesi gerekiyordu. Bir an önce. Onun tarafından dikkati dağıtılamazdı. Onu küçümsedi ve

ona ne kadar derinden çekildiğinden korkuyordu. Bu onu burada öldürebilirdi.

Bir mucize eseri hâlâ onun hayatını kurtarabilirdi - kurtarmak zorundaydı, yoksa tüm varlığı boşa giderdi. Ama konu kızın kalbinin kristal masumiyetine geldiğinde, bunun paramparça olmasının an meselesi olduğunu zaten biliyordu. Burada kötülüğün yüzüne bakacak ve asla eskisi gibi olamayacaktı.

Tanrı biliyordu, o değildi.

Bir ürpertiye bastırdı ve merdivenlerden aceleyle indi, beyaz mermer sarmaldan aşağı koşarak indi. Çenesini sertleştirerek Konsey'in toplantı halinde olduğu yemek salonuna doğru yürüdü, Waldfort Kalesi'nde en son ne zaman misafir olduğunu düşünmeyi hâlâ tamamen reddediyordu.

O zamanlar dördüncü katta değil, çok daha aşağıdaki karanlık yerde kalmıştı. Bu anıyı bir kez daha zihninden sildi ve gözlerinden asla tam olarak ayrılmayan acı izi dışında yüzünü soğuk bir şekilde ifadesiz tuttu.

James'in toplantıya çağırdığı yemek odasına yaklaşırken, o kapının ardında bir oda dolusu katil olduğunu çok iyi biliyordu, her biri. Örgütlerine bu kadar derinlemesine nüfuz etmemiş olsaydı, belki de

asla inanmazdı. Dünyanın geri kalanı gibi o da onların sessiz sıradanlık görüntüsüne aldanırdı.

Beyefendiler ne kadar kibar olabiliyor, aristokrat misafir odalarında çay içiyor, White's'ta ya da iyi bağlantıları olanlara yönelik diğer kulüplerde satranç oynuyor, bir Pazar öğleden sonrasında çoktan lekelenmiş torunlarıyla geziniyorlardı. Ama onların başka bir yönü, kim olduklarının özünde yatan korkunç bir sır vardı.

Zarif dostları ve kraliyet bağlantıları, Drake'in kısa süre önce kendisini katılmaya zorladığı gibi çarpık törenlerine tanık olsalardı dehşete düşerlerdi. Siyah mumlar, kukuletalı cüppeler, küfürlerle dolu tuhaf eski ilahiler, kurban edilen hayvanların kesik boğazlarından akan ve taptıkları zalim imgeleri yüceltmek için kendilerini deldikleri yerlerden damlayan kan.

Tuhaf inanç sistemleri, yüzlerce yıl önce Haçlı şövalyeleri tarafından bir çöl mağarasında bulunan Magi'nin gizli parşömenlerine dayanıyordu. Yüzyıllar boyunca bunu diğer pek çok gizli kadim bilgi kaynağıyla harmanlamışlardı, ancak esasen inançları onları evrenin merkezine yerleştiriyor ve hayatta ve yeryüzünde kendilerinininki dışındaki tüm otoriteyi reddediyordu.

Onlara göre, insanlığa ateşi veren Yunan efsanesinin Titan'ı Prometheus ile ışık taşıyıcısı Lucifer bir ve aynı olmuştu. Ama onlara göre Şeytan, Tanrı'nın ve insanın korkunç düşmanı değil, haksızlığa uğramış, güçlü ve kahraman bir asi prensti.

Prometheans'ın Yalanların Babası'na yakışır bir şekilde amaçlarının peşinden gitme isteği, şövalye davranış kuralları tarafından kısıtlanan Tarikat'ın onları yenmesini zorlaştırdı.

Ama Drake artık teknik olarak Tarikat'ın bir şövalyesi değildi. Elleri artık bu asil idealler tarafından bağlanmamıştı.

Ateşe ateşle karşılık verme zamanı gelmişti.

Yıkıcıları yok etmek, aldatıcıları aldatmak, sızıcıların arasına sızmak ve katilleri öldürmek için gelmişti. Kötülükle savaşmak için

saf, siyah kötülük. Artık hangi çizgileri aştığını umursamıyordu, çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

En azından Emily gelene kadar.

Ama orada uzun süre kalmayacaktı. Buna izin vermeyecekti, çünkü içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Onu bu kadar güçlü, onun için bir hazine yapan masumiyet, onu ölüme mahkûm edebilecek şeyin ta kendisiydi.

Prometheanlar nerede ortaya çıkarsa çıksın iyilikten nefret ederlerdi. Onun etrafında olmaya dayanamıyorlardı. Ondan büyülenmişlerdi ama sahip oldukları her içgüdü onları onu yok etmeye itiyordu. Bakir genç güzelliğin onun için kölece bir cinsel oyuncaktan çok daha fazlası olduğunu fark ederlerse, ona neler yapabileceklerini düşündükçe ürperiyordu.

Şu işi bitirelim. Kendini sessizce odaya bırakan Drake, James'in sandalyesinin arkasındaki yerine döndü.

Yaşlı adam masanın başına oturdu, çünkü onu çağıran oydu. liderlerin bu gizli zirvesi.

Kalenin sahibi, ateşli, sakallı bir Alman olan Kont Septimus Glasse, yerine otururken Drake'e ihtiyatla baktı. "Güvenlik ihlali halledildi mi?"

"Evet, lordum. Önemli bir şey değildi, sadece bir hizmetkârdı," diye ekledi, saygıyla başını eğerek.

"Hizmetçiniz, duyduk."

"Evet, efendim."

"Bu oldukça tuhaf."

Drake sadece ona baktı.

"James, güvenlik şefinize güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordu Roma'daki cüppeli temsilcileri zeytin tenli kardinal. "Ne de olsa o da bir zamanlar düşmanlar arasındaydı."

"Drake artık bizden biri Antonio," diye cevap verdi. "Birçok kez hayatımı kurtararak sadakatini kanıtladı. Tarikat'ın eski bir ajanının bile sonunda beni öldürmeye karar vermesi seni şok etmiş olamaz.

İnsanlık için en iyisinin onların değil, bizim vizyonumuz olduğunu görmeye başladılar. Ayrıca, beyler," diye ekledi James hafif bir eğlenceyle, "bir din değiştirenden daha büyük bir bağınaz yoktur. Devam et, Drake. Onlara inancımızı anlat."

"Memnuniyetle, efendim." Ellerini gevşekçe arkasında kavuşturmuş, çenesi yukarıda, dik duruyordu. "İnsanoğlu alçak ve vahşidir, lordlarım, barbar, aptal ve zalimdir. Kendi iyiliği için, alçakgönüllülükle gerçek aydınlanmayı arayan ve elde edenler tarafından evcilleştirilmeli, yönetilmelidir. Eğer insan akla ya da aydınlanmışların adil otoritesine boyun eğmezse, o zaman önce iradesi güç kullanılarak kırılmalıdır."

Habsburgların yozlaşmış danışmanı olarak görev yapan Avusturyalı general kısık bir kahkaha attı. "Kendim daha iyi söyleyemezdim."

James öğrencisiyle gurur duyarak gülümsedi. "Devam et, oğlum. Tanrı'dan ne haber?" diye onu cesaretlendirdi.

"Eğer aşağılık yaratık olan insan gerçekten de Tanrı'nın suretinde yaratılmışsa, o zaman bu Akli başında hiçbir insanın bağlılık duymayacağı çocuksu, zalim bir tanrıdır," diye yanıtladı Drake. "Eğer Tanrı varsa, o bizim düşmanımızdır, çünkü bize yaşamı veren odur ve yaşam sadece acıdır. Geri kalan her şey yanılsamadır."

Kibar Fransız dükü, kadehindeki konyağı çalkalayarak, "Acı konusundan biraz otoriter bir şekilde bahsediyorsunuz, mösyö," dedi.

Prometheanlar Napolyon'un düşme ihtimalini öngörerek onu iyi konumlandırmışlardı. Fransız dükü, Napolyon'un hükümdarlığı sırasında sadık bir dost olarak Kral Louis ile birlikte sürgüne gitmişti, ancak şimdi Küçük İmparator Elba'da hapiste olduğundan, Prometheanlar adamlarını Bourbon tahtına yakın bir yere yerleştirmişlerdi bile.

"Evet, Senin Grace," Drake cevap verdi onun soru içindea Düşük, donuk bir monotonluk. "Bu teknik sayesinde ben de gerçeği anlamaya başladım." "Söyle bana-" Septimus Glasse tekrar konuştu. "Kendine kızıyor musun Bizim ellerimizle mi muamele gördün, İngiliz?"

"Hayır efendim, minnettarım. Artık hayatımın geri kalanı Tarikat'ın

yalanları ve yanılsamaları yüzünden boşa gitmeyecek. Acı çekmek ve gerçeği görmek

kör kalmak için."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı kardinal. "Tarikatın sana vermiş olduğu silah eğitimiyle, bize daha fazla din değiştirtmekte çok başarılı olacağını düşünüyorum."

"Evet efendim, sanırım öyle. Eğer bu ayrıcalığa layık görülürsem."

Avusturyalı general, "Peki ya düşman ajanı olarak önceki hayatınız?" diye devam etti.

"Bu konuda çok az şey hatırlıyorum efendim."

"Ve hatırladıklarınızı da bana emanet etti," diye yanıtladı James, "uygun zamanda, benim takdirime bağlı olarak kullanılmak üzere."

Glasse omuz silkti. "Belli ki değerli bir varlık."

James başıyla onayladı. "Onun bakış açısı Tarikat'ı sonsuza dek yenme arayışımızda çok önemli olacak."

Rus romancı, "Tabii tüm bunlar bir oyun değilse," diye ekledi. Asilzade Yazarın kitapları ve oyunları genç, etkilenmeye açık Çarı büyülemişti.

"Ben o kadar cesur değilim, efendim." Drake ona baktı, Rus entelektüel çevrelerinin moda liderinin gözlerinin içine bakmasına izin verdi, sanki kendisi için nedenlerini araştırıyor, ruhunun derinliklerine iniyordu.

"Gördünüz mü?" James sonunda gururla mırıldandı. "Size söyledim dostlarım, onu öldürmek bir kayıp olurdu, onu yola getirebilirdim. Drake artık doğru yolda. Ayrıca, korumam bana olan sadakatini kanıtladıysa, başka kimsenin onu sorgulamasına gerek yok."

"Pekâlâ, eski dostum," diye mırıldandı Glasse James'e. "Eğer sen memnunsan, biz de memnunuz elbette."

Kardinal onaylarcasına omuz silkti. "Bize karşı olmasındansa bizim yanımızda olması daha iyi."

"Kesinlikle."

Avusturyalı general, "Söyleyin bakalım Falkirk, Konsey'i neden toplantıya çağırdınız?" diye sordu. "Bunun son derece önemli bir mesele olduğunu belirtmişsiniz."

Fransız dükü belli belirsiz, sinsi bir gülümsemeyle, "Ah, ama birini kaçırmıyoruz," diye araya girdi.

James alçak sesle gülerek, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Şüphesiz hepiniz Malcolm'un neden burada olmadığını merak ediyorsunuz." James uzun bir süre etrafındakilere baktı.

Bu arada, Drake'in eli çok ince bir şekilde silahının kabzasına yaklaştı. James'in planına itiraz eden olursa, o da hazırды.

"Gerçek şu ki," diye itiraf etti James, etrafına bakarak, "sevgili liderimiz Malcolm davet edilmedi. Sizlere göstermek için bir araya çağırdığım mucizeyi görmeye hazır olmadığını düşündüm, dostlarım. Drake, kutu lütfen."

Drake geri çekildi, arkasını döndü ve yakındaki büfenin üzerinde duran eski kingwood çantayı aldı.

Kutuyu getirip masanın üzerine koydu ve James'e sorar gibi baktı. Yaşlı adam başını salladı ve Drake kutuyu itaatkâr bir şekilde açtı.

James ayağa kalktı ve diğerlerinin içini görebilmesi için kutuyu eğdi. "Bakın beyler. Atalarımızın en büyüğü Simyacı Valerian'ın kayıp parşömenleri."

"Simyacının Parşömenleri!" diye bağırdı adamlar, koltuklarından kalkıp yaklaşarak sararmış ortaçağ belgelerine baktılar.

"Bunlar gerçekten gerçek mi-?"

"Ama onları nereden buldun?"

"Bu bir hazine... Bu parşömenlerde şimdi bize yardımcı olacak bir şey var mı?"

"Çok." James ayık bir şekilde etrafına bakındı ve adamlar arkalarına yaslandılar.

şaşkınlık içinde oturuyorlardı. "Beyler, açık sözlü olmama izin verin. Konsey'in şu anki başkanı bizi hayal kırıklığına uğrattı. Hem de çok kötü bir şekilde. Gerçeklerle yüzleşmeliyiz.

"Malcolm eski tanrılara sözde hizmetten fazlasını yapmıyor. O düşünüyor ki

karanlık bilgelik peri masallarından başka bir şey değildir. Havanın prensleriyle ve bu dünyanın görünmeyen güçleriyle, Valerian'ı ayakta tutan

ve Ortaçağ'dan beri atalarımıza ilham veren güçlerle alay ediyor."

James ellerini masanın üzerine koydu ve etrafındakilere baktı. "Eğer sözde liderimiz gerçekten bizden biri olsaydı, yakın zamanda yaşadığımız acı başarısızlıkla karşılaşmazdık. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin verdiği şu paha biçilmez fırsata bakın.

"Napolyon'un imparatorluğu bize Şarلمان'dan bu yana Avrupa'daki tüm halkları bir araya getirmek için en büyük fırsatı verdi. Elimizden kaçan şansı bir düşünün. Tek dil, tek para birimi, daha fazla savaş yok, daha fazla açlık yok. Kim söyleyebilir ki? Zamanla egemenliğimizi Akdeniz'e yayarak Osmanlı İmparatorluğu'nu geçebilir ve suyun ötesine, Amerika'ya kadar uzanabilirdik.

"On yıllar boyunca çalıştık, sadık inananlarımızı her kraliyet sarayına yerleştirmek için sayısız servet harcadık, sabırla, dikkatle, anımızı bekledik. Ve sonra o an geldi. Dahi Napoleon Bonaparte'ın şahsında, o ateşin ilham perisi, tanrıların elleriyle bizim için işlenmiş mükemmel bir araç.

"Biz ona faydalı olduk, ama o farkında olmadan bize daha da faydalı oldu. Ülkeleri fethetmeye devam etmesine izin verdik, elimizden geldiğince ona yardım ettik ve insanlarımızı sürekli büyüyen imparatorluğunda yüksek yerlere yerleştirmeye devam ettik. Oğlu yoktu. Bu da sadece onun ölmesini beklememiz gerektiği anlamına geliyordu. O zaman inşa ettiği her şey, belki de tüm dünya, doğal bir şekilde, olgun bir erik gibi kolayca ellerimize düşecekti.

"Hangi adımı atladık?" James soğuk bir öfkeyle sordu. "Hiçbir şeyi. Yeryüzündeki vizyonumuzu gerçekleştirmek için hangi bedeli ödemekten kaçındık? Bizim için en değerli olanın kanının son damlasına kadar her şeyimizi verdik. Çok yaklaştığımız! Ama her şey paramparça oldu. Neden? Neden, soruyorum size?" diye sordu.

"Eh, Tarikat yüzünden," diye mırıldandı Fransız.

"Hayır. Böyle düşünmek güzel olurdu," diye karşılık verdi James, "ama korkarım ki hata eve daha yakın. Tanrılarla alay eden bir lider seçmemiş olsaydık düşman bizi yenemezdi. Bu beceriksiz

Aptal Malcolm, sadece kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için dünyada yeni bir düzen kurma hayalimizi gerçekleştirme fırsatını tepti."

Septimus sevgiyle, "Bunlar tehlikeli sözler James," diye uyardı.

"Yine de kardeşliğimiz yeniden yükselecekse bunları söylemeliyim. Gerçekler bunlar. Napolyon düştü. Şansımız kayboldu. Bu şans bizim ömrümüzde bir daha gelmeyecek, belki de bir yüzyıl ya da daha uzun bir süre gelmeyecek ve bunun suçu Malcolm'un ayaklarına atılmalı. Ama o hâlâ Konsey'in başkanı olarak mı kalıyor? Bu nasıl olabilir?"

Sessiz kaldılar ve onun söylediklerini düşündüler.

James başını salladı. "Artık sessiz kalamam. Döktüğümüz onca kandan, aldığımız onca riskten sonra olmaz. Her birimizin yaptığı fedakârlıklardan sonra." Yüzlerini tararken onlara acı bir şekilde hatırlattı.

Promethean liderleri bakışlarını indirdi, James her birine bakarken acı dolu ifadelerle başlarını eğdiler.

"Malcolm'un hiç *vermediği* kadar *verdik*. Sözlerimin ne anlama geldiğini biliyorsun," diye ekledi karanlık bir sesle. "Her şeyin boşa gitmesine şaşmamalı. Liderimiz tanrıların kurbanını reddetti. Sevdiklerimizden ayrıldık ve Niall'ın şımarık bir çocuktan tehlikeli ve huysuz bir adama dönüşmesini izledik.

"Gerçek şu ki," diye devam etti James, "Malcolm hepimizi kendi oyununa dahil etti. O

Haçlı Seferleri'nden beri atalarımıza hizmet etmelerine rağmen kendisini bizim kurallarımızın ve 'tuhaf yöntemlerimizin' üstünde görüyor. Hayır, o tüm bu 'ortaçağ saçmalıkları' için fazla modern," dedi James acı bir şekilde. "Ama şimdi onun zekâsının bize ne getirdiğine bir bakın. Başarısızlık. Yıkım."

Omuz silkti. "Onu liderimiz olarak seçen biziz. Bir adam vizyonsuz. Hiçbir şeye inanmayan bir adam. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama korkarım hak ettiğimizi aldık."

"O haklı," diye konuştu romancı. "Bunu biz getirdik kendimiz."

James ona destek için teşekkür eden bir baş selamı gönderdi. "Bana göre Malcolm Banks iktidarda kalmaya devam ederse, biz de pes edebiliriz.

Onun aptalca

Konsey başkanı olarak aldığı kararlar, zafer elimizdeyken bize yenilgiyi tattırdı. Müdür koltuğunda oturmayı hak etmediğini kanıtladı. Onu görevden almak tek umudumuz." Etrafindakilere baktı.

"İnanın bana, kardeşlerim, şansımız bir gün tekrar gelecek. Bunu görmek için hayatta olmayabiliriz; iki yüz yıl sürebilir. Ama Simyacının Parşömenleri'nin kaybolduğu onca yüzyıldan sonra bulunması, karanlık Babamızın cesaretimizin kırılmaması ve mücadeleden vazgeçmememiz için bir işarettir. Valerian'ın bu yazılarda aktardığı gizli bilgilerle, sözlerime kulak verin, yepyeni bir nesil için gerçeğin meşalesini yükseltmek üzere yeniden yükseleceğiz. Ama önce, başarısızlığımızın sorumlusu cezalandırılmalıdır. Şimdi saldırma zamanı."

"Neden şimdi?" diye sordu Avusturyalı.

"Malcolm'un hizbi şu anda zayıflamış durumda," diye yanıtladı James. "Onun evcil suikastçısı Dresden Bloodwell'in birkaç hafta önce Londra'da bir Tarikat ajanı tarafından öldürüldüğünü duymuşsunuzdur."

"Malcolm'un oğlundan ne haber?" "Evet, Niall nerede?"

"Bunu sorman komik." James Drake'e bilmiş bir gülümseme attı. "Beyler, çok tedirgin edici bir haber duymak sizi ürkütebilir. Malcolm ben Londra'dayken oğlunu beni öldürmesi için gönderdi."

"Ne?"

"Seni öldürmek için mi?" diye bağırdılar, tahmin edilebileceği gibi öfkeleniler.

"Sen mi, James? Ama sen bizim en saygıdeğer liderlerimizden birisin!" Rus, "Belli ki onu bir tehdit olarak görüyor," diye mırıldandı.

James acımasız bir bakışla duraksadı. "Gerçek şu ki, benimle durmak istediğine inanmıyorum. Görünüşe göre Malcolm artık Konsey'e hesap vermek istemiyor. Biz olmadan da idare edebileceğine karar verdiğini söyleyebilirim."

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Fransız dükü.

"Malcolm'un tek başına hüküm sürmeye çalıştığını söylüyorum - kendisi

ve oğlu. Ve eğer önce onu ortadan kaldırmazsak yakında peşimize düşecek."

"Gerçekten bu kadar ileri gider mi?" diye mırıldandı kardinal, odanın üzerine çöken uğursuz sessizliğin içinde.

"Neden olmasın? Kaybedecek bir şeyi kalmadı." James omuz silkti. "Liderimiz olarak yaşadığı başarısızlıktan sonra artık ona güvenmediğimizi biliyor. Bana yapılan saldırı sadece bir başlangıçtı. Ben yolundan çekildikten sonra, Niall ve haydutlarını geri kalanınızın peşinden göndermeyi planladığından eminim."

Konsey üyeleri bu rahatsız edici açıklamaları düşünürken oda sessizliğe büründü.

"Unutmayın, Konsey'in son toplantısında," diye hatırlattı James onlara, "Malcolm beceriksizliği için içimizden birini günah keçisi yapmaya çalıştı. Hatırladınız mı? Niall'a Rupert Tavistock'u gözümüzün önünde boğazlamasını emretmişti. Bunun hepimiz için bir uyarı olduğunu biliyordunuz."

Mareşal hayretle başını salladı. "Seni öldürmesi için oğlunu gönderdiğine inanamıyorum."

"Neyse ki Drake beni korumak için yanımdaydı," diye yanıtladı

James. "Yani-" Fransız daha yakına eğildi. "Niall öldü mü?"

James mantıklı bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. "Tarikat tarafından yakalandı.

Niall'ın artık bir sorun olmayacağını söylemek yeterli. Hiçbirimizin Junior'dan bir daha haber alacağından şüpheliyim."

Birkaçı hafifçe sarsılmış görünse de çoğu bu haberden memnun görünüyordu.

Kardinal, "Malcolm oğlunun Tarikat'ın elinde olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Ama ondan neden haber alamadığını ve Niall'ın Londra'dan neden dönmediğini merak etmeye başlaması uzun sürmeyecektir. Bu toplantıyı bu kadar kısa sürede düzenlememin nedeni de bu ve hepinize bu kadar çabuk geldiğiniz için minnettarım. Umarım çok rahatsız edici olmamıştır. Septimus burada, Waldfort'ta misafirperverliğini sunacak kadar nazikti ve konum herkesin nispeten kolaylıkla ulaşabileceği kadar merkezi görünüyordu."

Glasse kibarca hoş geldiniz işareti yaptı.

"İşte buradayız," dedi James, ellerini önündeki masaya koyarak, "ve zaman çok önemli. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz ve eğer harekete geçeceksek Malcolm'a sürpriz yapmak için hızlı hareket etmeliyiz. Ona güçlerini bize karşı toplaması için zaman tanımak istemem. Şu anda henüz bir şeylerin ters gittiğini anlamış değil ama iki haftadan fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Glasse sabırsızca, "O halde bir oylama yapalım ve bu işi bitirelim," diye konuştu. "Malcolm'un Konsey başkanı olarak kalmasını isteyenler evet desin."

Oda tamamen sessizdi.

"Liderliğini sürdürmesine karşı çıkanlar?"

Masanın etrafında eller havaya kalktı.

Oybirliğiyle kabul edildi.

"Pekâlâ o zaman," dedi James acımasızca. "Malcolm bu vesileyle Konsey başkanlığından azledilmiştir. Ona karşı nasıl hareket edeceğimize dair planlarımızı bir an önce gözden geçirmeye başlayacağız-"

"Ama bu arada yeni liderimizin rolünü kim üstlenecek?" Glasse araya girdi.

Drake, Falkirk ve eski dostunun, ev sahiplerinin Alman kont, bu kritik anda bu sorunun sorulması için kendi aralarında önceden anlaşmışlardı. Glasse, "Konsey'in bir sonraki başkanı olarak birinin sorumluluk alması gerekiyor," diye ekledi.

Hepsi James'e baktı.

"Bu sen olmalısın James, evet," diye mırıldandı birkaçı.

"Ben mi, lordlarım?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu ama elbette en başından beri planları buydu.

"Tekrar oylayalım," diye ısrar etti Glasse, sandalyesinden kalkarak elini uzattı. "Konseyin bir sonraki başkanı olarak James Falkirk'ü destekleyenler?"

"Evet!" diğlerleri o daha sözlerini bitirmeden aynı fikirdeydi.

James bunalmış görünüyordu. "Ben bunu istemiyorum, kardeşlerim."

Kardinal, "İşte bu yüzden siz Malcolm'un kişisel çıkarlarına karşı mükemmel bir panzehirsiniz," diyerek ona güvence verdi.

Yaşlı adam başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum beyler. Ben sadece eski bir bilgin."

Rus yazar gülümseyerek, "Kabul ettiğınızı söyleyin," diye cevap verdi.

Alçakgönüllülükle, "Elbette, hangi sıfat gerekiyorsa o sıfatla hizmet edeceğim," dedi.

"Herkes seni tanıyor James. Herkes sana güveniyor. Sen bize Yıllar boyunca şu ya da bu noktada verdiğiniz tüm akıllıca tavsiyeler. Eğer Malcolm en başta sizi dinlemiş olsaydı, Napolyon'la ilgili sonuç çok farklı olabilirdi."

James derin duygularını dizginliyor gibiydi. "Bana olan inancınız beni gerçekten onurlandırdı ve size hayatım üzerine yemin ederim ki bu inanca bağlı kalacağım ve atalarımızın uzun zaman önce ortaya koyduğu hedefleri gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım."

"Peki, nereden başlıyoruz?" diye sordu Fransız dükü, James tekrar koltuğuna gömülürken.

"Şey," dedi James bilge, yaşlı, büyükbabacan bir iç çekişle ve ardından düşünceli bir duraksamayla. "Bana öyle geliyor ki yeni bir başlangıç yapmamız, geçmişti temizlememiz gerekiyor. Çağlar boyunca süren uzun yolculuğumuzun bir sonraki ayağına çıkmadan önce yeni bir başlangıç. Napolyon'un düşüşü sırasında Tarikat saflarımızı yok etti ve geriye kalanlar derin bir hayal kırıklığına uğradı." Parşömenlerin bulunduğu kutuyu yaklaştırdı. "Bence hepsini burada toplayalım ve sarsılan inançlarını geri getirecek bir şeyler verelim."

"Ne gibi?" diye sordu Rus.

James kingwood kasayı sevgiyle okşadı. "Simyacının Parşömenleri'ni incelerken, yüzyıllar boyunca bizim için kayıp olan muhteşem bir törene rastladım... Valerian'ın özenle hazırladığı bir yenilenme ritüeli.

Şu anda karşı karşıya olduğumuz gibi bir yenilgi zamanı. Atalarımızın onun zamanında karşılaştığı zulmü biliyorsunuz."

"Evet."

"Buna ay tutulmasında yapılacak olan yeniden doğuş ayini adını verdi."

"Demek bu yüzden şimdi gelmemizi istedin," diye mırıldandı Fransız acıklı bir gülümsemeyle. "Yaklaşık iki hafta sonra bir ay tutulması olacak, değil mi?"

James esrarengiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Geçmiş temizlenmeli, ışık yeniden doğmadan önce karanlık tamamen kucaklanmalı. Yaşadığımız onca şeyden sonra -buna tam bir yenilgi diyelim- bu, dağılmış kalıntılarımızı, tüm zavallı tereddütlü inananlarımızı bir araya getirmek ve onları yeniden ateşle doldurmak için mükemmel bir fırsat.

James sözlerini şöyle tamamladı: "Eğer bir araya gelmemiz, karanlık Baba'ya olan yeminlerimizi yenilememiz ve O'nun yardımını ve lütfunu talep ederken kurban sunmamız gerekiyorsa, işte o zaman şimdi tam zamanıdır."

"Bu ayin nasıl bir fedakârlık gerektiriyor?" diye mırıldandı kardinal, diğerleri başlarını sallayarak onaylarken.

James ona baktı, bir an sessiz kaldı. "Bu tören için sadece en yüksek mertebedekiler kabul edilebilir. Kalbi temiz bir bakirenin kanını gerektirir."

Prometheanların yaptığı hiçbir şey Drake'i artık şaşırtamıyordu ama bu sözler onu karnına saplanan bir bıçak gibi dehşete düşürdü.

Emily'nin masum gülümsemesi gözünün önünden geçti.

Bu arada cevap, Fransız dükünün alaycılığını çekmişti. "Eh, yeryüzünde bunlardan hiç kaldı mı acaba?"

Rus, "Hepsini baştan çıkarmamış olsaydın olurdu," diye şaka yaptı.

"Asla korkmayın, kardeşlerim." James parşömen kutusunu sakın bir ifadeyle kapattı.

Gülümseyin. "Karanlık Baba bunu sağlayacaktır. Ve bu kan akıp gücümüz tazelendiğinde, her zaman olduğu gibi yeniden inşa etmek için yola koyulacağız. Tarikat geçen sefer bizi yendi ama şimdi bir sırrımız var.

Bölüm 4

James Falkirk'ün kibirli bir tavırla önerdiği gibi, haftalarca Alpler'de yaptığı yürüyüşün ardından temizlendikten sonra Emily lavaboda giysilerini yıkadı, botlarını yağlamakla, bıçağını bilemekle, yayının ipini kontrol etmekle meşgul oldu ve yapacak bir şey kalmadığında, kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlayarak Drake'in odasında bir ileri bir geri volta attı.

Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Drake'in aklının başına gelmesi ve onunla birlikte buradan kaçması gerekiyordu. Bunun yerine, burada onunla sıkışıp kalmıştı ve hâlâ onun deli mi yoksa akli başında mı olduğundan bile emin değildi.

Bugün erken saatlerde söylediği sözler onu hâlâ ürpertiyordu. *Hayat acıdır*. Bu hiç de iyiye işaret değildi!

Eğer buraya bir intihar görevi için geldiyse, o zaman onu durdurmak zorundaydı. Ama nasıl?

Ona kimin tarafında olduğunu bile söylemedi.

Drake'i kuzeye doğru takip ettikten sonra Lord Rotherstone'a yazacak kadar ileri görüşlü olduğu için kendini çok şanslı hissetmeye başlamıştı.

Bavyera'nın başkenti M n h ve onu kurtarmak için geri dönmeden önce.

Bu riski alıp almamakta tereddüt etmişti ama şimdi, parasının geri kalanına mal olsa da, o kuryeyi bu ilginç Alman  ehrinden gönderdiği için çok memnundu.

Mesajının Drake'in Londra'daki eski dostu ve ajan arkadaşına ula aca ının hiçbir garantisi yoktu ve Marki'ye ulaşmasının ne kadar süreceğini de söyleyemezdi.

Haberi aldıklarında Tarikat'ın vereceği tepkiyi de kesin olarak tahmin edemiyordu.

Drake'in eski meslektaşlarına bu bilgiyi verme tercihi, i ler günün erken saatlerinde olduğu gibi ters gitmeye devam ederse ona pahalıya mal olabilirdi.

Ne de olsa Drake artık resmen haydutluk yapan bir ajan olarak kabul ediliyordu.

Karde i sava  ılara onu gördükleri yerde vurmaları için talimat verilmişti. Prometheans'a Tarikat sırlarını açıkladı.

Ama Emily, sadakatin onları en azından Drake'i kuduz bir kurt gibi öldürmeye çalışmadan önce ona kendini açıklaması için bir şans vermeye zorlayaca ına inanmak zorundaydı.

Ne de olsa çocukluklarından beri arkada lardı.

 ngiltere'deyken, Lord Rotherstone Max'in yaralı arkadaşına ne kadar değer verdiğini ve bir kardeş gibi Drake'in hafızasını geri kazanmasına nasıl yardımcı olmaya  alı t  nı ilk elden g rm  ti.

Üstlerinden aldıkları emirler ne olursa olsun, Emily kardeş savaşçıların kendilerinden birinin teti ini çekmeye cesaret edebileceklerine inanmıyordu. Elbette arkadaşları da en az onun kadar ondan vazge emezdi. Ve Drake onlara intikam için geldiğini söylediğinde bunu anlayacaklardı.

Belki de yardım etmek için zamanında varırlardı.

Ancak  imdi   phelenmeye ba lamı tı.

Eğer Drake bu şeytanlardan intikam almak için buradaysa, o zaman neden bunu itiraf etmedi?

Sırlarını saklaması için ona güvenmiyor muydu?

Yoksa Drake'in gerçekten de onların sapkın inançlarını benimsemek için tüm akıl sağlığını bir kenara bıraktığı gerçeğiyle yüzleşmeyi reddederek sadece kendini mi kandırıyordu? O iyi miydi yoksa kötü mü? Gerçek bir Promethean mı olmuştu?

Emily'nin cevaplara ihtiyacı vardı, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Bu yüzden, doğal olarak ... o yokken odasını aradı ve onun gerçek nedenlerini ortaya çıkarabilecek herhangi bir ipucu aradı.

Eşyalarını karıştırdı, gömleklerinden birini ödünç aldığı çekmeceleri açtı, giysilerini ve ayakkabılarını, geniş silah koleksiyonunu ve kişisel cephane cephaneliğini gözden geçirdi, odada saklamış olabileceği ve ona kafasında neler olup bittiğine dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey aradı.

Ancak kurnaz eski Emir ajanı izlerini çok iyi kapatmış, ona korkularını doğrulama ya da reddetme imkânı bırakmamıştı. James'in güvenlik şefi olarak yaptığı faaliyetlerle ilgili tuttuğu küçük kayıt defterindeki zorlukla okunabilen notların her sayfasını okudu.

Drake'in bu kişilerin çoğunu işe aldığını bu şekilde öğrendi.

James adına Paris'teki siyah giysili muhafızlar. Bunlar Napolyon'un ordusunun savaşta sertleşmiş gazilerinden oluşan paralı bir gruptu ve imparatorun hakkı olarak askere alınmaları talep edilen farklı bölgelerden gelen erkeklerden oluşan karma bir alaydan geliyorlardı. Çoğu Fransız'dı ama bazıları Alman, bazıları İtalyan'dı. Biri Belçikalıydı.

Şimdi kiralık olarak savaşıyorlardı ve büyük olan Jacques onların çavuşuydu.

Emily hayal kırıklığı içinde notlarını bir kenara bıraktı, Drake'in hala Çocukluğundan beri tanıdığı ve sevdiği kişi mi yoksa kendini karanlığa mı teslim etmişti?

Yaşadığı onca şeyden sonra, bir anlamda onu suçlayamazdı. Ama eğer kötülükle uğraşmaya başladıysa, bu küçük odayı onunla paylaşmak onun için ne anlama geliyordu?

Yaptığı onca araştırmadan sonra eşyalarını aceleyle kaldırırken gece çökmeye başlamıştı bile. Odada iki mum yaktı, oraya gelmekle ciddi bir hesap hatası yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı.

Sonra demir kapı mandalının alçak, metalik gıcirtısı onun dönüşünü müjdelediğinde düşünceleri yarıda kesildi.

Onun dost mu yoksa düşman mı olduğundan hâlâ emin değildi. Kapı açılıp da uzun boylu, esmer ve tehlikeli bir adam içeri girdiğinde hem rahatlamış hem de korkmuştum.

Kötü bir niyeti varsa çok tehlikeli.

Kapıyı arkasından kapatırken ona gülümsemedi, elinde bir tepsi yemek, üstü kapalı bir tabak ve bir fiç i bira taşıyordu. Adamın bakışları gözlerinde ürkek bir parıltıyla onun üzerinde gezindiğinde, kadın kollarını gergin bir şekilde göğsünde kavuşturdu.

Mesafesini koruyarak, onun tepsiyi bıraktığı çekmeceli sandığa geçişini izledi.

"Bu da ne?" diye sordu, onu temkinli bir mesafeden takip ederek.

"Akşam yemeğiniz."

"Oh. Hepsi benim için mi?" İhtiyatlı bir gülümseme sundu. "Peki ya sen?"

"Ben zaten Muhafızlar Salonu'nda yemek yedim."

"Ah." Çekmeceli dolabın yanındaki adama doğru ilerledi, ona getirdiği iyi Alman birasının kalaylı fiçisine baktı, sonra da tabağını sıcak tutan kapağın altına göz attı. "Güzel kokuyor."

Birden adamın göğsüne baktığını fark etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde geri çekildi ve beyaz keten gömleğini boğazına dayadı.

Ona boş bir kaş çatma hareketi gönderdi. "Son temiz gömleğimi aldın."

"Ah. Doğru." Sinirsel bir rahatlamayla adamın onun vücuduna bakmadığını fark etti. Sadece gömleğine bakıyordu. "Özür dilerim. Bulabildiğim tek şey buydu. Giysilerim kurur kurumaz geri vereceğim."

Omuz silkti ve arkasını döndü. "Bunun için endişelenme. Sana benden daha çok yakışıyor." Sonra tepsiye doğru başını salladı. "Ye. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Biraz açım." O arkasını dönerken Emily tabağın kapağını kaldırdı, sonra da soru dolu gözlerle ona baktı. "Ne var?"

Drake ceketini çıkarıyordu. "Bavyera mutfacı," dedi kuru bir sesle.

Kaşlarını çattı, tanımadığı yiyecekleri inceledi. Tabakta soluk beyaz bir sosis, yanında bir hardal parçası, küçük bir yığın kırmızı lahana turşusu ve ... vardı. "Bu da ne?"

"Patates köftesi," diye alaycı bir tavırla bilgilendirdi onu. "Devam et, beğeneceksin. Beğenmezseniz de çok kötü. Elimizdeki tek şey bu."

Onun gerçekçi ses tonu karşısında kaşlarını kısa bir süreliğine yukarı kaldırdı ama çatalıyla patatesli börekten bir parça kopardı. "Peki, bütün gün ne yaptın?"

"Benim işim."

"Neymiş o? James'i korumak mı?"

Başını salladı ve zayıf beline asılı silah kemerini çözdü.

Başını salladı, rahat bir tavır takındı, oysa gerçekte ondan alabileceği her türlü bilgiyi almaya kararlıydı. "Onlara yardım ettiğine inanamıyorum," dedi boş bir ses tonuyla.

Sadece ona baktı.

Bir çatal dolusu yemeği ağzına attı.

Sonra bakışlarını umursamaz bir tavırla indirdi, silah kemerini askıya astı ve yeleğinin düğmelerini açtı.

Emily bir lokma sosisin üzerine bir yudum bira içti. "Bu güzelmiş. Beni düşünmen büyük incelik."

Tek omuzlu küstah omuz silkme hareketi umursamazlık numarasıydı, ama adam ona doğru yürüyüp bardağı yere koyduktan sonra bir yudum aldığında neşeyle gülümsedi. Sonra da işine devam etti.

Emily lahana turşusunun tadına baktı ve kara ekmek parçasıyla birlikte çatalının ucuna yerleştirdi. "Kabul etmelisin ki bir kontun koruma olarak çalışması biraz garip," diye üsteledi.

Adam, yeleşini sandalyenin üzerine atarak ona dikkatle baktı. Ama bir mezar kadar sessiz kaldı.

"O yaşlı adama ne olacağını neden bu kadar önemsiyorsun?" sordu.

"Sana söyledim. O benim hayatımı kurtardı."

"Ve sen onunkini kurtardın, bu da borcun ödendiği anlamına geliyor. Peki, neden bana neden burada olduğunu söylemiyorsun?"

"Sen kendi işine bak, Emily." Gömleğini kaldırarak arkasını döndü. Başının üstünde.

Çatalı ağzına götürürken, adamın kaslı erkek güzelliği karşısında hareketsiz kaldı. Adamın esnek bedeni mum ışığında sıcak bir canlılıkla parlıyordu.

Emily şaşkınlık içinde çatalı tekrar indirdi. *Aman Tanrım*. Drake'i yüzme havuzunda su sıçratan on yaşında sıska bir çocuk olduğundan beri üzerinde tişörtü olmadan görmemişti.

Aman Tanrım, şimdi tam bir erkekti, uzun boylu ve güçlü kuvvetli, ama dehşete düşürecek şekilde orası burası yara bere içindeydi. Yine de bir şekilde bu eski, iyileşmiş yaraların kanıtı sadece muhteşem vücudunun vahşi gücünü, adamın durdurulamaz niteliğini vurguluyordu.

Faydasızdı. Adamın omzunun zarif kıvrımı, kolunun sert cüssesi, karnının yontulmuş ihtişamı karşısında büyülenmiş bir halde bakmaktan kendini alamıyordu.

Sürahiden beyaz leğene biraz su doldururken oldukça alaycı bir bakışla ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Hımm, evet, tabii ki," diye zoraki bir öksürük ve aniden kızaran bir yüzle konuştu. Sinirli bir şekilde başını sallayarak, kendini arkasını dönmeye zorladı.

Neyse ki Drake onu görmezden gelmeyi tercih etti. Yüzüne su sıçratmak için eğildi. Drake'in dikkati dağılmışken onu tekrar inceledi ve kasların olabileceğini bile bilmediği yerlerde kaslar olmasına hayret etti.

Bir an sonra onun yorgun bir rahatlamayla iç çektiğini duyduğunda kendini toparlamayı başarmıştı. Hafifçe gülümsedi ve hâlâ kızarmış bir halde havluyu ona uzatmaya gitti.

Alçak sesle, erkekçe bir teşekkür homurtusuyla kabul etti.

Şimdi bütün o Londralı kadınları nasıl delirttiğini anlıyorum, diye düşündü, adam tekrar doğrulurken, yüzünü ve boğazını kurularken ona bakarak.

Gözlerini ondan ayıramıyor, midesinin derinliklerinde tuhaf, gıdıklayıcı bir zevkle izliyordu.

Yine o öğleden sonra ormanda öpüşüklerini düşündü ve dalgın bakışları Drake'in havluyu göğsünde gezdirip su damlalarını yakalayan elini takip etti.

Ama sonra, adam ona doğru döndüğünde, göğsündeki işareti gördü ve kanı dondu.

Fenerin ışığında, güçlü göğsünde yanan küçük, yuvarlak iz, Adonis'i andıran mükemmelliğini gölgeliyordu. Bakışları damgaya odaklandığı anda adamın duruşunun sertleştiğini hissetti ama gerçekten de gözlerine inanamadı.

Bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı.

Yüzü soğuk, sert bir meydan okuma maskesine dönüşmüştü; sanki ona soru sormaya cesaret ediyormuş gibi bakıyordu.

Emily tek kelime edemeyecek kadar şok olmuştu.

Vücudundaki işaret, kale kapılarının dışındaki kemere kazınmış meşaleyle eşleşiyordu. Sözde Aydınlanmışlar'ın meşalesi. O söylemişti

ona uzun zaman önce anlatmıştım. Prometheanlar gerç ek inananlarını İnisiiyenin Damgası dedikleri Şeyle dağladılar.

Cevabını almıŐ  gibi görünüyordu. Nefes alamıyor gibi görünüyordu.

Kız orada ŐaŐ kın ŐaŐ kın dururken adam arkasını döndü.

Kalbi k t küt atarken, gördüklerini özümsemeye  alıŐ arak bakıŐ larını yere indirdi.

BaŐ ına koyu renk, örme bir kazak geçirdi. "Drake," diye zorladı sonunda.

"Sadece yemeğini ye," diye soğuk bir ses tonuyla ona tavsiyede bulundu.

Sonra odadaki tekli sandalyeyi kavradı ve balkona taŐ ıdı. Sandalyeyi dıŐ arıya yerleŐ tirdikten sonra yataktan fazladan battaniye ve yastıklardan birini aldı.

Emily ne diyeceğini bilemeden öylece durdu. SarsılmıŐ  bir halde yavaşça yatağın kenarına oturdu, sanki biri kafasına vurmuŐ  gibi sersemlemiŐ  hissediyordu.

Bir süre sonra Drake yavaşça ona yaklaŐ tı. BaŐ ını eğdiğinde siyah botlarının önünde durduğunu gördü.

"Bana bak," diye mırıldandı.

Buna dayanabileceğinden emin değildi.

BaŐ ını kaldırmasını beklemedi, çenesini çok nazik olmayan bir Şekilde kavradı ve bakıŐ larıyla buluŐ masını sağlamak için yüzünü kaldırdı.

"Burada olduğunu baŐ ka kim biliyor?" diye sordu alçak bir ses tonuyla, kurnazca gözlerinin içine bakarak.

Emily bocaladı. Birden mektubu eski iŐ  arkadaşlarına gönderdiğini itiraf etmeye cesaret edemedi.

Nasıl tepki vereceği belli olmazdı.

"Rotherstone nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu, sanki onun aklını okuyabiliyormuŐ  gibi. "Cevap ver bana."

"Hayır," diye fısıldadı kısık sesle. Bu ona söylediği ilk yalan olabilirdi.

Bu sırada, adamın çenesinin altında, tenine bastıran parmak uçlarının son derece farkındaydı.

"Tarikat'ta nerede olduğunu bilen başka biri var mı?" diye sordu yumuşak ama sert bir sesle.

Başını yavaşça salladı.

Koyu renk gözleri onu inceledi ama bir kalp atışından sonra sözüne inanmış gibi görünüyordu. Başını salladı ve elini yanına indirdi.

Sonra yavaşça eğildi, hâlâ onun yüzünü inceliyordu. "Londra'dayken beni Pulteney Otel'e kadar takip ettin. Niall Banks ile olan kavgamı gördüğünü varsayıyorum. Şu kızıl saçlı adamla."

Başını salladı, kalbi boğazına düğümlemişti.

"Tarikat Niall'ı bıraktığım yerde buldu mu? Arabam uzaklaştıktan sonra ne oldu?"

Emily zorlukla yutkundu. "Lord Rotherstone, Virgil ve diğerlerinin o kızıl saçlı adamı gözaltına aldıklarını gördüm. Otelden çıktıklarında çılgılık atarak dışarı çıktı. Sanırım omzunu yerinden oynatmışsın."

Zalim bir yarım gülümsemenin izi dudaklarını büktü. "Yazık. Başka ne olabilir?"

Omuzlarını kaldırarak başını salladı. "Arabayla uzaklaştılar. Sonra ben seni takip ettim."

Ona bakarken bakışları hafifçe yumuşadı. "Bana öyle bakmayı kes benden korkuyorsun. Sana zarar vermeyeceğim."

"Onların damgasını almışsın," dedi boğuk bir sesle, şimdi formasıyla örtülmüş olsa da göğsünü işaret ederek. "İnisiyenin Damgası. Onu gördüm."

Bir kez başını salladı, bakışlarını meydan okurcasına ondan ayırmadı.

Buna inanamıyordu. "Bunu sana zorla mı yaptılar?" "Yaptıklarını söyleyemem."

"Ah, Drake." Bir hıçkırığı bastırmak için eliyle ağzını kapattı, gözlerine yaşlar hücum etti.

Gözlerindeki ateşin bir kısmı geri çekildi ama başını hafifçe salladı. "Bunun için ağlamaya değmez."

Hayır, Drake, bu bir trajedi. Şaşkınlığı ve hayal kırıklığı içinde ona bakamayarak arkasını döndü. Bu doğrudu. Tanıdığı ve sevdiği Drake gitmişti.

Prometheanlar kazanmıştı. Bir zamanlar değer verdiği her şeye karşı artık bir hain olduğunun kanıtını vücudunda taşıyordu. Ve arkadaşları geldiğinde, onu öldürmek zorunda kalacaklardı.

Onların yoluna çıkmayacaktı.

Yanağını okşamaya çalışan adamın elini itti.

Onu incelerken, hiçbir teselli sözcüğü ya da güvence vermedi. "İyi geceler." Boyu kadar doğruldu ve balkona doğru sinsice ilerledi. "Bu kapıları açık bırakın. Erken ayrılmak zorundayım. Şafakta göreve dönüyorum." Tabancalarından birini yanına aldı ve uyumak için balkona çıktı.

Drake'in konuştuğu dillerin hiçbirinde, kendisini dışarı sürükleyip getirdiği sandalyeye ağır ağır çökerken, aldatmacasının başarısı karşısında duyduğu tiksintiyi ve sefil öfkeyi ifade edebilecek bir kelime yoktu.

Balkon kapısından Emily'nin usulca ağladığını duyabiliyordu, silahı kolayca ulaşabileceği bir yere koyarken. Battaniyeyi üzerine çekti, ayaklarını balkon korkuluğuna dayadı ve ormandaki ağaçların tepesinden beyaz yarım aya baktı.

Yarısı karanlıkta, yarısı aydınlıkta.

Daha çok kendisi gibi.

Lanet olsun. Drake bir eliyle göz çukurlarını ovuşturarak Emily'nin küçük hıçkırıklarının sesini bastırdı.

Ama çizgiyi korumak zorundaydı. Gözyaşları içini burksa da, onun maskesinin ardında bir Promethean dönmesi olduğunu görmesine izin veremezdi.

Eğer ona gerçeği söylerse, James'i kandıracak kadar iyi yalan söyleyemeyecekti. Muhtemelen farkında olmadan oyunu ele verecek ve ikisi de ölecekti.

Doğru, Drake kaleye muhtemelen bir intihar görevi için geri dönmüştü ama düşmanlarının da ona katılacağından emin olmadan ölmeye niyetli değildi.

İşler doğru yönde ilerliyordu. Toplantıdan cesaret verici bir gelişme çıkmıştı. James hâlâ dışarıda kalan tüm Promethean'ları kaleye gelmeleri için gönderecekti. Hepsini birlikte öldürebilirdi. Bu noktada tek mesele nasıl yapacağını bulmaktı.

Bu arada Emily'ye yalan söylemek en iyisiydi.

Belki de bunu yapmak gitmesi için ona ilham vermesine yardımcı olurdu. Onun buradan gitmesini istiyordu ama işbirliği yapmadan ondan kurtulamazdı. Onun için sağlayabileceği kaçış şekli, kendi ayakları üzerinde koşmasını ve saklanmak ve kaçmak için ormanlık becerilerini kullanmasını gerektirecekti.

Ona bu kadar bağlıyken, onu uzaklaştırmak için işe yarar bir araca ihtiyaç duyabileceğini biliyordu. Onu kötü olduğuna inandırmak, bulabileceği en iyi taktikti.

Drake içini çekerek başını sandalyeye yasladı.

Çok rahat değildi ama yatağı alabilirdi. Zaten pek uyumazdı.

Gözlerini kapattığında onu hâlâ net ayrıntılarıyla görebiliyordu. Zihni, büyük boy gömleği minyon bedenini örtüyordu.

Akşam yemeğini getirerek odaya girdiğinde, onu odasında, sanki bütün günü yatağında uzanarak geçirmiş gibi temiz, sıcak ve alacalı bulacalı görünce afallamıştı.

Neredeyse onu, narin çıplak ayaklarından uzun, altın sarısı saçlarına kadar her yerini incelerken yakalayacaktı.

narın omuzlar.

Gömleği kızın kalçasının ortasına kadar sarkıyordu ve kız arkasını döndüğünde, adamın donuk bakışları kızın ince, pürüzsüz bacaklarını ve kumaşın sıkı kalçasını gevşekçe sıyırdığı çekici kıvrımı taramıştı.

Sonra tekrar yüzünü ona dönerek uzun kollarını yukarı itti. Boynundaki düğmeleri iliklemiş olmasına rağmen, gömleğin derin V kısmı hâlâ göğüslerinin arasındaki beyaz vadinin dolgun, ipeksi hatlarını ortaya çıkarıyordu.

O güzel vadiyi gördüğünde, iki yıldır ilk kez kanının gerçek, sıcak, muhtaç bir arzuyla ısındığını hissetmişti. Daha önce ormanda onu öptüğünde aldığı tadı düşünmeden edemiyordu.

Ve bunu yapmasının onu rahatsız etmemiş olmasının ilginç bilgisini düşündü.

Bir zamanlar, efsanevi hünere sahip bir aşıktı. Ama zindana düştüğünden beri, kazara bile olsa kimsenin ona dokunmasına tahammül edemiyordu.

Ancak bu öğleden sonraki öpücükten sonra kendini çok farklı hissetmişti. Çok hoşuna gitmişti. Doğrusu, vücudunun ona ne kadar çabuk, ne kadar şiddetle karşılık verdiğini görünce şok olmuştu. Kadının az giyimli halini düşünürken, birden şaşkınlıkla kendine baktı.

Emily'nin birçok cazibesi üzerine düşündükleri onu sertleştirmeye başlamıştı.

Şaşkınlık içinde battaniyenin altına uzandı ve kendini kavradı.

"Kahretsin," diye fısıldadı, şaşırılmış ama memnun olmuştu.

Yakalandığından beri böyle bir şey yaşamamıştı.

Gerçekten de iki yıldır bir kadınla yatmamıştı ve açıkçası sekse olan tüm ilgisini kaybetmişti - en azından bugüne kadar öyle görünüyordu.

Geçirdiği rahatsızlık nedeniyle bir süre aklını ve hafızasını kaybettiğini düşünürsek

Çektiği çileler, bir erkek olarak gücünü kaybetmesi ona sorunlarının en küçüğü gibi görünmüştü.

En azından birçok arızasının kendi hatası olmadığını bilmek onu biraz rahatlatmıştı. İşkenceciler onu ele geçirmeden önce her şey mükemmel çalışıyordu.

Ancak daha sonra, kadınlar söz konusu olduğunda kendisi için her şeyin bittiğine az çok karar vermişti.

Londra'ya döndüğünde, James o fahişeyi kendisini tatmin etmesi için kiralamıştı, ama

Bu deneyim onu daha da travmatize etmişti. Kadının aşırı agresif dokunuşu neredeyse öğürmesine neden olmuştu; yüksek fiyatlı fahişeye karşı hissedebildiği tek şey tiksinti ve iğrenmeydi. Küçük düşürücü bir olaydı ama Drake bunu aklından çıkarmıştı çünkü acı gerçek şuydu ki artık seks, kadınlar ya da herhangi bir şey umurunda değildi. Önemli olan tek şey Prometheanları öldürmekti.

Bir zamanlar pek çok kişiyi sevindiren muhteşem erkekliğinin artık yok olduğunu, bir daha dirilemeyecek zavallı bir asker olduğunu kabullenmişti.

Ama bir de ne görsün, yanıldığını keşfetmişti. Elinde bunun aksini gösteren sağlam bir kanıt vardı. Pantolonunun içinden ona hoş geldin dercesine sıktı: evet, tam teşekküllü ve son derece muhtaç bir ereksiyon.

Vay be! Görünüşe bakılırsa yaşlı dostu, güzel Emily sayesinde yeniden hayata dönmüştü.

Olayların bu şaşırtıcı şekilde yukarı doğru dönmesinden oldukça memnun olan adam elini kasıklarından çekti. Bunca zaman sonra kendi dokunuşu bile harika hissettiriyordu ama şansını zorlamaya cesaret edemedi.

Aklına, Emily'nin gitmesini sağlayamazsa, üyesindeki bu öngörülemeyen ve hâlâ belirsiz, anlık, hatta büyümlü onarımın işe yarayabileceği geldi. Eğer onu Promethean'lar için tehlikeye sokan şey bekaretiyse, belki ikisi birlikte bu konuda bir şeyler yapabilirlerdi.

-Tabii ki sadece son çare olarak.

Çocukluğundan beri ona dokunmaması konusunda uyarılmıştı, eğer küçük oyun arkadaşının bulunduğu yerde yaramazlık yaparsa

babasının görevden alınacağını ve hem Jack Harper'ın hem de menekşe gözlü kızının gönderileceğini söyledi.

Drake bu konuda anne babasının sözünü dinlemişti; bir beyefendinin emrindeki kadınlara sarkıntılık etmemesi gerektiğini anlayacak kadar büyüdüğünde daha da çok itaat etmişti.

Emily'nin kendisine olan saygısını yitirmesine ya da güvenini kaybetmesine neden olacak şekilde davranmayı da hiç istememişti. Birçok sıradan yatak partnerinin aksine, Emily yıllar içinde onun için bir ihtiyaç haline gelmiş, hayatının değişmez birkaç dayanağından biri olmuştu. Tarikat için yaptığı işler onu kafasında karanlık bir yere sürüklemeye başladığında eve döndüğünde hep yanında olmuştu. Asla fazla bir şey söylemesi gerekmezdi. Sadece onun yatıştırıcı, sessiz sadeliğinin etrafında olmak, kafasındaki şeyleri çözmesine yardımcı oluyordu.

Ona bir erkek kardeş gibi iffetli davranmak o kadar derinlerine işlemişti ki, onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye bile cesaret edemiyordu.

Yine de, eğer mesele onu bu piçlerden ve onların iğrenç bakire kurban avından korumaksa, belki de ikisinin bu konuda yapabileceği bir şey vardı.

Onu bu tehditten korumanın en kolay yolu, oyunlarını gerçeğe dönüştürmektir. Onu baştan çıkarabilirdi.

Aleti canlıydı, hatta bu olasılık karşısında zonkluyordu. Drake yavaşça döndü ve omzunun üzerinden açık balkon kapısından odaya baktı. Emily yatağının kenarına kıvrılmış, o gelmeden önce ocakta yaktığı küçük ateşe bakıyordu.

Nabızı hızla atıyordu. Onun ağlamasını istemiyordu. Onun üzülmelerini, kendisinden şüphe etmesini ya da kendisini bir hain olarak görmelerini istemiyordu. Onun hakkındaki düşünceleri, hayatta hâlâ önemseydiği son şeylerden biriydi. Baştan çıkarma çok güçlüydü.

Oraya geri dönüp onu teselli etmek ne kadar kolay olurdu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Ona inanırdı. Her zaman inanırdı. Sonunda ona dokunabilir ve onu enfes kollarına almasına izin verebilirdi. Onu yatırabilirdi.

Kanında onun da kendisini istediğini biliyordu.

O zaman her ikisinin de özlemini çektiği, hayalini kurduğu ve uzun zamandır görmezden geldiği şeye sahip olabilirler, masum rolü yaparak, kim yasaklamış olursa olsun aşık değilmiş gibi davranabilirlerdi. Sonunda sevgili olabilirlerdi.

Drake onun kalçasının kıvrımına baktı, göğsü onu kavrayan açlıkla her derin nefes alışında yükselip alçalıyordu. Kanı alev alev yanıyordu.

Evet, neden olmasın? diye düşündü sert bir yutkunmayla, nabızı hızla atıyordu.

Ama sonra dünyevi, savaşçı yarısından acımasız bir hatırlatma geldi. *Çünkü öleceksin, dedi. Ne için burada olduğunu unutma. Seni zaten bir kez kaybetti.*

Ona yeterince acı çektirdin zaten.

Bu onun hevesini biraz kırdı.

Alaycı bir iç geçirdi ve tekrar ileriye, dağlara ve aya baktı.

Uzun bir süre karanlık manzaraya baktı ve sanki umurundaymış gibi, bugün erken saatlerde onu hayatın bazı pitoresk manzaralar, ağaçlar ve diğer şeyler yüzünden yaşamaya değer olduğuna ikna etmeye yönelik aptalca girişimini hatırladı.

Başını alaycı bir ifadeyle kendi kendine salladı. *Güzel küçük aptal.*

Ama ... belki de Alp manzarası o kadar da kötü değildi, diye kabul etti hafif, isteksiz bir gülümsemeyle.

Ona göre odanın içinde bakılacak çok daha güzel bir şey vardı. Ama bakmak sadece dokunmaya yol açacak ve başını belaya sokacaktı.

Drake dudaklarında hâlâ bir gülümseme iziyle gözlerini kapadı. Kendini iki yıldır hiç olmadığı kadar iyi hissederek uyumak için elinden geleni yaptı.

Bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu ama bir yanı onun orada olmasından memnun değilse ne olaydı.

Bölüm 5

Londra

O gece süslü siyah araba Dante House'a doğru ilerlerken Londra'yı yoğun **bir** sis kapladı.

Thames Nehri kıyısındaki Tudor malikânesi, kulelerinin etrafında dönen buharlı gece havasıyla daha da tekinsiz görünüyordu. Rotherstone Markisi Max St. Albans, uşağını beklemeden hemen şehir arabasından indi ve yasaklayıcı ferforje kapılardan geçerek Inferno Kulübü'nün ön kapısına doğru yürüdü.

Şair Dante'nin bir portresinden esinlenerek yapılmış bir ortaçağ bilgini şeklindeki pirinç kapı tokmağı, kapıyı sertçe vururken ona sırtıyor gibiydi.

Kahya Gray kısa sürede onu içeri aldı. Max, onu gürültülü bir şekilde karşılayan dev bekçi köpeklerini uzaklaştırdı.

"Virgil?" diye seslendi.

"Alt katta, lordum. Diğerleri de geldi."

"Güzel." Max, Gray'e opera paltosunu verdi, çünkü haberci ona bu çok önemli haberi getirdiğinde hanımıyla birlikte tiyatro locasında oturuyordu.

Sonunda Drake'ten haber aldılar.

Hemen etrafa haber göndererek diğerlerini ne yapacaklarını tartışmak üzere bir araya çağırdı ve şimdi onlara katılmak üzere Çukur'a doğru yola çıktı.

Kıpkırmızı duvarları ve ağır oymalı ahşaplarıyla dekorun gösterişli aşırılığına aldırmadı; Dante Evi, Inferno Kulübü'nün skandallarla dolu ününe uygun olarak kasıtlı olarak lüks bir genelev veya kumarhane gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı.

Elbette bu dış görünüş, saygın dünyayı uzak tutmaya yardımcı oldu. Özellikle Prometheuslular, toplumun dik duran sütunları gibi görünmek için gösterdikleri özeni göstererek buraya yaklaşmaya cesaret edemezlerdi.

Tozlu müzik odasına adım atan Max, klavsene doğru ilerledi. Alışkanlık gereği omzunun üzerinden baktı, sonra kitaplığın duvardan uzaklaşmasını tetikleyen birkaç nota çaldı.

Basit saat bilimine dayanan çarklar ve mekanizmalar döşeme tahtalarının altında gıcırdadı. Kitaplık duvardan ayrılarak açıklığı ortaya çıkardı.

Sessizce yürüdü ve bir kapı gibi açarak duvarların içine gizlenmiş karanlık labirente adım attı. Kapıyı arkasından çekip kapattı ve Tarikat'ın Dante Evi'nin altındaki kireçtaşına oyulmuş gizli inine, Londra'daki tüm ajanlarının sevgiyle Çukur olarak bildiği karargâhlarına doğru ilerledi.

Oraya vardığında ekibini ve idarecileri Virgil'i, nemli, mağaramsı duvarlarda titreyen fener ışığında kendisini beklerken buldu.

Birçok görevi planladıkları kaba ahşap masada oturuyorlardı. Warrington Dükü Rohan Kilburn bıçağının parıldayan ağzındaki lekeyi silerken, Kont Jordan Lennox

Falconridge, birilerinin göndermeye çalışmış olabileceği şifreli mesajlar için akşam gazetesindeki ilanları tarıyordu.

Lockwood Kontu'nun varisi Vikont Beauchamp Sebastian da onlara katılmıştı. Genç ajan parmaklarını huzursuzca masaya vurarak Virgil'i rahatsız ediyordu.

Suskun yaşlı İskoçyalı hepsini yıllar önce işe almış ve uzun süre Londra'da Tarikat'ın başı olarak hizmet etmişti. Max merdivenden hafifçe aşağı atlarken tüm adamlar ona baktı.

Beauchamp, "İşte orada," diye mırıldandı.

"Max," diye selamladı Jordan, Rohan ise sadece başını salladı.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi pelerinini bir kenara atıp onlara katılırken.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Jordan sordu.

Max elini göğüs cebine attı ve katlanmış kâğıt parçasını çıkardı. "Az önce Drake'in küçük arkadaşından bir mektup aldım."

"Av bekçisinin kızı mı?" Rohan şaşkınlıkla yankılandı.

Max başıyla onayladı. "Emily Harper. Almanya'dalar."

"Ne, onu takip mi etmiş?"

O başını salladı alaycı bir şekilde, ve her adam Orada tepki gösterdi ile ve Max'in kurye mektubu kendisine getirdiğinde hissettiği şaşkınlığın aynısı.

"Nasıl oluyor da ... Almanca konuşabiliyor?"

"Neredeyse hiç konuşmuyor," dedi Max. "Az konuşan bir kadın."

"İşte nadir bulunan bir şey," diye mırıldandı Beau.

"Ağzı sıkıdır. Bu yüzden Drake'in yıllar önce ona güvendiğini sanıyorum. asla paylaşmaması gereken bilgilerle."

"Kahretsin," diye mırıldandı Rohan.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Max. Tereddüt etti. "Görünüşe göre Drake artık

Resmi olarak James Falkirk'ün güvenlik şefi."

Virgil küfrederek masadan kalktı ve uzaklaştı.

Hepsi bir süre ona baktıktan sonra Beau karanlık bir bakışla Max'e döndü. "Peki, tam olarak neredeler? Ayrıntıları verdi mi?"

"Bavyera Alpleri'ndeki Waldfort Kalesi. Münih'in kuzeyinde. Çeşitli adamların geldiğini söylüyor. Bana öyle geliyor ki Falkirk bazı liderleri orada buluşmak üzere bir araya çağırmış. Artık Drake'in neden gittiğini biliyoruz."

Jordan, "Şart değil," diye uyardı. "Ne zaman gidiyoruz?" Rohan açık açık sordu.

"Dur bir saniye," diye ısrar etti Jordan. "Sana bu kızın bir şey yapabileceğini düşündüren gerçekten güvenilebilir mi? Bu olayı size hatırlatmak beni ne kadar üzse de, şimdi bunu yaşamama zar zor izin verdiğinizde göre, *hiçbirinizin* kafasına bu sevimli küçük hanım tarafından patatesle vurulmadı. Ben yedim."

Rohan yüksek sesle güldü. Diğer ikisi de gülümsemekten kendilerini alamadılar. Virgil sadece omzunun üzerinden kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jordan, "Kızın çok iyi bir nişancı olduğunu kabul etmeliyim," diye mırıldandı. "Ama onu harekete geçiren tek bir şey var: Drake'e ne yardım edecekse. Niyetimizi bildiği halde neden bize onun nerede olduğunu söylesin ki?"

Beau, "Haklı, bu bir tuzak olabilir," diye onayladı ama Max başını sallayarak alay etti.

Max kâğıdı yere fırlattı. "Oku. Onun hayatı için yalvarıyor. Bu yüzden yazmış. Onu geri getirmek için gittiğini söylüyor. Ancak bu noktada, bunu tek başına yapabileceğinden emin değil."

"Ama kaçmasına yardım etti," dedi Jordan kuşkuyla. "O zaman bize Drake'in boğazına bıçak dayayıp onu rehin alması maskaralığında onun da parmağı olabileceğini düşündüğünüzü söylemişsiniz. Bu şekilde geri çekilmenizi sağladı."

Max omuz silkti. "Onun da bu işin içinde olabileceği ihtimalini düşündüm ama adam kaçtıktan sonra gerçekten yıkılmıştı."

"Peşinden gidecek kadar harap olmuş," diye onayladı Rohan. "Acaba Kate

bunu benim için yapardı."

Beau ona sırtıttı.

"Bu kız aktris değil," dedi Max acımasızca. "Bana zar zor yalan söyleyebilen biri gibi geldi."

"Promethean'lar onu sorgulama fırsatı bulurlarsa bu gerçekten yardımcı olacaktır."

Beau mırıldandı.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" Jordan sordu.

Max omuz silkti. "Gidip onu almalıyız."

Rohan başıyla onayladı. "Sadece bulabileceğimiz her şeye hazır olduğumuzdan emin olacağız."

"Virgil, ne düşünüyorsun?" Max sordu.

İskoçyalı yavaşça masaya doğru geri yürüdü. "Jordan iyi bir noktaya değindi. Bu bir tuzak olabilir. Her iki durumda da Drake'i dışarıda bırakmak düşünebileceğimiz bir seçenek değil. Hepinizi teşhis edebilir ve eğer yaşadıklarının sonucunda bir haine dönüştüyse, bunun sonuçları felaket olabilir."

Jordan onlara, "Unutmayın, Simyacının Parşömenleri artık Falkirk'te," diye hatırlattı. "Bunun Konsey'in geri kalanını etkileyeceği kesin. Bir süredir Malcolm'u devirmek için bir yol bulmaya çalıştığını biliyoruz. James bu parşömenleri kardeşinize karşı destekçi toplamak için bir araç olarak kullanmak isteyebilir." Sözlerini Virgil'e yöneltti, çünkü Tarikat'ın başı ile Promethean Konseyi'nin başının kardeş olması küçük bir ironi değildi.

Aralarında çok kötü bir kan bağı var.

Max bu arada ellerini masanın üzerine koyarak başını salladı. "Eğer bu kızın mektubu ciddiye, ki öyle olduğuna inanıyorum, bir tuzak değilse, bu bize çok büyük bir fırsat sunuyor. Sadece Drake'i kurtarmak için değil, tüm Konsey'i toplandıkları yerde tek bir darbeyle yok etmek için."

"Bence Münih'e gitsek iyi olur. Çabuk," diye mırıldandı Rohan.

"Zaman alacak. Alpler pek de kolay bir arazi değil," dedi Beau.

"Küçük iz sürücümüz için pek sorun teşkil etmiyor gibiydiler," dedi Max alaycı bir yarım gülümsemeyle.

Jordan başını sallayarak, "Etkileyici bir hayatta kalma becerisine sahip olmalı," diye onayladı. "Drake'in cilveleşmek için oda hizmetçisi yerine oduncunun kızını seçmesi bizim için büyük şans."

"Aslında ona hiç dokunmadı. Bu çok açıktı," dedi Max elini sallayarak. "Chit Alplerdeki kar kadar saftır."

Jordan, "O zaman Prometheanlar onu yakalarsa Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandı. "Drake onu koruyacaktır."

"Eğer dönüştüyse?"

"Asla o kadar kötüye dönüşemez. Ona ihanet etmeden önce bizi kurtlara yem ederdi," dedi Max. "Bizimle nasıl olduğunu gördün-"

"Kuduz bir köpek gibi," Beau da aynı fikirdeydi.

"Ama onu avucunun içine aldı."

Jordan omuz silkerek, "Belki de haklıdır," dedi ve yorumunu Virgil'e yöneltti. "Belki de kurtarılabılır."

"Duygusallaşma," dedi Rohan kesin bir ifadeyle. "Hala tetiği çekebilirim eğer

Siz ikiniz yapamazsınız. Sadece emirlerinize ihtiyacım var." Rohan da soru sorarcasına Virgil'e baktı.

Uzun boylu, iri yapılı, kızıl saçları kırışmış İskoçyalı konuşmadan önce uzun bir süre vereceği cevabı düşündü. "Oraya vardığınızda durumu değerlendirmeniz ve ona göre davranmanız gerekecek. Bu mesafeden bizimle mi yoksa bize karşı mı olduğunu söylemek imkânsız. Tüm bunları bir oyun olarak yapmış olabilir."

"O zaman neden bizimle irtibata geçmedi?" Jordan karşı çıktı. "Neden bizi de dahil etmedi?"

"Belki de kendi başına halledebileceğini düşünüyordur. Birkaç ajan tanıyorum.

zaman zaman aynı şekilde davranmışlardır." Virgil özellikle Rohan'a bir kaşını kaldırdı. "Ancak," diye devam etti Virgil, "eğer onları yakalar ve

gerçekten onların tarafına katıldıysa, kurban edilmeli. Ve kız da, eğer yolumuza çıkmaya çalışırsa. O zaten çok şey biliyor."

Rohan hafifçe irkildi ve bıçağını masanın üzerine bıraktı. Ekibin en uzman katili olarak Virgil'in kendisiyle konuştuğunu biliyordu. "Emredersiniz efendim," diye sessizce söz verdi.

Max her ne kadar idarecisinin cevabından ürkmüş olsa da, İskoçyalı'nın haklı olduğunu biliyordu. Drake en iyi ihtimalle bir Promethean rolü oynuyordu. Ama onun zihinsel durumuna çok fazla güvenmek aptallık olurdu.

Max, çocukluk arkadaşının Promethean zindanında aylarca işkence gördükten sonra kafasının ne kadar karıştığını bizzat görmüştü. Drake onca zaman boyunca isimlerini söylememiştir ama bunun nedeni zihninin kapanması, hafızasının kendisinden kopması ve artık düşmana bildiklerini anlatamayacak hale gelmesiydi.

Şu anda, Falkirk'e dönüşünün dahiyane bir hareket mi yoksa delilik mi olduğunu bilmeleri mümkün değildi.

"Kendi adıma, Drake'in bize ihanet edeceğini hayal etmekte zorlanıyorum. İşkence altındayken bile onlara hiçbir şey söylemedi," diye hatırlattı Max. "Bu adamı tanıyorum. Bunu yapacağını düşünemiyorum."

Virgil, "Siz vardığınızda Falconridge aramayı yapacak," diye talimat verdi. "Drake yaşasa da ölse de."

"Ben mi?" Jordan haykırdı. "Neden hep ben?"

"En objektif olan sensin. En iyi gözlemci," diye yanıtladı Virgil. "Max sadakat uğruna onun bağışlanmasını istiyor, Rohan ise Tarikat'ı korumak için onu öldürmek istiyor. Her iki tarafı da tartma konusunda sana her zaman güvenebilirim, delikanlı." Yaşlı adam onun omzuna sevgiyle bir tokat attı.

"Efendim, belki Niall bu kale hakkında bir şeyler biliyordur. Yerleşim planı, içeri girmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

Virgil başını salladı. "Onunla konuşacağım."

Ajanlar birbirlerine acımasızca baktılar. Konuşan Beau oldu. "Kusura bakmayın ama efendim, daha güçlü önlemler almanın zamanı gelmedi mi?"

Konuşmak mı? Niall haftalar önce yakalandığından beri onunla 'konuşuyorsun' ve hiçbir şey elde edemedin-"

"Diline dikkat et!" Virgil genç ajanı kafasının arkasına vurarak azarladı. "Bu ne cüret?"

"Onu şımartıyorsun!"

"Efendim, mahkmun anlattığından daha fazlasını bildiğini hepimiz görebiliyoruz." Jordan tüm centilmenliğıyle bizimle konuştu.

"Belki de gitmeden önce yeğeninizi sorgulamamıza izin verirsiniz."

"Evet, onu konuşturabilirim."

"Hayır," diye karşılık verdi Virgil.

"Onu korumayı bırak!" Rohan uyardı. "Senin için ne olursa olsun, o hâlâ bir düşman!"

"Efendim, o da diğerkleri gibi bir varlık," dedi Max sakince, Virgil ve Warrington başlarsa buradan asla çıkamayacaklarını biliyordu. Virgil'in Niall'la olduğundan çok daha fazla baba oğul gibiydiler.

"Onu kendim sorgulayacağım!" diye gürledi işverenleri, Rohan itiraz etmeye başladığında parmağını yüzüne doğru tutarak onu susturdu. "Sen doğmadan önce de mahkmları sorguluyordum, seni sersem! şimdi bu işe karışma ve git görev için hazırlıklarını yap!"

Rohan büyük, hoşnutsuz bir i çekişle bıraktı.

Adamlar birbirlerine uğursuz bakışlar fırlattı.

"Sizi Manş Denizi'nden geçirecek bir tekne ayarlayacağım. pyorum Virgil alaycı bir ses tonuyla, "Eşlerinize hoşça kalın," diye homurdandı.

"şafakta ayrılıyorsun." "Evet efendim," diye mırıldandı Jordan.

Masadan kalktıklarında Max, Beau'nun yaşlı adamı yatıştırmaya çalıştığını duydu.

"Saygısızlık etmek istemedim efendim. Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Kan

her zaman sudan daha kalındır."

"Defol git buradan," diye mırıldandı İskoçyalı, Virgil'e kaba bir şefkatle el sallayarak.

Beau döndü, Max'in alaycı bakışıyla karşılaştı ve gizlice omuz silkti. Sonra ajanlar evin üst katlarına dönüp erzak toplamak ve görev için işlerini düzene sokmak üzere yola koyuldular.

Virgil, çocukları gittikten sonra uzun ve yorgun bir nefes verdi. Niall hakkındaki uyarıları karşısında kendi kendine başını salladı.

Emin olmak için, bu adamlar onun için, yakındaki hücrede kilitli olan ve onunla konuşmak için içeri her girdiğinde lanetli, kötü niyetli bir ayna gibi ona nefretle bakan genç kopyasından daha çok oğulları gibiydi.

Onu sadece endişelendikleri için rahatsız ettiklerini ve gerçekten de haklı olduklarını biliyordu. Aslında Niall'ı konuşmaya zorlamak için daha sert önlemler alması *gerekiyordu* ama Virgil bile, yaşlı, savaşta sertleşmiş bir savaş atı olmasına rağmen bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

İçine gömdüğü onlarca yıllık derin kalp kırıklığı şimdi yeniden ortaya çıkmış ve bu duruma bakışını kabul etmeye hazır olduğundan daha fazla çarpıtmıştı.

Bir Promethean'a dönüşmüş olması Niall'ın suçu değildi.

Otuz yıl önce, Malcolm'un nefreti onu Virgil'in nişanlısını kaçırmaya ve onunla kendisi evlenmeye itmiş, Virgil'in Promethean hücresine karşı Tarikat'ın tüm gücünü kullanmasına karşı elini kolunu bağlamanın bir yolu olarak onu adeta rehin tutmuştu.

Malcolm'un bilmediği şey, Virgil'in Catherine'le çoktan yatmış olduğuydu, geleneksel İskoç el bağlama töreninden kısa bir süre sonra nişanlanmışlardı. Birbirlerine karşı koyamamışlardı ve Virgil'in güzel kıza karşı dürüst niyetleri açıldı. Sonuç olarak, düğün tarihleri yaklaşırken Catherine hamile kalmıştı bile.

Bu yüzden Malcolm, adamlarıyla birlikte onu ailesinin evinden kaçırdığında, Virgil'in hem müstakbel eşini hem de doğmamış çocuğunu elinden almıştı.

Bunu ilk öğrendiğinde öyle bir yayla öfkesine kapılmıştı ki, üç ajan arkadaşının onu zapt etmesi gerekmişti, en azından kendini kontrol edip mantıklı bir plan düşünmeye başlayacak kadar bir süre.

İlk endişesi onun güvenliği idi. Ve nihayetinde onu mağlup eden de buydu.

Ne zaman bir kurtarma operasyonu planlasa ya da yola çıksa Sonraki yıllarda, Malcolm'un hem Catherine'i hem de sonunda doğacak erkek bebeği öldürmekte tereddüt etmeyeceğini bildiği için son anda iptal etmişti. Virgil o sırada Londra istasyonunun başında değil, bir saha ajanıydı. Aslında ekip arkadaşlarından biri de Rohan'ın babası, bir önceki Warrington Dükü'ydü. Savaşçı arkadaşları bir baskın yapmalarına izin vermesi için onu teşvik etmişlerdi. Eğer çok yaklaşırsa, arkadaşları bunu onun için yapacak ve ailesini geri alacaktı.

Ama Virgil buna cesaret edemedi. Kardeşini çok iyi tanıyordu. Gelecek vaat eden Promethean lideri, Tarikat ajanları daha binaya girmeden boğazlarını kesecekti. Herhangi bir kurtarma girişimi onlara sadece ölüm getirirdi. Bu yüzden, kendi güvenlikleri için kardeşinin onları rehine olarak tutmasına izin vermişti.

Tüm bunlar uzun zaman önce olmuştu, ancak bu tür yaralar asla iyileşmezdi.

Catherine'in Malcolm'la zorla evlendirilmesinden sonra uzun süre hayatta kalamadığını, bebeğiyle birlikte kaçmaya çalışırken öldürüldüğünü duymuştu.

Kadın öldükten sonra Malcolm çocuğu alıp kendi çocuğu gibi yetiştirdi. kendi.

Virgil artık büyümüş olan oğlunun tekrar kendi himayesine girmesini hiç beklemiyordu.

Bunun için Drake'e teşekkür etmeliydi.

Belki de Emily Harper ile ortak bir noktaları vardı, diye düşündü Virgil. Kız Westwood'dan vazgeçmeyi ne kadar reddediyorsa, Virgil de uzun süredir kayıp olan oğluna karşı aynı şeyi hissediyordu.

Elbette bu oldukça garipti çünkü Niall, Malcolm'un onun efendisi ve Virgil'in de nefret ettiği amcası olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti.

Virgil birkaç hafta önce Niall'a tüm bu zor hikâyeyi anlatmıştı ama oğlu, aralarındaki bariz fiziksel benzerliklere rağmen buna inanmayı reddetmişti.

Annesini hatırlamıyordu ama Malcolm'u sadece babası değil, en yakın arkadaşı olarak görüyor gibiydi.

Virgil hayatında hiç bu kadar kıskanç olmamıştı. Ama delikanlıyı suçlamayı reddetti. Zamanla yola gelecekti.

Buna inanmak zorundaydı.

Birbirlerine yabancı olsalar da oğlunu uzaktan sevmekten asla vazgeçmemişti. Ne de olsa Malcolm'un tüm o gizli Promethean pisliğiyle zihnini çarpıtmış olması Niall'ın suçu değildi. Virgil, Niall'ın hâlâ kurtarılabilceğine olan inancını yitirmemişti.

Ne de olsa James Falkirk Drake'in Tarikat eğitimini bozup onu bir Promethean'a dönüştürebiliyorsa, Virgil de bunun tam tersini yapabilirdi, diye düşündü. Niall'ı Tarikat için kazanabilirdi.

Bu yüzden ona karşı yumuşak davranmıştı. Oğluna Prometheus'un güç, acı, zulüm ve "güç haklı çıkarır" inancından başka bir yol olduğunu göstermek zorundaydı.

Niall'a beşiğinden itibaren öğretilen nefreti kırabilirse, o zaman muhteşem yetişkin oğlunun aralarındaki bağı hissetmeye başlayacağından emindi. Bir şekilde Niall'ın güvenini kazanmalıydı.

Delikanlıyı Bavyera'daki Waldfort Şatosu hakkında biraz bilgi vermeye ikna edebilecek bir şeyler olduğunu umarak mutfaktan Niall'ın akşam yemeğini istedi; Gray kısa süre sonra yemeği servis asansörüyle çukura gönderdi.

Virgil tepsiyi aldı ve kayaya kabaca oyulmuş tünelden aşağı taşıdı.

Çukur'un çeşitli işlevsel bölümlerini birbirine bağlayan bu yeraltı geçitlerinden birkaç tane vardı. Bu geçit ajanların toplantı odasından üç hücreye bölünmüş bir yeraltı mağarasına açılıyordu.

Şu anda sadece bir tanesi doluydu.

Orta hücrenin parmaklıklarının ardında, Niall Banks bir buçuk aydır Tarikat'ın misafiriydi, onu Pulteney Otelinin zemininde dövülmüş halde buldukları geceden beri -Drake'in el işi. Şimdiye kadar, yerinden çıkan omzu Virgil tarafından yerine oturtulduktan sonra iyileşmişti.

Virgil, Tarikat'ın hapishanesinin meşalelerle aydınlatılmış boşluğuna varıp mahkûma akşam yemeğini getirirken, Niall'ın eğitiminin ne kadar sofistike olduğundan hâlâ emin olamadığı için tetikte bekliyordu.

Onu küçümsemeye cesaret edemezdi ama Virgil, çocukluğundan beri eğittiği sayısız savaşçı ve ajanı yıllarca değerlendiren uzman gözüyle, kızıl saçlı adam Highland kanından gelen pek çok kişi gibi bir dev olmasına rağmen Niall Banks'te şımarık, sivil bir yumuşaklık sezmişti.

Niall'ın düz bakışlarıyla karşılaşan Virgil, Catherine'le birlikte ortaya çıkardıkları bu iri yarı örneği görmekten duyduğu babalık gururunu gizledi. Kendisi de 1.80 boyundaydı ama Niall'ın ondan bir iki santim bile fazlası vardı. Delikanlı yaklaşık on sekiz taş ağırlığında olmalıydı. İri yarı. Hatta Virgil'in Niall'ın yaşındayken, en parlak döneminde olduğundan bile daha fazla kaslıydı.

Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki, diye düşündü Virgil, eğer Niall bilerek kör değilse, kesinlikle gerçeği algılamıştır. Malcolm sadece 1.80 boyundaydı, sarı, dikenli saçları ve buz mavisi gözleri vardı.

Ancak Niall gerçek babasının kim olduğu haberini kabul etmeyi reddetti çünkü bunun doğru olmasını istemiyordu. İsteddiği şey, Malcolm'un ardından Prometheans'ın bir sonraki lideri olmaktı.

Görünüşe göre Niall çocukluğundan beri bu nihai görev için yetiştirilmişti ve tarikatın tüm ihtişam hayalleriyle, Promethean tarzı gibi gölgelerden de olsa bir gün dünyayı yönetmeyi umuyordu.

Eh, diye düşündü Virgil, onun için yine bahaneler uydurduğu gerçeğini görmezden gelerek, onu kimin doğurduğuna dair gerçek delikanlı için kabul edilmesi gereken çok şeydi.

Otuz yaşında bir erkeğin, bu kadar uzun süre bir delikanlı olarak adlandırdı. Hepsinden önemlisi, Niall'ın gözlerindeki öldürücü nefreti görmezden geldi.

Niall'ın kendisinden nefret etmesine dayanamıyordu. Oğlunu kaybetmek yeterince kötüydü ama bunun üstüne bir de hor görölmek daha da kötüydü.

Niall'ın çocukluğu boyunca izin verilmediği için oğluyla ilgilenme fırsatını değerlendiren Virgil, üstü kapalı yemek tepsisini içeri taşıdı. Gidip tepsiyi hücrelerin karşısındaki duvara dayalı yüksek masanın üzerine, mahkûmların ulaşamayacağı bir yere koydu.

Niall karyolasından kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü. "Akşam yemeğini getirdim," dedi ona huysuzca.

"O zaman bana ver."

"Eğer bu yemeği istiyorsan, bazı bilgilere ihtiyacım var." "Oh, gerçekten mi?" Niall alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi.

Virgil ellerini beline dayadı ve temkinli bir mesafe bıraktı. "Waldfort Kalesi hakkında ne biliyorsun?"

"Neden?" diye karşı çıktı.

"Sadece soruya cevap verin. Sahibi kim ve içeri nasıl gireceğiz?"

"Cehenneme gidin," dedi Niall.

Virgil bir adım daha yaklaşarak babacan bir disiplin dürtüsünü dizginledi Niall'ı meşhur odunluğa götürmek istemesine neden oldu. "Ajanlarım senin kanını istiyor," dedi. "Bana bir şey vermezsen onları kontrol altında tutmaya devam edemem."

Niall uzun bir süre ona baktı. "Sahibi Kont Septimus Glasse. Tüm Alman prensliklerinin operasyonlarının başında o var."

"İşte. O kadar zor muydu?"

"Lanet yemeğimi şimdi alabilir miyim, yoksa bilgi için beni aç bırakmak iyi bir baba olmanın bir parçası mı?"

"Adamlarım içeri nasıl giriyor?"

"Nereden bilebilirim ki? Oraya hiç gitmedim. Bilmiyorum!" diye tekrarladı Virgil'in şüphe dolu bakışları karşısında.

Virgil kendini yaşlı hissederek bir iç çekişi bastırdı. İsteksizce tepsiyi aldı. Hücreye. Niall parmaklıkların diğer tarafından yaklaştı. Virgil kapağı aldı.

Niall'ın silah olarak kullanabileceği hiçbir kap olmadığından ve tabağın cam değil teneke olduğundan emin oldu, bu da kırılıp bıçak olarak kullanılabilirdi.

Tepside yiyecekten başka bir şey olmadığından emin olduktan sonra, tepsiyi parmaklıklarda bu amaç için yapılmış kısa, yatay açıklığa kaydırıldı.

Niall başıyla teşekkür ederek tepsiyi aldı, ama Virgil arkasını döndüğünde Niall

Aniden tepsiyi bir kenara fırlattı ve Virgil'i arkadan yakaladı, kolunu parmaklıkların arasından geçirip Virgil'in boynuna doladı. Bir gümbürtüyle onu parmaklıklara doğru geri çekti.

Virgil dehşet içinde havasını kesen devasa kolu koparmaya çalıştı.

"Babam olduğunu mu sanıyorsun?" Niall kulağına hırladı. "Sence ben umurunda mı? Seni yine de öldüreceğim." Boğucu tutuşu sıkılaştı.

Virgil boynuna dolanan dev kolu pençeledi. "Yapma bunu! Sen benim oğlumsun!"

Boğazım sıkıldı. "Hayır, değilim. Sen benim için bir hiçsin."

Virgil'in duyduğu son sözler bunlardı.

Niall'ın kalbi küt küt atıyordu. Ne yaptığını düşünmeyi reddetti ama sadece dayanmaya çalıştı.

Yaşlı adam çırpınmayı bırakıp yere yığıldığında Niall tüm gücünü kullanarak bir koluyla cesedi kaldırırken diğer eliyle Virgil'in ceketinin cebine uzandı ve orada saklanan anahtarları aradı. Bu ayrıntıyı haftalar önce aklına not etmişti ama o zamandan beri uygun anı bekliyordu.

Bir süre önce dikkatle dinlerken ajanların ayrıldığını duymuştu. Onlar geri gelmeden buradan gitmeliydi.

Parmakları aniden anahtarları kavradı. Cesedi hücre kapısından uzağa itti.

Virgil'in cesedi yere düştü.

Niall ellerinin titremesine engel olmak için elinden geleni yaptı ve hücresinin kilidini açtı, kapıyı kaydırarak açarken zafer damarlarında zonkluyordu.

Amcasının silahlarına uzandı, sonra da adamın öldüğünden emin olmak için nabzını kontrol etti. Aklının ya da ruhunun bir kısmı az önce yaptığı şey için çılgılık atıyordu ama düşünmek için durmadı.

Önemli olan tek şey kaçmaktı.

Onlardan korktuğundan değil. Ne kadar zayıflardı! Kendisine işkence edilmediğine hâlâ inanamıyordu. Ama görünüşe göre yaşlı Virgil'in böyle bir iş için midesi yoktu.

Tanrı biliyordu ki adama yalan söylemek aptalca bir şekilde kolaydı, çünkü Niall Waldfort Kalesi'ne daha önce bir kez gitmişti, yaklaşık iki yıl önce. Omzunu yerinden çıkaran siyah saçlı deliyle, James'in sözde korumasıyla ilk kez orada karşılaşmıştı. Eğer o piçle bir daha yolu kesişirse, işini bitirecekti.

Virgil'in cesedinden aldığı tabanca doluydu; Niall emin olmak için kontrol etti, sonra yaşlı adamın bıçağını çaldı ve tünelden aşağı süzülürken büyük, kılıflı bıçağı kemerine soktu.

Toplantı odasına yaklaşırken, Tarikat'ın ajanlarından birinin hâlâ yan odada olabileceğini gösteren herhangi bir ses olup olmadığını dikkatle dinledi. Kalbinin çarpıntısını zorlukla duyabiliyordu; ama eğer daha önce onun kanını istedilerse, şimdi yaptığı şey yüzünden onu öldürmek için hiçbir şeyden çekinmezlerdi.

Onlara bu şansı vermek niyetinde değildi.

Durdu ve tünelin kenarını dikkatle dinledi ama sadece sessizlik vardı. Elinde tabancası, tünelin kaba yontulmuş duvarının etrafından bitişikteki odaya baktı.

Boş.

Meşalelerle aydınlatılmış odaya adım attı, bir çıkış yolu arıyordu ama gördüğü şey onu duraklattı. Büyülenmiş bir halde odayı taradı.

Lanet olsun. Tarikat'ın kutsal mekanı.

Niall toplantı salonunda sürünerek ilerlerken, Virgil'in babası olduğu iddiası doğruysa kendisinin de bunun bir parçası olup olamayacağını merak etti.

Prometheans'ın veliahtı olmak yerine Tarikat'ın bir ajanı olmuş olabilir mi?

Şaşkınlık ve iğrenme karışımı bir duyguyla odayı inceledi.

Beyaz bir Malta haçı paslı zincirlerle mağaranın tavanına asılmıştı. Ortada üzerinde fener olan bir masa duruyordu. Başmelek Mikail'in eski bir Bizans mozaigi zemine gömülmüştü.

Niall'ın aklına üzerine işlemek geldi ama huysuzca numaralar yapacak zamanı yoktu. Masaya geçti ve üzerine serpiştirilmiş harita ve kâğıtları hızla karıştırdı. *Bu piçler neyin peşinde?*

Omzunun üzerinden endişeyle baktı ama sonra bakışları masanın üzerindeki bir mektuba takıldı.

Mektubu eline aldı, okurken gözleri kısıldı. *Vay, vay, James. Benim Babam bunu duyacak.*

Hain!

Onu göğüs cebine koydu ama bir çıkış aramak için daha fazla zaman kaybetmedi. Eve çıkan birkaç merdiven vardı ama Niall sık sık bekçi köpeklerinin yukarıdan havladıklarını duyuyordu. Onu parçalayabilirlerdi. Başka bir çıkış yolu bulmalıydı.

Ana odadan çıkan bir tüneli denedi, nereye çıkacağından emin değildi. Ama onu üç kayığın bağlı olduğu küçük bir rıhtıma getirdiğinde yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

Evin sarkan saçaklarının altında, Tarikat'ın özel iskelesini Thames Nehri'nden ayıran nehir kapısını açmak için acele etti.

Niall birkaç dakika içinde gecenin karanlığında nehre doğru kürek çekiyor, tekneyi akıntıyla birlikte hızla ilerleyecek şekilde döndürüyordu.

Omzunun üzerinden, tutulduğu gizemli evin arka tarafına sert bir bakış fırlattı. Londra'nın ışıklarıyla birlikte hızla uzaklaşıyordu.

Güle güle, amca. Niall ruhunu kemiren şüphelere kulak asmayı reddetti. Esir düşmek geçici bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi ama onu esir alan kişinin aptalca duygusallığı sayesinde hiç de yıpranmamıştı.

Gerçekten de tutsaklığı işe yaramıştı, çünkü artık Falkirk'ün tam olarak nereye gittiğini biliyordu.

Waldfort Kalesi.

Niall babasının yanına dönmek zorundaydı. Malcolm'u James Falkirk'ün küçük toplantısı hakkında uyar.

Amacı konusunda hiçbir şüphe olamazdı.

Falkirk, babama ve kendisine karşı plan yapmak için diğerlerini gizlice bir araya getirmişti.

Niall durumu kontrol altına almak için hâlâ zaman olduğunu ummak zorundaydı.

Bu arada, cehennem köpekleri gibi peşine düşeceklerinden emin olduğu Tarikat ajanlarına karşı mümkün olduğunca öne geçmek için daha sert kürek çekti.

Kendi kendine soğuk bir şekilde gülümsedi, keşke geri döndüklerinde ve işleyicilerini ölü bulduklarında yüzlerini görebilseydi.

Bölüm 6

Bavyera

Yaraların iyileşmesini hızlandırmak için karakafes otu.

*Hastanın iştah kaybını düzeltmek için kutsanmış
devedikeni. Ateş otu ague'nin etkisini kırmak için.*

Öksürük için öksürükotu ve kanotu.

*Eklem ağrılarını hafifletmek için dilenci
düğmesi. Mide bulantısı için hatmi kökü . . .*

Emily, Drake'in yatağında tek başına uyurken hafıza parçaları kendilerini karmakarışık bir rüyaya dönüştürüyordu... çünkü karanlık bir yere düşen tek kişi o değildi.

On yedi yaşındayken bir öğleden sonra, eczacı kavanozlarını iyi beslemek için bitki toplamaya gitmişti. Kabuklar, kökler, meyveler ve çiçekler, yabani otlar, sazlar ve sazlar, her birinin kendi tıbbi amacı vardı ve

Westwood arazisini avlanmak için geçti, ormanda, bataklıkta ve çayırdı dolaştı, çeşitli kullanımlar için kurutulacak bitkileri topladı.

Kaçak avcılarının tuzaklarına karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama çoğunun kurulmasında babasına yardım ettiği için umursamıyordu. Bunun ötesinde, Westwood arazisinin sınırına ulaştığında hiçbir tehlike sezmemişti. Gerçekten de, bitişik arazinin yemyeşil çayırlarında gürleyen toynak sesleri duyduğunda boş bir şaşkınlıktan fazlasını hissetmemişti.

Elinde bitki sepetiyle doğrulurken, Bay Lamont'un güzel doru atıyla egzersiz yaptığını gördü. Londralı züppenin kunduz şapkası gösterişli bir açıyla eğilmiş, kusursuz binici ceketinin kuyrukları atın kalçalarının üzerinde sallanıyordu.

Safkan, süzölen akıcı yürüyüşüyle onu etkilemişti. Londra'nın mağrur hovardası etkilememişti.

Komşumuz geri döndü. Devamsız ev sahibi sadece Kiracılarının kiralarını ödediğinden emin olmak için yılda iki kez Londra'ya gidiyordu. Bu sayede oyun masaları için para biriktirdiğini düşünüyordu.

Drake onu bir keresinde liman için davet etmişti. O sırada evdeydi ve Emily'yi ilk kez o zaman görmüştü.

Sepetinin sapını daha sıkı kavradı ve adam önünde diz çöerken ağaçların örtüsüne doğru geri çekildi.

"Merhaba!" diye selamladı onu, şık şapkasını çıkararak.

Başını eğdi ve mütevazı bir reverans çizdi. "Nasılsınız efendim," diye mırıldandı.

Uzun kanlı atı çimleri eşelerken, sırtarak onu incelemişti kulaktan kulağa, boş bakışlarla onu inceliyordu. "Ne kadar da büyüleyici! Küçük bir köylü kızı ve sepeti, sanki bir Wordsworth şiirinden fırlamışsınız gibi. Korkarım büyölendim. Lütfen hafızamı tazele, sevgilim. Tam olarak kimsin sen?"

Garip bir şekilde ona kim olduğunu söyledi.

"Oh, doğru! Jack Harper'ın küçük kızı. Artık büyüdü, ya da neredeyse büyüdü."

Baban nasıl çocuğum?"

"Korkarım iyi değil, efendim. Sırtı ağrıyor. Ona yardım etmek için bazı otlar topluyorum."

"Yardım etmeme izin vermelisiniz," dedi ve onun iznini beklemeden atından indi.

Emily onun gitmesini diledi ama kim oluyordu da zengin bir beyefendiye böyle bir şey söyleyebiliyordu?

Ona eşlik etme konusunda gerçek bir seçeneği olmadığından, bir süreliğine peşine takılmasına izin verdi.

Birkaç ıhlamur çiçeği koparıırken.

Çiçeklerden birini içine çekerek ona baktı. "Çok güzel bir kız olmuşsunuz Bayan Harper." Adam iltifatını yanağına hafif bir dokunuşla tamamladığında kız geri çekildi.

Uyarıcı bir bakışla geri adım atmıştı. "İzninizle efendim. Babamın yanına dönmeliyim."

"Acelen ne?" Hâlâ gülümsüyordu, bileğini yakalamıştı.

Gözlerindeki bir şey Emily'yi çok tedirgin etmeye başlamıştı.

"Utanma canım. Ne kadar güzel gözlerin var. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu? Rengi muhteşem. Terzime tam da bu tonda bir yelek diktireceğim." Adam onun direncini görmezden geldi ve gözlerini inceliyormuş gibi yaparak onu kendine çekti.

Kalbi artan korkuyla çarpan Emily, hoşnutsuzluğunu gizlemek için elinden geleni yaptı. "Teşekkür ederim efendim ama eve dönmem gerekiyor."

"Kal." Durakladı ve ona içten bir bakış attı. "Buna değmesini sağlayacağım."

bir süre."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Gel, küçük köylü kızı, sana kasabada bildiğimiz zevklerden birkaçını öğreteyim."

"Bırak beni!"

"Ruhlu kısrak!" Kız onu kasığından dize getirmeye çalıştığında güldü. "Sakin ol. Sakin ol," diye emretti onu bedenine doğru çekerken. "Çekingene davranma. Hoşuna gitmeyen hiçbir şey yapmayacağım. Bu işte oldukça iyi olduğum söylenir, aslında-"

"Eğer beni hemen bırakmazsan, Lord Seaton'a bana saldırdığını söyleyeceğim." Drake babası hayattayken bu nezaket unvanıyla tanınırdı. "Bana dokunursan sana bir kurşun sıkar!"

"Peki neden?" Dik dik bakan gözlerinin ardında bir belirsizlik titreşimi geçti ama ince dudaklarını alaycı bir yarım gülümseme büktü. "Seaton seni eyere alıştırdı mı? Güzel, o zaman eminim paylaşmaktan çekinmeyecektir. İkimiz de şu anda Kasaba'da olduğunu biliyoruz."

"Eğer onu çağırırsam hemen burada olur," diye uyardı.

"Oh, gerçekten mi? Peki sen nesin? Size her ne söz verdiğiyse, sizi temin ederim ki yalanmış. Londra'da benden bile fazla kadını var. Oh, bunu bilmiyor muydun? Teklifimi kabul edebilirsin. Korkarım onun için küçük bir taşra sporundan başka bir şey değilsin."

Emily elindeki sepetle adamın kafasına vurdu ve tüm gücüyle çekip kaçtı.

"Buraya gel kızım! Seni kovmadım!"

Dehşet içinde omzunun üzerinden baktı ve adamın kendisini kovaladığını gördü. Kalbi gırtlığında, adamın ahlaksız hareketleri karşısında şaşkın ve kindar sözleri karşısında incinmiş bir halde ondan kaçtı. Ancak arazinin bu bölümüne o kadar aşina değildi ve ormanda ilerlerken belki de adamın söylediklerinin en azından kısmen doğru olduğunu bilmenin acısıyla dikkati dağılmıştı.

Drake her zaman Londra'daydı; onu tamamen unutmuş gibiydi. Ama çocukluk arkadaşının onu terk etmiş gibi görünmesine surat asacak zaman değildi.

Birden, cıtırdayan bir şeyin üzerine bastı.

Ayağı gevşek toprak tabakasına ve dağılmış yapraklara çarptı ve bildiği sonraki şey vücudunun onu takip ettiği; düşerken çılgınlık attı

Eski, terk edilmiş bir kuyuyu gizleyen çürümüş tahtaların arasından.

Zifiri karanlık kuyuda asırlarca düşecekmiş gibi görünüyordu ama bir sarsıntıyla yere indi ve dibe çakılırken çığlık attı. Önce sağ ayağı yere değdi ve anında bileğini kırdı; toprak duvara doğru savruldu, başının arkasını çarptı, dirseğini sıkıştırdı ve dudaklarının içini öyle sert ısırды ki kanadı.

Sonra sessizliğe gömüldü, nefesi kısa, dehşet dolu soluklarla geliyordu. Sersemlemiş bir halde bir an boyunca hayatta olduğundan, kendisine bir şey saplanmadığından emin olmak için çabaladı. Kaburgaları morarmıştı ama ellerini ve kollarını hareket ettirebiliyordu; dudaklarının kenarındaki kanı sildi ve en kötü darbeyi ayak bileğinin aldığı sonucuna vardı.

Kör edici acı gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Ama korkmaktan çok öfkeliydi.

Acıya karşı dişlerini sıktı ve yavaşça başını kaldırıp Mr. Lamont gelip kuyunun kenarında durdu. Yüzü bir çarşaf kadar beyazdı.

Emily olabildiğince güçlü bir ses tonuyla, "Git ve babamı getir," diye emretti.

toplamak. "Yaralıyım. Ona ip getirmesini söyle. Ve bir doktor."

Bay Lamont'un kendi kendine küfrettiğini duydu. Terk edilmiş kuyunun kenarından geri çekildi.

"Bay Lamont? Bay
Lamont!" Tekrar ortaya
çıkmadı.

Emily'yi dehşete düşüren şey, bu korkağın sırf yaptığı şeyi gizlemek için onu burada ölüme terk etmeye razı olduğuydu.

Eğer ölseydi -kaybolsaydı- o zaman kendisine tecavüz etmeye çalıştığını asla kimseye söyleyemezdi.

Yanında ne yiyecek ne de içecek bir şey vardı; su bile yoktu. kuyu. Sonraki üç gece boyunca onu sıcak tutacak bir pelerini yoktu ve bu ıssız mezarda kimsenin onu bulamayacağına dair umutsuzluğa kapıldı.

Babam ve o bu ormanı herkes kadar iyi biliyorlardı ve ikisi de bu eski, kurumuş kuyunun orada olduğunun farkında bile değildi.

İlk gün geçtikten sonra, Emily kendi kırık ayak bileğini düzeltecek akla, beceriye ve ham cesarete sahipti, kemiği ait olduğu yere geri itti, sadece acıdan bayıldı.

Kendine geldiğinde elbisesinin bir kısmını yırtmış ve yarayı sarmıştı.

Ancak günler sonra Drake'in yüzü, metrelerce yukarısındaki kırık tahtaların sivri ucunda belirdiğinde bilinci yarı açıldı.

Ormanda, Drake onunla birlikte çukura inerken babası ipi yakındaki bir ağaca bağladı ve sabitledi. Drake onu kollarına aldı ve karışık saçlarını gözlerinin önünden çekerek fısıltıyla sorular sorup hasarın boyutunu öğrenmeye çalıştı.

Hemen matarasından su doldurarak onu kendine getirdi. Çok geçmeden, ipi ikisinin de etrafına bağlamış ve babası ile aramaya katılan diğer hizmetkârlar onları yukarı çekmeye yardım ederken onu tutmuştu. Yaşayanlar diyarına yeniden katılırken gözlerini ışığa karşı kırıştırmıştı.

Ve şimdi öyle yaptı, uykunun örtüsü çözülüyordu.

Gözlerini yavaşça yeni güne açtığında, Drake'i tıpkı yıllar önce olduğu gibi kendisine bakarken buldu.

Onun kurtuluşunun anısı zihninde o kadar tazeydi ki, sanki dün olduğu gibi, aniden onu kucaklamak için hareket etti. Kollarını onun boynuna doladı.

Bu hareket onu hazırlıksız yakaladı. Onu itecek zamanı yoktu.

Sarılmasını kabul etti, şaşkın görünmesine rağmen nazikçe karşılık verdi.

Emily ona sarılırken gözlerini sıkıca kapattı, kalbi hala tedirgin edici rüyadan dolayı çarpıyordu.

"Sana da günaydın," diye mırıldandı Drake.

Emily dün gecenin ayrıntılarını, yani onun bir Promethean olduğunu hatırladığında, temkinli bir şekilde geri çekilerek onu kucağından bıraktı.

"İyi misin?"

Başını salladı, dirseklerinin üzerine doğru gevşedi. "Ne yapıyordun, beni uyurken mi izliyordun?"

Belli belirsiz, isteksiz bir yarım gülümsemeyle onun bakışlarını tuttu. "Sadece uyanmanı bekliyordum."

"Neden?"

"Böylece sana teşekkür edebilirim."

"Ne için?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silkti. "Buraya gelerek benim için yapmaya çalıştığın şey için. Bunu takdir etmediğimi sanma. Sen tanıdığım en cesur kişisin, kızım. Her zaman öyleydin."

"Senden duyduğuma göre, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye karşılık verdi, memnun bir şekilde. "Ama bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, bana düzgün bir cevap vererek başlayabilirsin. Hafızan geri geldi mi gelmedi mi, evet mi hayır mı?"

"Az ya da çok. Her şey değil ama yeterince."

"Biliyordum! İngiltere'de geçirdiğin o korkunç üç günlük baş ağrısı sırasında mıydı?"

Adam ihtiyatlı bir bakışla onun gözlerini aradı, sonra başını salladı. "O zaman her şey aklıma gelmeye başladı."

"Demek yine sensin."

"Her ne demekse." Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak başka tarafa baktı. "Gitmem gerekiyor. Çeyrek saat sonra görevdeyim."

Emily yatağında doğrulup biraz gerinirken, Drake onun yanında oturduğu tabureden kalkıp silah kemerini takmaya gitti.

Balkona doğru bir bakış, sık ormanın üzerinde asılı duran şafak öncesi grisini, dağların inci gibi zirvelerinin üzerinde yavaşça solan bir gökyüzünü ortaya çıkardı.

"Aşağı indiğimde sana kahvaltı hazırlarım," dedi ona. "Günün büyük bölümünde meşgul olacağım."

"Umarım dün gece dışarıda uyurken çok üşümemişsinizdir? Gerçekten gerekli değildi-"

"İyiydi," diye sözünü kesti.

Hâlâ gömleğinin içindeyken ayağa kalktı ve uzun kollarını yukarı iterek çıplak ayakla kapıya doğru onu takip etti. "Yani bugün seni pek göremeyeceğim, öyle mi?"

"Hayır." Bakışları kızın üzerinde gezindi, sonra sertçe gözlerini kaçırdı.

Emily bir iç çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım, kendimi nasıl meşgul edeceğim?" diye mırıldandı. "Beni bütün gün burada kilitli tutamazsın. Delireceğim."

"Senin benim hizmetçim olman gerekiyor. Burada yapılması gereken işlerle her zaman ilgilenebilirsin."

"Ne gibi?"

"Dün gecedan kalan tabakların mutfığa geri götürölmesi gerekiyor. Ocağın süpürölmesi gerekiyor. Gömleklerim derede yıkanabilir."

Ona şüpheli bir bakış fırlattı.

Tekrar omuz silkti ve gülümsedi. "Ya da istersen burada oturup duvarlara bakabilirsin."

Kadın homurdandı. "Tercih etmiyorum."

"Güzel. O zaman ben döndüğümde hepsini bitirmiş ol." "Özür dilerim!"

"Sadece takılıyorum."

Homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kendine dikkat et," diye uyardı daha yumuşak bir tonda. "Kalenin içindeki görevlerini yerine getirmekte özgürsün ama kimseye güvenme. Doğrudan seninle konuşulmadığı sürece kimseyle konuşma. Gözlerini aşağıda tut. İşinizi yapın ve kendinize saklayın. Peki ya Emily?"

"Evet, Drake?" Omzunu duvara yaslayarak ona doğru yaklaştı. Adamın manyetizması onu karşı konulmaz bir şekilde kendine çekiyordu.

"Hiçbir yere burnunu sokma," diye uyardı. "Kim, ben mi?"

"Ben ciddiyim. İkimizin de iyiliği için yaramazlıktan uzak dur. Bir şey daha var," diye ekledi ve bir elini kapıya koyarak durakladı.

"O da ne?"

"Unutma, bizim sevgili olduğumuzu düşünüyorlar."

"Keşke öyle olsaydı," diye fısıldadı cüretkârca. Kelimeleri kontrol edemedi ağzından kaçtı.

Koyu renk gözleri spekülasyonla kısıldı. "Kendin olmadığın bir şeye başlama.

bitirmeye hazır değil."

"Sen başlattın. Dün. Beni öpen sendin."

Gözlerinin içine çapkınca bakarak, dudakları onunkilere yarım santim yaklaşana kadar yaklaştı. "Ama hayatım, bu sadece bir numaraydı."

"Ciddi bir şekilde farklı mı öpüşüyorsun?"

"Sen söyle," diye fısıldadı ve dudaklarını onunkilere bastırarak bedenini duvara yasladı, elini beline dayadı.

Emily onun öpücüğünü titreyen bir coşkuyla karşıladı ve ellerini onun ellerinin üzerinde kavuşturdu.

omuzları, kalbi çarpıyordu.

Ama Drake bir an sonra kendini durdurdu, göğsü kabarmıştı. "Ne dilediğine dikkat et," diye uyardı şehvetli bir mırıltıyla. Dönüp odadan çıkmadan önce bakışları kızın nemlenmiş dudaklarına kayd.

Adam gittikten sonra gözlerini kapattı ve nefes nefese başını duvara yasladı.

Tanrım, o adam onun için ateşin içinden geçeceğini bilmiyor muydu? Deli, Promethean ya da değil.

Londra

Dante House'un köpekleri uluyordu.

Virgil'in cesedi birkaç saat önce bulunmuştu ama  l me ne kadar alışık olsalar da, oradaki her ajan şok halindeydi ve öfkeden sessizdi.

Onlara bir baba gibi davranan, akıl hocaları ve eēitmenleri olan adam kesilmişti ve hiçbiri ona yardım etmeye hazır deēildi.

Öfke, keder ve intikam a lıēı onları Kıta'ya doēru yola çıkmayı bekleyen gemiye sürükledi. Rotherstone'un ekibi birkaç kelimeyle Beauchamp'la yollarını ayırdı, Beauchamp ise geride kalarak olacakların sonuçlarıyla ilgilenmeye devam etti.

Yetkililer sorular soracak, Tarikatın İleri Gelenlerinden hiç bahsetmeyeceklerdi.

İskoçya'da. Virgil'in ölümünün şoku Moskova'ya kadar uzanacak ve bu arada Tarikat'ın aktif bir hücresinin kurulduēu her Avrupa başkentinde hissedilecekti.

Beau, Niall'ın en az altı saatlik bir ipucuna sahip olduēunu bildiēi için onları aceleyle yola çıkarmıştı. Onlara sevgili İsko yalılarının gömülmesini saēlayacaēını ve katilinin icabına bakıldıktan sonra onun için uygun bir anma töreni düzenleyeceklerini garanti etmişti.

şu anda izlerini kaybettirmeyi göze alamazlardı. Tıpkı Virgil gibi onlara  ēretmiřti, kendi duygularını bir kenara ittiler ve işlerine devam ettiler. Yaşlı adamın istediēi de buydu.

Ve o sabah, planlandıēı gibi, Max, Jordan ve Rohan yelken açtılar. Thames Nehri'nde Niall Banks'in peşindeydiler. Drake'i bulmak dün gece olduēu kadar önemliydi ama Virgil'in öldürülmesinin yarası, işverenlerinin hain  ocuēuna bedel  detmekten başka bir şey d ş nemeyecekleri kadar tazeydi.

Emily'nin mektubunu kayıp bulmuşlardı ve Niall'ın onu almış olması gerektiēini biliyorlardı.

Okuduktan sonra, James'in ölümüyle ilgili haberin ne olduēunu kesinlikle anlayacaktı.

gizli buluşmanın işaretiydi. Bu Niall'ın da Waldfort'a gideceēi anlamına geliyordu.

Falkirk'ün Malcolm'a karşı komplosunu bastırmak için.

Ancak ajanlar onun o kadar ileri gitmesine izin vermeye niyetli değildi. Güneş ufuk çizgisini arkalarında bırakırken teknenin pruvasında durdular, ayrı ve sessiz, her biri kendi düşünceleriyle baş başa, her birinin bakışları nehri ve kıyı şeridini tarıyor, nöbet tutuyor, her birinin eli silahına kolayca ulaşabiliyordu. Kısacası, kan istiyorlardı.

Eğer Niall, Virgil Banks gibi deneyimli bir Tarikat şövalyesini kendisine sırtını dönmek ve gardını düşürmek gibi ölümcül bir hata yapması için kandırarak kadar kurnazsa, o zaman piç kurusu uzun yaşamayacağını bilecek kadar zekidir, diye düşündü Max.

Gerçekten de, kilometrelerce ileride, nehrin sahille buluştuğu yerde Niall şöyle bir baktı

İngiltere kıyılarından Calais'ye giden bir paket gemiye bilet parasını öderken omzunun üzerinden endişeyle bakıyordu.

Ufak tefek suçlar onun tarzı değildi, ama bir dükkânı soymaya kalkışmıştı.

kayığı nehrin kenarında terk ettikten kısa bir süre sonra bir bıçağın ucuyla dükkân sahibini öldürdü.

Daha fazla ihtiyat için zamanı yoktu. Çok iyi biliyordu ki çok sayıda Tarikat ajanı yakında peşine düşecekti. Onlardan sadece birkaç saat öndeydi ve bir tilki gibi avlanacağını biliyordu. Gemi onun için yeterince hızlı yola çıkamazdı.

Sonunda demir alıp İngiliz kıyılarından uzaklaştığında, rüzgârla savrulan Manş Denizi'ne doğru sallanarak yol aldığı anda, ancak o zaman nefes aldı.

Diğer yolcularla arasına mesafe koydu ama güvertenin altındaki banklardan birine çöktü ve kendi kendine yaşadığı mide bulantısının sadece deniz tutmasından kaynaklandığını söyledi.

Düşünmemeye çalıştığı tek şey, iliklerine kadar bildiğinden korktuğu mide bulandırıcı gerçektir.

Kanıt aynadaydı.

Az önce kendi babasını öldürdüğünden oldukça emindi ve bu da bir şeydi.

Onun için bile.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Bavyera

O günün ilerleyen saatlerinde Emily kale duvarlarının dışındaki derenin kenarında bir kayanın üzerine diz çökmüş, Drake'in gömleklerinden birini daha sıkarken derenin buz gibi suyu ellerini yakmıştı.

Efendi ve hizmetkâr rollerini sürdürmenin yanı sıra, alçağın ona bu önemsiz görevleri gururunu kırmak ve onu gitmek istemeye teşvik etmek için verdiğiinden oldukça emindi.

Ama küçük planı işe yaramayacaktı. Sürülmeyi reddediyordu, özellikle de o öpücükten sonra.

En azından bir tanesinin göstermelik olmadığını bildiği için kalbi hâlâ şarkı söylüyordu.

Yıllardır fazla asil Tarikat şövalyesinin bunu yapmasını bekliyordu.

Beklediğime değmişti.

Daha da önemlisi, ilk gerçek öpücüğü, göğsündeki İnisiye Damgası'na rağmen onu eve götürme kararlılığını yeniledi.

Bu kadar kolay pes edeceğini düşündüyse onu hiç tanımıyordu. Doğru, göğsündeki iz onu kurtarma savaşının ne kadar çetin geçebileceğini gösteriyordu ama en azından birlikteydiler ve Tanrı'ya şükür, o savaşıma daha yeni başlamıştı.

Lamont fiyaskosuyla ilgili o tatsız rüya, Drake'in onun için yaptıklarını keskin ayrıntılarıyla hatırlatmışken başka türlü nasıl davranabilirdi?

Kelimenin tam anlamıyla onun hayatını kurtarmıştı.

Hapishanesinin bir kuyunun dibinde olması ironik olsa da, su eksikliği neredeyse varlığına son vermişti. Kurumuş bir kuyunun.

Drake onun kaybolduğu haberini aldıktan birkaç saat sonra eve koşarak gelmişti. Onu bulmak için Westwood Park'ı yerle bir etmiş ve onu sağ salim kollarına aldıktan, gevşek bedenini delikten çıkardıktan sonra da yanından ayrılmamıştı. Ona ne olduğunu anlatacak kadar iyileşene kadar beklemişti.

Drake onu sorguladıktan ve birkaç damla gözyaşını kuruladıktan sonra, annesinin aksine, onun doğruluğunu sorgulamamış, ama sinsice komşu malikâneye gitmiş, düelloya davet etmiş ve ertesi sabah şafak sökerken saldırıyı mezara koymuştu.

Artık hiçbir kız Bay Lamont tarafından saldırıya uğramayacaktı.

Aralarında böyle bir geçmiş varken, Westwood'un serseri Kontu, birkaç önemsiz görevin sözde hakaretiyle onu uzaklaştırabileceğini düşünüyorsa deli değil, aptalın tekiydi.

Alınmayı reddederek onu kızdırma düşüncesinden zevk alıyordu. Ne de olsa, biraz sıkı çalışmaktan hiçbir zaman korkmamıştı.

Gerçekten de yapacak bir işi olduğu için mutluydu. İçeride, odasında kilitli oturmaktan daha iyiydi.

Çamaşır yıkamak, her zaman tercih ettiği gibi dışarıda olabileceği anlamına geliyordu,

Temiz, çam kokulu havayı ve çevredeki Alplerin görkemli güzelliğini içinize çekerek.

Büyük siyah gömleğinin suyunu sıkmayı bitirdi, fazla suyu sıkmak için yaptığı ipe benzer bobinden çözdü. Gömleği silkeledi, sonra iki ağaç arasına gerdiği geçici çamaşır ipine taşıdı ve ipin üzerine örttü.

Ellerini sırtının alt kısmına koyarak biraz gerindi ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin vermek için başını arkaya doğru eğdi. Gözlerini tekrar açtığında, bakışları bir kez daha yakınlarda açılan ve ormanın içine doğru giden patikanın ağzına takıldı.

Bu yoldan kolay bir kaçış onu çağırıyordu, ama elinin altındaki özgürlüğün cazibesini görmezden geldi.

Alaycı bir tavırla, Drake'in onu bu işe göndermesinin tesadüf olmadığını düşündü.

Görevini yapmak için. Muhtemelen onun bir an önce kaçıp gitmesini istiyordu. Ama yalnız gitmeyecekti, onu bulduktan sonra o delikte bırakacağı gibi.

Sonra gözlerini kudretli şatoya dikti, hâlâ onun nasıl tehlikeli bir oyun oynadığından emin değildi.

Çamaşırları bitirip, eşyalarını çamaşır ipine astığında kurumaya bıraktı ve içeri geri döndü, çok fiziksel emekten dolayı iştahı açılmıştı.

Sırtında bir sancı ve midesinde guruldama ile kendisine öğlen yemeği verilip verilmeyeceğini merak etti. Günün erken akşam yemeğinin servisi şatoda devam ediyor gibi görünüyordu. İçeri girdi, dikkat çekmemek için elinden geleni yaptı, diğer hizmetkârlar gibi arka plana karıştı.

Drake'in dikkatli olması ve kendisiyle konuşmaması konusundaki tavsiyesini hatırladı.

Ama onu bir an görebilmek umuduyla Muhafızlar Salonu'na bir göz atmaktan kendini alamadı.

Köşede durmadan duran hizmetçilerin arasına bakarak Salona girip çıkarken, savaşçıları beklerken, Drake'i uzun ziyafet masasında göremedi. Promethean liderlerinin iyi silahlanmış uç düzine kadar koruması büyük miktarlarda yemek yiyordu. Onlar

Muhtemelen vardiyalı yemek yiyorlardır, diye düşündü ama Drake aralarında değildi. *Nerede olduğunu merak ediyorum.*

Uzaklaşırken bir başka uşak sırasını fark etti, bunlar cüppe giyiyordu. James Falkirk'ün bir gün önce çıktığı görkemli yemek salonuna pırıl pırıl parlayan gümüş tepsiler taşıyorlardı.

Emily buranın seçkin Promethean lordlarının yemek yediği yer olduğunu anladı. Uşakların içeri girişini izlerken, biraz da mezarlık mizahıyla bu iblislerin ne tür yemeklerden hoşlandıklarını merak etti. Kızarmış yılan mı? Kurbağa gözü mü? Cornish tavuğu yerine kuzgun dolması mı?

Gerçekten de hepsi güzel bir kadeh sıcak insan kanıyla yıkandı. Kendi düşüncelerine sırtarak arkasını döndü ve mutfaklara doğru ilerledi, burada bir süre çalıştırıldı ama sonunda o günkü payını aldı.

Şeytani Promethean efendilerinin ne yediğini kim bilebilirdi ama hizmetkârlara, iyi beslenmiş muhafızların bir önceki gece yemediklerinden arta kalan kurumuş, tel tel olmuş domuz pirzolası, soğuk, lapa gibi bir havuç, yarım şalgam ve her biri için hafif küflenmiş yetersiz bir parça ekmek verildi.

Emily elinden geldiğince minnettarlıkla tabağını aldı ve Drake'in odasına geri döndü. Merdivenlere yaklaştığında, gürültülü bir havlama sesi dikkatini çekti. Ses ana kattaki gösterişli Devlet Odalarından birinden geliyordu.

Bu yaygarayı merak eden Emily, büyük merdivenin yanındaki yaldızlı misafir odasına bakmaya gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde, şatonun devasa siyah bekçi köpeklerinden üçü zarif rokoko kanepenin etrafını sarmış, havlıyor, kuyruklarını sallıyorlardı, ancak ara sıra gelen hırıltılar eğleniyor olsalar da oyunlarında ciddi olduklarını gösteriyordu.

Büyük, güçlü köpeklerin kanepenin etrafında dönmesini, kafalarını sokmalarını izlemek

Altında sürünemeyecek kadar büyük olmalarına rağmen, Emily onların

bir şeyi köşeye sıkıştırmıştı. Kanepenin altına sığınmış olan her neyse, biraz yardım almadan ölmeye mahkûmdu.

Kaşlarını çattı; aklına gelen ilk iştahsız düşünce bir fareydi. Köpekler avlarını ele geçirdiğinde ne olacağını anladığında tabağındaki yemeğe olan tüm ilgisini kaybetti.

Onu yakalamaları an meselesiydi, o zaman avlarını parçalayarak lüks halıyı mahvedeceklerdi.

Emily tabağını bir kenara bırakıp köpeklerin arkasına geçti ve kapana kısılmış yaratığı görebilmek için yere doğru eğildi.

Köpekler onu görmezden gelmiş, oyunlarına dalmışlardı ama o birdenbire tıslayan, dehşete düşmüş, küçük bir tekir kedinin her yönden gelen güçlü köpekleri durdurmak için elinden geleni yaptığını görünce irkildi.

"Ah, seni zavallı şey," diye mırıldandı. Minik dişleri parıldayan kedi bir tüy yumağına dönüşmüştü ama kuşatma için yere çömelmişti.

Emily köpekleri kovalamaya çalıştı ama içlerinden biri onu spor yapmaması konusunda uyarmak için tersleyince irkilerek geri sıçradı.

Bunlar saldırmak için eğitilmiş tehlikeli hayvanlardı. O niyetinde değildi onlara karşı durmaya çalıştı. Bunun yerine, neredeyse hiç pişmanlık duymadan tabağındaki domuz pirzolasını aldı ve bir ıslıkla köpeklerin dikkatini çekerek önlerinde sallandırdı.

Kadının uzattığı et parçasını fark ettiklerinde kediye unutup ona doğru gitmeye başladılar.

Domuz pirzolasını salonun diğer ucuna doğru fırlattı. Köpekler pirzolanın peşine düştü ve kendi aralarında kapışmaya başladılar.

Kedi bir anda kanepenin altından fırladı, gri bir bulanıklıkla kapıya doğru ilerledi ve odadan kayboldu.

Gülümsedi ve ellerini siyah yünlü eteklerine sildi. İş elbisesi, yanında getirdiği tek giysi takımıydı.

Sayıcı üstün olan kediye karşı belli bir dostluk hissiyle salondan ayrılan Emily, kedinin yaralanmış olup olmadığını görmek için onu takip etti.

Çile. Eğer öyleyse, belki de yardım etmesine izin verirdi. Ama ileride, koridorun en ucundaki arka merdivenlerden aşağıya dalan bir kürk parıltısından başka bir şey değildi.

Onu takip etti, yumuşak bir sesle ona seslendi ama panikleyen tekir hızla yoluna devam etti.

Kedinin kaybolduğu karanlık taş merdivenlerin tepesine ulaştığında duraklayarak, "*Acaba bu yol nereye çıkıyor?*" diye düşündü. Belki de aşağıda bir yerlerde yavruları vardı, çünkü yılın o zamanıydı.

Dudağını ısırdı, Drake'in kaleyi keşfetmemesi için yaptığı uyarı kulaklarında çınlarken omzunun üzerinden baktı.

Elbette onu dinlemiş olsaydı, orada bile olmazdı. Onun En azından bir göz atmaya karar verdiğiğinde sessizce merdivenlerden aşağı süzüldü.

Döndüler, sonra sekizgen duvarları ve tek bir dar penceresi olan tuhaf, taş bir odaya geldiler. Odanın diğer tarafında demirle güçlendirilmiş kalın ahşap bir kapı vardı; birkaç santim açıktı.

Kedinin gidebileceği tek yer orasıydı.

Emily bir kez daha yarı heyecanlı, yarı huzursuz bir şekilde onu takip etti. Ağır kapıyı çekerek daha geniş bir şekilde açtı ve karanlığa doğru adım attı; sonra taştan oyulmuş bir dizi basamaktan aşağı inmeden önce kapıyı bulduğu konuma geri çekti.

Ortam soğuk ve nemli bir hal aldı. Bu sıcak bir şey değildi, Mantıklı bir kedinin kumunu bırakmak isteyeceği rahat bir yerdi ama Emily geri dönemeyecek kadar meraklıydı.

Merdivenler gittikçe daha derinlere, kalenin derinliklerine iniyordu. O Keşke bir ışık kaynağı yakalasaydı diye düşündü ama gözleri çivit rengi gölgelere alıştı ve yoluna devam etti.

Yukarıdaki taşın ağırlığı, hissedilen karanlık, bayat hava, küf ve toprak kokusu ve kadim yaş duygusu ona bir mahzene giriyormuş gibi hissettirdi. Aşağıya attığı her adım, Walford'un temellerinin ilk atıldığı yüzlerce yıl önceki kayıp bir çağa geri dönmek gibiydi.

Merdivenlerin dibine geldiğinde durdu ve önüne baktı huzursuzca.

Yukarıdaki birkaç dar savunma penceresi, zarif tonozlu kemerlere uzanan güçlü sütunların şekillerini çizmeye yetecek kadar ışık alıyor.

Burası neresi?

Bir çeşit eski sarnıç mı?

Temkinli bir şekilde yürümeye devam etti. Sağında, kalenin temellerinin büyük taş blokları eski savaşların izlerini taşıyordu. Yanık izleri. Kireçtaşı, yüzyıllar boyunca çeşitli füzelerin isabet ettiği yerlerde çukurlaşmış ve çizilmişti. Mancınıkların yaklaşan ateşinden kaçan zincir zırhlı şövalyelerin hayaletimsi yankısını neredeyse duyabiliyordu.

Sonra bir kez daha durdu ve ileride, koridorun iki yanında sıralandığını gördüğü hücre dizisine baktı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu; buranın kesinlikle kalenin sarnıcı olmadığını anladığında kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Hayır, zindanda duruyordu.

Baktığı ilk hücrenin köşesinde bir yığın eski insan kemiği vardı. Emily sertçe yutkundu, kalbi küt küt atıyordu.

İçindeki her şey kaçmak istiyordu ama kaçamıyordu. Drake'in böyle bir yerde tutsak olarak tutulduğunu düşünmek

Boğazı düğümlendi. Ürkütücülük neredeyse katlanabileceğinden fazlaydı ama kendini biraz daha ileri gitmeye, sadece etrafa bakmaya mecbur hissetti.

Neyse ki tüm hücreler boştu.

Bu arada kediye tamamen unutmuştu, ama o anda onu gördü, duvarın onlarca yıl sudan zarar görmüş gibi görünen yıkık bir bölümündeki bir çatlakta oldukça memnun bir şekilde oturuyordu. Taş ya da belki de çimento parçaları eksikti ve zindan yer seviyesinin altında olduğu için bu, kedinin kolay bir tırmanıştan başka bir şey yapmadan istediği gibi gelip gitmesini kolaylaştırmış olmalıydı.

Drake'in etrafı gözetlememesiyle ilgili sözleri artık hafızasından silinmişti. Emily kendi kendine birazdan gideceğini söyledi ama önce

İlerideki garip odada ne olduğunu görmek için.

Hücrelerin sıralandığı koridorun sonunda, açık bir kapı karanlık bir taş odayı işaret ediyordu. İğrenme ve hayranlık karışımı bir duyguyla titreyerek kapıya yaklaştı. Açık kapıdan birkaç adım ötede durdu, yaklaşmaya cesaret edemedi.

Ortaçağın uğursuz hatlarını ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık vardı. işkence aletleri.

Odanın ortasındaki demir sandalyenin üzerinde yerleşik kelepçeler ve bacak demirleri görünce irkildi. Bu hiç de ortaçağa benzemiyordu.

Hayır. Çok daha yeni görünüyordu.

Ne kadar korkunç. Drake yakalandığında böyle şeytani cihazlara maruz kalmış olabilir miydi? Bu düşünce damarlarındaki kanı buza çevirdi. Kalenin altındaki tonozlu boşluk çok sessizdi ama ona göre hava, bir zamanlar duvarların içine hapsedilmiş mahkûmların çığlıklarıyla doluydu.

Ağza alınmayacak odadan geri çekilerek arkasını döndü ve koşarak merdivenlerden yukarı kaçtı.

Merdivenlerin tepesindeki ağır ahşap kapıya ulaştığında, kapının tıpkı bıraktığı gibi hâlâ kırık olduğunu gördü. Gizlice boş, sekizgen antreye çıkmadan önce başka birinin varlığını dinledi.

Zindanın kapısını arkasından sonuna kadar kapattı.

O kedi dışarıda, köpeklerin onu yakalayamayacağı bir yerde kalmalı, diye düşündü titrek bir öfke ve kalıcı bir korkuyla.

Sekizgen odayı geçerek bir sonraki merdiven setine tırmandı.

Yukarıdaki koridora ulaştığında merdiven boşluğundan çıkarken kimsenin onu fark etmemesine dikkat etti.

Şatonun rokoko ana katına tekrar girdiğinde, başını

Drake'in tavsiye ettiği gibi yere yattı ve aceleyle odasına döndü. Yabancı korumalardan ikisinin yanından geçerken, adamlar ona köpeklerin domuz pizolasına baktıkları gibi baktılar.

Mesafesini korudu, kedinin yaptığı gibi duvarın kenarından sıçrayarak geçti. Nabızı atardamarlarında gümbürdeyerek yoluna devam etti ama köşeyi döndüğünde neredeyse James Falkirk'e çarpacaktı.

"Oh, özür dilerim, efendim!"

"Bayan Harper." O da durdu, neredeyse çarpışacakları için oldukça irkilmişti. Yaşlı adam çenesini kaldırıp onu inceledi, gözleri meraklı bir spekülasyonla kısılmıştı. "Kaybolmuş görünüyorsun, canım."

Bildiğinden daha fazla. Onun fazla anlayışlı sözleri karşısında şaşkınlığını gizledi. "Hayır, efendim. Yolumu gayet iyi buluyorum. Lordun çamaşırlarını yıkıyordum."

"Ah. Yerleştiğinizi umuyorum o zaman?"

"Evet, efendim." Başını saygıyla eğdi.

Çok tedirgin edici bir bakışı vardı. "Koruyucunuz için bunca yolu gelmeniz oldukça cesurcadı. Bir kadının dokunuşuna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

Emily kirpiklerinin arasından korkuyla ona baktı.

"Umarım yeteneklerinizle onu iyileştirebilirsiniz, Bayan Harper. İyileşmesi çok yavaş oldu. Onun suçu değil elbette. Oldukça tatsız şeyler yaşadı." Durakladı, delici bakışlarıyla onun ruhunu tarttı ve eledi. "Burası onun tutulduğu yerdi, biliyorsunuz."

Emily şok içinde başını kaldırdı. "Burada mı?"

"Korkarım öyle. Her şeyin yaşandığı Waldfort'a geri dönmek onun için çok zor oldu. Ama bundan kaçınılamazdı." Omuz silkti.

Aklı birdenbire vahiy karşısında allak bullak oldu.

*Bu kale mi? Bu zindan mı? O
tarifsiz işkence odası mı?*

"Oldukça iyi misiniz Bayan Harper?" James Falkirk ne yaptığını çok iyi bilen bir adamın sakın havasıyla sordu.

Emily nefesini zor tutuyordu. "Evet, efendim. Görevlerime devam etmeliyim."

"Gerçekten."

Bir reverans çizdi ve gitmek için döndü, ama durdu ve tekrar ona baktı. "Drake bana onun hayatını kurtardığınızı söyledi, efendim," diye zorladı. "Ne olursa olsun, bunun için size tüm kalbimle teşekkür ederim."

"Hmm. Eğer bana teşekkür edecekseniz, efendinizin tamamen iyileşmesine yardımcı olun, hem de bir an önce. Hafızasını geri kazanması için son derece istekliyiz. Drake için en iyisi bu olacaktır," diye ekledi.

Emin olamıyordu ama adamın sözleri ona üstü kapalı bir tehdit gibi gelmişti. "Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Güzel. Birbirimizi anladığımıza sevindim, hayatım." Başıyla onu onayladı.

belli belirsiz bir sürünge gülümsemesiyle kovdu. "Gidin o zaman."

Yüreği ağzına gelen Emily saygılı bir reverans daha yaptı ve görünüşte zararsız olan bu yaşlı adamdan dehşet ve tiksinti içinde uzaklaştı. İnsanlara tam olarak istediğini yaptırmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu!

Biraz panik içinde hızla uzaklaşırken, kurnaz yaşlı satranç oyuncusunun onu kuşku ve eğlence karışımı bir duyguyla izlediğini hâlâ hissedebiliyordu.

Yine de, James Falkirk kendi sebeplerinden dolayı ona bazı çarpıcı bilgiler verdi.

Drake'in yeryüzündeki cehennemi olan yerin, tam da orası olduğunu bilseydi, zindandaki kısa turuna dayanamazdı.

Ve o buradaydı-! Her şeyin olduğu yerde. Her gün bununla yüzleşmek zorunda kalıyordu. Buna nasıl dayanabilirdi?

Geldiğim için neden bu kadar kızgın olduğuna şaşmamalı, diye düşündü. Ana merdiveni, kibirli annesinin yüzünü buruşturmasına neden olacak bir hanımefendilikle basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Drake ikisinin de sonunun orada olmasından korkuyordu, sadece bunu söylemek istememişti!

İçinde bulunduğu tehlikenin boyutunu tam olarak bilmesini istememişti. Ve onu da içine soktuğu tehlikeyi.

Ve onun aracılığıyla, tüm kardeş ajanları.

Oh, ben ne yaptım?

Evet, Drake İnisiye Damgası'nı almıştı ama yine de onun gerçek bir Promethean olduğuna tam olarak ikna olmamıştı; eğer bu oynadığı delice cesur bir numaraysa, eğer hâlâ her zaman olduğu gibi Tarikat'ın büyük şövalyesiyse, o zaman orada olmak onun için gerçekten ciddi bir sorumluluktuktu.

Aslan yürekli olduğu için işkencecilerin en kötüsüne dayanabilirdi, Ama *onu* o kötü sandalyeye oturturlarsa, bilmek istedikleri her şeyi onlara hemen söyleyeceğinden kuşkusu yoktu. Çünkü onu korumak onun içinde çok derinlere işlemişti.

Tanrım, onun hizmetkâr oyuncağı olarak rolünü iyi oynamalıydı, tam da ona açıkladığı gibi.

Üst koridoru geçerek aceleyle ilerledi, en azından düşüncelerini toplamak için biraz yalnız kalabilmek için onun odasına ulaşmaya can atıyordu. Şu anda korkuları onu vahşileştirmeye devam ediyordu. Elbette, Prometheanların çok tehlikeli insanlar olduğunu uzun zamandır biliyordu, evet, Drake ona çocukken onlardan ilk kez bahsettiğinden beri.

Ama kötülüklerinin kanıtlarını ilk elden görmek, her şeyi daha önce hiç olmadığı kadar gerçek kılmıştı.

Tanrım, eğer Drake'in geri dönmesine sebep olduysa kendini asla affetmezdi.

Bir hatası yüzünden o korkunç yere gitmişti. Onun hayatta kalabileceğini düşünmüyordu.

Gerçekten de, o anda, bunun bir oyun olmadığını umuyordu.

Gerçek bir Promethean, tıpkı iddia ettiği gibi, artık bir kahraman değil - çünkü eğer gerçekten onlardan biriye, en azından ona bir daha zarar vermeyeceklerdi. Kötülüğe dönüşmüş olabilirdi ama en azından güvende olurdu.

Elbette Drake'in James Falkirk'e hafızasının geri geldiğini söylemediğini biliyordu, çünkü daha birkaç dakika önce yaşlı adam Drake'in hatırlamasına yardım etmesi için onu teşvik etmişti. Oysa Drake daha bu sabah, İngiltere'den ayrılmadan önce, ihtiyatlı ve isteksiz bir şekilde ona hafızasının geri *geldiğini* itiraf *etmişti*.

Şey, diye düşündü, oldukça şaşkın ve kafası karışmış bir halde. En azından bu, ona hâlâ Falkirk'ten daha çok güvendiğini gösteriyordu.

Bu pek bir şey ifade etmiyordu ama bilmek güzeldi.

Sonunda odalarına ulaştığında kapıyı açtı ve Drake'in çoktan orada olduğunu görünce durdu.

Açtığı silah ve mühimmat zulasının üzerine eğilmişti, Bagajdan birkaç eşya alıyordu ama kadın içeri dalınca şöyle bir baktı.

Onu karşılayan hafif gülümseme ve gözlerindeki ani sıcak ışıltı, hâlâ öpüşmelerini düşündüğünü gösteriyordu.

Ama sonra onun sıkıntılı havasını fark etti.

"İyi misin?" Kaşlarını çattı ve boyuna göre doğruldu.

Emily konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Aniden ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti.

Az önce öğrendiklerinden sonra, onu görmeye henüz hazır olduğundan emin değildi.

Gülümsemesi kayboldu ve giderek artan bir endişe ifadesiyle ona doğru bir adım attı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Emily." Drake kaşlarını çatarak onu inceledi ve ellerini beline koydu. "Biri seni rahatsız mı etti?"

"Hayır, bu, um-" Sertçe yutkundu ve başını eğdi, bu durumda gerçeğin mi yoksa yalanın mı en iyi cevap olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Ona gerçeği söylerse nasıl tepki vereceğini sadece Tanrı bilirdi, artık buranın onun esir tutulduğu kale olduğunu biliyordu. Bu konuyu açmaya çalışmak kesinlikle kötü bir fikirdi.

Öte yandan, ona duyduğu güven bu savaştaki tek silahıydı. Eğer ona yalan söylemeye kalkarsa, eğitilmiş bir casus olarak, bunu anlayacaktı. Ve o zaman ona daha az güvenirdi.

Etrafına bakınırken, daha güvenli bir orta yol bulmayı tercih etti. "Az önce Bay

Falkirk. Hepsi bu kadar."

Bir adım öne çıktı. "Seni sorguladı mı?" diye sordu sertçe. "Pek sayılmaz. Yerleşip yerleşmediğimi sordu."

Onu taradı. "Peki sen ne dedin?"

"Evet dedim ve ona senin çamaşırlarını yıkadığımı gösterdim." Tek kaşı kalktı. "Çamaşırlarımı mı yıkadın?"

Başını salladı. "Kuruyor."

Adam ona baktı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Aklımı kaçırarak kadar sıkılmaktan iyidir."

Bunu içine sindirdi, sonra da temkinli gülümsemesi geri dönerken ona başını salladı.

"Peki, bunun için teşekkürler." Onun cevabından tatmin olan Drake tekrar silah çantasına dönmeye başladı.

Ona yalan söyleyemem. Bu sırrı nasıl içinde tutabilir ki?

Bu onun doğasına aykırıydı ve gücünün ötesindeydi.

"Bana bir şey söyledi," diye aniden ağzından kaçırıldı

Emily.

"Hmm, neydi o?" diye sordu, bir dizi silahla ona bakarak

Yatağın üzerinde önüne serilmişti.

Emily kalbi küt küt atarak ona baktı. "Bana senin burada tutulduğunu söyledi."

Adam kızın bakışlarını sertçe tuttu, bir an dondu kaldı, sonra kızın gözleri önünde tamamen sustu. "Öyle mi?" diye mırıldandı, sanki kız ona yağmur yağacağını düşündüğünü söylemiş gibi kayıtsızca.

Emily onun bu rahat tavrı karşısında yüzünü buruşturdu.

Ama geniş omuzlarının kaskatı kesilmesi, dudaklarının dişlerini göstermeye hazır bir hayvan gibi incelmesi ve soğukkanlı bir tavırla silahlarına dönüp artık onun bakışlarıyla karşılaşmaması çok şey anlatıyordu.

"Drake- yapabileceğim bir şey var mı?"

"Çamaşır yıkamada ustalaşmışsın. Neden botlarımı parlatmayı

denemiyorsun?"

Eğer bu bir şakaysa, sesindeki acılık sayesinde tamamen düz düştü.
Kadın sadece ona baktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, onun bakışlarından kaçınarak. "Nasıl istersen öyle yap. Umurumda bile değil."

Ona doğru bir adım attı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sadece yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi?" Adam dönüp ona dik dik baktı ama kız gözlerindeki öfkenin gerçekten ona yönelik olduğundan şüpheliydi.

Başını salladı.

"O zaman bir daha bana bundan bahsetme." Silahlarının geri kalanını çantasına geri koydu, kapağını kapattı ve kapıya doğru yürürken onun şefkatli bakışlarını görmezden gelerek yanından geçti.

Dönüp yalvarırcasına onu izlerken, kendini daha fazla tutamadı. "Bunu senden almak için her şeyi yaparım."

Kadının acı dolu fısıltısı karşısında durakladı ama cevap vermedi ve arkasına bakmadı. Bir an sessiz kaldı, eli kapının üzerindeydi.

"Gitmem gerekiyor," dedi uzun uzun. "James'in yardımına ihtiyacı var. bir şey."

"Drake." Elini onun sırtına koydu.

Adam irkildi. "Dokunma bana."

Sonra da çıkıp gitti.

Gözyaşları Emily'nin gözlerine hücum etti. Arkasındaki duvara yaslandı. Ne yazık ki, gözlerini kapattığında sadece şimdi ona işkence eden hayalleri görebiliyordu. Drake'in o demir sandalyede acımasızca dövüldüğü, terörize edildiği, aşağılandığı düşüncesi.

Titreyerek, neredeyse panik içinde kafasını görüntüye doğru salladı ve gözlerini açtığında ona yapılanlar için ağladı.

Ondan çalınan şeyi.

Tek istediği onu kollarına almak ve bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğine yemin etmektir. Ama bunu yapacak gücü yoktu.

böyle bir söz veremem.

Ona yardım etmek için kendi güçsüzlüğü onu çileden çıkarıyordu.

Şimdi neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak görüyordu; sadece etrafındaki iblislerle değil, içindeki iblislerle de.

Ve Emily ilk kez, aşkının onu kurtarmaya yeteceğine aptalca inandığı için kendisiyle alay eden, tüm cehennemi öfkesiyle kalbiyle yüzleşmek için karşısına çıkan kara, uğursuz şüphelerle yüzleşti.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

James, dağın içindeki gizli Promethean tapınağının bir asırdır kullanılmadığını açıkladı. Gidip iki hafta sonra gerçekleşecek tutulma gecesi için iyi durumda olduğundan emin olmak istiyordu.

Drake her zamanki gibi ona eşlik ediyor, arabaya biniyor ve Promethean liderinin dış koruma katmanını sağlayan Jacques'ın adamlarını önlerinde ve arkalarında at üstünde gözetliyordu.

Sağlam at arabası engebeli, kırsal yolda yavaşça ilerledi; kısa süre sonra yol bir araba yolundan biraz daha daraldı. Bu yolu muhtemelen yılda sadece birkaç kez, havalar ısındığında keçilerini daha yüksek otlaklara götürmek ya da dağdaki çitleri onarmak için ihtiyaç duyabilecekleri aletleri getirmek için kullanan yerel çiftçiler kullanıyordur, diye düşündü.

Kalenin hemen etrafındaki manzara bundan daha da vahşiydi. Yerden her yere kır çiçekleri fışkırıyordu. Rüzgâr ormanın içinde dalgalanıyordu. Kuşlar ağaçtan ağaca süzülüyordu. Bir kartal tepemizde daireler çizdi ve birkaç geyik yolun karşısına geçti.

Ağaçlarda ne zaman bir mola olsa, yüksek ormanlar, uzaktaki yeşil vadiler boyunca mavi gökyüzünü ve beyaz zirveleri ortaya çıkarmak için uzaklaşırdı.

Drake bu manzaralara baktı ve Emily'yi düşünmemeye çalıştı.

Ne ona ne de bir başkasına yaşadıkları hakkında tek bir kelime bile söylemeye niyeti yoktu. Korkunç anıları zihninin arkasındaki bir kasaya saklamıştı ve onu bir daha açmaya, hatta onun için bile açmaya hiç niyeti yoktu.

Bunu yaparsa, Pandora'nın kutusu gibi olacağından ve içindeki her çirkin şeyin, onun, Max'in, James'in ya da herhangi birinin hayal edebileceğinin ötesinde dışarı fırlayacağından korkuyordu.

Dünyayı yakıp yıkacaktı.

Hayır, bunu aklından çıkarmak ve bu dünyada geçirdiği kısa sürenin geri kalanına devam etmek çok daha iyiydi.

Ama ona daha fazla soru sormamasını diledi, böylece Sadece ona sarılmak. Ona itiraf etmek istediğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Ama soru sormakta ısrar ederse, o daracık küçük oda çok küçük hissetmeye başlayacağım.

Tam o sırada yolda arabanın şiddetle savrulmasına neden olan bir tümseğe çarptılar. James, yaşlı adamı sabitleyen Drake'e çarptı. "İyi misiniz efendim?"

Başını salladı ama gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. "Birazdan orada oluruz."

Drake uzak bir yere baktı. "Söylediğiniz kadar büyük bir yapının yakınlarda bir yerde olduğuna inanmak zor."

James gülümsedi. "Hemen ayaklarımızın altında. Burayı tercih edilir kılan şeylerden biri de izole olması. Burada genellikle kendi başımıza kalıyoruz." Arabanın penceresinden yakındaki çayırları incelerken güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. "Burası yüz yıl önce üyelerimizden biri tarafından bağışlandı. Bir maden şirketinin sahibi. Göreceğiniz mağaralar aslında onun işletmesinin bir parçasıydı. Altın, gümüş, kömür."

"Gerçekten mi?" Drake şaşkınlıkla "Gerçekten mi?" dedi.

James başını salladı. "Alpler'in zenginlikleri. Bu dağlarda birçok maden bulundu. Altın ve gümüş tükendiğinde ve kömür mühendislerinin gidebildiği kadar derinden çıkarıldığında, burayı bize bağışladı. Duvarlarda, bir tüccar olarak onun ilgisini çekmeyen ama okült bilime ilgi duyanlar tarafından uzun zamandır saygı duyulan kuvars kristalleri var."

"Anlıyorum."

Araba sarsıntılı bir şekilde durdu. Drake pencereden dışarı baktı. Dağ yolu sona ermişti, ama bittiği yerden zirveye doğru tırmanan bir patika devam ediyordu. Arabadan indiklerinde James bastonuyla patikayı işaret etti. Drake yaşlı adama yaslanması için kolunu uzattı.

Patikadan yukarı doğru ilerlediler.

"Bu arada," diye mırıldandı James, yanındaki dik toprak yolda topallayarak ilerlerken, "Malcolm'u öldürmek için Fransa'ya gönderilecek ekibe senin liderlik etmeni istiyorum. Yanına almak istediğin kişiyi Jacques'ın adamları arasından seçebilirsin."

Drake şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunu bizim için yapacak mısın?" dedi yaşlı

adam. "Memnuniyetle."

Memnun bir şekilde başını salladı. "Onun içine nasıl gireceğin konusunda sana detaylar vereceğim.

Loire Vadisi'nde bir şato. Güvenlik çok yüksek. Ama sen gidersen, diğerleri öldürülse bile, en azından işi senin bitireceğinden emin olabilirim."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

"Seni göndermem çok uzun sürmez. Malcolm'un olanları öğrenmesi riskini göze alamayız, yoksa ona asla yaklaşamazsınız."

"Sadece söyle."

James ona yaslanırken büyükbabacan bir tavırla kolunu okşadı. "İyi çocuk. Seni göndermeden önce diğer Konsey üyeleri ve benim çözmemiz gereken bir sorun var."

"O da ne?"

"Piç herif Konsey'in işletme fonlarını saklamış. Kimseye söylemeden hesapların yerini değiştirmiş."

Drake homurdandı. "Kulağa onun gibi geliyor."

"Onu ortadan kaldırmadan önce parayı nereye sakladığını bilmemiz gerekiyor."

"Her zaman gidip onu yakalayabilirim, efendim. Onu buraya getirin ve konuşturun."

James başını salladı. "Bunu düşünmüştüm ama onu buraya getirmemeyi tercih ederim. Konsey'i o kadar uzun süre demir yumrukla yönetti ki, kendisiyle yüz yüze gelmek zorunda kalırlarsa diğerlerinin gözünü korkutup geri adım attırabileceğinden endişeleniyorum. Eğer titreyip ona geri dönerlerse, bunun benim için ne anlama geleceğini tahmin edebilirsiniz."

"Anlıyorum, efendim."

James yüzünü buruşturarak ona daha sıkı yaslanırken, patika birkaç metre ileride devasa kayalar ve büyümüş çalılıklarla çevrili çıplak bir kaya duvarında sona erdi. "Neyin geldiğini anlamadan önce onu Fransa'ya göndermemiz daha iyi olur."

Drake başını salladı. "Katılıyorum. Benim tek endişem ben yokken seni kimin koruyacağı?"

James onun kolunu sevgiyle okşadı. "Endişen beni çok etkiledi, oğlum, Ama dünyayı Malcolm Banks'ten kurtardıktan sonra güvende olacağım. Ah, işte geldik! Tam şurada olmalı." James bastonuyla yabani çalılıklardan oluşan tepecikleri ve sanki bir dev tarafından oraya fırlatılmış gibi görünen büyük taşları işaret etti.

"Ben gidip bir bakayım." Drake yaşlı adamı kemiklerini dinlendirmesi için bıraktı.

Büyük bir kayaya yaslanıp patikanın geri kalanını koşarak çıktım.

Dikenli alıların ve iek açmış dev orman gllerinin oluşturduğu kalın perdede doğal bir aralığa dikkatlice adım atarak dalları kenara itti ve kk, karanlık bir mağaranın yuvarlak girişini gördü.

Çalıların arasından geçerek ilerledi ve onların arkasından yürüyerek mağaraya girdi. Oldukça karanlıktı ama çok derine inmiyordu, belki on metre kadar, arka duvara geldiğinde taştan ya da bir çeşit çimentodan yapılmış pürüzsüz bir kapı buldu. Görünüşe göre burası kullanılmış madenin mühürlendiği yerden başka bir şey değildi ama James buranın Prometheanların inine giriş olduğunu söylemişti.

Drake merakla ellerini kapının soğuk, dikdörtgen erevesi boyunca gezdirdi ama nasıl açılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ya patlayıcılara ihtiyaçları olacaktı ya da James'in her zamanki gibi yeni bir numarası vardı.

Drake dışarı çıktı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Jacques, Drake'in beklediği yere kadar Falkirk'e yardım etti.

"İçeride ışığa ihtiyaımız olacak," dedi yaşlı adam mağarayı geçerken, gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterek.

Fransız astlarından birine işaret etti, o da bir fener yaktı ve James'e getirdi. Gerçekten de, uzun süre kullanılmadıktan sonra yeraltı tapınağını yeniden düzene sokma görevleri için gerekli olabilecek her şeyi, temizlik ve onarım için aletleri, arabada tuhaf bir ürün yelpazesini yanlarında getirmeleri talimatı verilmişti.

"şimdi, o zaman." James feneri mağaranın arka duvarındaki bir noktadan önce kaldırdığında, ışık koyu altın rengine düz bir şeyin üzerinde oynadı.

James eldivenli eliyle noktayı ovuşturdu ve Drake yaklaştı, Yaşlı adamın çabaları mağaranın arka duvarına yerleştirilmiş kk bir pirinç levhayı ortaya çıkarınca bylendi.

Ortasında bir kadran vardı ve bu kadranın etrafı da bir daire ile çevriliydi. kazınmış işaretler James'in dikkatiyle ortaya ıktı. "Yunan harfleri," diye mırıldandı Drake, soru sorarcasına ona bakarak.

James, gözlerinde bir okul çocuğunun muzipliğinin parıltısıyla ona ters bir gülümseme attı. "Adamları dışarı gönder."

Drake onlara hemen, "Geri çekilin," diye emretti.

Diğerleri geri çekildi ama o kaldı. Sonra James kadranı ileri geri çevirmeye başladı ve art arda bir dizi harfe işaret etti.

Bir çeşit kod.

"Şifreli kilit mi?" Drake haykırdı.

James kıkırdadı. "Gerçekten de. Ve şimdi ..." Kadranı görünüşe göre koddaki son harfe çevirdiğinde, derin, gıcırtılı bir taş gıcırtısı küçük mağarayı salladı.

Drake'i hayrete düşüren bir şekilde, önlerindeki taş duvar bir kenara yuvarlandı ve bir toz püskürdü. Durduğunda, dağın içine açılan gizli açıklık ortaya çıktı.

James kesin bir ifadeyle gülümsedi ve feneri ona uzattı.

Drake yaklaştı ve ışığı ötesindeki zifiri karanlığa tuttu. Kaya duvarına oyulmuş merdivenlerin geniş, içi boş bir mağaraya doğru kıvrıldığını gördü.

"Aşağı inmek için uzun bir yol var," diye yorum yaptı. "Koluma girin efendim. Jacques, malzemeleri getir."

Kiralanmış paralı askerler merakla mağaraya bakıyorlardı ama Jacques onları gerekli eşyaları getirmeleri için gönderdi. Sonra Drake mağaraya girdi ve yaşlı adama yardım etmek için geri döndü.

James onun uzattığı ön kolu kabul etti ama yavaş yavaş ilerleyerek canlı kayaya oyulmuş uzun, kıvrımlı basamaklardan aşağı indiler.

Toprak kokusu yeraltındaki taşa sinen nemli soğukla birleşince Drake zindanın yasaklanmış anılarıyla ürperdi. Her zamanki gibi onları zihninden uzaklaştırdı ve onun yerine karanlık mahzende kanat çırpın birkaç yarasaya baktı.

James yüzünü buruşturarak bir rahatsızlık sesi çıkardı.

"Ayağınızı denk alın efendim," diye öğüt verdi, hâlâ hırpalanmış ruhunun bir köşesinde, Tarikat'ın hücrelerinden birinin eski takım lideri olarak, Promethean Konseyi'nin yeni başkanının şeytani tarikatın en kutsal mekânlarından birine girmesine yardım ediyor olmasına hayret ediyordu.

Bildiği kadarıyla, hiçbir Tarikat ajanı düşman örgütünün içinde bu kadar ileri gitmemişti.

En azından bu, başına gelen her şeye değdi.

"O da ne?" diye sordu, fener ışığı merdivenlerin dibinde bekleyen iki büyük insan şeklini işaret ederken durakladı ve silahına uzanmaya hazırlandı.

"Bu Prometheus ve onun çırağı," dedi James alaycı bir ifadeyle.

"Oh." Devam ettiler ve yaklaştıkça fenerin zayıf ışığı taştan oyulmuş iki büyük figürün ayrıntılarını ortaya çıkardı. Heykellerin çerçevelediği merdivenin dibine yaklaştıkça onları daha iyi seçebiliyordu.

James'i bir koluyla sabitleyen Drake, feneri kaldırarak tehditkâr kısık gözleri ve küçük, keçimsi ya da belki de şeytani boynuzlarıyla Prometheus'un dev putuna baktı; bu uğursuz yüksek figür, daha küçük ama yine de Herkülvari bir adam figürüne bir meşale uzatırken tasvir edilmişti.

Drake ve sözde efendisi heykellerin uzanmış kollarının oluşturduğu kemerin altından geçtiler, her birinin eli meşalenin aynı sapını tutuyordu.

Sonra mağaranın zeminine indi, James'in inmesine yardım etti ve onları büyük odaya kadar takip eden, hem meşale hem de fener olmak üzere daha fazla ışığın yanı sıra erzak getiren diğerlerine başıyla işaret etti.

James ağrıyan dizini ovmak için eğildiğinde Jacques geldi. Fransız çavuş, Drake'in bakışlarını gözlerinde huzursuz bir soruyla karşıladı.

Drake ona kesin bir ifadeyle baktı.

Jacques onun cevapsızlığını Galyalıları özgü bir omuz silkmeye geçiştirdikten sonra adamlarına ilerlemelerini işaret etti: Fransız askerlerinden bazıları hızlı bir işaret yapıyordu.

Önlerindeki yeri gördüklerinde Haç'ın

Drake sırtıttı. Eğer içlerinden biri Tanrı'nın duyduğunu ya da umursadığını sanıyorsa, aldanıyordu ama dikkatini tekrar yaşlı adama verdi. James sabırsızca eliyle feneri işaret ediyordu. "Ver şunu bana. Biraz gün ışığı girsin de ne yaptığımızı görelim."

Drake, James'i takip ederek büyük binanın ham taş duvarlarından birine gitti.

mağara. "İşte burada," diye mırıldandı James, harcadığı efor yüzünden kaşları çatılmıştı. "Bu krankı çevirmeniz gerekecek."

"Ne işe yarıyor?" diye cevap verdi, tahta saplı Krank taşına sabitlenmiş.

"Göreceksin." James başını salladı.

Drake omzunu onlarca yıldır dokunulmamış olan kranka attı. O krankı ileri geri hareket ettirdikçe, kranktan çıkan zincirler gıcırdamaya ve tıngırdamaya, yukarıdaki makaraların üzerinde takırdamaya başladı.

Kolun ileri geri hareketi dairesel harekete dönüştüğünde ihtiyatla yukarı baktı. Yukarıdaki mekanizma mağaranın tavanında yuvarlak bir boşluk açarak mavi gökyüzünü ortaya çıkarmaya başladı.

Demirle güçlendirilmiş devasa ahşap kapılar yavaşça ayrıldı ve içeri doğru alçaldı; ahşap kolu çalıştırdıkça bunlar genişledi. Daha fazla ilerleyemeyince kolu yerine kilitledi ve ellerinin tozunu alarak bıraktı.

James ıslıl ıslıdı. "Gözlemevi! Bu dağlar bizi yıldızlara o kadar yaklaştırıyor ki..."

Drake hiçbir şey söylemedi ve başının üstündeki gökyüzü kapılarına baktı. İzinsiz girişten rahatsız olan birkaç yarasa dışarı fırladı.

"Buradan, Valerian'ın ayın gecesindeki ay tutulmasını mükemmel bir şekilde izleyebileceğiz." James onu sırtından alkışladı ve mağaranın merkezine doğru geri yürüdü. "Şimdi burayı temizleyelim! Her şeyi hazır hale getirmek için yapılması gereken çok şey var."

James adamları çalıştırmak için acele ederken ve saygıdeğer Promethean tapınağını zamanın tahribatından korumak için Drake arkasını döndü ve

Yeraltındaki karanlığı yaran tozlu ışık huzmeleriyle mağarayı taradı.

Mağaranın doğal çatısının üst kemerleri, kuvarsla parıldayan ve ara sıra uçlarından akan suyla damlayan dramatik sarkıtlarla doluydu. Oldukça güzeldi ama tapınak mağarasının insan yapımı özellikleri onu ürperti. Mekânın etrafını saran oymalar, taşın içinde kıvranan kâbus figürleri, iblisler, idoller. Gargoyleler mi? Bunu söylemek zordu. Bazı pozlar müstehcendi.

Drake tapınağın ortasındaki sunağa doğru yürüdü. Pürüzsüz taş zemine kazınmış büyük bir daire ile çevriliydi. Prometheus'un en sevdiği sembollerden biri olan Zaman Çarkı astrolojik ve simyasal sembollerle süslenmişti. Daireden yükselen dört bağımsız sütun ana yönleri işaret ediyordu.

James kutsal alanlarını kirleten yarasa guanosunu süpürmeleri için muhafızlara emir yağdırmakla meşguldü.

Drake daha da yaklaşarak ana yapıya, Zaman Çarkı'nın ortasındaki uğursuz bir kürsüye baktı.

Birkaç basamakla çıkılan kürsünün zemini göğüs hizasındaydı ve bir pentagramla süslenmişti. Drake bir şekilde başını sallamaktan kaçındı.

Yükseltilmiş platformun ortasında yaklaşık bir insan boyunda taş bir sunak duruyordu. Kurbanın ellerini ve ayaklarını bağlamak için bekleyen deri bağları görünce midesi bulandı.

Göz ucuyla James'in kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Hemen yüzündeki korku belirtilerini yok etti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

"Çok güzel," diye yanıtladı Drake.

James onun cevabını onaylarcasına gülümsedi ve kürsüye çıkan basamakların altından birkaç metre ötedeki siyah boyalı metal kapıyı işaret etti. "Şunu benim için açar mısın? İşte iyi bir delikanlı. Onlara ihtiyacım olacak.

Menteşeler yağlanmış. Törenin en ciddi anında gıcırdamasına izin veremeyiz. Tünele girmiş olabilecek vahşi hayvanlara karşı dikkatli olun."

"Tünel mi, efendim?"

"Kurban şu kapıdan içeri getirilir. Kapıyı açtığınızda, dağın içinde bizim kullandığımızdan farklı bir girişe açılan bir tünel bulacaksınız. O tünele götürülür ve o kapıdan bize katılır."

"Anlıyorum," diye zorladı. James'in soğukkanlı ve iş gibi açıklaması ve sanki bunda hiçbir yanlışlık görmüyormuş gibi son derece ciddi olması onu dehşete düşürmüştü ama Drake'in duygularını belli etme lüksü yoktu.

Başını salladı, bakışlarını indirdi ve kendisine söyleneni yaptı.

James durmuş, paslı kapıyı kas gücüyle açmasını izliyordu ama içten içe Drake sersemlemişti.

Bir anlamda James'in gerçek yüzünü ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Yine de içinde bulunduğu tehlikeli durumun gerçekliği onu derinden etkiledi

tekrar. Şokunu gizledi ve kapıyı çekerek açtı, içinden bilinmeyen sayıda dehşete düşmüş kurbanın tarifsiz bir ölümle yüzleşmek üzere getirildiği karanlık tünele baktı.

Zaten delirmemiş olsaydı, bu an devenin belini kıran saman çöpü olabilirdi, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Bu arada, Jacques ve adamları alışılmadık derecede yüksek maaşlarını hiçbir şeyi sorgulamadan ve sadece James'in emirlerini yerine getirerek kazanıyorlardı. Saf kötülüğün huzurunda, sanki bu en sıradan görevlermiş gibi tapınağı gergin bir şekilde toparlayarak koşuşturuyorlardı.

Drake'in kalbi uzun zamandır hissetmediği bir korkuyla çarpıyordu.

"İyi misin?" James onu keskin bir bakışla inceleyerek mırıldandı delici bir göz.

"Elbette efendim," dedi Drake aynı derecede işveli bir baş hareketiyle. "Başka ne yapmamı istersiniz? O zaman tünele bir göz atayım mı?" Başparmağını omzunun üzerinden kapının ardındaki karanlık boşluğa doğru salladı.

"Evet, orada vahşi hayvanların barınmadığından emin olun. Bu nedenle, buradaki tüm alanın gözden geçirilmesi gerekiyor."

"Çok iyi, efendim. Ateş?" En yakındaki Fransız'a işaret etti, o da ona bir meşale uzattı.

Drake meşaleyi sol eliyle kavradı ve tüfeğini sağ kolunun altına, yan tarafına yasladı, sonra kapıdan eğildi ve aslında bir kömür madeni tüneli olduğunu kısa sürede anladığı yere doğru ilerledi.

Tüneli birkaç yüz metre boyunca olaysız bir şekilde takip etti. Eğer bu barınağa giren küçük hayvanlar olduysa, bahar mevsimi onları tekrar dünyaya geri çekmiş olmalıydı. Tünelin en sonunda ağır metal bir kapıyla karşılaştı ve kapıyı zorlayarak açtı.

Işığa karşı gözlerini kısarak dışarı çıktı ve dönerek çevresini inceledi. Ormanın ağaç sınırından birkaç dönüm uzakta, bir çayırıktaydı.

Hafif esinti saçlarını karıştırdı ve iki saniyeliğine güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Derin bir nefes aldı.

Geri dönmek için kendini hazırlayarak karanlığa geri döndü, kapıyı arkasından kapattı ve tapınağa doğru yürüdü. James'e tünelin temiz olduğunu bildirdi, ardından içerinin çevresini dolaşmaya başladı, bulabileceği her şeye karşı tetikte olarak genişleyen dağ mağarasının her köşesini aradı.

Mağaranın diğer ucundaki karanlık bir oyuğa geldiğinde, bir göz atmak için meşalesini içeri soktu ve sürpriz bir şekilde uyarı vermeden parladı.

Küfredip geri çekildi, hazırlıksız yakalandı ve neredeyse yanıyordu. Meşaleyi düşürmekten kaçındı ama neden bu kadar ani bir şiddetle parladığını merak ederek vücudundan daha uzağa tuttu.

Oyuktan geri çekildiğinde, alev normal yüksekliğine geri döndü.

Drake kaşlarını çatı, gözleri dumandan sızlıyordu. Beklenmedik parlak ışıık patlamasından sonra görüşü tekrar düzeldiğinde, oyuk zeminindeki yuvarlak ahşap kapağı fark etti.

Bu ona Emily'nin uzun zaman önce düştüğü, terk edilmiş kuyuyu örten tahtaları hatırlattı.

Farkına vardı. Kapak eski maden kuyularından birini örtüyor olmalı, diye düşündü. Daha temkinli bir şekilde bir kez daha oyuğa doğru ilerledi, kolunu uzattı ve önce meşaleyi bıraktı.

Alev tekrar parladı.

Firedamp.

Belli ki maden kuyusundaki conta sızdırıyor olmalı, diye fark etti. Oldukça yanıcı olan gaz görülemiyor ya da koklanamıyordu ama elindeki fener ona havada gerçekten de ateş nemi olduğunu açıkça gösteriyordu.

Hafızası, James'in ona okuttuğu gazetelerdeki güncel bilimi unutacak kadar karışık değildi.

Bu doğal gaz genellikle madencilik faaliyetleri sonucunda bulunmuştur. Önde gelen

Günün bilim insanları hala yanıcı buharlarının en iyi nasıl kullanılacağını düşünüyorlardı.

İngiltere'deyken, Londra'nın en önemli caddelerinden birkaçına, özellikle de geceleri trafiğin yoğun olduğu caddelere yakın zamanda yerleştirilen gaz yakan yeni sokak lambalarını görmüştü.

Ancak yeni gaz lambalarının tehlikeli bir ünü vardı.

Halkın yarısı, arada bir neden oldukları ve sokaklarda paniğe yol açan patlamalardan korktukları için onlara yaklaşılmazdı.

Drake tahta şapkaya baktı.

O anda ne yapacağını çok iyi biliyordu. Tüm sorunlarının çözümü zihninde canlandı.

Yavaşça omzunun üzerinden aşağılık Promethean tapınağına baktı. grotesk heykelleri ve tarifsiz taş sunağı. O gece

tutulduğunda, büyük mağara sinsi tarikatlarının hayatta kalan tüm gerçek inananlarıyla dolacaktı.

Drake gözlerindeki vahşi zaferi gizleyerek kayıtsızca oyuktan uzaklaştı.

"Bir şey mi buldun?" James merakla ona dönerek sordu.

Başını iki yana salladı. Garip bir gülümsemeyle, "Her şey yolunda efendim," diye cevap verdi.

Prometheans Şeytan'ın ateşine tapıyor, diye düşündü. Öyleyse bırakalım içinde yansınlar.

Inferno Club'ın izniyle.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

O akşam Emily ocağın önündeki alçak tabureye oturmuş, elindeki sopayla boş boş ateşi yokluyor ve tencerenin kaynamasını bekliyordu. Zor kazanılmış dinginlik havası sonunda bir karara varmasıyla sonuçlanmıştı. Drake'i oradan çıkarmak için son ve umutsuz bir strateji.

O günün erken saatlerinde, Waldfort Kalesi'nin Drake'in tutsak olarak tutulduğu yer olduğunun şok edici bir şekilde ortaya çıkmasının ardından, sonunda gözyaşlarını silmiş, kendini sakinleştirmiş ve günün geri kalanını bundan sonra ne yapacağını düşünerek geçirmişti.

Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Tüm gün boyunca bunu düşünerek, gergin enerjisini bu arada onun için yapabileceği küçük şeylere kanalize etti.

Bazı kadınlar bu basit işleri aşağılayıcı bulabilirdi ama o yaralı arkadaşına küçük, şefkatli bir hizmette bulunma fırsatının tadını çıkarıyordu. Ayrıca ellerini meşgul ediyor ve ona düşünmek için zaman veriyordu.

Çamaşırlarını bitirmişti. Giysileri temizlenmiş, katlanmış ya da ütülenmiş, çekmecelere yerleştirilmiş ya da duvardaki mandallara asılmıştı. Tozunu almış, süpürmüş, çarşafı değiştirmiş, yatağı toplamış ve yastıkları dolgunlaştırmıştı.

Tüm oda temiz dağ havası ve bahar güneşi kokuyordu. Son bir dokunuş olarak, odasını aydınlatmak için seçtiği küçük kır çiçekleri buketi, çekmecenin üzerindeki teneke bir fincanın içinde duruyordu.

Şimdi ateşte su ısıtıyordu ama bu işe başlamadan çok önce tek bir çözüm olduğuna karar vermişti.

Onu bu şeytani yerden çıkarmak zorundaydı. Burada işi yoktu. Kendi özgür iradesiyle istediği zaman çıkıp gidebilecek kadar ona güvendiklerini bizzat görmüştü. Tek yapmaları gereken mülkün sınırlarını temizlemek ve kaçırmaktı. Prometheanlar peşlerine düşebilirdi ama Drake'in casusluk yetenekleri ve orman teknesi sayesinde onları fark etmeden kaçabilirlerdi.

Geriye kalan tek şey onu ikna etmekti.

Bu gece onun rızasını kazanmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktı. Tabii ki, bunun dikkatli bir şekilde yapılması gerekiyordu.

Daha önceki ayrılıklarından sonra, muhtemelen odaya dönme konusunda endişeliydi.

İlk görevi ona her şeyin yolunda olduğunu ve kendisinin bir tehdit olmadığını göstermekti.

Ona nefes aldırılmalı ve rahatlamasını sağlamalıdır.

Onu kapalı oda kapısının dışında duyduğu anda, odaya döndüğünde tedirgin olacağına dair öngörüsü doğrulanmıştı. Anahtarını çıkarıp kapının kilidini açması çok uzun zaman almış gibi görünüyordu.

Taburedeki pozisyonunu koruyarak kapıya doğru bilmiş bir bakış gönderdi, sonra dikkatini ateşe verdi ve adam içeri girdiğinde ona zar zor baktı, çok tetikteydi.

"Merhaba," dedi kayıtsızca.

Kapıyı arkasından kapattı ve cevap olarak bir selam mırıldandı. Sonra etrafına bakındı ve kadının yaptığı tüm yenilikleri inceledi. "Çok meşgulumüşsün," dedi şaşkınlıkla.

Ona gülümsedi. "Birazcık. Çay içiyorum. Sen de ister misin?"

"Ne çayı?"

"Blackberry. Evden çantamda getirdim."

"Evden böğürtlen çayı mı?" diye yankılandı ceketini çıkarırken. "Bunu nasıl es geçebilirim?"

Sadece gülümsedi ve mesafesini korudu, onu kendi haline bıraktı. Zor bir günün ardından rahat.

"Burası artık neredeyse rahat," dedi yeleğinin düğmelerini açarak. Çiçeklere başıyla işaret etti. "Güzel çiçekler."

"Ah, kirli şeyler orada," diye talimat verdi ve köşedeki, zemin kattaki çamaşırhaneden getirdiği sepeti işaret etti.

"Üzgünüm, tozluyum," dedi hayıflanarak ve nefesinin altından ekledi, "Bütün gün yer altındaydım."

Hmm. Yürürken ona bunun ne anlama geldiğini sorma dürtüsüne direndi Balkona çıktı ve yeleğindeki tozu parmaklıkların üzerinden silkeledi.

Emily tekrar ateşe döndü. Su kaynama noktasına ulaşmadan önce tencereyi alevlerin arasından çıkardı ve bir bez yardımıyla şifonyerin üzerindeki lavaboya taşıyarak üzerine ılık su döktü.

Balkondan dönerken önce ılık ve temiz suya, sonra da şaşkınlıkla ona baktı. "Çok nazıksınız."

"Biliyorum," dedi umursamazca. Ona bir gülümseme gönderdikten sonra, Drake gömleğini çıkarırken o da suyun geri kalanını kaynamaya bıraktı.

Adamın çıplak, kaslı sırtına hevesli bir bakış attı ama uslu durmaya yemin etti.

ve tabureye geri oturdu, onu bulaşık yıkarken izleme dürtüsüyle savaştı.

Dirseğini dizine dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu, neşeli alevlere bakıyor ve bazılarının yalnız cıvıltılarını dinliyordu.

Açık balkon kapılarının ötesinden gelen gece kuşu sesi. "Ah-" Birden hatırladı. "Orada senin için bir el bezi ve havlu var ve sana ev yapımı sabundan bir kare bıraktım ..." Gerekli eşyaları bulup bulmadığından emin olmak için döndü ama ona bakarken sözleri yarıda kaldı, vücudunun sert ihtişamıyla bir kez daha büyülenmişti.

Yüzüne ve boğazına su sıçratırken "Buldum," diye bilgilendirdi onu.

"Güzel," diye zorladı hafif boğuk bir ses tonuyla. Su hiç de Şu anda kaynamaya yetecek kadar sıcak olan tek şey buydu. Çayı ateşten aldı ve hafifçe titreyen elleriyle mutfaktan istediği çaydanlığa doldurdu. Böğürtlenli çaylarını demlenmeye bırakıp Westwood Kontu'nu da nefis benliğinin geri kalanını uygun gördüğü şekilde yıkaması için yalnız bırakarak Emily balkona çıktı.

Gecenin serin, ipeksi karanlığında, korkuluklara yaslandı ve geniş dağ manzaraları üzerinde parlayan yarım aya ve yıldızlarla dolu siyah kadife gökyüzüne baktı.

Sonunda Drake dışarı çıktı ve ona katıldı. Kadının onun için temizlediği yumuşak beyaz gömleklerden birini giymişti; kadının kendisine dokunmasını istemiyorsa bu akıllıca bir hareketti. O güzel yontulmuş göğüs çok fazla baştan çıkarıcıydı.

Adam onlar için çayı iki bardağa doldurmuştu ve kadının yanına geldiğinde bir tanesini ona uzattı. Kadın teşekkür ederek gülümsedi; adam onun yanındaki parmaklığa yaslandı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Onun kendisine katılmış olmasından duyduğu memnuniyeti gizledi ama içten içe iyice cesaretlenmişti. Yan yana, gecenin güzelliğini içlerine çekerek dostça bir sessizlik içinde dururlarken günün endişeleri yavaş yavaş kayboldu.

Emily onun yanında olduğunun farkındaydı: uzun boylu, pek çok açıdan güçlü, en azından onun için sonsuz derecede ilginç. Hepsinden önemlisi, onun içinde her zamanki gibi hafifçe uğuldayan, iri, kaslı formundaki her zaman tetikte olan gerilime uyum sağlamıştı.

Ama evden getirdiği böğürtlen çayından bir yudum aldı, yutkundu ve onayını, boğazında bir mırıltıya benzeyen, sözsüz erkek gürlemelerinden biriyle ifade etti.

Bundan bir an sonra, uzun bir iç çekiş yaptı ve ancak o zaman onun gerginliğini atmaya başladığını hissetti.

"Peki, Kıta hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu durup dururken.

Ona hızlı, utangaç bir gülümseme gönderdi ve omuz silkti, sohbet etme çabasından memnun oldu. "Her zamanki turistik yerler için zamanım yoktu."

"Hayır mı?"

"Hızlı bir yürüyüş oldu. Dürüst olmak gerekirse şaşırtıcı. Neden bu kadar çok dil ve lehçe var?" diye yakındı havalı bir tonda. "Birinde bir şeyi nasıl söyleyeceğimi zar zor bulmuştum ki, diğerine geçtim." Başını iki yana salladı. "Ren Nehri'ni geçmeden önce kendimden başka kimseyle konuşmaktan vazgeçtim - ve parayı anlamaya çalışmak? Ugh. Fransa'daki hancılardan birinin bir kase çorba ve biraz ekmek için benden bir haftalık ücret aldığına eminim."

"Eğer sana ekmek verdiyse, muhtemelen buna değmiştir."

"İyiymi," diye itiraf etti gülümseyerek.

Drake cevap olarak oldukça çapkın bir sırıtış fırlattı, sonra bir yudum daha aldı

Ev yapımı çayından.

Emily gözlerini ondan alamıyordu. Onun için kalbinde oluşan parıltı geceyi aydınlatabilirdi.

Orada olmanın iyi bir yanı varsa, diye düşündü, en azından bir kez olsun onunla baş başa kalmıştı. Omzunun üzerinden şüpheyile bakan annesi Leydi Westwood yoktu. Drake'in hafızasını geri kazanmasına yardım etmeye çalışan Lord Rotherstone da yoktu, böylece Tarikat onun işkence altında Prometheanlara ne kadar şey anlatmış olabileceğini öğrenebilecekti.

O anda tüm bunlar geride kalmıştı. Emily vücudunun sıcaklığını hissetmek için ona yaklaştığını fark etti. Yine de onun omzunu okşamaktan kendini alıkoydu.

Bu sabahki iki isteği çok netti.

Bir daha bana bundan bahsetme ve bana dokunma.

Ellerini sıcak çay bardağına daha sıkı sardı. "Bu gece yine Muhafızlar Salonu'nda mı yemek yiyeceksiniz?" diye sordu sohbet uzayınca.

"Hayır, akşam yemeğinin ikimize de buradan gönderilmesini istedim." Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Bütün gün yalnızdın," diye işaret etti.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve omuz silkti.

Adam ona dikkatle baktıktan sonra başını çevirip dağın yamacına baktı.

"Bugünkü davranışım için özür dilemek istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Gerek yok."

"Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun. Bu doğru, burada tutuluyordum. Buraya geri dönmek için yapabileceğim bir şey yoktu. James istedi. Bundan hoşlanmıyorum ama iyiyim."

Gözlerini yere indirdi. "Bundan bahsetmeyecektim."

"Anlayışın için teşekkür ederim. Arkadaş mıyız?"

Alaycı bir tereddütle adamın uzattığı ele baktı. "Sana dokunmamam gerektiğini söylemiştin."

"İstersen şimdi bana dokunabilirsin."

Elindeki ay bardağını korkuluğun üzerine bıraktı, sonra ona döndü ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Emily ellerini onun göğsüne koyduğunda, adam da içkisini bir kenara bıraktı. Emily ona yaklaştı, avuçlarını yavaşça omuzlarına doğru kaydırđı ve başını kaldırarak onun karanlık, duygulu gözlerine bakmaya devam etti. Adam ona hafifçe gülümsedi, kollarını beline doladığında bakışlarında bir miktar merak vardı.

Sıcak bir okşayışla parmaklarını adamın ensesinde dolaştırdı ve onu öpmek için aşağı çekti.

Drake'in dudakları yumuşak bir ihtiyatla onunkilerle buluştu; onun ilerleyişine şaşırdığını ve kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. Ama buna hiç gerek yoktu.

Emily'nin kapalı gözlerinin ardında tek istediği onu sevmek ve güven vermektir.

Dudaklarını zar zor ayırarak, hızını onun ayarlamasına izin verdi.

Başını diğer tarafa eğdi ve onu tekrar öptü, sıcak, burun kıvrıran bir okşayış. Pürüzsüz dudakları onunkilerin üzerinde hafifçe ileri geri kayarken, ayak parmakları kıvrıldı.

Dizlerinin bağı çözülmüş ve zevkten başı dönmüş bir halde ona sarıldı; Drake'in büyük omuzlarına tutunarak kendini sabitlese de daha fazlası için nefes nefese bekledi. Her kalp atışında Drake'in durumun kontrolünü ondan çaldığının farkında bile değildi.

Yüzünü ellerinin arasına almak için belini serbest bıraktı ve transa geçene kadar onu tekrar tekrar öptü. Avuç içleri adamın kollarının demir hatlarını şekillendirirken, hafif tutuşunu adamın beline doğru kaydırды.

Sağ eli kızın saçlarını okşadı, sol eli çenesini yukarı doğru eğerken dili kızinkini okşadı. Öpücükleri tatlı böğürtlen çayı gibi tatlıydı. Tadı ev gibiydi.

Ve onu getirmesi gereken yer de orasıydı. Onu ne kadar isterse istesin, tüm bunların amacı buydu. Son seçeneği, ona vücudunun zevkini sunarak onu buradan çıkarmaktı. Eğer onu kurtarmak için geriye kalan tek yol buysa ...

Ona aşık olduğu onca yıldan sonra bu pek de fedakarlık sayılmazdı.

Öpücükleri derinleştikçe kadın onun diliyle oynadı. Adam onu içine çeker gibi

En nadir bulunan şaraplardan. Elleri vücudunun üzerinde dolaşmaya başladı, boynunu ve omuzlarını şefkatle okşadı, kollarının hatlarını izledi. Artan uyarılma hissi onu cesaretlendirdi. Ellerini gömleğinin altından geçirdi ve ilk kez çıplak bedenine dokunarak, onun hissi karşısında şaşkınlıkla nefesini tuttu. Onu okşamak neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı, şık yanları, yontulmuş karnı. Vücuduna dokunmak bakmaktan bile daha güzeldi. Öpücüklerine açlıkla karşılık verirken, teninin pürüzsüz, sıcak kadifesinden zevk alıyor ve parmak uçlarıyla onun tadını çıkarmaya devam ediyordu. Bir erkek için

Dokunulmak istiyordu, şimdi onun okşamalarına aldığı kadar ateşli bir şekilde karşılık veriyordu.

Emily, adam elbisesinin içinden göğüslerini avuçladığında, sıkıldığında, okşadığında onu durdurmayı aklından bile geçirmedi. Bunu memnuniyetle karşıladı. Bunu çok uzun zamandır istiyordu.

Bu kadar onurlu olmasaydı bunu uzun zaman önce yapmaları gerekirdi, diye düşündü. Drake onu öpmeye devam ederek balkonun korkuluklarına doğru manevra yaptı ve köşeye sıkıştırdı. Kız onun dudaklarına karşı şakacı bir şekilde gülümsedi ama Drake biraz geri çekilip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gözlerinin içine baktığında, kız onun seçebileceği her şeye sessizce izin vermek için dudaklarını yaladı.

Ellerini iki yanındaki parmaklıklara dayadı, sonra daha da yaklaştı, burnunun ucunu şefkatle yanağına değdirdi ve başını eğerek boynunu öptü. Emily eridi, dirseklerini arkasındaki ahşap korkuluğa dayadı, adam boynunu ve boğazını ilgiyle öperken başını geriye eğdi. Uzun saçları ara sıra esen rüzgârla dalgalanarak parmaklığın kenarına dökülürken, yıldız ışığı göz kapaklarında parlıyor ve adamın siyah saçlarında dans ediyordu.

Dağın tepesindeki bir şatonun yanından sarkan balkonun yüksekliği, uçurumun kenarında sallanıyormuş hissini daha da artırıyordu. Ah, ama ona uzun zaman önce aşık olmuştu. Bu sırada adam ayak parmağıyla kadının ayaklarını birbirinden ayırdı ve kalçasını gizlice kadının bacaklarının arasına soktu.

Emily temasın hoş sürtünmesiyle inledi ve Drake onun korsajını açmaya başladığında nefesini tutarak gözlerini kapattı. "Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun? Bunun için ne kadar mücadele ettim biliyor musun?" Drake onun kulağına doğru nefes alırken, parmakları bir zamanlar kötü şöhretli bir aşık olan Drake'in kafasına aldığı darbelerin hafızasından silemediği bir ustalıkla elbisesinin kurdelelerini çekiştiriyordu. "Ne zaman sana dokunmamamı söyleseler, bu sadece seni daha çok istememe neden oldu."

"Ben de seni istedim."

"Biliyorum," diye mırıldandı sesinde çapkın bir gülümsemeyle. Kadın muzip bir kaş çatmayla geri çekildi. "*Biliyor* musun?"

"Bunu o güzel gözlerinde görebiliyordum." Parmağını kızın yüzünde gezdirdi. "Baştan çıkarıcılığı çok fazlaydı. Şimdi benim öz disiplinimi takdir ediyorsun."

"Pshaw. Ben de beni öpmeni bekliyordum."

"Ben de bekliyordum. Doğru zamanı. Şimdi gelmesi ne tuhaf." Onun yüzünü sevgiyle okşadı. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Avucuna bir öpücük kondurmak için döndü, son kurdeleyi çözdü ve gözlerinin içine baktı. "Alabilir miyim?" "Ben seninim," diye fısıldadı.

Drake, hayatı boyunca almak için beklediği bir hediye açan bir adam gibi, kadının korsajındaki kumaşı narin bir şekilde tuttu ve göğüslerini nazikçe serbest bıraktı.

Sonra durdu, ona baktı: göğsüne, vücuduna, uçuşan saçlarına. Omuzlarından düşen bol elbisesi ve ay ışığına maruz kalan göğüsleriyle Emily hiç kıpırdamadan durdu. Adamın sessizlikte çarpan kalbini neredeyse duyabiliyordu. Adam başını salladı ve boğuk bir ses tonuyla, "Benim için fazla iyisin," dedi.

"Ben senin için yaratılmışım," diye yumuşak bir sesle onu bilgilendirdi.

Hiç uyarmadan üzerine çullandı ve onu sertçe öptü. Onu hayrete düşüren yakıcı bir tutkuyla öptü, onu tamamen sahiplendi, sıcak ağzı onu kendi ağzı için damgaladı. Emily'nin bildiği bir sonraki şey, adamın önünde diz çöktüğü, kollarını kalçalarına doladığı ve sıcak, ıslak ağzını göğsüne dayadığı oldu.

Onu kucakladı, sahip olduğu şeylerin tadını çıkardı, onun kendisinden tamamen erkekçe zevk almasından etkilendi. Parmaklarını onun ipeksi siyah saçlarında gezdirirken, sırayla her iki meme ucunu da tadarak keşfetmesini izledi; vücudu yanıyordu, duyuları onun yakıcı öpücüklerinin büyüleyici çekişi ve oyunuyla alev aldı.

Arzuyla titriyordu ve onun da aynı şeyi yaptığını hissetti. Başını okşayarak, ağırlaşmış gözlerle ona bakarken, hâlâ hayır diyecek gücü olup olmadığını merak etti.

Bunu öğrenme zamanı aniden gelmişti.

"İçeri girelim," diye mırıldandı, kendini onun göğüslerinden ayırarak.

Drake ayağa fırlayıp yine onun üzerinde yükselirken, yeni yapılmış yatak odanın hemen içinden onu çağırıyordu.

Adamın öpücüklerinin coşkusu elinden geldiğince gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve kafasını sallayarak zihnindeki sıcak sisi dağıtmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "İstiyorum," diye itiraf etti nefes nefese bir fısıltıyla. "Senin bildiğinden daha fazla. Ama-" "Ama ne?" diye fısıldadı yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle.

O kadar baştan çıkarıcıydı ki gerçekten irkildi ve alt dudağını ısırdı. "Yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seninle uzanırsam sevişeceğiz ve buradan ayrılana kadar seninle sevişmeyeceğim."

Kaşlarını çattı ve anlamsızca başını salladı, sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi. "Ne?" diye mırıldandı.

Adamın iki elini de kendi elleri arasına aldı. "Benimle gel," diye fısıldadı. "İngiltere'ye ya da güvenli bir yere dönelim. O zaman bana sahip olabilirsin. İstedğin zaman, istediğin şekilde."

"Bu mudur yani?" Durdu, geri çekildi ve şok içinde ona baktı. "Beni manipüle mi ediyorsun? Bunca zamandır?"

"Umutsuz zamanlar, aşkım."

"Emily!" dedi şaşkınlıkla.

"Drake," diye sakince cevap verdi. "Sana güvenmiştim!

Neden-?"

"Çünkü bu delilik!" diye karşılık verdi.

"Bunu beni takip etmeden önce düşünecektin!"

"Seni takip ettim çünkü seni seviyorum, Drake. Bu yüzden buradayım."

Onun sakin ve kararlı ifadesi karşısında irkildi, sonra hırlayarak başını salladı. "Beni sevmeni istemiyorum."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil." Onun yalanı karşısında irkilmeyi reddetti. Onun sevgisini istiyordu, ona ihtiyacı vardı ve bunu biliyordu. Tüm bunlardan sonra bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Keşfedildiğinden emin bir şekilde, öfkeyle arkasını döndü. Giderek daha öfkeli görünerek elini saçlarının arasında gezdirdi. "Benimle bu oyunları oynadığına inanamıyorum."

"Bu senin iyiliğin için."

"Tanrı aşkına, üstünü ört," diye homurdandı, ama kız sadece ona baktı ve gururlu bir meydan okumayla çenesini kaldırdı.

"Bu benim teklifim," dedi sakin bir sesle. "Ne zaman, ne şekilde istersen. Burası dışında herhangi bir yer."

Homurdandı. "Ben de işkencecilerin iyi olduğunu sanırdım," diye alay etti ona ters ters bakarak. Kızın çıplak göğüslerine son bir kez küstahça baktıktan sonra sitem dolu bakışlarla kıza baktı ve başını salladı.

Dönerek odaya girdi ve çıkarken askıdan paltosunu aldı.

Kapı çarpıldığında Emily hafifçe sıçradı.

Ancak o gittikten sonra titrek bir nefes verdi. Bir aşağılanma hissini savuşturarak yavaşça kollarını tekrar yukarı çekti.

Cesur kumarı belki de planladığı kadar iyi gitmemişti. itiraf etti, korsesini ayarladı, kendini tekrar örttü. Ama en azından şimdi kara muhafızı düşünmeye sevk etmişti.

Sabırlı olun. İlacın işe yaraması için zaman tanıyın.

Geri döneceğinden emin olarak, artık soğumuş olan böğürtlen çayını aldı ve onu yatıştırmaya yardımcı olabileceğini umarak bir yudum aldı. Onun tepkisi üzerine midesi biraz düğümlenmişti ama çayın bir faydası olmamıştı.

Yüzünü buruşturdu ve korkulukların üzerinden döktü.

Bu sırada akıllı Drake'teydi. Onu çok mu zorlamıştı? Promethean'ların arasında yaşayan Drake'in tüm hayatının bir akıl oyunları labirentine dönüştüğünün farkındaydı. Bunu ondan beklemezdi. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

O deli mantığı dinlemez.

Merak etme, diye kendi kendine söz verdi. *Falkirk'ün onun üzerindeki etkisi seninkiyle kıyaslanamaz bile, özellikle de şimdi.*

Keşke emin olabilseydi.

Umudunu yitirmek üzere değildi.

Yakında akıllı başına gelirdi. O zaman buradan ayrılabilirler ve güvenli bir yere ulaşır ulaşmaz ona ödülünü vermeyi bitirebilirdi.

Gerçekten de zorlukla bekleyebildi.

Adamın küstahlığına rağmen kendi kendine gülümseyerek, korkulukları yavaşça itti ve az önce paylaştıkları şeyin tadını çıkararak odasına geri döndü. Erkekler konusunda uzman değildi ama evet, adamın geri döneceğine inanıyordu.

Oraya geri dönmeyeceğim, Drake yemin etti.

Uyuyacak başka bir yer bulacaktı. Çünkü onu bir saniye daha o kadar güzel görmek, onunla oyun oynamak, vücuduyla ona rüşvet vermeye çalışmak zorunda kalırsa, düşüncesizce bir şey yapacaktı. Belki de onun ırzına geçmeli ve bu işi bitirmeliydi.

Ama elbette hiçbir kadını, özellikle de Emily'yi zorlamayacaktı. Bu onu lanet Lamont'tan daha iyi yapmazdı. Ama bir erkek hayal kurabilirdi.

Hayal kırıklığıyla öfkelenerek koridorda ilerledi, hâlâ zonkluyordu ve bu basit bir öfkeden kaynaklanmıyordu. Cennet ona sunulmuşken, burnunun dibinde en nefis cazibelerle dolu gümüş bir tepsi gibi sallanırken, bedeni bu inkâr karşısında öfkeden deliye dönmüştü.

Küçük, menekşe gözlü Emily'nin bir Promethean lordundan daha zalim olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Bakire olabilirdi ama kurnazlıktan da geri kalmıyordu. Yumuşak saçları, boyun eğen vücudu ve inanılmaz derecede inatçı iradesiyle o işbirlikçi fingirdek.

Tanrım, uzun zamandır bir kadına dokunmamıştı ve gerçek şu ki, hayatı boyunca Emily Harper'ı beklemişti.

Bu gece onu alt etmişti.

Onun bu küstah hareketi karşısında şaşırtıcı bir şekilde sarsıldı. Bu yerde zihniyle oyun oynamayacağına güvendiği tek kişi oydu.

Elbette bunu neden yaptığını anlıyordu. Ama yine de gidemezdi. Onları nasıl yok edeceğini bulmuşken olmaz.

Onu öfkeyle aklından kovarak ya da en azından kovmaya çalışarak, görevde olmayan erkeklerin boş zamanlarında toplandıkları Muhafız Salonu'nun erkeklere ait sığınağına sığındı. İyi bir Alman birası içmenin zamanı geldiyse, o da şimdi gelmişti.

Jacques ve beş adamı salonun bir ucunda otururken, birkaç Promethean liderinin seçkin kişisel korumaları da diğer ucunda oturuyordu. Bu sonuncular Drake'in muadilleriydi ve yüksek rütbeli yabancı efendilerine onun James'e hizmet ettiği sıfatla hizmet ediyorlardı.

Gerçek inananlar, tören gecesi orada olacaklarından emindiler. Denkleme hesaba katılmaları gerekecekti. Onlarla arasına mesafe koyarak büfenin yanındaki fiçidan kendine bir bira doldurdu, sonra da salonun Jacques'ın tarafına doğru yürüdü. Bazıları sigara içen, bazıları kâğıt oynayan Fransız paralı askerler ateşin etrafında gelişigüzel oturuyorlardı.

Drake onlara katıldığında şaşırdıklarını fark etti; onlarla nadiren arkadaşlık ederdi ve bunu sadece gidecek başka bir yer olmadığı için yapmıştı.

O halde bu gece nerede uyuyacaktı? O değildi.

O odaya geri dönmek konusunda kendine güvendiğinden emin değildi.

onu delirtmeyeceğine güvendiğinden hiç emin değildi.

Her erkeğin bir kırılma noktası vardır ve o zaten sınıra çok yakın yürüyordu.

Adamlara katılarak, gençlerden birine dışarı çıkmasını işaret etti.

Drake'in oturmak istediği deri koltuğa.

Bir odada kendini nereye konumlandıracağı konusunda çok titizdi. Örneğin sırtı kapıya dönük oturması mümkün değildi. Kendisine doğru gelebilecek şeyleri görebilmesi gerekiyordu. Özellikle de geniş odanın diğer ucunda dolaşan son derece yetenekli Promethean korumalar topluluğu varken.

Delikanlı kendini Drake'in yolundan çekti ve Drake bir süre sonra sandalyeye yerleşti. Sonra sadece biranın tadına odaklanarak çalkalanan düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı: topraksı ve zengin, hafif köpüklü.

Ahh.

Jacques meraklı bir kaş hareketiyle onu izliyordu. "Ne?" Drake homurdandı.

"İyi mi?" diye sordu Fransız çavuş alaycı bir ifadeyle, kalaylı kadehine başını sallayarak.

Drake bunu temkinli bir baş hareketiyle kabul etti. "Evet." Sonra bir kez daha kendi içine çekildi ama bu uzun sürmedi.

"Neye gülüyorsunuz siz?" diye sordu oyun oynayan iki arkadaşına. Kartlar.

Ona bakıyorlardı, bir şeyler söylüyorlardı. "Eh, hiçbir şey, efendim."

Gözlerini onlara dikti. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye uyardı.

Ama Jacques sinsice gülümsedi. "*Kaptan*, biz sadece neden hizmetçi kızınızla birlikte olmadığınızı merak ediyoruz? Sizi çoktan yordu mu?"

Diğerleri kaderi kışkırtarak güldüler ama Drake alınmamaya karar verdi.

Kaşlarını çatarak onlara a k l ı n a gelen tek cevabı verdi. Tek bir kelime:

"Kadınlar."

"Aha!"

Fransızlar, en sevdikleri konuya ve onun ender rastlanan anlayışına ısınarak tekrar daha içten güldüler.

"Biliyordum!"

"Seni çoktan dışarı mı attı?"

Onlara alaycı bir bakış attı ama nedense şakalarına pek aldırmadı.

"Belki de onunla nasıl başa çıkacağınız konusunda tavsiyeye ihtiyacınız vardır," diye başladı biri.

Ve sonra Havva'nın kızları konusunda uzman olan tüm yardımsever Fransız dostlar -ya da onlar öyle sanıyordu- ona, romantik olmayan İngiliz mankafasına tavsiyelerde bulundular.

Drake onları dinlerken parmaklarını sandalyenin koluna yavaşça vuruyor, kendine rağmen oldukça eğleniyordu. Birasının yarısını yudumladı.

"Ona hiç iltifat ettin mi?"

"Sohbet ettiniz mi? Gününün nasıl geçtiğini sordun mu?"

"O benim hizmetkârım," diye karşılık verdi, rol yaparak. "Lanet gününün nasıl geçtiği neden umurumda olsun ki?"

"Oh, hayır, hayır, hayır! Bu iğrenç bir şey!"

Kendisinin bu zırvaya karşı bariz kayıtsızlığına verdikleri şaşkın tepkilere sırtıttı ve tavsiyelerini kendi dillerinde lakayt bir küfürle geçiştirerek birasına gülümsedi.

Jacques sonunda, Drake'in gözlerindeki alçaklığı fark ederek, "Hayır, inanmıyorum," dedi. "*Yüzbaşı* saçmalıyor."

Tam o sırada James kapı aralığında belirdi, Drake'i gördü ve ona doğru yürümeye başladı.

Drake yavaşça ayağa kalktı ama Jacques yaşlı adamın geldiğini henüz fark etmemişti.

arkasından yaklaştı. "Sanırım bu *küçük kız* sizin için söylediğinizden çok daha fazlasını ifade ediyor, mösyö. Çok daha fazla!"

"Saçmalık," diye cevap verdi, sonra soru sorar gibi James'e baktı, yaşlı adamın adamın sözlerini duymamış olması için dua etti. Hepsi çok doğrudu. "Efendim?"

"Ah, işte buradasınız. Birçok meslektaşımızın gelişine hazırlanmak için nelere ihtiyacımız olacağına dair talimatlarınızı getirdim."

"Evet, efendim." Başını salladı, James'in listesini alıp bir göz attı. "Hemen ilgileneceğim."

"Sorun değil. Yarın başlayabilirsiniz," dedi Drake'ten Fransızlara meraklı bir eğlenceyle bakarak. "Bayanlar hakkında biraz tavsiye almak ister misin?"

Drake alaycı bir ifadeyle, "Evet, efendim," diye mırıldandı.

Adamlar da James gibi gülümsedi. Belki de yaşlı adam onun bir kez olsun ölümcül bir otomattan çok bir insan gibi davrandığını görünce şaşırmıştı. Bunun için Emily'ye teşekkür etmeliydi ama Drake yine de James'in, Jacques'ın çok anlayışlı gözlemini duymamış olması için dua etti.

"İyi akşamlar beyler. Rahat," diyerek James onları kovdu.

Paralı askerler tekrar yerlerine oturdular. James, Drake'e parıldayan bir mizah bakışı gönderdi ve sonra ona iyi geceler diledi.

Bir selam çizdi. "İyi akşamlar, efendim."

Yaşlı adam salondan çıktıktan sonra rahat hava yavaş yavaş geri döndü ama Drake gerginliğini korudu. Yüz Promethean ve maiyetlerinin gelişine hazırlık olarak halledilmesi gereken pratik işlerin listesini tararken Jacques'ın kendisini izlediğinin farkında değildi.

"Drake?" diye mırıldandı.

Gazeteden başını kaldırdı.

Jacques omzunun üzerinden baktı, sonra daha yakına eğildi. "Bugün orası neresiydi?" diye fısıldadı tedirginlikle. "Adamlar sorular soruyor. Kim bu insanlar?"

Drake başını salladı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Gel, o bir şeytan heykeliydi-"

"Sözleşmeyi kabul ettiniz. Parayı aldın. Soru sormak yok. Anlaşmamız buydu. Zaten cevapları istemiyorsun, güven bana. Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım."

Jacques kaşlarını çatarak ona baktı, kara gözlerinde belirsizlik vardı. Arkasına yaslandı, Drake'in sözlerindeki tehdidin yanı sıra uyarıyı da açıkça duymuştu.

Belki de Jacques, kendisinin ve mürettebatının şanslı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Drake, bu işten canlı çıkmanın ne kadar zor olduğunu düşündü ama acımasız düşüncelerinin yüzüne yansımaya izin vermedi. Prometheanlar, Düzen'in bulması için nadiren gevşek ipler bırakırlardı.

Drake, Jacques ve adamlarının amaçlarına hizmet ettikten sonra, onları zehirlemesi ya da buna benzer başka bir tatsızlık yapması için emir alacağından oldukça emindi.

Biradan bir yudum daha aldı ama önündeki karanlık işleri hatırlayınca artık tadını bile alamıyordu. Birayı boşaltarak bir kenara koydu ve tek kelime etmeden, arkasına bile bakmadan salondan çıktı.

Bölüm 10

Fransa

Calais'deki güvenli evi ve dinleme noktasını işleten sadık Promethean ajanı, Niall'a Malcolm Banks'in oğlu ve Konsey'in gelecekteki başkanına yakışır bir karşılama yapmıştı.

Şirin sahil kasabasının Arnavut kaldırımli sokağındaki basit evde, gerçek inançlı adam ona bir yemek ve evindeki en iyi yatağı sağlamış, ayrıca Niall'ın tam olarak yararlandığı gece için adamın karısını kullanmıştı.

Şafağın ışığı ufukta süzülürken, neredeyse gitmeye hazırdı.

Ona yeni giysiler, bol miktarda yiyecek ve su, silahlar, bir çift at, haritalar ve bir pusula, Alpler'e yapacağı yürüyüş için ihtiyaç duyabileceği her şey verilmişti.

Bir önceki gece yemekten sonra, babası için mesajı şifrelemeyi bitirmiş ve güvenli ev şefine teslim etmişti.

Malcolm'a şahsen teslim etmesi için en güvenilir kuryelerinden birini gönderdi.

Baba,

Tarikat tarafından yakalandım ama kaçtım. Falkirk bize karşı komplo kuruyor. Kont Glasse'in koltuğu Waldfort Kalesi'nde bir toplantı çağrısı yaptı. Bu kadar kısa sürede toplayabildiğiniz kadar büyük bir kuvvetle olabildiğince çabuk oraya gidin. Sizinle orada buluşacağım ve bu hainleri ibret olsun diye cezalandıracağız.

N

Mesaj güneye, Malcolm'un Loire Vadisi'ndeki şatosuna doğru yola çıkmıştı. Ama Niall oraya kendisi gitmeye niyetli değildi. Zaman yoktu. Ayrıca, Tarikat ajanlarının onun gitmesini bekleyecekleri yer de tam olarak orasıydı. Onları henüz görmemişti ama çoktan peşine düştüklerinden emindi. Paltosunu çekiştirerek ajana yardımları için teşekkür etti, ayaklarına kapanmasını görmezden geldi ve adamın karısına sinsice başını salladı.

Kadın başını eğdi, daha ziyade Dün gece ona yaptırdığı bazı şeylerden sonra utanmıştı.

Sırtarak arkasını döndü. Sonra kendisine verilen atlara doğru yürüdü ve güzel çiftin güvenli bir şekilde bağlandığından emin oldu. Yolculuk uzun ve meşakkatliydi, bu yüzden atları dönüşümlü olarak kullanacak, birine binerken diğeri yük hayvanı olarak hizmet edecekti. Düzgünce bağlanmış yatak ve heybeleri kontrol etti.

Silahlarına kolayca ulaşabileceğinden de memnundu: Yanında büyük bir bıçak, omuz kılıflarında iki tabanca ve sırtında dolu bir tüfek.

Birkaç saatlik liderliğini korumak için ilerlemeye devam etmek zorundaydı. Eğer kaçınılabilirse Virgil'in adamlarıyla tek başına mücadele etmek niyetinde değildi. Waldfort Kalesi'ne ulaşp babasına katıldıktan sonra onlarla ilgilenecekti.

Niall'ın notunda tavsiye ettiği gibi, Promethean savaşçılarından oluşan bir g getiriyordu.

Falkirk'n küçük isyanını bastırmanın yanı sıra onu takip eden piçleri de haklayabilirlerdi. Niall kendi savaşını başkasının yapmasına izin vermekten yana değildi, hiçbir zaman kahraman olma ihtiyaı duymamıştı.

Bununla birlikte atına atladı ve drtına Calais'den çıkararak Fransa'nın doğusuna doğru ilerledi.

Bavyera

Emily, Drake'in nerede uyuduğunu bilmiyordu. Bir gece önce odaya dönmemişti ve belli ki bahsi kaybetmişti. Kaybetmeyi sevmezdi.

Sabah olduğuunda huzursuzluktan kaçınıyor, volta atıyor ve tedirgin oluyordu.

Nerede bu şeytan?

Tanrım, bu odadan ıkmalıyım.

Ondan nerede saklandığını öğrenmeye kararlı olan kız, şatoda dolaşmak için bir bahaneye ihtiyaç duydu ve mutfakların aşağısındaki hizmetkârlar bölümüne giderek yardım etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu.

Yaşlı hizmetçiye, sözde efendisi için görevlerinin çoktan tamamlandığını ve öylece oturup duvarlara bakamayacağını söyledi.

Yaşlı Alman kadın, iri yarı, heybetli ve kendini işine adamış biriydi. en iyi durumda olan alan, Emily'nin istekliliğinden etkilendi ve mumlarla ilgilenmesine izin verdi.

Böylece Emily bu basit görev için küçük bir katlanır basamaklı tabure ve bir sepet dolusu malzeme taşıyarak ana katta oda oda dolaşmaya başladı.

Burada bir fitili düzeltti, bfedeki şamdanları değiştirdi ve Sepetinde biriktirdiği kullanılmış mum koanlarını ve balmumu yığınlarını atardı. Bunlar eritilir ve mum kalıplarına dökülüp tekrar kullanılmak üzere yeni balmumu ve donyağı partilerine eklenirdi.

Taburesini duvara doğru çekerek apliklerle de ilgilendi, gerektiğinde mumları değiştirdi ve sirkeye batırılmış bir bezle camlardaki isi temizledi.

Westwood Malikânesi'nde bu, hizmetçileri inleyen bir işti ama Emily görevinin angarya oluşunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. Ayrıca, Drake'i aramak için mükemmel bir fırsattı.

Adamın ona geri dönmemesine gerçekten şaşırılmıştı. Belki de utanmıştır. *Belki de bana kızgındı.* Bir dahaki sefere yolları onun odasının mahremiyetinde kesiştiğinde neler olabileceğini söylemek zordu.

Elini fazla zorlamış olabileceğine dair içini kemiren endişeyi bastırdı. Ne de olsa onun gerçek bir Promethean'a dönüşmediğine tam olarak ikna olmamıştı.

Bunu söyleyemezdi ve böylesine başarılı bir yalancı olan bir adamı sevmek zor bir şeydi. . .

Ah, pekala. Bu mum kütüklerinin verdiğienden çok daha fazla aydınlatma kullanabilirdi. Alaycı bir tavırla sepetini ve taburesini alarak şatonun rokoko bölümündeki bir sonraki odaya geçti.

Giriş holünden karşıdaki Devlet Odası'na geçerken, uzaktan gelen metalin metale çarpma sesini, belli belirsiz savaş seslerini duydu. Yıldızlı oturma odasına adım attığında bu sesler daha da yükseldi; iki hizmetçi çoktan işe koyulmuş, mobilyaların tozunu alıyor ve yerleri süpürüyordu.

Geldiğinde ona başlarıyla selam verdiler; o da selamlarına karşılık verdi ve sestten rahatsız olmamış göründükleri için rahatladı. *Önemli bir şey olmamalıydı.* Belki de muhafızlar yakınlarda bir yerde talim yapıyorlardı.

Hizmetçilerin yoluna çıkmak istemediğinden, işleri bittikten sonra geri dönmek niyetiyle ayrılmaya başladı. Ancak kadınlardan biri ona Almanca bir şeyler söyledi ve arka duvardaki bir kapıyı işaret etti.

Emily şöyle bir baktı ve gotik pencerelerin arasından üstü kapalı bir açık balkon gördü; burada daha fazla mumun onu beklediğini tahmin etti.

İki adam dışarıda, karamsar gri çiseleyen yağmurdan korunmak için dolaşıyordu.

Biri sigara içiyor, diğeri balkon korkuluklarına yaslanmış konuşuyordu.

Adamlardan biri James Falkirk'tü.

Emily anında gardını aldı. Kararsızca hizmetçiye baktı. "Beklemeli miyim?"

Kadın cevap verdi ve muhtemelen ne demek istediğini anlamamış olsa da sorusunu Emily'nin Almanca cevabı tercüme edebildiğinden daha iyi tercüme edebildi, jestleri, tonu ve yüz ifadesi, gidip görevine devam etmesinin sorun olmadığını kolayca iletti.

Beyefendilerin ona itiraz etmeyeceği ya da aldırış etmeyeceği izlenimine kapıldı.

Emily tereddüt etti ama cesaretini toplayıp kadının sözüne güvendi. Herhangi bir hizmetçi kadar görünmez bir şekilde işine devam edebilirdi, ayrıca Falkirk'ün konuşmalarına kulak misafiri olma şansına da aldırılmazdı.

O kurnaz yaşlı adama zerre kadar güvenmiyordu.

Kalbi küt küt atarak galeri kapısına doğru ilerlerken, savaş sesleri daha da yükseldi. Nemli ve serin bir esintiyle kapıyı açtığında sesler iyice keskinleşti.

Falkirk ve diğer adam ona baktılar. "Bayan Harper," diye selamladı yaşlı adam onu soğukkanlı ve üstün bir neşeyle.

Emily her mütevazı hizmetçi gibi reverans yaptı ve başını öne eğdi.

"Pardon, efendim. Mumlarla ilgilenmem gerekiyor. Daha sonra geleyim mi?"

"Hayır, hayır, sorun yok. Devam edin." Bakışları, kız onun yanından hızla geçip itaatkâr bir şekilde işine devam ederken taşıdığı tabureyi ve sepeti gözden geçirdi.

Falkirk komplocu arkadaşına döndü ve Almanca olarak kim olduğunu söyledi, ya da öyle anladı.

"Ah," dedi diğer adam. Falkirk'ten en az on yaş daha gençti, ateşli kara gözleri ve kısa siyah sakalı vardı.

Adam ona şüpheyle baktı; Emily mesafesini korudu. Arkalarındaki duvardan geçerek taburesini önüne gelen ilk demir fenerin altına koydu, sonra üzerine çıktı ve işine devam etti.

"*Almanca konuşuyor musunuz?*" Falkirk'ün arkadaşı sordu.

Almanca biliyor mu?

Yaşlı adam başını salladı. "*Nein.*"

Ve bu doğrudu, çünkü konuşmalarının anladığı tek kısmı buydu. Yine de kendisi hakkında konuştuklarını anlayacak kadar zekiydi. Diğer bazı sorular sordu; James cevapladı, görünüşe göre Drake'i takip eden kızın o olduğunu söyledi.

Sesinin kuşkucu tonundan, diğerinin Adam James'in yakışıklı güvenlik şefine güvenmiyordu ve *ona* daha da az güveniyordu.

Yine de, hiçbir şey duymamış ya da fark etmemiş gibi davrandı. Fenerin içindeki şişman, kısa mumları değiştirdi. Ama böyle kötü adamların yanında ellerinin titremesine engel olamıyordu.

Lambanın cam muhafazasını bir bez üzerine biraz sirke dökerek temizlerken şunları kaydetti

Sessiz konuşmalarının altında bir aciliyet tonu vardı ama ne konuştuklarını tam olarak bilmek mümkün değildi.

İlk fenerle işi bitince ikincisine gitti ve taburesini onun altına yerleştirerek yukarı tırmandı. Bu noktadan, omzunun üzerinden balkonun altındaki sahneye bir bakış atabildi ve sonunda savaş seslerinin kaynağını keşfetti.

Taş balkon, kalenin bulunduğu kapalı bir avluya bakıyordu. Muhafızlar eğitim yapıyordu ve tabii ki Drake de savaşın tam ortasındaydı.

Bir an hareketsiz kaldı, gözlerini ona dikti.

İnce yağmur siyah saçlarını başına yapıştırmış ve fildişi gömleğini ıslatarak tenine yapışmasına neden olmuştu; ama ne kadar güzel olursa olsun, saldırısı

etrafını saran üç şanssız rakibine karşı düpedüz acımasızdı.

Sanki onları tamamen şişlemeye niyetliymiş gibi savurdu, itti ve saldırdı. En azından onun durduğu yerden pratik yapıyormuş gibi görünmüyordu.

Adamlardan birinin kolunda kırmızı bir kesik açıldığında, silahlarında künt bile kullanmadıkları için şok içinde başını salladı ve sonra bunu yapacaklarını düşündüğü için bile saf hissetti.

Yaralı adam dövüşten çekildi ve bir başkası acımasızca onun yerini aldı. Drake ona da saldırdı.

Kılıcından uçuşan yağmur damlalarıyla ona bakarken zar zor nefes alıyor, adamın adamları korkudan titreyecek hale getirme fırsatından ne kadar keyif aldığı karşısında ürperiyordu.

Onu hiç dövüşürken görmemişti. Buna hiç izin verilmemişti. Şimdi, bu vahşi yaratığın oda arkadaşı olduğunu düşününce, keşke olmasaydı diyordu.

Sert bir şekilde yutkunarak bakışlarını kaçırdı ve işine geri döndü ama adamın vahşiliğine kısa bir bakış, dün gece nasıl bir ateşle oynadığını açıkça ortaya koydu.

Farkına vardığı şey onu sarstı. Eğer isteseydi, kadının rüşvet olarak teklif ettiği şeyi kolayca alabilirdi.

Disiplini ve onuru olmasaydı her şey çok kötü gidebilirdi.

Ayrıca aniden, dün gece kanında biriktirdiği hüsranın rakiplerinden çıktığını fark etti.

Temizlik yaptığı sırada avludan bir acı çığlığı daha yükseldi. İkinci fenerin camını kırdığında, onun gazabının sorumluluğunu hissederek yüzünü buruşturdu.

Drake diğer askeri bacağından bıçaklamıştı.

Emily feneri temizlemeyi bitirdi ve yukarı çıkıp kurutulmuş eczacılık otlarından oluşan çantasını almaya karar verdi. Drake'in bir şeyler bulma eğilimini bildiği için

Başı belaya girdiğinde, onu yanında getirmeyi uygun görmüştü. Onu cerraha götürecektir ve karakafes otundan lapa yapmayı teklif edecekti.

Hastalarının yaralarına ilk bandaj değişiminde uygulayarak kesiklerinin acısını hafifletebilir ve yaralarının enfeksiyon kapmasını önleyebilirdi.

Oraya inmek onu Drake'e bir adım daha yaklaştıracaktı. Bu ihtimalden memnun olarak fenerin küçük cam kapısını kapattı, sonra tabureden indi ve içeri dönmek için kapıyı kaldırdı. Beyefendilere teşekkür etmek için hızlı bir reverans çizerek uzaklaştı ve elleri dolu olmasına rağmen kapıyı kendisi açtı.

Falkirk ve yabancı onun gidişini izledi.

"Neler yapabileceğine bir bakın!" Septimus Glasse ısrar etti. "Ondan bu kadar emin olmanıza sevindim, ama güveninizi paylaşmadığım için beni bağışlayın."

"Drake'in Konsey'e din değiştirmesi hakkında konuştuğunda onunla ilgili şüphelerinizi giderdiğini sanıyordum."

"Diğerleri tatmin olmuş olabilir ama ben onu en başından beri gördüm. Bu benim

Onu yakalayan adamlar, hatırladın mı? Onu Tarikat ajanıyken gördüm ve ne kadar tehlikeli olduğunu ilk elden biliyorum. Onu alt etmek için bir düzine adam gerekti. Bu adam bir iblis gibi savaştı, ama yine de burada.

-Ve biz de onun artık bizden biri olduğunu kabul mü edeceğiz?"

James, "İnisiyenin Damgasını aldı," diye belirtti. "Bu hiç de küçük bir şey değil."

"Pshaw! Bu yüzden vücudunu dağladık. Bu bir şey değil. Sen görmedin insanın acıya tahammülü. Benim var."

James sakın ama kaşlarını çatarak başını salladı. "Septimus, dostum, gölgelere atlıyorsun. Korkarım Malcolm'a meydan okumak sinirlerini bozmuş."

"Yoksa onun güzel yüzü seni kör mü etti?" diye karşılık verdi arkadaşı kurnaz ve bilmiş bir bakışla.

James'in yakışıklı genç erkeklere olan eğilimi pek de sır sayılmazdı. Yine de bugünlerde yakışıklı gençlerle uğraşmak için fazla yaşlıydı.

"Burada bulunması Tarikat tarafından kurulmuş bir tuzak olabilir," diye ekledi Alman. "Onuncu kez söylüyorum, Drake'in sadakati bana. O benim hayatımı kurtardı-"

"Evet, evet." Bunu elinin tersiyle itti.

"Tarikat *onu* öldürmeyi bizim kanımızı istediklerinden daha çok istiyor!" diye ısrar etti ve sabırsız bir el hareketiyle acımasız eğitimlerinde etrafı kesip biçen adamlara doğru ilerledi. "Lord Westwood artık eskisi gibi değil. İşkencecileriniz bunu gördü," diye ekledi hoşnutsuzlukla. "Onu delirme noktasına kadar zorlayarak... eskiden olduğu Tarikat ajanını yok etmeyi çok iyi başardılar. Ama şimdi ona bir bakın. Muhteşem bir yaratık. İnancımızın vücut bulmuş hali gibi," diye mırıldandı Drake bir başka rakibini şiddetli bir tekmeyle yere sererken. "Ateşin içinden çok az kişinin geçebildiği gibi geçti ve tıpkı en kutsal dualarımızda olduğu gibi yeniden doğdu. Ellerimizde bir silaha dönüştü.

"Ayrıca," diye ekledi James kısa ve isteksiz bir duraksamadan sonra, "Valerian'ın parşömenlerinde bulduğum özel bir kehanet var..."

Septimus ona dikkatle baktı.

James ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi. Bunu Simyacı'nın yazılarında bulduğunda kendisi de şok olmuştu.

Kont, "Ne tür bir kehanet?" diye sordu.

"Diğerlerine söyleme. Ama bir gün Prometheans'ın en büyük lideri olacak bir Tarikat şövalyesi hakkında bir dörtlük vardı."

Alman'ın kara gözleri şaşkınlıkla açıldı. James'e baktı, sonra Drake'e baktı.

"Onun gerçekten aradığın kişi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

James omuz silkti. "Tarikat'tan pek fazla din değiştiren olmuyor, değil mi? Bu noktada ne düşüneceğimi pek bilemiyorum."

Septimus bir an sessiz kaldı, Drake'i dikkatle izledi ve sonra başını salladı. "Eğer bu kaderse, biz istesek de istemesek de öyle olacak, ama ben diyorum ki,

Onu son derece dikkatle izlememiz için bir neden daha." "Ona hala güvenmiyorsun."

"Tabii ki hayır! Bana bunu söylediğinizde olabilirdi ama sonra bu kız mı geldi? Bana sorarsan bu çok şüpheli. Belki de bir Tarikat ajanıdır!"

"Emily Harper mı?" James gülerek haykırdı. "Ah, dostum, çok abartıyorsun."

"Eğer gerçekten bizden biriye bunu kanıtlamasına izin verin!"

"Nasıl?" James cevap verdi. "Seni ne tatmin eder?"

Glasse ona bakarak, "Hepimizin yaptığı fedakârlığın aynısı," diye cevap verdi. "Sevgili kanım."

James'in gülümsemesi soldu.

"Tutulma gecesi için kızdan vazgeçsin," diye cevap verdi. "O zaman tatmin olurum."

James yüzünü hafifçe buruşturarak başka tarafa baktı.

En güçlü müttefiklerini mutlu etmesi gerektiğinin farkındaydı. Onlar kendisinden emin olmalıydı ve o da onlardan emin olmalıydı. Septimus Glasse ve diğer birkaçının desteği ve sadakati olmadan planlarına devam edemezdi.

Eğer korumasına her bir üyenin ödemesi gereken ücreti ödetmeyi reddetseydi

Kendisi de dahil olmak üzere, kardeşliklerinin üst kademeleri sonunda ödeme yaptı, bazıları onun bağlılığından, muhakemesinden şüphe etmeye başlayabilir, Konsey'in yeni başkanı olarak görev süresi başlamadan önce *onu* riske atabilirdi ve sonra ne olacaktı?

James şu anda bile Malcolm' u devirmek için çalışırken, eğer Tüm ilgili konularda tam kontrol sahibi olduğunu gösterirken, birilerinin onu devirmek için komplo kurması uzun sürmeyecekti.

Drake'in hizmetçi kızı bu riske değmezdi.

Drake de öyle, her ne kadar işe yaramış olsa da.

Ayrıca James kör değildi. Bu ikisinin birbirlerine nasıl şefkatle baktıklarını görmüştü. Drake onun bir oyuncaktan fazlası olmadığını iddia etmişti, ama bu

Bu küçük bir mesele olsa da açıkça bir yalandı, muhtemelen ona karşı hislerini inkar etmesine neden olan erkek egosundan başka bir şey değildi.

Yine de, eski Tarikat ajanı küçük meseleler hakkında yalan söylediyse, başka ne hakkında yalan söylüyordu? James düşündü. Sonunda arkadaşının tavsiyesini kabul ederek başını salladı.

"Diğerlerini çağır," diye mırıldandı. "Soruyu ona yönelteceğiz. Sonra da sadakatının gerçekte nerede yattığını öğreneceğiz."

Drake'in göğsü, daha fazla adamın yağmurdan korunmak için eğilip diğerlerinin ilerleyişini izlediği ve sıralarını beklediği sütunun altına doğru yürürken hâlâ kabarıyordu. Promethean korumalarından biri ona bir havlu attı ve performansıyla ilgili hayranlık dolu bir yorumda bulundu.

Drake yüzünü kurulayıp başıyla teşekkür etti ama yoluna devam ederek zemin kattaki Silahlar Salonu'nun kalın kapılarını açtı. Orada matarasını aldı ve uzun bir yudum su içti.

Sonunda geniş bir nefes verdi ve nabızı normale döndü.

Kahretsin, bu iyi hissettirmişti.

Kasları biraz ağrıyordu ama en azından sinirini atmıştı. Sıkı bir antrenman turu onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Antrenman, kaynayan ve açıklanamayan duygularının dağılmasına yardımcı oluyordu. Ayrıca, dikkatini bir süreliğine hayatının kontrolünün tamamen kendisinde olduğu bir alanına vermek garip bir şekilde güven vericiydi.

Dün gecenin aksine.

Emily'nin tadını, kokusunu, satenimsi dokusunu aklından çıkaramıyordu ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Hafif bir iç çekişle boynunu biraz gerdi, başını iki yana eğdi ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını silkti.

Bir yudum daha aldı; teni hâlâ sıcaktı ama onu sıırılsıklam eden yağmur üşütmeye başlamıştı. Sırılsıklam gömleğini kaldırdı.

Koridorun diğerk ucunda cerrah tarafından tedavi edilen yaralı adamın uzaktan gelen iniltisine sırtarak başının üzerinden baktı.

Eh, bir gün bana teşekkür edeceksin.

Yaşlı Virgil onlara gençken her koşulda -yağmur, kar, kavurucu sıcak, yarı aydınlık ya da karanlık- antrenman yapmalarını ve belli bir noktadan sonra en azından ara sıra kör bıçak kullanmakla uğraşmamalarını öğretilmişti. İhtiyaç duyacakları uzmanlık seviyesine ulaşmaları için arada sırada gerçek tehlike ve gerçek korku yaratılması gerekiyordu. Ne de olsa korku, gerçek dövüş koşullarında insanın zihnine öyle şeyler yapıyordu ki, bunun sadece bir egzersiz olduğunu bile bile antrenman yapmanın bir anlamı kalmıyordu.

Her insanı er ya da geç karşılayan panik dolu saniyelerle savaşmayı öğrenmek gerekiyordu - tünel görüşü, çarpık bir işitme duyusu, kişinin normal koordinasyonunun önüne geçebilen ve üstesinden gelmezse kişinin hızla ölmesine neden olabilecek geçici sakarlık.

Bu arada çocuklar biraz kana bulanırsa, diye düşündü Drake, bir gün hayatlarını kurtarabilecek bazı deneyimler kazanacaklardı. Ayrıca, daha sert eğitim biçimleri zayıfları ayıklayacaktı.

En iyisi, ölüm kalım anına gelmeden önce kimin savaşmak için yaratılmadığını bilmektir. Onlar için başka işler bulurdu.

Başına yeni, kuru bir gömlek geçirdiğinde, soğuk taşın üzerinden şık bir çember ona yaklaştı. "Falkirk sizi soruyor, efendim."

Drake omzunun üzerinden işle ilgili bir bakış attı, hala düğmelerini ilikliyordu.

Gömlek. Onu almaya gelen muhafıza başıyla işaret etti. "Hemen geliyorum." Sonra siyah ceketini giydi, ıslak saçlarını düzeltti ve kalenin iç kapılarına doğru yürümeden önce silah kemerini düzeltti.

Ağır kapılardan geçerek eskrim atölyesi olarak kullanılan loş, kare odaya adım attı.

"Drake. Orada dur lütfen."

Kimseyi görmedi ama durdu ve yukarı baktı. Anında gardını aldı, bulunduğu konumdan zerre kadar hoşlanmıyordu.

Seyircilerin kılıç gösterilerini izleyebildiği galeride, yüzleri gölgede kalmış Prometheus ustaları tarafından kuşatıldığını gördü.

Onların altında, zeminin ortasındaki konumu tamamen açık ve korunmasızdı.

James ellerini parmaklıklara dayadı. "Sizden bir isteğimiz var. Sen, Drake."

"Evet efendim, nasıl yardımcı olabilirim?" diye cevap verdi, üstündeki adamlara huzursuzca bakarak.

Burada kolay hedefti. Ne istediklerini bilmiyordu ama tek bir yanlış kelimeyle onu durduğu yerde delik deşik edebilecekleri çok açıktı. Kendisine doğrultulmuş silahları göremiyordu ama olduklarından emindi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

James tekrar konuştuğunda sesinin tonu bile tuhaftı, soğuk, gergin ve mesafeliydi. "Kız hakkında," diye bilgilendirdi onu. "Emily Harper."

James'in ondan söz etmesiyle Drake'in bütün sabah karşı koymaya çalıştığı karanlık korku hayaleti bir anda ortaya çıktı; ama hemen kendini kontrol etti, görünürde hiçbir tepki vermemeye kararlıydı. "Evet, efendim?" diye sakince cevap verdi.

"İnisiyasyonunuzun bir sonraki adımı için hazır olup olmadığınızı bilmek istiyoruz." Kont Septimus Glasse, Drake'in arkasında ama üstündeki parmaklıklara doğru eğilerek konuşmuştu.

Kalbi küt küt atarak döndü. Ama Waldfort Kalesi'nin sahibini görünce nefretini gizlemesi daha zor oldu. Bavyeralı lord, Drake'i yakalayan askerlerin komutanıydı.

Ve takımını öldürdü.

"Gerçekten bizden biri olduğunu kanıtlamanın zamanı geldi."

Drake öfkesini bastırdı ve sakın sakın ona baktı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Emily, Drake'in odasından lapa için cerraha vermek üzere otlarını almış olarak taş merdivenlerden şatonun alt katlarına indi.

Özellikle Drake ve kendisi için getirdiği erzakları paylaşmak konusunda biraz isteksiz olsa da, diğer adamlara çeşitli kötü çizikler atanın Drake olduğunu düşününce, en azından bunları vermekle kendini yükümlü hissediyordu. Neden hâlâ ona ve yaptıklarına karşı kendini sorumlu hissettiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Elbette o yetişkin bir adamdı ve ne hakkında olduğunu biliyordu. Yine de bir şeyler yapabilecekken kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyordu.

Silahlar Salonu'na doğru ilerlerken, loş koridorun aşağısından kendisine doğru yankılanan sesler duydu. İlerideki geçitten açılan odaya yaklaşırken hızlı yürüyüşü yavaşladı.

Drake'in sesini duydu, güçlü, sakın ve emin. Kaçınılmaz olarak o sevdiği, tanıdık sesi takip etti.

Yine de yaklaştıkça başka sesler de duydu, bu yüzden gölgelerde kalarak gözden uzak kalmaya özen gösterdi.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Tüm hayatım boyunca."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Babası benim için çalışıyordu," diye cevap verdi.

Duvara yanaşıp dinlerken gözleri büyüdü. *Benim hakkımda mı konuşuyorlar?*

Onu çıplak bir taş odanın ortasında tek başına dururken gördü. Soruları soran her kimse, gotik sütunlu kapının yanında büzülürken görüş alanından gizlenmişti.

"Demek hoşuna gitti, öyle mi?"

Drake yukarıya, görünmeyen sorgucularına baktı, duruşu sertleşmişti, elleri gergin bir şekilde belinde, silahlarının yanında duruyordu. "Öyle de denebilir," diye cevap verdi.

Emily kalbi çarparak onu izledi. İçeride neler olup bittiğinden emin değildi ama adamın bu durumda bir tehdit hissettiğini sezebiliyor ve bunu ses tonunda, uyarı notasında, gergin kısıtlamasında, karanlık otoritesinde duyabiliyordu.

Nefesini tuttu ve çeşitli görünmez hoparlörlerin ona yönelttiği soruları dinledi.

Talepler onu sarsmak içindi.

"Onu ilk aldığında kaç yaşıydın?"

Drake bocaladı, belki de sorunun kabalığından dili tutulmuştu. "Bunu neden bilmeniz gerektiğini anlamıyorum."

"Saklayacak bir şeyiniz olmadığına emin misiniz? İddia ettiğin gibi o kadar az şey ifade ediyorsa

Neden soruya cevap vermiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Üyelerimizle ilgili her şey bizi ilgilendirir Lord Westwood, sizin de bildiğiniz gibi

Geçmişteki ilişkileriniz ışığında, konu siz olduğunuzda bu durum iki katına çıkıyor. Şimdi, ya bizden birisin ya da değilsin."

"Kendimi yeterince kanıtlamadım mı?"

"Hayır, vermediniz. Bu yüzden size sorulan tüm soruları eksiksiz yanıtlamanızı ve yalan söylemeye kalkışmamanızı öneririm. Eğer yalan söylüyorsanız, James bunu anlayacaktır."

Başını öne eğdi. "Pekala."

Emily görüş alanının dışında saklanmış, kapının hemen ötesinden onu izliyordu. Görülmekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemiyordu. "Yani babası senin yanında çalışıyordu ve sen onu hayatın boyunca tanıdın. Çocukken birlikte oynadınız mı?"

"Evet."

"O senin ilk kızın mıydı?"

Emily dehşete düşmüş bir halde bakakaldı. Bu adamların acımasızlığı,

onu tek sığınağı olan aralarındaki gizli yakınlığı açığa çıkarmaya zorluyordu.

Ve onun.

Ancak Prometheanlar yeni elemanlarının başvuracakları böyle güvenli bir yer olmasını istemiyordu. Onun tüm sadakatini sadece kendileri için istiyorlardı.

"Birlikte oynadığınız onca yıl... oldukça genç olmalısınız. onu bir kadın olarak ilk ne zaman fark etmeye başladınız? İlk o muydu?"

Orada çarpınarak durdu, ta ki görüş alanının dışında biri aniden konuşana kadar. "Ona hiç dokunmadı. Sen dokundun mu?"

Karanlıktan mırıltılar yükseldi. "Ne? Bu da ne?" "Bu doğru mu?"

"Bu kızla olan ilişkinizin doğası hakkında bize yalan mı söylediniz?"

"Hayır!" Drake zorla dışarı çıktı. "Lütfen, o buradaki hiç kimse için bir tehdit değil-"

İtalyan aksanıyla konuşan aynı kurnaz ses, "Ona aşık," dedi.

Ama Emily gözlerini dört açmış Drake'e bakıyordu. Tüm varlığı onun vereceği cevaba bağlıydı.

"Evet," dedi başka bir ses. "Kardinalimizin haklı olduğuna inanıyorum."

"Bu çok açık. Kabul et dostum."

Sesi sert ve sakın olmasına rağmen başını meydan okurcasına kaldırdı. "Söylediğiniz gibi."

Bu sözleri duyan Emily için zaman durmuştu.

Adamın onlarla bir tür satranç oyunu oynayıp oynamadığından kendisi de emin değildi; ama eğer öyle değilse, bu, bir kızın sevdiği adamın kendisini sevdiğini öğrenmesinin en garip yolu olmalıydı.

"Çocukluğumuzdan beri yakındık," diye itiraf etti. "Ama belli ki bu evlilik ikimizin ailesi tarafından da onaylanmamıştı. Ben de buna uydum. Onun şerefini lekelemek istemedim."

"Yani o geldiğinde bize yalan söyledin."

"Evet. Hiçbir erkeğin onunla serbest kalmasını istemedim. Beni takip edeceğini bilmiyordum! Tehlikenin farkında değil."

Hiçbir şey. Sadece beni sevdiği için geldi."

En azından bunu biliyor, diye düşündü Emily, onları gözetlerken ağzı kurumuştı. Drake'in başını bu korkunç adamlarla derde soktuğu için dehşete düşmüştü.

Gerçekten de, içindeki her şey derhal kaçması gerektiğine dair bir uyarı göndermeye başladı. Eğer hemen harekete geçerse, zindana inebilir ve gördüğü kayadaki çatlaktan kaçabilirdi.

Ama Drake'i yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmesi için orada tek başına bırakamazdı. Eğer kaçır ve kayıp olduğu anlaşılırsa, ona neler yapabileceklerini sadece Tanrı bilirdi.

"Yani." Falkirk'ün sesi ona ulaştı. "O geldiğinde onu korumak için yalan söyledin ama şimdi doğruyu söylediğine dair elimizde ne kanıt var?"

"Efendim, size doğruyu söylüyorum."

"Sahi mi?" diye alay etti daha keskin bir ses, yine yabancı bir aksanla. "Belki de düşmanın bir ajanıdır?"

"Emily Harper mı? Saçmalama!" diye karşılık verdi.

"Sizi buraya kadar takip edecek kadar kurnazdı. Bu sıradan bir kız için oldukça sıra dışı bir beceri."

"Babası onu küçük yaştan itibaren odunculuk konusunda eğitti. Lütfen! Lütfen! Beni dinleyin! Rahatsız ettiği için üzgünüm, ama cezası ne olursa olsun, acısını benden çıkar, ondan değil. Bunların hiçbirinde onun parmağı yok. Sadece burayı terk etmesine izin ver-"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi artık gidemez," diye araya girdi Falkirk soğuk bir tavırla. "Bu onun kendi suçu ve senin de bir seçim yapma zamanı geldi."

Drake kıpırdamadan durdu.

"Ya bizimlesiniz ya da bize karşısınız. Bunu kanıtlamanın zamanı geldi. Eğer gerçekten bizden biriysen, onu irademize teslim etmelisin."

Emily titredi; Drake de aynı derecede dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ne demek 'onu teslim et'?" diye sordu, eli tehlikeli bir şekilde yanındaki kılıcının kabzasına dolanmıştı.

Sessiz kaldılar.

Bir adım öne çıktı. "Ondan ne istiyorsun?" diye kükredi. "O bir masum!"

"Bir masuma ihtiyacımız var Lord Westwood," dedi Falkirk. soğukkanlılıkla cevap verdi. "Tutulma gecesi için." "Hayır,"

diye fısıldadı Drake. "O değil."

"Evet. Hepimizin yapması gereken bu. Sevgili kanım."

"Merak etmeyin, huzurlu olması için sakinleştirici verilecek. Güven bana, hiçbir şey hissetmeyecek. Ne de olsa biz barbar değiliz."

"James, Tanrı aşkına." "Ne Tanrısı, Drake?"

Sessizliğe gömüldü.

"Davanız için bu fedakârlığı reddetmezsiniz değil mi? O mükemmel biri. Cesur, özverili, güzel. Üstelik bakire, ona hiç dokunmadığını söylemiştin ve belli ki onun için dünyadaki tek erkek sensin. Onun kanı hizmet ettiğimiz kişiyi sarhoş edecek. Yeni başlangıcımız için tutulma ayininde lordumuz için bir bakirenin kanından daha iyi bir başlangıç olabilir mi? Bu hediye ile gelecekteki çabalarımız başarısız olamaz."

Drake hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi. Yine de onun patlamak istediğinden çok emindi. Emily ise kendini hasta hissediyor, odanın içine bakıyor, damarlarındaki kan pıhtılaşıyordu.

"Onu bize verecek misiniz? Evet ya da hayır. Seçiminizi yapma zamanı geldi," diye biri onu bilgilendirdi.

"Bir zamanlar benim de bir oğlum vardı, Drake," diye aniden konuştu Falkirk. "Bu sadece acı verirse bir fedakârlıktır, anlıyor musun?"

Drake hareketsiz duruyordu, yüzü demirden yapılmış gibi soğuktu ve konuştuğunda, alçak tonlu, basit üç kelimesi Emily'nin içini dehşetle doldurdu.

"Öyle olsun."

Buz midesinde başladı ve teninin her santimetresine yayıldı; çeşitli erkekler onun cevabını onay mırıltılarıyla karşılarken titremeye başladı.

"O zaman sen *de* bizden birisin," diyerek onu tebrik ettiler. "Zamanı geldiğinde sağlam durup durmayacağını göreceğiz."

"Şimdilik doğru seçimi yaptı. Aferin, Drake. Bu kolay değil."

"Pişman olmayacaksınız. Bir üye bu adımı attıktan sonra artık geri dönüş yoktur."

"Mükemmel, Drake," dedi Falkirk sonunda. "Güvenebileceğimizi biliyordum sen."

"O zamana kadar güvende olacak mı?" diye sordu.

"Kesinlikle. Artık angarya iş yok. Ona bir mücevher gibi davranılacak.

Muhafızları kızın peşinden gönderin," diye talimat verdi Falkirk görüş alanının dışındaki birine. "Onlara kızın elimizdeki en iyi odaya taşınmasını istediğimi söyle. Bu şekilde kardeşimiz karanlık babanın ödülünü yağmalamaya kalkışmayacaktır." "Ona ne planladığını söyleme. Onu korkutmayın," diye yarı emir verdi Drake,

yarısı onlara yalvardı.

"Hayır, tabii ki kaçmaz. Sadece kaçmaya çalışır," diye cevap verdi Falkirk, ses tonu şaşırtıcı derecede rahattı. "Bunu önlemek için kapısının önüne bir nöbetçi koyun."

"Evet, efendim," diye cevap verdi biri.

"Onu ben koruyacağım," diye konuştu Drake.

"Ah, hiç sanmıyorum. Her zamanki görevlerinizi yerine getireceksiniz. Tereddüt etme ihtimalini göze alamayız."

"Tereddüt etmeyeceğim," diye cevap verdi, ama Emily çoktan sessizce dışarı çıkmıştı

Koridordan çıkıp geldiği yöne **d o ğ r u** kaçarken yüzüne dehşet damgasını vurmuştu.

Kalbi küt küt atıyordu. Bu mekanın karanlığı sanki Yanakları bir mezarlıktaki hayaletler gibiydi ve zar zor düşünebiliyordu. *Buradan hemen çıkmalıyım. Bıçağımı, çantamı, her şeyi odada*

bırakmalıyım. Sadece gitmeliyim.

Bacakları titremesine rağmen taş merdivenleri ikişer ikişer çıktı; kendini o kadar güçsüz hissediyordu ki yere yığılacağından korktu. Ama bir şekilde ilerlemeye devam etti, nabızı kulaklarında kükreyerek kalenin ana katına geri döndü.

Orta koridorda bir o yana bir bu yana panikle baktı. Gözlerini zindana inen merdivenlere dikti.

Kedinin kaçtığı duvardaki yarıktan tırmanacaktı. Oradan ormana gidecek ve canını kurtarmak için koşacaktı. O anda Drake'i düşünemiyordu bile. O şeytani adamların kendisi için planladıkları şeyin şokunu yaşıyordu.

Onu dinlemiş olmayı ne kadar isterdi. Asla onu takip etmemeliydi. Onu.

Korkudan nefesi kesilmiş bir halde, mumları değiştirmek için dolaştığı kalenin ana katındaki geniş orta koridordan geçmeye başladı. Ama daha fazla uzaklaşmamıştı ki arkasından bir ses duyuldu.

"Bayan Harper!"

Çok geç kalmıştı. Falkirk'ün sesiyle donakaldı, kalbi boğazına düğümlendi. *Ne yapacağım ben şimdi?*

"Seninle biraz konuşabilir miyiz, lütfen, canım."

Korkudan hareketsiz kalmış, ağlayamayacak kadar şok olmuş, kaçamayacak kadar korkmuş, arkasını bile dönememişti.

Birkaç saniye geçerken nabızı hızla atmaya başladı. Sahip olduğu çıkış gitmeyi planladığı yer çok uzaktaydı. Oraya asla zamanında varamazdı. Aslında, zihninde yüzen paniğin ötesinde, bir şekilde şu anda tek avantajının planlarını duyduğunu bilmemeleri olduğunu gördü.

Bu numarayı sürdürmek için kendini toparlayabilirse, muhtemelen daha sonra sıvışmak için bir fırsat arayabilirdi. Ne de olsa, tutulma gecesine kadar güvende olacağını söylemişlerdi, ne zaman olursa olsun - eğer öyle olacaklarsa

inanıyordu. Bu zayıf umut, dehşetini gizlemek için elinden geleni yaparak arkasını dönmeye yetecek kadar sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Evet, lordum?" diye zoraki bir sesle fısıldadı.

Falkirk bir muhafız dörtlüsünün başında ona doğru yürüyordu, Drake arkalarında, yanlarında, ateşli bakışlarını ona dikmişti.

"Canım," dedi Promethean lideri, "dikkatimizi çekti ki Size gösterdiğimiz misafirperverlikte ihmalkâr davrandık, daha doğrusu eksik davrandık."

"Pardon, efendim?" diye uysalca karşılık verdi.
dört köşesi de onun etrafındaki yerlerini aldı.

Drake onları bir şahin gibi izledi.

Falkirk, "Sevgili Lord Westwood için ne kadar önemli olduğunuzu ilk başta tam olarak anlayamadık," diye devam etti. "Özür dileriz. Korkarım her şey biraz yanlış anlaşıldı. Verdiğimiz rahatsızlığı telafi etmemize izin vermelisiniz. Size önermek istediğimiz başka bir oda var, çok daha hoş bulacağınızı düşündüğüm bir oda."

"Buna gerek yok, sizi zorlamak istemem-"

"Zorlama yok, sevgili çocuğum. Çok mütevazı. Büyüleyici bir yaratık," dedi Drake'e sevgiyle. Sonra Falkirk ona yine o parçalayıcı, gri gözlü bakışıyla baktı. "Gelin, size yeni yerinizi gösterelim ve artık onur konduğumuz olan biri için bu hizmetkârlık işini yapmayalım. Bu taraftan." Mermer merdivene doğru cesur bir hareket yaptı.

Muhafızlar onun hareket etmesini bekledi.

Emily talimat almak için Drake'e baktı ama yüzü bomboştu. Bunu görünce telaşlandı. Görünüşe göre bütün bu olay onu haftalar önce Lord Rotherstone'un onu eve ilk getirdiği zamanki kayıp haline geri götürmüştü.

Güçlü olması gerektiğini anladı ve sert bir şekilde başını salladı. "Senin gibi keşke."

Falkirk kibarca gülümsedi, arkasını döndü ve önce mermer merdivenlere, sonra da yukarıya doğru ilerledi.

Bakışlarını aşağıda tuttu, korkusunun gözlerinden okunacağından emindi. Ama onu takip ederken, gerçek planlarına kulak misafiri olmasaydı, bu aldatmacadan ne çıkarabileceğini merak etti!

Büyük merdivenin tepesinde, Drake'in odasına giden yolun aksi yönüne döndüler. Drake'in kaldığı sade ve eski tarzın aksine, girdikleri kanat şato sahiplerinin ve onur konuklarının kişisel kullanımı için yapılmış olmalıydı, çünkü baş döndürücü rokoko temasını aşağıdan devam ettiriyordu.

Kendine sürekli olarak sonunun pek de yakın olmadığını hatırlatan Emily, omuzları dik, çenesi yukarıda yürüdü. Yine de, diye düşündü, her genç kadın yarım düzine yetişkin adam tarafından odasına kadar eşlik edilmenin sinir bozucu olduğunu düşünürdü, hem de kötü niyetlerinin farkında bile olmadan.

"İşte geldik," dedi James kibarca, beyaz bir yatak odasının kapısını açarak. Onun yeni kafesi. Emily durakladı, odaya bir göz attı.

Pencerelerden içeri süzülen bahar güneşi, beyaz ve yaldızlı duvarları, zarif çiçekli halısı ve pembe kadife perdeleriyle havadar ve feminen bir mekânı aydınlatıyordu.

Altın çerçeveli yağlıboya tabloları, beyaz mermer tablalı ince ahşaptan süslü pençe ve top ayaklı mobilyalara endişeyle baktı. Duvarın yanında, perdelerle uyumlu pembe kadifeyle örtülü, bir prensese uygun gölgelikli bir yatak vardı.

Falkirk ona, "Giymek için de uygun bir şey isteyeceksin, şüphesiz," diye bilgi verdi. "Hizmetçiler şatoda senin için uygun bir şey bulamazlarsa, şehre birini göndeririz."

"Kendi eşyalarımı da alabilir miyim?" diye sordu endişeyle, tartışmanın kendisine bir faydası olmayacağını çoktan anlamıştı.

Drake kapının yanından, "Çantanı sana getireceğim," diye mırıldandı.

"Hizmetçiler Bayan Harper'a hemen bir banyo hazırlasınlar. Mumlarla ilgilenmek çok isli bir iş."

Emily korku içinde ona baktı. James hoşgörüyü gülümsedi.

"Sorun değil, canım. Biz sadece seni rahat ettirmek istiyoruz, anlıyor musun?"

Artık Drake için ne kadar önemli olduğunu

biliyoruz." Sertçe yutkundu. "Evet, efendim."

Adam ona gülümserken Emily bir an için bu adamın sevgilisi üzerinde oynadığı akıl oyunlarını fark etti. Bu pürüzsüz, gülümseyen yalancı.

Onu zindandan çıkarmak. Arkadaşı gibi davranmak.

Şimdi de bunu ona yapmaya çalışıyordu. Ama Drake'in aksine, karanlık ve aydınlık konusunda kafası hiç karışmamıştı.

Tam olarak nerede durduğunu biliyordu ve ikisi için de yerini sağlam bir şekilde korudu, mutlak, çelik gibi bir kararlılıkla kıllarını kıpırdattı. Çünkü onu her türlü korkudan uzaklaştırabilecek bir şey varsa, o da onu korumaya duyduğu derin ihtiyaçtı. Tıpkı onun kendisi için yapacağı gibi.

Bunu kanında biliyordu.

"Pekâlâ, o zaman," diye sözlerini tamamladı Falkirk ve arkasını dönerek, "rahatınıza bakın Bayan Harper. Hizmetçiler birazdan sizinle ilgilenmek için gelecekler."

Bir hanımefendi gibi başını sallayarak ona teşekkür etti.

Muhafızlar odasından çıkmaya başladılar ama kapıya en son ulaşan Drake oldu.

Kız yalvarırcasına adama bakarken, adam da kızın yüzüne delici bir bakış fırlattı.

Omzunda fırtınalı bir ifade vardı.

James ona odasından çıkmasını emretmeden önce göz göze geldiklerinde, James'in onun gelmesini neden istemediğine dair tüm gerçeği anlamıştı. Bu tam da onun korktuğu şeydi.

Şimdi onun kâbusunun içine hapsolmuştu.

Bölüm 11

Günler geçtikçe, tarikatın Yüzler olarak bilinen yüksek rütbeli üyeleri, James'in çağrısıyla Avrupa'nın dört bir yanından gelmeye devam etti. Napoli, Paris ve Madrid'den, Brüksel ve Glasgow'dan, Viyana ve St. Petersburg'dan, muhafızları ve öncüleriyle birlikte seyahat arabaları gelmeye devam ediyordu; kalplerinde zorbalık arzusu olan tüm gizli komplocular ve oligarklar, kalenin uzak dağ ortamı onlara ihtiyaç duydukları gizliliği sağlıyordu.

Drake olayın tam ortasında olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu ama kazandığı her zafer

Bir ajan olarak hissetmiş olabileceği, Emily için duyduğu acımasız ve sürekli endişenin gölgesinde kalmıştı.

Vücudunun vaadiyle onu buradan uzaklaştırmaya çalışmasına öfkelenerek aptalca bir hışımla odadan çıktığı gecedan beri ne konuşmuşlar ne de baş başa kalmışlardı. Tanrı'ya, şansı varken onu dinlemiş olmayı diledi.

Onun yerine boğazına kadar sayısız köpekbalığının arasındaydı ve suyu bulandıran Emily'nin kanıydı.

Yeni ve güzel yatak odasına kilitlenmiş, koruma altında tutuluyordu.

James'in sevgi dolu, azarlayıcı bir gülümsemeye söylediği gibi, "düşüncesizce" bir şey yapmaması için onu görmesine izin verilmemişti. *Hasta piç*. Drake şimdi yaşlı adamın gerçek kötülüğünü bir şekilde gözden kaçırdığını, onun sevimli tavırları ve James'in bir zamanlar onu zindandan kurtarmış olmasıyla bir dereceye kadar rahatladığını biliyordu.

Ancak bu büyü keskin bir şekilde bozulmuştu. James'in masum Emily'ye böyle bir şey yapmaya istekli olması, yaşlı adamın gerçekte ne olduğuna dair perdeyi kaldırmıştı.

Ruhu olmayan bir yaratık.

Drake itaatkâr görüntüsünü sürdürdü. Gerçek duygularını saklamak daha zor olsa da, tutulma gecesi için planladığı katliama James'i de dahil etmekten artık çekinmiyordu.

Kendisinin sürekli sertleşen acımasızlığı onu rahatsız etmiyordu.

Onun için önemli olan tek şey Emily'nin güvenliği ve iyiliğiydi. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktı; başka bir seçenek mümkün değildi. Ama muhtemelen kendisi de bu işten sağ çıkamayacaktı ve ölümünün ona neler yapabileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Waldfort Kalesi'nin derinliklerinde çektiği fiziksel işkence, kadının nasıl olup da kendisini onun gibi kayıp bir davaya adayabildiğine dair içten içe duyduğu ıstırap, hayal kırıklığı ve şaşkınlığın yanında hiçbir şeydi.

Her ne kadar onu sevmek istese de, bunun için artık çok geç görünüyordu. Bu noktada, öncelikli amacı sadece onun hayatını kurtarmaktı.

Tek tesellisi, en azından planladıkları dehşeti *bilmemesiydi*. Onun bilmesine dayanamazdı.

Umarım yukarıda rahat odasının, güzel yemeklerinin ve ona getirdikleri güzel elbiselerin tadını çıkarıyordur, şüphesiz kafası karışmıştır ve muhtemelen canı sıkılıyordur; ama en azından şimdilik onun için bu kadar telaşlanmasına gerek yoktu.

James birkaç gün sonra nihayet onunla konuşmasına izin verdi. Drake ona teşekkür etti ama yaşlı adamın aralarındaki ilişkiye duyduğu tuhaf ilgiye karşı temkinliydi.

Emily'nin ona olan bencil olmayan bağlılığı, aşka olan körü körüne inancı yaşlı Falkirk'ün kafasını karıştırıyor gibiydi ama sonra Drake itiraf etmek zorunda kaldı, bu durum onun da kafasını karıştırıyordu.

Onu görmeye ve iyi olup olmadığını kendi gözleriyle doğrulamaya can atarak üst koridora çıktı ve orada görevli iki gardiyana James'in çeyrek saatliğine onu ziyaret etmesine izin verdiğini bildirdi.

Drake bu saçma zaman sınırı karşısında hayal kırıklığına uğradığını saklıyordu ama aslında Londra'da Inferno Kulübü'ndeki çapkınlık günlerinde bu süre, istekli bir kadının gizlice ırzına geçmesi için yeterli olurdu. Acele etmeyi sevmezdi ama bazen durum bunu gerektiriyordu.

Görevli kapıyı çalıp bir ziyaretçisi olduğunu bildirdiğinde, Emily'ye karşı niyetinin bu olmadığını kendine sıkıca hatırlattı.

Hemen içeri çağırdı; Drake kendini hazırladı, sakın ve güven verici bir tavır takınmak için elinden geleni yaptı; neden taşındığı ve gerçekte neler olduğu konusundaki korkularını gidermeye yardımcı olabilecek yalanları hızla gözden geçirdi.

Sonra gardiyan kapıyı açtı.

Drake içeri girdi ve odanın ortasında duran, ellerini ağırbaşlı bir şekilde arkasına koymuş zarif genç bayanla yüz yüze geldiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Emily mi?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla, kapıyı arkasından kapatarak.

Tanrım, Bond Caddesi'nde onun yanından böyle geçseydi, onu tanıyamayabilirdi bile! Tuhaf, ürkütücü, küçük orman kızı değişmişti.

Annesinin bile onaylamayacağı narin bir genç kıza dönüştü. Kurdeleler, özenle taranmış saçlarını düzenliyordu. Fildişi danteller lüks ipek gündüz elbisesinin kollarını, eteklerini ve boynunu süslüyordu.

Şaşkınlıkla onu süzdü, büyülenmişti ama kafası da karışmıştı. Bu zarif sunumun en sevdiği çocukluk arkadaşında ortaya çıkardığı yepyeni tatlılık yönüyle irkildi, sırtmaya ve alaycı bir şeyler söylemeye başladı - ama sonra onun geniş, mor gözlerindeki ifadeyi fark etti ve midesi içine düştü.

Donmuş, dehşete düşmüş çaresizlik.

Biliyor muydu?

"Emily?" diye sordu usulca, ona doğru bir adım atarak.

"Dur. Lütfen, orada dur ve daha fazla yaklaşma," diye zorladı ve onu uzaklaştırmak istercesine bir elini kaldırdı. "Gerçeği bilmem gerek."

Gözyaşları gözlerine hücum etti.

"Günlerdir bu odada senin bir hain olmadığına dair inancımı korumaya çalışıyorum. Hala *sen* olduğuna. Bana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğine. Buna inanmayı çok istiyorum," diye fısıldadı titreyen bir sesle, "ama onların işaretini göğsüne aldın. Prometheanların acıdan anladığını söylemiştin. Ve sana ne zaman gerçekten onlarla birlikte olup olmadığını sorsam, bunu bir kez bile inkâr etmediğini fark ettim."

Yüzündeki kan çekilerek ona baktı. Vücudu buz gibi oldu.

"Geçen sabah, Silahlar Salonu'na bir lapa getiriyordum.

-Antrenmanda yaraladığın o adam için" diye devam etti. "Sesler duydum. Sesi takip ettim. Drake, her şeye kulak misafiri oldum. Bana ne yapmayı planladıklarını biliyorum. Ve senin de bunu kabul ettiğini duydum."

Sonra ağlamaya başladı.

Üç hızlı adımda odayı geçip ona ulaştı ve söylediği her yalan için suçluluk duyarak onu kollarına çekti. "Özür dilerim, çok özür dilerim,"

kulağına tekrar tekrar fısıldadı, saçlarını okşadı, göğsüne yaslanıp ağlarken onu tuttu.

Onun ince, titreyen bedeninden dökülen dehşet ve keder, içindeki o kalın, sertleşmiş buz tabakasını eritti ve kendi gözlerinin arkasında da gözyaşlarının tehdit ettiğini hissetti. "Sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim. Ben hâlâ benim, Emily. Lütfen bu aldatmaca için beni affet. Sana gerçeği söylemeye cesaret edemedim. Onlara yalan söyleyebileceğini düşünmedim."

Gözyaşları arasında onun adını sayıkladı ve kollarını onun beline dolayarak, kalbinin derinliklerinden geldiğini bildiği bir bitkinlikle hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendi yöntemleriyle onun için çok mücadele etmişti. O kadar çok yol kat etmişti ki.

Sadece ona ihanet edip etmediğini merak etmek için.

Ama asla yapmazdı. Keşke onun acı çektiğini bilseydi! Geçen günkü yüzleşmeye kulak misafiri olduğundan haberi yoktu.

Ona bu kadar acı çektirdiği için vicdanı yanıyordu.

Her şeyi yoluna koymanın zamanı gelmişti. Onu şiddetli bir şefkatle kucaklarken başını hafifçe kendi kendine salladı. "İlk tahminin en başından beri doğruydı," diye kulağına nefes verdi, bu konuşmayı kapısının dışındaki muhafızlardan saklamaları gerektiğini biliyordu. "Kim olduğumu biliyorum, hafızamı geri kazandım ve buraya intikam için geldim. Hepsini öldürmek istiyorum. Ve artık bunu nasıl yapacağımı da biliyorum," diye fısıldadı. "Bir yol buldum."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü adamın göğsünden kaldırarak, kızarmış gözlerinde şaşkın bir masumiyetle adamın bakışlarıyla buluştu.

Başparmağıyla kızın nemli yanaklarını ellerinin arasına aldı, düşen bir sonraki gözyaşını fırçaladı. "Buraya gelmeni istememiştim," diye sitem etti ona en nazik tonda. "Belki de panikledim. Ama sana gerçeği söylememin hiçbir yolu yoktu. Seni bu işin dışında tutmak için yalan söyledim. Ama seni asla korkutmak istemedim, sevgilim. İngiltere'deyken bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım ettin. Mücadeleye devam etmem için bana gücümü geri verdin. Artık bunu yapabilecek tek kişi benim. Tarikat'ın senin gibi bir şansı yoktu.

Yüzyıllardır böyle bir şey görmedim. Hiç kimse tarikata bu seviyede sızamamıştı ama Falkirk'le kurduğum bağ bana bu şansı verdi. Gitmek istemedim. Seninle kalmak istedim ama başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden buradayım. Yapılması gerekeni yapmak için. Ama senin yanında olduğumdan asla şüphe etme, sevgili Emily, ve her zaman yanında olacağım."

"Oh, Drake." Şefkatli bir sadakatle ona baktı.

Başını salladı, her zamanki gibi onun yumuşaklığıyla rahatlamıştı. "Beni o odada köşeye sıkıştırdılar. Duymak istediklerini söylemek zorundaydım yoksa beni olduğum yerde vuracaklardı. Ben Tarikat'ın eski bir ajanıyım," diye hatırlattı ona. "Beni dönüştürmeyi gerçekten başardıklarına inandırmak için elimden gelenin fazlasını yapmak zorunda kaldım. Eğer bunun bir hile olduğundan ya da hafızamı geri kazandığımdan şüphelenirlerse, bildiğim her şeyi onlara anlatmam için beni zorlarlardı. Bildiklerimi öğrenmek için bana yine işkence ederler ve bu sefer kırılacağımı biliyorum. Emily, bunu tekrar yaşayamam. Bu beni zayıf gösteriyorsa özür dilerim ama hiçbir fikrin yok ..."

"Bu seni zayıf yapmaz. Sana zarar vermelerine de izin vermeyeceğim!" diye fısıldadı.

Kızın koruyuculuğu karşısında dalgın bir gülümseme dudaklarını büktü. "İşte bu yüzden sana gerçekte neler olup bittiğini söyleyemedim. Sen dünyanın en iyi yalancısı sayılmazsın, canım. Beni ele vermenden korktum - istemedim tabii ki.

-Sonra da ikimizi de öldürürler. Bizi hayatta tutmak için bildiğim her şeyi yapıyorum."

"Oh, Drake." Ona sarıldı. "Bunun doğru olamayacağını biliyordum. Bana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Beni neredeyse kandırıyordun ama şimdi neden yalan söylemek zorunda kaldığını anlıyorum. Seni ele vermeyeceğim," diye ekledi ve tekrar başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

Onun soğukkanlılığını yeniden kazandığını görmekten memnundu. Ve sonra fark etti ki, ona gerçeği söylediği için kendisi de aniden üzerinden büyük bir yük kalktığını hissetti.

Ona dokunmak ve bakışlarıyla onu içine çekmek harika hissettiriyordu.
Kendilerine tanınan on beş dakika çok hızlı ilerliyordu.

Kadın uzanıp düşünceli bir ifadeyle yanağını okşadığında, adam onun yumuşak dokunuşunun tadını çıkardı. "Senden ayrı kalmaktan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Ben de nefret ediyorum."

"Daha erken gelmene izin vermezler miydi?"

Başını iki yana salladı. "İkimize birlikte güvenmiyorlar. Onların sapkın planlarından haberdar olduğumu bilseydim, bir yolunu bulurdum. Bunca zaman dehşete düşmüş olmalısın ve ben burada senin iyi olduğunu sanıyordum."

"Ben de geçen gece yüzünden bana kızgın olduğun için uzak durduğunu sanıyordum. Özür dilemek zorundayım, Drake. Seni manipüle etmeye çalışmamalıydım," diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Sorun yok."

"Hayır, bunu yapmaya çalışmam hataydı. Aklınla oyun oynamaya çalışmayan en azından bir kişiye ne kadar ihtiyacın olduğunu sonradan fark ettim."

"Sen sadece bana yardım etmeye çalışıyordun."

"Seni öpücüklerimle ikna edebilirsem, o zaman gidebiliriz diye düşündüm, sadece kaçabiliriz, ikimiz-"

"Emily-kızım, *bu* öpücüklerle güneşi bile gökyüzünden düşmeye ikna edebilirsin," dedi ve Emily kızarıırken sevgiyle gülümsedi. "Bir acemi için hiç fena değil."

"En azından samimiydiler."

"Mmm," dedi.

"Ama şimdi anlıyorum ki gidemezsin," diye devam etti, işine geri dönerken, menekşe gözleri balkondaki o geceyi hatırlatan aynı aç çekicilikle parlıyordu. "Kulak misafiri olduğum şeyden sonra, neden burada kalıp onları yenmen gerektiğini biliyorum. Onlar gerçekten kötüler."

Başıyla onayladı.

"Artık anladığıma göre," dedi sertçe, "sana yardım etmeme izin vermelisin. Benimle tartışma," diye ekledi iki narin eliyle adamın ceketinin yakalarını kavrarken.

Ciddi bir kararlılıkla ona baktı. "Beni dışlamayı bırakacaksın. Birlikte çalışmamızın zamanı geldi. Artık sır yok, yalan yok. Bunu tek başına yapamazsın. Tek bir adamın, hatta senin bile başa çıkamayacağın kadar çoklar."

Ona acıklı bir gülümseme verdi, kendisine yardım etme konusundaki sevimli ısrarını sadece gönülsüzce kabul etti. "Burada bulunarak bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım ediyorsun."

"Beni korumayı bırakırsanız, bundan daha fazla katkıda bulunabilirim. Bana sadece ne yapacağımı söyleyin!"

Ona şüpheli bir gözle bakarken, açıkçası ona bayılmış olsa da, onun haklı olup olmadığını merak etmeye başladı. Belki de sağlayabileceği bazı yardımlar vardı. Doğru, müttefik olarak savaşta sertleşmiş savaşçılara alışkındı ama Tanrı onu sevsin, bu küçük kızın bir dişi kurdun kalbine sahipti. Bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Ayrıca Drake, kızın odasında tek başına oturup hiçbir şey yapmaması, sadece ona güvenmesi için ısrar etmeye devam etmesinin zalimce olacağını gördü. Korkunç bir ölüme mahkûm olduğunu bilen ve kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmasına izin verilmeyen biri çıldırırdı.

Bunu istemenin çok fazla olduğunu kabul etti. Ona yalan söyleyerek zaten yeterince sıkıntıya sokmuştu. Tek istediği yardım etmektir. Yetenekli, sadık ve akıllı biriydi. Çocukluk günlerinde, ölene kadar inkâr edecek olsa da, birçok yarışmada onu yenmişti.

"Pekâlâ. Şu anda aklıma bir şey gelmiyor ama biraz düşüneyim, aklıma bir şey gelir gelmez size haber veririm."

"Söz veriyor musun?"

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap verdi.

"Beni unutmasan iyi edersin," diye uyardı.

Adam alay etti. "Aklı başında hangi erkek unutabilir ki?"

"Evet, ama bahsettiğimiz kişi sensin, benim sevgili delim."

"Doğru," diye mırıldandı, ikisi de sessizce gülmeye başlarken. "Gel buraya, seni arsız." Onu kollarına çekti ve hala kıkırdayarak sarıldı.

Emily de ona sarılırken, en son ne zaman birinin ona sarıldığını hatırlayamıyordu.

onu güldürmüştü.

"Tanrı seni korusun," diye fısıldadı, çok ihtiyaç duyduğu bu neşeli an için ruhuna minnet duyuyordu. Kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Bu gezegende sana layık bir erkek olduğundan şüphe etmeye devam ediyorum, biliyorsun."

"Şey, bir tane var," diye itiraf etti, sonra onu aşağı çekti ve öptü.

Drake öpücüğüne karşılık vererek onu kollarının arasına çekti. O anda, saten dudakları büyüleyici bir sıcaklıkla Drake'in dudaklarını okşarken, Drake onun şefkatinden heyecan duydu; aynı zamanda, aklının bir köşesinde, onun son derece harika bir insan olduğu düşüncesi belirdi.

Onu takip ettiğine inanamıyordu.

Birinin onu bu kadar çok sevebileceğine inanamıyordu. Hayatı boyunca insanlar -genellikle diğer Tarikat ajanları- ona hayranlık duyduklarını ifade etmişlerdi ama şimdi sıra ondaydı. *Ona* hayranlık duyuyordu ve alçakgönüllü hissetme sırası ondaydı.

Emily sakın bir gülümseme ve gözlerinde hülyalı bir parıltıyla geri çekilerek öpüşmelerini sonlandırdı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi hissederek nefes nefese ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Yardım edebileceğim bir yol bulabildiniz mi?" diye mırıldandı.

Anı, yumuşak bir kahkaha attı. Emin olmak için ısrarcıydı. "*Bu* çok yardımcı oldu. Belki bir tane daha?"

"Drake," diye azarladı.

Kadının onu içinde bıraktığı zevk sersemliğinden sıyrıldı ve pişmanlıkla elindeki işe geri döndü. "Benim asıl endişem senin

Hayatında hiç yalan söylememiş gibi yalan söylemek zorunda kalacaksın. Korktuğunuzu ya da ne planladıklarını bildiğinizi görmelerine izin veremezsiniz. Sadece kayıtsız kadını oyna. Bu sorunlardan kaçınmamıza yardımcı olacaktır."

Ona şüpheyle baktı. "Annenin evlenmeni istediği kızlar gibi mi?"

Beklenmedik bir gülümsemeyle parladı. "Aynen öyle."

"Bu ayinden önce ne kadar zamanımız var?"

"On gün."

Yüzünü buruşturdu. "En azından yakında bitecek."

"Bu arada muhafızlarınızla biraz dost olmaya çalışmanızın bir zararı olmayabilir."

Başını salladı. "İyi fikir. Bunun ne kadar faydalı olabileceğini görebiliyorum. Yakında onları avucumun içine alacağım!" diye mırıldandı kurnaz bir gülümsemeyle.

"Gidip beni kıskandırmak zorunda değilsin," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, çok açık olmayın, yoksa neyin peşinde olduğunuzu merak ederler. Sadece bir tutam eksantrik cazibeniz uzun bir yol kat edecektir, inanın bana."

Yumruklarını beline dayadı. "Eksantrik mi?"

"Hmm? Ne? Ben bir şey duymadım."

Onun yanıtı göğsüne şakacı bir dokunuş, en hafif şaplaklardan biri oldu. "En azından ben bir deli değilim."

"Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye fısıldadı gülümseyerek. Sonra köstekli saatine baktı. "Bir iki dakika içinde buradan çıkmamı emrecekler. Sen iyi olacak mısın?"

"Şimdi yapacağım. Ama önce bilmen gereken bir şey var." Sesini alçaltarak ona doğru baktı. "Bunu sana daha önce söylemek istemedim, çünkü onlardan biri olup olmadığından emin değildim, ama seni şatoya kadar takip ettikten sonra arkadaşın Lord Rotherstone'a Münih'ten mektup yazdım. Ona nerede olduğunuzu söyledim."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Mesajı aldılarsa, şimdiye kadar yola çıkmışlardır diye düşünüyorum."

Drake bu haberi karışık duygularla karşıladı.

"Bu bizim için iyi olabilir, değil mi?" diye ısrar etti. "Daha fazla yardıma ihtiyacımız olabilir."

"Yakalanmadıkları sürece evet," diye mırıldandı. "Ama sen beni öldürmek için emir aldıklarının farkındalar. Neden onlara nerede olduğumu söyledin?"

Masum bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sonunda sana yetiştiğimde, boyumu aşan bir işe kalkıştığımı fark etmekten korkuyordum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu kabul ettiğinizi duymak beni çok şaşırttı."

"Bakın kim konuşuyor." Gözleri sinsi bir pırıltıyla parlarken onu çenesinin altından hafifçe itti. "Onun yok edilemez olduğunu düşünen sensin."

Omuz silkti.

"Bunu söylemek zor Drake, ama bir zamanlar inandığın her şeye ihanet ettiysen, seni durdurmak gerektiğini fark ettim. Ve bunu yapamayacağımı biliyordum." Başını iki yana salladı.

"Tarikat uğruna beni öldürtmeye razı mıydın?" "Özür dilerim. Bu yanlış mı?" diye fısıldadı. "Tüm yaşamın boyunca buna inandın. hayat. Sana izin veremezdim."

Onu bir öpücükle daha durdurdu. "Virgil ikimizi de işe almalıydı," diye cevap verdi çok yumuşak bir sesle. "Bana söyleyebileceğin daha güzel ya da daha asil bir şey düşünemiyorum."

Onun gözlerini aradı. "İşlerin o noktaya gelmemesi için dua ettim." "Ve gelmeyecek," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Saçlarını okşadı, içinde fark etmediği gerginlikleri yatıştırdı. topluyorum. "Buraya geldiklerinde senin hâlâ onlardan biri olduğunu anlamalarını sağlayacak bir yol bulmamız gerekecek."

Alaycı bir tavırla başını salladı. "Bu arada benim öyle olduğumu unutmalısn. Bildiğiniz kadarıyla ben kötü bir Promethean dönmesiyim, unuttunuz mu?"

"Doğru," diye mırıldandı, onun uyarısına gülümseyerek. "Anladım."

"Güzel." Kadının iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Ona karşı açık olmak o kadar doğal geliyordu ki, ilk başta onu dışarıda bırakmanın kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlayamıyordu. "Bunu atlatacağız, tamam mı? Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum, Drake. Hiç yapmadın."

"Sanırım öyle," dedi hüzünle. "Seninle uzun zaman önce evlenmeliydim."

Sessizliğe gömüldü, onun bakışlarını tuttu.

O anda gardiyanlar kapıya vurarak on beş dakikalık sürenin dolduğunu söylediler. Drake öfkeyle omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar Emily'ye baktı.

"Yakında tekrar konuşmamız için bir yol bulacağım," diye mırıldandı. "James'le de konuşacağım, dışarı çıkmaya izin vermesi konusunda. Her gün burada kilitli kalman çok saçma. Kaçıp gitmeyeceksin."

"Sen burada olduğun sürece değil."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne yapabileceğime bakacağım. İyi olacak mısın?"

Hâlâ elini tutmasına rağmen başıyla onayladı. "Şimdiden daha cesur hissediyorum."

Şaşkınlıkla gülümsedi. "Sen gerçekten bir mucizesin, Emily."

"Asıl mucize ikimizin de buradan sağ salim çıkması olacak. Bana dikkatli olacağına söz ver." Hâlâ onun elini bırakmıyordu. "Acı çektiğini ve bir daha asla iyi olamayacağına inandığını biliyorum Drake, ama bunların üstesinden geldikten sonra birlikte olabiliriz ve sana tüm kalbimle söz veriyorum, gün ışığına dönüş yolunu bulmana yardım edeceğim. Bir zamanlar olduğun gibi yeniden bütün ve mutlu olacaksın. Şifa bulacaksın."

Değil mi? O yüzden pes etme. Sadece zamana ve şefkatli bir ilgiye ihtiyacınız var ve ben her ikisini de elde etmeniz için her adımda yanınızda olacağım."

Şefkatli sözlerinin uyandırdığı tedirginliğe rağmen inanmak isteyerek ona baktı. Başını sallamayı başardı ve elini onunkinden çekti. "Gitsem iyi olacak."

Adam geri çekilip kapıya doğru yürürken, "Dikkatli ol," diye nefes aldı. "Sen de öyle. Güçlü kal, kızım."

"Yapacağım. Peki ya Drake? Sonunda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Hayır, Emily, teşekkür ederim. Her şey için. Özellikle de bana olan inancını kaybetmediğin için," diye cevap verdi muhafızların duyamayacağı alçak bir tonda.

"Asla yapmayacağım."

Kapının koluna uzandı. "Um, Drake?"

Durakladı ve soru sorar gibi arkasına baktı.

Emily karşı konulmaz, alaycı bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni sevdiğini itiraf etmen için seni zorladıklarını duydum."

"Hmm," dedi, oldukça tetikteydi. "Bunu duydun mu?"

Başını salladı, ona eğlenerek baktı.

Uzun bir süre ona baktı. "Beni zorladıklarını sana düşündüren nedir?"

Yüzüne yayılan sevinç, soğuk ve heybetli dağların arkasından fişkıran güneş gibiydi.

Gülümsemesi ışıldadı: Kapı aralığından ona bir göz kırptı, sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Koridora çıktığında muhafızları ona belli bir şüpheyle baktı. Yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmediklerine şüphe yoktu. Nasıl görsünler ki? O anda hissettiği şey iki yıldır kalbinde yoktu.

Umut.

Yine de başparmağını sertçe omzunun üzerinden salladı. "Ona dikkat et," diye emretti karanlık bir tonda.

"Evet efendim," dediler, onun hâlâ korktukları o sert piç olduğu konusunda bir kez daha rahatlamışlardı.

Ama koridorda yürürken sırtı onlara dönük olduğunda, yüzündeki aptalca gülümsemeyi kovamadı.

Fransa

Rotherstone'un ekibi Fransa'nın Champagne bölgesindeki Argonne'un sık ormanlarına ulaşmış ve gece için orada kamp kurmuşlardı. Yakındaki dere karanlıkta şırıldıyordu; bağlı atlar su içip etrafında otlarken, alçak şenlik ateşi çıtırdıyordu.

Max alevlerin ötesinden, her biri ormanın zeminine serilmiş yatağının üzerinde oturan iki ajan arkadaşına baktı. Hiçbirinin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Virgil bugünlerde hepsine musallat olmuştu.

Yumuşak deri heybesine yaslanan Max, haritayı yerine koymak için arkasını döndü, ertesi günün rotasını çoktan öğrenmişti.

Şimdiye kadar çoğunlukla düz olan arazide mükemmel zaman geçirmişlerdi ama önlerindeki son derece engebeli arazi göz önüne alındığında bu durum değişecekti.

Calais'den, Fransa'nın kuzeyine, Belçika'ya doğru ilerlediler.

Yanlarından geçtikleri yel değirmenleri onlara Flaman sınırından ve Waterloo topraklarından sadece bir taş atımı uzaklıkta olduklarını hatırlatıyordu. Max o acımasız zaferi çok iyi hatırlıyordu ama bu anıya takılıp kalmadı, Alpler'deki kalede Drake'e yetişmek için ekibini ileriye doğru yönlendirmeye odaklandı.

Reims'in kuzeyinden geçerken, ne de olsa İngiliz oldukları için kırsal bölgelerden uzak durdular. Savaş bitmişti ama kinleri devam ediyordu.

her iki ülkenin cepleri burada ve orada. Yerel halkla gereksiz çatışmalara girerek gecikmeleri göze alamazlardı.

Yarın tartışmalı Alsace-Lorraine bölgesini ele geçireceklerdi. Yolculuklarındaki bir sonraki önemli dönüm noktası olan Fransa'nın doğu ucundaki Strasbourg şehrine ulaşmaları muhtemelen üç gün daha sürecekti. Oradan Alpler'e doğru yükselecek, yüce dağları aşarak yüz mil sonra Stuttgart'a, oradan da güneye, Augsburg'a ve nihayet Münih'e ulaşacaklardı.

Sonra bu Waldfort Kalesi'ni bulacaklardı.

Oraya vardıklarında neyle karşılaşacaklarını kimse tahmin edemezdi. İki takım arkadaşını kurnaz ve değerlendirci bir gözle inceleyen Max, her şeye hazır olmaları gerektiğini düşündü. Prometheanların toplandığı Alman kalesine ulaştıklarında büyük bir savaş çıkacağını hissediyordu.

Virgil için duydukları üzüntüden pek bahsetmiyorlardı. Çok sevdikleri İskoçyalı'yı kendi oğlu tarafından öldürülmüş olarak bulduklarından beri hiçbiri ne yapacağını bilemiyordu. Her biri kendini suçlu hissediyordu ama artık çok geçti. Max, Virgil'e duyduğu öfke yüzünden kendinden nefret ediyordu ama lanet olsun, yaşlı adam o orospu çocuğuna güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

İçini çekti, Daphne'nin kollarının ona sarılmasını özlüyordu. Daphne'nin onu sakinleştirmeye yardımcı olan bir tarzı vardı.

Her üç adam da Drake'in isimlerini vermeye başlaması ihtimaline karşı eşlerini birlikte Tarikat'ın güvenli mülklerinden birine göndermişti. Bu pek olası görünmüyordu, çünkü şimdiye kadar yapmadıysa, neden başlasındı ki?

Yine de hiçbiri, kendileri için her şey olan kadınların güvenliğini riske atmak istemiyordu. Bu kez tehlikenin ne kadar ciddi olduğunu eşlerine de söylememişlerdi. Durumu daha sonra açıklayacaklardı.

Eğer sonrası varsa, diye düşündü Max kuru bir sesle. Gerçekte, Virgil'in ölümü başarısızlığı daha önce hiç olmadığı kadar mümkün göstermişti, çünkü yaşlı İskoçyalı onlarca yıllık eğitimi ve deneyimiyle hayatına mal olan bir hata yapabildiyse, bu herhangi birinin yapabileceği anlamına geliyordu.

Bu nedenle Max, çocukluk arkadaşının tetiğini nasıl çekmesi gerektiğini düşünemiyordu. Drake'in kaçmasına izin verdiği için kendini asla affetmeyecekti. Ama Drake'in o zavallı, tatlı Emily'yi yakalayıp rehine olarak kullanacağını nasıl tahmin edebilirdi ki?

Kötü bir işti.

Sonra, her ne kadar kendini gelininin özel hayallerine kaptırmak istese de, ateşin karşısındaki arkadaşlarına yorgun bir bakış daha atarak onların da Virgil'in ölümünden dolayı en az kendisi kadar kötü durumda olduklarını hatırladı.

Ekip lideri olarak morali yükseltmek ona kalmıştı.

Ateş çıtırdadı, bir kıvılcım bulutu ve yükselen bir duman spirali gönderdi. Etraftaki siyah ağaçların arasından bir baykuş öttü. Max doğruldu ve dirseğini bükülmüş sol dizinin üzerine koydu.

Ateşin parıltısı arkadaşlarının yüzlerini şekillendiriyordu. Kendi kaygılarını bir kenara bırakıp ne söyleyeceğini düşünerek onları inceledi. Bu arada, üç adamın ortasındaki şenlik ateşinin turuncu alevi ona yıllar önce İskoçyalı'nın Arayıcı rolüyle Rotherstone malikânesine geldiği ve Max henüz bir yavruyken onu Tarikat'a aldığı zaman Virgil'in bıyığının rengini hatırlattı. O İskoçyalı, Max için kendi efendisi olan sefil ayyaştan daha çok bir baba olmuştu. Eğer Virgil olmasaydı, Max hayatının hiçbir amaca hizmet etmeyeceğinden emindi. Sadece dağılmış babasının ayak izlerini takip ederdi.

Virgil'in gözdesi Rohan'a baktı. Rohan'ın babası, bir önceki Warrington Dükü, yıllar önce kendisi de bir saha ajanıyken Virgil'in ekibinin lideri ya da Link'i olmuştu.

Bir önceki Warrington Dükü hayatının baharında ölmüştü ama Virgil her zaman yoldaşının oğluna göz kulak olmuştu ve Rohan da sert İskoç'a hayranlık duymuştu. Karakter açısından aynı kumaştan kesilmişlerdi.

Max'in tek bildiği, Warrington'ın kıtaya vardıklarından beri neredeyse tek kelime etmediğiydi. Dük normal şartlar altında tehlikeliydi, ama Niall işverenlerini burunlarının dibinde, karargâhlarının tam kalbinde öldürdüğünden beri savaşçının solgun gözlerinde ölümcül bir niyet yanıyordu.

Jordan'a gelince, o burada olmamalıydı bile, diye düşündü Max. Falconridge hâlâ Promethean suikastçısı Dresden Bloodwell'e karşı verdiği acımasız savaşta aldığı yaraların etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Jordan sonunda piçi yere sermişti ama Bloodwell onu böğründen bıçaklayıp göğsünün tam ortasından kesmeden önce değil. Neredeyse ölüyordu.

Bu yaklaşık bir ay önceydi. Jordan iyi olduğu konusunda ısrar etse de Max hâlâ evde kalması gerektiğini düşünüyordu. Tabii ki bunu duymak istemiyordu. Onlar gidiyorsa, o da gidiyordu. Jordan, Max ve Warrington'ın toplamından daha centilmen olabilirdi ama Virgil'in katilinden intikam almayı en az onlar kadar çok istiyordu.

Şimdiye kadar Jordan'ın iyileşen yaraları yeniden açılmamıştı ama yolculukları henüz önlerindeki çok daha zorlu zemine ulaşmamıştı. Dağlar ona fazla gelebilirdi.

Bu arada, onları yavaşlatmayacağı konusunda ısrar etti ve yavaşlatmadı da. Eğer gerekirse, yol boyunca konaklayabilir ve onların dönmesini bekleyebilirdi.

Jordan hâlâ fiziksel yaralarını sarıyor olsa da Max Rohan için çok daha fazla endişeleniyordu.

Niall Banks'in peşinden gelen öfke hakkında hiçbir fikri yoktu. O kadar iyiydi ki çoktan ölmüştü, sadece henüz bilmiyordu.

Jordan acısını dindirmek için viskiden bir yudum aldı, sonra şişeyi Max'e uzattı, o da memnuniyetle kabul etti. Rohan bir cheroot tütürüyordu ve

ateşi bir sopayla -oldukça intikamcı bir şekilde- dürtüyordu.

Sonunda Max kısık bir kahkaha attı. "Onun atını maviye boyadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Rohan hüzünle gülümsedi. "Doğum günü için."

Jordan, "Kesinlikle şaşırdı," diye söylendi. "Coğrafya dersinde her zaman kullandığı o lanet olası işaret çubuğuna sürdüğümüz yapıştırıcıya ne demeli?"

"Paha biçilemez. Haritayı eline aldı ve bize Macellan'ın dünya çevresindeki rotasını göstermek için haritaya vurdu, sonra da elinden bırakamadı."

Max bu anı karşısında sırtıttı ve viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi Rohan'a uzattı. "Ona işkence ederdik, zavallı şeytan. Bize neden katlandığını bilmiyorum."

Rohan düşünceli bir gülümsemeyle, "Ah, kötü davranışlarımız hakkında böğürdüğü kadar bu sporu da severdi," diye mırıldandı.

"Zaman zaman hepimiz ona bir sürü sorun çıkardık."

Jordan, "Ben yapmadım," diye karşılık verdi.

"Evet, söyledin. İki kelime. Mara Bryce."

"Şey," diye omuz silkerek kabul etti. "O da bize işkence ederdi." Max onlara "Temmuz ayında öğle vakti iki saat boyunca tepelerde koşun," diye hatırlattı. "Fırtınada bir uçuşumun kenarına tırmanırdık. Çok eğlenceliydi," Jordan eklendi.

"Doğru, o zaman bizi bir seferde kırk sekiz saat ayakta tuttuktan sonra satranç oyunları."

"Ne yaptığını biliyordu." "Sanırım öyle.

Hepimiz hâlâ hayattayız."

"Öyleyse bana yardım et ..." Rohan ağzından kaçırdı. Düşüncesini yüksek sesle tamamlamadı.

Gerek yoktu.

Jordan Max'e keskin bir bakış gönderdi. "Onun oğlu olduğunu bilmek işleri oldukça karmaşıktır. Niall'in soyuna saygı duyarak onu bağışlamamız gerektiğini düşünen bir yanınız var mı?"

"Tabii ki hayır! Biz onun için Niall Banks'in asla olamayacağı kadar evladız," diye mırıldandı Rohan acı acı.

"Şansını yakalayacaksın dostum, sadece sabırlı ol," diye ona güvence verdi Max. "Bu asla olmamalıydı."

"Bunu geri alamazsın." Max başını salladı, en agresif arkadaşının bastırılmış öfkesinden endişe duyuyordu. "Eskiden ne derdi hatırlıyor musun? 'En karanlık olduğunda mutlu ol, çünkü bu sadece yakın olduğun anlamına gelir. "

"Sanırım oldukça yaklaştık," diye homurdandı Rohan.

Jordan başını salladı, bakışları donuktu. "Seni bilmem ama ben kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyorum. Her zaman onun gibi olmak istemediğimi söyledim. Ona herhangi bir şekilde benzediğim için gurur duymalıyım," dedi kültürlü sesinde bir parça ıstırapla.

"Ne demek istediğini biliyoruz, Jord," diye güvence verdi Max. "Herkesten ne kadar kopuk olduğunu en net sen gördün. Ve haklıydın da. Aslında hiç yaşamadı bile. Hepimiz zaman zaman onun için üzölmek zorunda kaldık. Bu savaş onun için her şeydi."

"Biz onun her şeyiydik," diye karşı çıktı Rohan. "Hayatında sahip olduğu tek 'oğulları' bizdik. Ve onu hayal kırıklığına uğrattık. Bize ihtiyacı olduğunda, hiçbirimiz orada değildik."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye söze girdi Max, sert arkadaşının üzüntüsü karşısında derin bir sessizliğe gömüldükten sonra. "Yaşlı adam tek bir nedenden dolayı gardını indirdi - çünkü Niall onun oğluydu. Bu bizim suçumuz değil."

Rohan omuz silkti ve sabırla fırsatını kollayan bir katil edasıyla bir nefes daha çekti. Elbette o da tam olarak öyleydi.

Jordan içini çekti ve sargılı göğsüne belli belirsiz dokunarak yere uzandı. Gözlerini yıldızların sonsuz uzaklığına dikti. "İnsanın doğasında ne var ki bazıları başkaları üzerinde güç sahibi olmak için her türlü aşırılığa başvurabiliyor? Hile yoluyla bile olsa hemcinslerini köleleştirmeye?"

"Prometheanları anlamaya çalışıyorsan vaktini boşa harcıyorsun," diye mırıldandı Max bıkkınlıkla. "Kötülük hiçbir anlam ifade etmez, bu yüzden bu kadar ileri gidebiliyor. Akıllı başında bir insanın asla yapmayacağı şeyleri yapar."

"O haklı. Böyle insanları ikna edemezsin. Onları sadece öldürebilirsin."

"Peki sonra ne olur?" dedi Jordan. "Yerlerine başkaları geçer."

"Yani onları da öldürüyorsun. Ve onları öldürmeye devam ediyorsun. aşağı."

"Ya önce biz düşersek?"

"Bizim gibi daha fazlasını yapacağız," dedi Rohan. "Ve eğer onlar gelmeye devam ederse, Tanrı'nın izniyle biz de geleceğiz."

Max, "Oğlumun bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum," dedi.

Jordan'dan kuru, sessiz bir kahkaha kaçtı. "Belki bir kızın olur," dedi alaycı bir tavırla.

Rohan, "Oğlu ya da kızı, belki onlar da ister," diye belirtti.

"Kim ister ki?" Jordan hüzünle mırıldandı.

Dük tereddüt etmeden, "Ettim," diye cevap verdi. "En azından o zaman lanet olası hayatının bir önemi var. Yoksa ne olacak? Almack'ta balolar, White'ta kartlar mı? Lanet olası anlamsız."

"Biliyor musun, şu anda kulağa hiç de fena gelmiyor," dedi Max ve diğer ikisi sessiz kahkahalara boğuldu.

"Sanırım değil," dedi Rohan homurdanarak.

"Biraz uyuyun çocuklar," diye emretti güvenilir takım liderleri. "Yarın uzun bir yolculuğumuz daha var."

Hatırlatma karşısında homurdandılar ama kısa süre sonra onun tavsiyesini dinlediler.

Max bir süre daha yalnız kaldı ve İskoçya'daki Büyükler'in yaşlı adamın yerini dolduracak kimi bulacaklarını merak etti. Birinin Londra'daki merkezlerinin yeni şefi olarak atanması gerekecekti.

Ölen akıl hocasının şerefine bir kez daha kadeh kaldırmak için şişeyi kaldırdı. O şey

Virgil'in özelliği, çocukları herhangi bir sorun yaşadığında bile, asla

onlardan vazgeçti.

Onun gibi bir başkası asla olmayacak.

Max yıldızlara bakmak için başını kaldırdı. Yakında Almanya'da olacaklardı. Şu anda, Virgil'in Drake'ten gerçekten vazgeçip vazgeçmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Bavyera

Birkaç gün sonra Drake kalenin serin gri gölgesinden çıktı ve öğleden sonra güneşinin altında durup bu savaştaki tek küçük müttefikine baktı. Emily bahçelerin hemen ötesindeki güneşli bir çayırdaki kır çiçekleri topluyordu. Her zamanki gibi muhafızlarının dikkatli bakışları altında duruyordu ama Drake onları görmezden geldi, kalbini şefkatli bir sızı kapladı.

Tanrı'nın gerçeği, kendi kendine atadığı görevin gerçek doğası hakkında ona güvendiğinden beri, artık doğru şeyi yaptığından emin değildi.

Planlarını tek başına içine attığında sorgulamamak daha kolay olmuştu. Ama bunları onunla paylaşmak geri adım atmasına ve kendini kontrol etmesine neden olmuştu. Planı gerçekten mantıklı mıydı, yoksa sadece acıyla karanlık ve çarpık bir ölüm arzusuna mı sürükleniyordu?

Daha önce cevabı umursamamıştı ama şimdi önemli görünüyordu.

Geçen gün, Promethean tapınağındaki yanıcı gaz sızıntısıyla ilgili planını Emily'ye kasıtlı olarak anlatmamıştı. Emily'nin ateş topundan kurtulma şansının gerçekten de çok zayıf olduğunu çok çabuk kavrayacağını biliyordu. Onun endişelenmesini istemiyordu.

Ama kendini sorgulamaktan ne kadar nefret etse de, merak etmeye başlamıştı. Bu düşüncesi gerçekten en iyisi için miydi?

İşe yarayacağından hiç şüphesi yoktu. Sadece bir deli gibi düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlamıştı. Yaşadığı her şey, sadece yüzleşmekten kaçmak için kendini yok etmeye doğru dört nala koşmasına neden olmuş olabilir miydi? Tüm bunlardan sadece hayatını bir kenara atmak için mi kurtulmuştu?

Belki de böyle olması gerekmiyordu.

Belki de en sevdiği, en tatlı, en güvendiği arkadaşı bir şekilde ona devam etmesi için bir neden verebilirdi.

Terastan geçip bahçeye doğru yürürken, bir an önce Tarlada ona katıldığında gözlerini ondan alamıyordu; bir kucak dolusu çiçekle güneşin altında sıırıslam olmuş sıcacık bir güzellikti bu, oynak hasır şapkasının kurdeleleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Kesin olan bir şey vardı. Hayatta kalan tüm umutları onun etrafında toplanmıştı. Aralarındaki rütbe farkının artık zerre kadar önemi yoktu, eğer varsa bile. Elbette bunu asla kabul etmeyecek olsa da, hayatının ona bağlı olduğunu hissediyordu. Ama özel olarak, onu güvenine aldığından beri içindeki değişimi fark etmişti.

Konuşmalarından önce, karanlık ve nefretten başka bir şeyle dolu değildi, öfke ve acı onu içten içe yiyip bitiriyordu; ama onu içeri aldığından beri, onun nazik umut sözleri ve şifa vaatleri ruhunda yankılanıyordu.

O zamandan beri garip bir şekilde dikkati dağılmıştı, içinde kalan küçük bir ışık huzmesi güç kazanmaya başlayana kadar onun sözlerini zihninde tekrarlayıp duruyordu. Belki de haklıydı.

Belki kurtulabilirdi. Belki, bir şekilde, tekrar bir bütün olabilir.

. . ama bu başka bir gün sorulacak bir soruydu. Önce bir şekilde

bu ölümcül Promethean satranç oyununda hayatta kalmak. Ve bu esas olarak ona bağlıydı.

Onu korumak için hepsini öldürebilirdi. Ama bahçe kapısına ulaştığında şiddeti aklından çıkardı, kapıdan geçip arkasından kapattığında neşesi yerine geldi.

Ona doğru yürümeye başladı.

Hâlâ bir mahkûm olmasına rağmen, en azından onu ait olduğu yerde, temiz havada görmekten memnundu. Geçen gün Emily'yle konuştuktan sonra söz verdiği gibi James'le konuşmuş ve yaşlı adama, özellikle hava bu kadar güzelken, günün her saati içeride kalmanın onun doğasında olmadığını söylemişti.

James, muhafızlarından uzaklaşmadığı sürece her gün bir ya da iki saatini dışarıda geçirebileceğini ihtiyatlı bir şekilde kabul etmişti. Yaşlı adam kendi nedenlerinden dolayı Drake'e de dilerse her gün yarım saate kadar onu ziyaret etme izni vermişti.

Elbette, ona uygunsuz bir şekilde dokunmasına izin verilmiyordu ve ikisinin en azından gayri resmi olarak muhafızlar tarafından refakat edilmesi gerekiyordu. Tutulma gecesi için bakire kurbanlarının bozulmamasını istiyorlardı. *İğrenç*. Yine de hiç yoktan iyiydi ve işin gerçeği, ona asla el süremeyeceklerdi. *Cesedimi çiğnemedem.*

Tam o sırada Emily başını çevirdi ve onun geldiğini gördü. Hemen doğruldu, bir kolunda çiçek yükü vardı; diğeriyle ona neşeli bir el salladı.

Gülümsemekten kendini alamadı.

"*Buon giorno, il mio amico!*" diye selamladı onu, kardinalin maiyetinden bir çift esmer Sicilyalı olan o anki nöbetçi muhafızlarını çok eğlendirerek.

"Şimdi de İtalyanca mı öğreniyorsun?" dedi hoşgörülle, uzun, esintili otların arasından ona doğru yürürken.

"*Sì, non è così difficile,*" diye cevap verdi omuz silkerek.

Kıkırdadı. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun."

"Hayır, sizi gerçekten etkilemek isteseydim, zaman geçirmek için tüm çekici yabancı korumalarımın bana öğrettiği bazı küfürleri gösterirdim."

"Sana küfür etmeyi mi öğretiyorlar?"

"Oh, evet. Artık İtalyanca, Almanca, İspanyolca, Fransızca ve Rusça dillerinde en az iki ya da üç farklı lakabım var."

"Büyüleyici."

"Biliyorum! Annen çok etkilenirdi." Ona bir papatya fırlattı.

Onu yakaladı ve orada aptal gibi gülümseyerek durdu. Sonra işaret etti ve kahkahalarla gülen İtalyanlara onun aleyhinde bir şeyler söyledi.

"*Sì, bella!*"

Drake ellerini beline dayamış, kaşlarını çatmaya çalışıyordu ama aslında onun küstahça sataşmalarından rahatsız olmanın yakınından bile geçmiyordu. Ona muhafızlarını etkilemesini söyleyen oydu. Anlaşılan o ki, yapılacaklar listesinden bu maddeyi çoktan işaretlemişti.

İtalyanlara neşeli bir sırıtışla iltimas geçtikten sonra Drake'e döndü.

"Demek öyle," dedi küstahça. "İşte buradasın."

"İşte buradayım." Papatyadan bir yaprak kopardı ve ona doğru fırlattı. "Gelip sana bir bakayım dedim. Görüyorum ki güneşin tadını çıkarıyorsun."

"Oh, evet, oldukça! Buketime bakın!" Muhafızlar bu kadar yakinken, tıpkı konuştukları gibi tehlikenin farkında olmayan neşeli kız rolünü oynuyordu.

Ama Drake onun gözlerindeki menekşe renginde daha derin gölgeler gördü ve geleceğin getireceklerinden hâlâ korktuğunu anladı.

"Odamda çok güzel görünecekler," diye gevezelik etti. "Az önce Giancarlo'ya da söylediğim gibi, burada hiç kırmızı Alp çiçeği görmedim."

Hepsi. Sarı, pembe, beyaz, mavi, hatta turuncu. Bir sürü mor. Ama hiç kırmızı yok. Bu ilginç değil mi?"

"Hmm," dedi Drake. "Sanırım öyle."

İtalyan başını salladı, onun kız gibi gevezeliklerini bilmiş bir omuz silkme ve dünyevi bir gülümsemeyle geçiştirdi.

Drake geri verdi. "Bize birkaç dakika verir misin?"

Meslektaşını temkinli bir şekilde başını salladı ve gölgeye doğru baktı. "Ben hemen şurada olacağım. Kuralları biliyorsunuz, *Yüzbaşı*. Zamanın nasıl geçtiğini anlamayın."

Hatırlatma karşısında dişlerini hafifçe sıktı ve cevap vermedi. Onun yerine

döndü ve çayır boyunca ilerleyen Emily'yi takip etti. Birkaç adım ileride zarıfça eğildi, bir başka renkli çiçeği koparıp demete ekledi.

"Nasılsın?" diye mırıldandı aceleyle, muhafızların duyamayacağı bir yere geldiklerinde.

"Sonunda odamdan kurtulduğuma çok sevindim diyebilirim. Beni dışarı çıkarmalarını sağlamak için her ne söylediyse, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Akıl sağlığını kurtardınız. Sen nasılsın?" diye karşılık verdi. "Berbat görünüyorsun. Uyumuyor musun?"

Omuz silktiler; uykusuzluk endişelerinin en küçüğüydü. "Daha çok Prometheanlar gelmeye başladı. James her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için beni zıplatıyor. Senden ne haber? Konuştuğumuz konuda iyi bir ilerleme kaydettiğini görüyorum."

"Bildiğinden daha fazla." "Ne demek istiyorsun?"

Ona gizemli bir yan gülümseme verdi. "Boş ver aşkım. Sadece biraz çiçek toplamama yardım et."

Ona dikkatle baktı ve boş sözlerinin altındaki kurnaz tonu fark etti.

"Bir şeylerin peşindesin."

"Kim, ben mi?" Bir çiçek daha kopardı, kokusunu içine çekti, sonra narin yapısını incelemek için havaya kaldırdı. "Çok güzeller, değil mi? Bunlardan bazıları

Dağ çiçekleri benim için oldukça yeni, ancak birçoğu İngiliz çayırlarına aşına. Eski arkadaşlarımı görmek gibi. . . . Dağ defnesi. Bu uzun, yakışıklı olan Mavi Devediken. Bu küçük beyaz olan, Silverstar- yerliler ona edelweiss diyor. Büyüleyici değil mi? Bu sarı olan Alpine auricula. İngiltere'de kuzenleri var. Peki, sayıları tamamlandığında kalede kaç Promethean olacak dersiniz?" diye mırıldandı boş bir ses tonuyla.

Omuz silkti. Elbette listeyi görmüştü. "Yaklaşık iki yüz kişi, korumaları ve maiyetleri de dahil. "Neden sordunuz?"

"Hmm." Soruyu duymazdan geldi ve başka bir çiçeği koparıırken çiçekler hakkındaki yorumuna devam etti. "Bu koyu turuncu olan *Arnica montana*. Kesikler ve çürükler için iyi bir lapa yapar. Belki de fazladan toplamalıyım," diye ekledi, ona alaycı bir bakış fırlatarak.

Ona gülümsedi ama şimdi tüm dikkati kızdaydı. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi.

"Çeşitli margueritlerimiz var. İşte Meadowrue." Bulut gibi tüyleri olan havadar leylak rengi bir çiçek topladı. "Peki bu görkemli, mavimsi mor başağa ne dendiğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi eğlenerek, kadın onu alıp demete eklerken. "Ama gözlerinizle aynı renkte."

"Öyle mi?" Belli belirsiz, gizemli bir gülümsemeyle ona döndü ve durakladı. "Keşişotu olarak bilinir. *Aconitum napellus*. Alçakgönüllü düğün çiçeğinin kötü kuzeni." Arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

"Kötü mü?" Drake kaşlarını çatarak onu takip etti. "Ne demek istiyorsun?"

Korumalarının mesafelerini koruduğundan emin olmak için arkasına baktı. "Keşişotunun zehri yutulduğu takdirde bir adamın kalbini dakikalar içinde durduracak kadar güçlüdür. Bunun gibi elli sap iki yüz adamı öldürmeye rahatlıkla yeter."

Drake'in bakışları şaşkınlıkla ona odaklandı. "Dokunmalı mısın Bu mu?" diye kendiliğinden ağzından kaçırdı.

"Sorun yok. İçeriden alınması gerekiyor. Yine de fark etmeleri ihtimaline karşı bir seferde çok fazla toplamak istemiyorum."

Onu takip ederken bir şekilde sesini yeniden buldu. "Bundan emin misin?"

"Oldukça. Bu tür İngiltere'dekinden biraz farklı görünüyor ama bilinen bir düzine kadar alt türün hepsi de oldukça zehirli. Tek yapmamız gereken bunu yiyecekleri ya da içecekleri bir şeyin içine koymanın bir yolunu bulmak ..."

Drake orada durmuş, masum küçük Emily ile toplu cinayeti tartıştığına inanamıyordu.

Ve burada tehlikeli olanın *kendisi* olduğunu düşünmüştü.

"Eğer biterse, buralarda yetişen sarı kurtboğan otu da gördüm. Keşişotunun kuzenidir, en az onun kadar ölümcüldür. Daha fazla önlem için birkaç sap aldım."

"Ve buketin içinde karışıklar mı?"

Neredeyse ağırbaşlı bir şekilde başını salladı ve arkasını döndü. "Bana her zaman bir şeyi saklamak için en iyi yerin göz önünde olmak olduğunu söylerdin."

Drake onu takip ederken kalbi kt küt atıyor, ellerini meşgul etmek için hızla bir papatya koparıyordu. "Peki, tam olarak ne neriyorsun? İşin içinde ne var?"

"nce bitkileri toz haline getirmeliyim. Böylece yemeğe katmak daha kolay olur. Gündüzleri sapları yatağımın altında fark edilmeyecekleri bir yerde kurutacağım. Geceleri, kuruma sürecini hızlandırmak için onları ocak ateşinin yanına asacağım. Kuruduktan sonra onları ufalayacağım ve Prometheanların tüketeceği bir şeyin içine katmanın bir yolunu bulacağız. Yiyecek ya da içecek olabilir. Zehri azaltmadan pişirilebilir bile. Bu yüzden kaç adam beklediğinizi bilmek istedim. Hepsini için yeterli dozajın elimde olduğundan emin olmalıyım."

"Tadı var mı?"

"Hiç kimse bunu söyleyecek kadar yaşamadı. Panzehir yok. Geri dönüşü olmayacak."

"Tanrım, Emily. Bundan emin misin?"

"Sana yardım edebileceğimi söylemiştim."

"O şeyi kullanırken dikkatli olacağına söz ver," diye emretti.

"Merak etme, eldiven giyeceğim." Başını eğerek ona beyaz eldivenler giydiğini gösterdi, tıpkı toplu ölümü planlayan zarif, küçük bir hanımefendi gibi. "Şok olmuş görünüyorsun."

"Çünkü ben öyleyim."

"Planımı beğendin mi?"

"Çok zekice," diye itiraf etti. Gerçekten de onun planının kendisininkinden bile daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Başarı şansı çok daha yüksekti ve hedef alması daha kolay olacaktı. Kesin olan bir şey vardı. Prometheanlar, en saygın komplocu arkadaşlarından birinin evinde kendilerini güvende hissederek bunun geldiğini asla göremeyeceklerdi. Yine de, masum ve çaresiz olarak gördükleri tek kişi tarafından uydurulan, etraflarında büyüyen kır çiçekleri tarafından zehirleneceklerdi.

Şiirsel bir adalet, diye düşündü Drake.

"Umarım bunun için benim hakkımda kötü düşünmezsin," dedi, gözlerini onun gözlerine dikerken kasvetli bakışları sevimli bir samimiyetle doluydu.

Ona şefkatli bir yarım gülümseme verdi. "Elbette istemiyorum. Sadece bana seni asla geçmemem gerektiğini hatırlat."

Başını öne eğdi. "Sanırım kulağa oldukça şeytani geliyor olmalı."

"Sadece bir kadının hayal edebileceği gibi," diye kabul etti. "Emily." "Evet?"

"Eğer bunu yapmana izin verirsem, asla eskisi gibi olamayacağını bilmelisin. Bırak iki yüz kişiyi, bir kişiyi öldürmek bile bunun için eğitilmiş bir adamı değiştirebilir ve sen sadece bir kızsın. Bununla yaşayabileceğinden emin değilim. Sana izin verebileceğimden emin değilim."

Gözlerini uzaklara dikerek onun sözlerini düşündü, sonra başını salladı. Başını kaldırdı ve gözlerinde çelik gibi bir ifadeyle ona baktı. "Tek

umursadığım şey

Bu yerin ötesinde birlikte bir gelecek. Senin için her şeyi yaparım Drake ve bunlar seni çok kötü inciten iblisler, insan olarak adlandırılmayı hak ettiklerinden bile emin değilim. Ayrıca, ya biz ya onlar. Bana ne yapmak istediklerine bir bak! Şimdi yapmamız gerekeni yapalım, sonra düşünürüz. Bana neden öyle bakıyorsun?"

Başını hüznle salladı. "Çünkü benim gibi konuşuyorsun." Kadın ona zayıf bir gülümseme verdi.

Adam onun gözlerindeki gerginliği gördü.

"Falkirk konusunda ne yapacağız? Ölmesine izin verecek misin?"

Drake tereddüt etti.

"Onu bağışlamanın çok karmaşık olacağından korkuyorum," diye uyardı. "Onu diğerlerinden ayırırsak, bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda onları uyarma riskimiz olur. Senin için o kadar önemliyse deneyebiliriz ama-"

"Hayır. Hayır, sorun yok."

Kadın şüpheli bir bakışla onu inceledi.

Drake başını salladı. "Sana zarar verme isteği ona duyduğum güveni yok etti."

Bakışları şefkatle yumuşadı. "Özür dilerim. Gittiğini biliyorum Onunla çok şey atlattım. Ama arkadaşın olmadığını biliyorsun. Seni zindandan çıkardı ama fedakarlık bunun neresindeydi? Bu ona hiçbir şeye mal olmadı. Bunu kendisi için yaptı. Bunca zamandır seni kullanıyordu, bunu sen de biliyorsun."

"Evet." Ona bakarken, burada onu gerçekten önemseyen tek kişinin o olduğunu biliyordu. James'in aksine, onu orada takip etmek için her şeyi riske atmıştı, bu da birden fazla kez neredeyse hayatına mal olacak bir başarıydı.

Bakışları onun muhteşem menekşe gözlerinde ve dudaklarının zengin cazibesinde gezinirken, o anda onu öpmek için kendini nasıl tuttuğunu bilmiyordu.

Ama tabii ki bu yasaktı.

Sözde bakire kurbanlarına dokunursa, ikisi de bu günahın bedelini tarifsiz bir azapla ödeyecekti.

Yavaşça başını salladı ama sesini zorlukla bulabildi. "Haklısın," dedi sonunda. "James de diğerleriyle birlikte ölmeli. En iyisi bu."

"O zaman keşiş otu toplamaya devam edeceğim," diye mırıldandı. "Hazır olduğunda sana haber veririm."

Tarlada ilerlerken Drake bir papatya daha kopardı ve sapını elindekinin etrafına doladı. Sonra bir üçüncüsünü koparıp ekledi ve onu şaşırtma düşüncesini sürdürdü.

"Keşişlik nasıl işliyor?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. "Uzun sürüyor mu? Savaşabilecekler mi?"

"Hayır. Bu yüzden ideal. Zehir vücuda girdikten birkaç dakika sonra uzuvları uyuşmaya başlayacaktır. Bazıları diğerlerine göre daha yavaş ölecektir - boyutlarına göre değişir. Yayımları çabucak alabileceğim bir yere bırakırsan, bize sorun çıkaracak kadar uzun süre oyalanacak olanların işini bitirmene yardım edebilirim."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı onun için yaptığı papatya zincirine dördüncü bir çiçek eklerken. Kız henüz fark etmemişti.

"Keşişlik mi? Yıllardır bilinir. Eski eczanemde var. Kitaplar," dedi buketinden bir bal arısını sallayarak. "Efsaneye göre, onu ilk keşfedenler Druid şamanlarıymış. Kabileleri savaşa gittiğinde oklarını bununla uçururlarmış. Sonra Romalılar da aynı amaçla, suçluları idam etmek için kullanmışlar. Bizim burada yaptığımız da bu, değil mi?"

Başını salladı, ondan her zamankinden daha çok etkilenmişti. Ama birlikte geçirdikleri zaman dolmuştu.

"Kaptan!"

Arkasına baktı. İtalyan muhafız köstekli saatini kaldırıp işaret etti. Drake çağrıyı onaylamak için el salladı, sonra Emily'ye döndü. "Görünüşe göre seni bir kez daha yalnız bırakmak zorundayım," dedi yorgun bir iç çekişle. "Ama önce şapkanı çıkar."

"Neden?" diye sordu merakla, yine de onun isteğini yerine getirdi. Geniş kenarlı yonga şapkasını çıkardığında uzun, açık kahverengi saçları rüzgârda savruldu.

"Çünkü," dedi aptalca bir gülümsemeyle, "bunu senin için yaptım." Papatya zincirindeki son sapı da bağladı ve yavaşça kızın başına bir taç gibi yerleştirdi. "Çok güzel."

Beyaz ve sarı papatyalar saçlarını süslerken sevinçle gülümsüyordu ve Drake'in savaşçı doğasındaki tüm disiplin eğilip dudaklarındaki gülümsemeyi öpücüğüyle yakalamasına engel oldu.

Kızarmıştı ama gözlerinde parlayan sevincin görevin geri kalanında ona yetecek kadar güzel olduğuna inanıyordu.

"Ve bununla birlikte," dedi, "bir sonraki baş başa görüşmemize kadar sana sevgiyle veda ediyorum." Bir selam verdi ve gitmek için döndü, ama sonra kızın elinin dirseğini kavradığını hissetti.

"Bekle."

Sorgulayıcı bir gülümsemeyle ona geri döndü.

Onun gözlerini hararetle aradı. "Kaleden çıkmanın bir yolunu buldum," diye mırıldandı. "Zindandan. Duvarda birinin kaçabileceği kadar geniş, kırık bir yer var."

Hareketsiz kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Buraya geldiğim ikinci gün buldum. Onunla kaçmamızı önermiyorum," diye ekledi aceleyle. "Kalmak için kendi nedenlerimiz var. Söylemeye çalıştığım şey şu-" Bocaladı, kızarması derinleşti. "Seninle birlikte olmak için istediğim zaman dışarı çıkabilirim."

Onu şok etmek kolay değildi. Ama kızın pervasız sözleri devam ederken gözleri hafifçe büyüdü.

"İkimiz de buradan asla canlı çıkamayacağımızı biliyoruz."

"Elbette yapacağız," diye zorladı.

Sabırsızlıkla başını salladı. "Güzel hikâyelere gerek yok, benimle olmaz. Nasıl hissettiğimi, sana karşı her zaman nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ne

Burada yaptığın şey o kadar cesurca ki seni daha da çok seviyorum. Gerçek şu ki, gelecekte asla birlikte olma şansımız olmayabilir ve bu da elimizdeki tek şeyin şu an olduğu anlamına geliyor." Sertçe yutkundu. "Sadece korumalarımı atlatmam gerekiyor. Saat on birde değişiyor."

"İşte o zaman görevden ayrılıyorum," dedi ve şaşkınlıkla ona bakarken nefesini tuttu. *Bana teklif mi ediyor?*

"Kaçmak benim için çok zor olmamalı. Sonra sana gelebilirim."

"Benim odam, senin burada olduğunu fark ederlerse ilk bakacakları yerdir.

kayıp."

Başını iki yana salladı. "Şatonun hiçbir yerinde buluşmak istemiyorum. Burası şeytani bir yer ve şeytani adamlarla dolu."

"Nerede?" diye fısıldadı.

Çayıra, ağaçlara doğru baktı, sonra güneşte gözlerini hafifçe kısarak ona baktı. "Ormanda. Bize uygun, değil mi?"

Zar zor konuşabiliyordu. "Bu gece mi?"

Başını salladı. "Yeterince bekledik... çok fazla zaman kaybettik."

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Bunun farkındayım. Ama buna değer, en azından benim için. Tek bir şans. Bir gece.

seninle."

Drake ona bakmaya zor dayanıyordu, gözlerindeki utangaç, güven dolu masumiyetle savaşıp siddetli tutku.

Kalbi güm güm atıyordu; tüm varlığı onun kendisine duyduğu arzunun şokuyla, beklentinin baş döndürücü heyecanı ile zonkluyordu. Onu kabullenebileceğinden çok daha uzun süredir istiyordu ve işte tam da bu gece ona kendini sunuyordu?

Sonrasında kendisini bekleyen ödülü bile bile gece nöbetine nasıl dayanacaktı?

Adam çoktan tahrik olmuştu, bu gerçeği yakında muhafızları da görecekti.

Kendini toparlayamazsa da aynı şey olacaktı. Bakışlarını ondan ayırdı,

Başını eğdi ve nefes nefese kalmasına rağmen bakire Emily'ye karşı duyduğu şehvet dolu tepkiyi kontrol altına almayı başardı.

"O zaman bu gece," diye zorladı. "On birden sonra ikimizin de yapabileceği en kısa sürede. Dikkatli ol," diye uyararak ekledi, tekrar ona bakarak.

"Merak etmeyin." Saçlarında papatyalarla ona huzurla gülümsedi. "Görüşürüz o zaman." Kız utangaç bir gülümsemeyle dudağını ısırırken Drake neredeyse inliyordu.

Onun tatlı ağzına baktı, şimdiden bir kez daha tatmak için can atıyordu. *Tanrım, uzun bir gün olacak.*

Bir şekilde kendini toparlayarak ona ateşli bir gülümseme verdi ve başını salladı
vedalaştı, sonra ondan ayrıldı. Ama uzaklaşırken onun kadınsı bakışlarının vücudunu takdirle incelediğini hissedebiliyordu. Kaleye geri dönerken nabızı atmaya devam ediyordu, zar zor düşünebiliyordu. Hangi erkek bu gece kalbini elinde tutan tek kadınla ilk kez sevişeceğini bilebilirdi ki? Ve bunların hepsi onun fikriydi.

Günün geri kalanı, her sürükleyici saat bir ıstırap olacaktı; güneş batıya doğru çok yavaş ilerliyordu. Ayın doğuşu bir rüyadan başka bir şey değildi. O zamana kadar görevlerine konsantre olmayı nasıl başaracağı onu aşırıyordu. Hayatı boyunca bunun için beklemişti ve sonunda onu kendi kızı olarak sahiplenme zamanı neredeyse gelmişti. Ya son anda fikrini değiştirirse?

Ama onun yapmayacağını biliyordu.

Her zaman bildiği gibi, o dirense de birlikte olmaları gerekiyordu. Ne olursa olsun. Gerçekle savaşmayı bırakmıştı.

Gece onun için yeterince hızlı gelemezdi.

İskoçya

Tarikat'ın şehit savaşçılarının uyuduğu tepedeki mezarlığı görkemli bir deniz ve gökyüzü kuşatıyordu. Yosunlu taştan melekler ve Kelt haçları rüzgâr ve havanın etkisiyle yıpranmış, onurlandırılmış mezarları

işaretliyordu.

Ölmüşlerdi. Hayatta sadece savaşı bilen bu insanlar sonunda huzuru bulmuşlardı ve Virgil de onlara katılıyordu.

Yeni kazılmış mezarın yanında duran Beau, kendisinin de benzer bir yatağa girmesinin ne kadar süreceğini merak etmekten kendini alamadı.

Sözüne sadık kalarak, sevgili Highlander'larının cesedini Tarikat'ın İskoçya'nın vahşi doğasındaki merkezine götürmüştü. Virgil en mutlu yıllarının çoğunu çocuklarını eğittiği okulda geçirmişti ve burada toprağa verilmek istemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Omzunun üzerinden bakan Beau, üniversite yerleşkesinin güzel bir görüntüsüne sahipti: çeşitli binalarla kümelenmiş merkezi meydan, onları çevreleyen yeşil alanlardan oluşan bir halka, ormanla çevrili arsa.

Gençlerin atış talimi yaptığı poligonlardan gelen silah seslerini ve eğitim sahalarında ve iskele kulelerinde talim yapan, yeni nesil savaşçılara dönüşenlerin askeri tezahüratlarını duyabiliyordu. Uzakta, Başmelek Aziz Mikail'in taçlandırılmış heykeli ile Manastır, dünyada sürekli çalkalanan kötülüğe karşı bir siper gibi tepeye dayanmış duruyordu.

Önündeki meydanı üç görkemli bina çevreliyordu. Beau bu binaların koridorlarında gözü kapalı yürüyebilirdi, burada geçirdiği yılları o kadar iyi hatırlıyordu ki. Manastırın tam karşısında, şu anda bile derslerin devam ettiği ana okul binası Salem Hall vardı.

Klasik çalışmalar, diller, bilimler ve matematiğin ötesinde, navigasyondan savaş alanı tıbbına ve patlayıcıların kimyasına kadar çeşitli dersler vardı.

Meydandaki diğer iki bina yatakhanelerdi. Bunların arkasında daha küçük binalar sıralanıyordu: öğretmenlerin kaldığı salonlar, ahırlar ve depolar, kapalı alanda eskrim antrenmanı yapılan eski cephanelik, ziyarete gelen veliler için misafirhane, kütüphane ve tabii ki her çocuğun er ya da geç soluğu aldığı revir. Kimse tüm eğitimini burada tamamlamamıştı.

en az bir kırık kemik olmadan. Ancak bu yerde bir delikanlıya öğretilen ana derslerden biri de acının önemsiz olduğuydu.

Etraftaki atletizm sahalarında, birçoğu şu anda bu ders üzerinde çalışıyor, daha sonra ihtiyaç duyacakları becerileri geliştirmek için futbol ve rugby, boks veya diğer klasik sporlarda birbirlerini dövüyorlardı - çeşitli mesafelerde ayak yarışları ve sprintler, güreş, cirit atma - hepsi antrenörlerinin dikkatli gözleri altında gerçekleştiriliyordu. Gün güzeldi ama bu çetin sınavlar her türlü hava koşulunda yapılırdı.

Daha uzakta, binicilik alanlarında, at ustası genç binicilerine atlama ve çeşitli engellerin etrafında çeviklik talimleri yaptırıyordu.

Emir'in dikkatle planlanmış programı boyunca her fırsatta Amaç, sıradan bir çocuğu erkekliğe ulaştığında olabildiğince mükemmel bir savaşçıya dönüştürmekti ve ana ders her zaman korkunun üstesinden gelmekti.

Beau şimdi kesinlikle bu eğitimden yararlanıyordu. Virgil ölmüş, kendi ekibi kayıp ve Rotherstone'un daha deneyimli ajanları önce Niall'la, sonra da Drake'le başa çıkmak için görevdeyken, önündeki görevde kendini oldukça yalnız hissediyordu. *Büyükler Londra operasyonlarını yürütmek için yerime birini seçene kadar Virgil'in yerini nasıl dolduracağım?*

İçinden bir ses Rotherstone'un ekibinden birini seçeceklerini söylüyordu, ününe bakılırsa muhtemelen Warrington Dükü'nü. Ama o anda Rotherstone ve ekibi Alpler'de bir yerlerde olmalıydı.

Onlar dönene kadar tek başınaydı.

Virgil'in mezarından uzaklaşıp yerleşkeye ve atına doğru dönerken, kardeş ajanların eşlerini kontrol etmeyi, her şeyin yolunda olduğundan ve güvenilir Çavuş Parker ve adamlarının dikkatli gözleri altında inzivaya çekildikleri lüks kır malikanesinde, bir Tarikat güvenli evinde ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmayı aklına not etti.

Çok kısa bir süre önce oraya götürülen üç şık bayan, muhtemelen sezonun başlangıcını kaçırdıkları için oldukça sinirlenmişlerdi.

Ancak tehdit ortadan kalkana kadar, kendi güvenlikleri için orada kalmaları ve dış dünyayla iletişim kurmamaları gerekiyordu.

Bu arada, Londra'ya döndüğünde, bu durum Beau için belli bir sorun teşkil etmişti.

Bayan Carissa Portland adında bir sorun.

Max'in karısı Daphne, Kasaba'dan bu kadar çabuk ayrılırken, sevimli ama alıngan en iyi arkadaşına nereye gittiğini açıklayacak zaman bulamamıştı.

Ne yazık ki Beau için Bayan Portland her şeyi bilmek isteyen o tuhaf kadın türünden biriydi. Herkes hakkında.

Ama ona dedikoducu demesen iyi olur, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle. Bu unvanı şiddetle reddediyordu, çünkü bildiklerini en yakın arkadaşları dışında nadiren anlattığını iddia ediyordu. *Bilgi sahibi bir hanımefendi olarak* anılmayı tercih ediyordu.

Her neyse, onu çok eğlendiriyordu.

Bayan Portland ise Beau'yu kuşkulu bir kaş kaldırışla karşılamayı hiç ihmal etmemişti; yine de baştan çıkarmaya olan eğilimi göz önüne alındığında, onun hakkındaki alaycılığının akıllıca olduğunu düşündü. Belki de Beau'nun birçok kaçamağından biri ya da birkaçı hakkında dedikodular duymuştu.

Beau'nun bildiği tek şey, sır saklamakla görevli bir casus olarak, meraklı küçük kıızı duyduğu ilginin kendisi için son derece rahatsız edici olduğuydu.

Kendine yüzlerce kez onun kendi tipi olmadığını söylemişti. Bir kadın için fazla zekiydi.

İlgisiz kadınları idare etmek çok daha kolaydı.

Öte yandan Carissa Portland'ın yakında sorular sormaya başlayacağı kesindi. Beau'nun cevap verme özgürlüğüne sahip olmadığı sorular. En iyi arkadaşının nereye ve neden gittiği, ne zaman döneceği ve Daphne'nin neden ona söylemediği gibi. Bunları düşünmek bile başını ağrıtıyordu. Ne yazık ki, Carissa'yı ne kadar çekici bulsa da, Beau

Ne eşlerinin yerini ne de aniden ortadan kaybolmalarının nedenini biliyordu. Bundan hoşlanmayacaktı ama tüm arkadaşlarının casuslarla evlenmiş olması *onun* suçu değildi.

Dışarıdan biri olarak Carissa'nın Cehennem Kulübü'nün gerçek doğasını bilmesine izin verilmiyordu ve bir *bilgi kadını* olarak bu iki kat daha fazlaydı. Bu *ona* güvenmediklerinden değildi. Kimseye güvenmiyorlardı.

Tek avantajı, şaşırtıcı kızın ona karşı alerjisi varmış gibi görünmesiydi. Birkaç hafta önce bir baloda yaptıkları o büyüleyici valsden beri, ne zaman onun geldiğini görse ters yöne doğru koşuyordu. Buna ne anlam vereceğini bilemiyordu. Mükemmel bir dansçıydı ve onun ayak parmaklarına basmadığından oldukça emindi. Söylemeye gerek yok, bu normalde adil seksten aldığı bir tepki değildi.

Ondan kaçma eğilimi göz önüne alındığında, sorularıyla onunla yüzleşecek cesareti bulacağından şüpheliydi, ama eğer bulursa, cehaletini savunmaya niyetliydi. Ne de olsa Rotherstone'un karısının ya da setlerindeki diğer hanımların nerede olduğunu neden bilsin ki?

Elbette, arkadaş çevrelerindeki herkes dönene kadar, Londra'da birbirleriyle idare etmek için sadece o ve Carissa kalmıştı. Bu, onu daha yakından tanımak için mükemmel bir fırsattı... ancak Max, Daphne'nin masum arkadaşıyla oynaması halinde uğrayacağı akıbet konusunda onu çoktan uyarmıştı.

Tam o sırada Beau yeşil çimlerin üzerinden kendisine doğru gelen birini fark etti; beyaz saçlı ve uzun beyaz sakallı, yaşlı bir savaşçının uzun, kemikli figürü.

Saygıdeğer yaşlı kalıntı yaklaşırken Tarikatın Büyük Üstadı'nın önünde derin bir saygıyla eğildi. "Efendim."

"Size haberlerim var Lord Beauchamp," diye homurdandı yaşlı şövalye.

"Ama

Korkarım bundan

hoşlanmayacaksınız." "Efendim?"

"Virgil'in ölümü İçişleri Bakanlığı'nın dikkatini çekti. Konuyla ilgili olarak kendi resmi soruşturmalarını yürütmek istedikleri bilgisini aldım."

Beau'nun gözleri büyüdü.

"Şu anda Londra'daki merkezimizde kalan en kıdemli ajan olarak, Kasabaya döndüğünüzde heyetle tanışacak ve sorgularına katılacaksınız. Önemli olan," diye ekledi, "sizi işbirliği yapıyor olarak görmeleri."

Şokunu çabucak gizleyerek başını salladı. "Anlıyorum efendim."

"Güzel. Sorularını ne kadar çabuk yanıtlar, etrafı gezmelerine ve meraklarını makul ölçülerde gidermelerine izin verirseniz, o kadar çabuk biter. O zaman işimize devam edebiliriz."

Beau şaşkınlıkla başını salladı. "Pardon efendim ama İçişleri Bakanlığı daha önce hiç işimize burnunu sokmamıştı."

Büyük Üstat iç çekti. "Zaman değişiyor, Sebastian. Bizim kadim Şövalyelik kavramları bu modern ilerleme adamlarına tuhaf geliyor ve bizim gücümüzü kısıkanıyorlar."

İsteksizce başını salladı, ancak bu görev kulağa daha çok Yeryüzündeki cehennem. Hükümet bürokratlarına dadılık yapmak mı? "Pekâlâ efendim," dedi suratsızca. "Eğer Dante Evi'ne gelip bize göz kulak olmak isterlerse, onlara ev sahipliği yapacağım. Kuyuya girmelerine izin verilecek mi?"

"Araştırmacılarından bir ya da ikisinin ziyaret etmesine izin verebilirsiniz, ancak labirentin gizliliğini korumak için onları nehir kapısından içeri alın."

"Tarikata karşı herhangi bir özel şikayet olup olmadığını sorabilir miyim? Bunu neden yaptın? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Belirli bir şey yok, sadece genel bir güvensizlik -bildiğim kadarıyla. Aksini duyarsanız bana haber verin. Sadece yardımsever olun ve geri kalanımızı astırmayın," dedi.

"Asıldınız mı efendim? İlmiği hak edecek bir şey yapmadığımıza eminim," dedi Beau gülümseyerek.

"Bunun politikacılar için önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

Yaşlı adamın gözlerindeki kurnaz uyarı Beau'nun tüylerini diken diken etti.

"Sanırım hayır," diye kabul etti.

"Mümkün olduğunca az kelime, oğlum. Ne oldu?" diye sordu Beau'nun kaşlarını çatmasına dikkat ederek.

"Falconridge'in Alpler'de bir yerlerde olmak yerine burada olmaması çok kötü. Bu tür sıkıntılar için hepimizin toplamından daha fazla nezaketi ve sabrı var."

"Merak etme, bu meseleyi çözebileceğine dair sana güvenim tam Sebastian ve Virgil de şu anda burada olsaydı eminim o da aynı şeyi hissederdi. En iyi yaptığın şeyi yap," diye ekledi biraz da hilekârlıkla. "Onları büyüleyin."

Beau cevap olarak yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Öyle diyorsan öyledir."

Yaşlı adam başıyla onayladığında Beau hazırola geçti ve onu selamladı.

Kısa bir süre sonra atına binerek Abbey'den ayrıldı ve Londra'ya doğru uzun bir yolculuğa başladı. Yolda geçireceği yaklaşık bir hafta ona en azından Londra'da kendisini bekleyen uğursuz ihtimale hazırlanmak için zaman kazandıracaktı.

İçişleri Bakanlığı soruşturması mı? Kendi kendine başını salladı. Bu pek hayra alamet değildi.

Bölüm 13

Bavyera

O gece Emily oda kapısının yanında sessizce durup nöbetçi değişimini dinledi.

Arkasındaki ay ışığıyla aydınlanmış odada, o öğleden sonra topladığı yemyeşil çiçek buketi masayı süslüyordu. Bu arada, lüks gölgelikli yatağın altına gizlenmiş, mavi çiçekli keşişotu sapları kuruyordu. Ancak şu anda aklından geçen en uzak şey Falkirk ve yandaşlarını zehirleme planıydı.

Bu gece önemli olan tek şey Drake'le birlikte olmaktı. Ona olan sevgisinin tamamını boşaltmadan bu hayattan ayrılma riskini almaya hazır değildi.

Kendini tamamen ona verdikten sonra, arayışları başarısız olursa, en azından hayatta kalbinin arzusunun tatlılığını tatmış şanslı birkaç kişiden biri olduğunu bilerek tatmin olmuş bir şekilde ölebilirdi.

Vücudu şimdiden onun için ağrıyordu. Onu özlemenin ıstırabı dayanılamayacak kadar keskindi. Onunla bir olmak, onları ayrı tutmak isteyenlere meydan okumak istiyordu.

Uzun sürmez.

Kapısının önündeki adamlar alçak sesle Almanca birkaç kelime konuştular. Kadın onların ne dediğini anlayamıyordu ama ses tonlarındaki sabırsızlığı açıkça görebiliyordu: Görev yerlerine dönmeleri gereken İspanyollar yine gecikmişti.

Drake ona muhafızlarını biraz etkilemesini söylediğinden beri, onların her zamanki uygulamalarını ve birbirleri hakkındaki bölgesel rekabetleri ve önyargıları not etmişti. Almanlar Avusturyalıları yeterince seviyor, ama İspanyolları onaylamıyorlardı; hepsi de uzun boylu sarışın Ruslardan korkuyor, ama çoğu İtalyanları neşeli üstünlük havaları yüzünden hor görüyordu. Fransızlar ise hepsine sadece gözlerini devirmekle yetiniyordu.

Emily şömine rafındaki saate doğru baktı, karanlıkta gözlerini kısarak saati kontrol etti. Pirinç akrep ve yelkovanın saat on biri gösterdiğini seçebiliyordu.

Görevlilerinin -çaresiz genç kızın- uyuduğuna inanan Alman askerleri, güneyden gelen daha sıradan meslektaşlarını beklemekten bıkmış ve muhtemelen gidip onları bulmak için uzaklaşmışlardı. Emily dikkatle dinlerken, ayak seslerinin kapısından uzaklaşmaya başladığını duydu. Tam zamanında, adımları koridorda hafifçe yankılandı.

Şimdi!

Nabızı kulaklarında çınılıyordu ama odanın kapısını bir aralık açtığında hareketleri sessizdi.

Bir bakış bunu doğruladı: Yol açıktı.

Alman muhafızlar koridorun sonundaki köşeyi döndüklerinde uzun, sarkaçlı bir saat çalmaya başladı.

Ses çıkarmadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. İspanyollar şafağa kadar sürecek üçüncü nöbeti başlatmak için bir kalp atışı içinde orada olacaktı.

Hemen koridordan aşağı, adamların gittiği yönün tersine doğru kaçtı. Pratik bir gizlilikle duvar boyunca süzülürken, orman kıyafetlerini giydi için memnundu, çünkü onlarla hızlı hareket etmek fırfırlı bir elbiseyle hareket etmekten daha kolaydı.

Şatonun ıssız koridorlarında ilerlerken kalbi küt küt atıyor, Promethean'lara ve hatta pek de güvenilir olan hizmetkârlara dikkat ediyordu.

Köşedeki ıssız bir merdiven boşluğuna ulaştı, kahverengi pelerini arkasından akarken hızlı ve sessiz adımlarla taştan oyulmuş basamakları indi. Merdivenlerin dibinde, günler önce zindanın girişini bulduğu yere giden başka bir koridordan aşağıya doğru kısa bir koşu yaptı.

Kimsenin gelmediğinden emin olana kadar duvara sırtını dönerek durakladı, alt merdiven boşluğuna koştu ve kalbi küt küt atarak diğer basamakları hafifçe indi.

Zindana açılan ağır kapının beklediği sekizgen alt odaya ulaştığında elini cebine attı ve yanında getirdiği mum izmaritini çıkardı. Titreyen elleriyle meşaleyi yaktı, sonra da onu demirle güçlendirilmiş o korkunç ahşap kapıya doğru taşıdı. Cesaretini toplayarak kapının kolunu kavradı ve çekerek açtı.

Ötedeki zifiri karanlığa adım attı, gergin bir yudumla mumunu havaya kaldırdı ve ardından kapıyı hızla arkasından kapattı. *İşte*. En azından yakalanmadan buraya kadar gelmeyi başarmıştı. Daha ne olduğunu anlamadan Drake'in kollarında olacağından emindi.

Sonra, bir haftadan daha uzun bir süre önce tekir kediyi takip ettiği karanlık merdivenlerden dikkatle aşağı indi. O zamanlar, gün ışığının kayadaki küçük çatlaklara nüfuz ettiğini fark etmişti ama şimdi o karanlığın

Yeraltı hapishanesi onu içine çekti, göğsüne ağırlık yaptı ve neredeyse nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Sonsuz acıların ürkütücü yankılarını taşıyan bu korkunç yer ona Drake'in başından geçenleri yeniden hatırlattı; ne pahasına olursa olsun onunla birlikte ve onun için mücadele etme kararlılığını pekiştirdi.

Bununla birlikte, kedinin kaçtığı duvardaki yarığa doğru yürüdü. Mumunu kaldırdı ve tırmanışı değerlendirdi, bir yandan da bu iğrenç yerin uyandırdığı soğuk, içgüdüsel dehşeti savuşturmaya çalıştı.

İki elinin de boşta olması gerektiğinden, aynı anda hem mumu tutup hem de tırmanamayacağını bildiğinden mumu bir kenara bıraktı. Dışarıda bir yerlerde Drake'in ona ihtiyacı vardı, ona güveniyordu. Kalbi ve bedeni onun için acıyordu; hiçbir şey onu ona gitmekten alıkoyamazdı.

Kalenin temelindeki soğuk, kırık kayaları kavradı, ormanda bilenmiş tüm çevikliğini gerektirse de dışarı çıkmaya kararlıydı. Nihai ödül ormanda onu bekliyordu.

Elbette, tam o sırada Drake muhtemelen hâlâ görevinden kaçıyor, üçüncü nöbetçinin kaptanına kale çevresindeki gece devriyelerinden gelen haberlerle ilgili raporunu veriyordu.

Emily koşar adımlarla birkaç adım attı, sonra kirli zindan duvarının kenarından atladı ve ellerini büyük temel taşlarındaki kırığa kenetledi. Kendini sabitlemek için bir saniye orada asılı kaldıktan sonra bir kez daha güç harcayarak kendini yatay açıklığa doğru fırlattı.

Orada kısa bir süre yatıp nefesini tuttu; neredeyse bayılmak üzereydi. Üzerinde asılı duran taşın ezici tehdidi altında sırt üstü, yanlamasına kayarak kale duvarının dış kenarına ulaştı. Dışarı baktığında, yere yaklaşık on metrelik bir düşüş olduğunu gördü.

Daha da önemlisi, çevreyi taradığında yakınlarda kimsenin olmadığını gördü. Çok yukarıdaki duvarda nöbetçiler olması mümkündü ama bu randevunun zamanlamasının mükemmel olmasının nedeni de buydu. Zamanlamayı muhafızların nöbet değişimi arasına denk getirmişlerdi.

Kaybedecek bir dakikası bile olmadan, bedenini dışarıya bakan büyük temel taşının kenarına yuvarladı. Vücudunu ellerinden sarkacak şekilde alçaltarak düşüş mesafesini azalttı.

Bıraktı, yere düştü ve tökezlemeden, ustalıkla yere indi. Nabızı hızla atmaya başlayınca arkasını döndü ve yönünü buldu; yönünü bulur bulmaz da ormana doğru koşmaya başladı.

Bu gecenin gelmesi çok uzun sürmüştü. Drake'i kollarında hissetmek için sabırsızlanıyordu. Onu öpmek için sabırsızlanıyordu. İkisi de uzun zamandır birbirlerine duydukları arzu konusunda iyi davranmış, karşı cins olarak birbirlerinin farkına ilk vardıklarından beri ayartılmaya direnmişlerdi. Her ikisi de birbirlerinin bedenlerini keşfetmeyi ne kadar çok istemiş olurlarsa olsunlar, ebeveynlerine itaat etmiş ve ellerini kendilerine saklamışlardı. Ama o gece, onları engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Muhafızlarının dikkatli gözleri altında, daha önce karşılaştıkları çayırdan kaçarken, geriye dönüp baktığında, Londra'da yaban yulaflarını eken ve kötü şöhretini kazanan genç bir hovarda olduğu yıllar boyunca ona olan çekiciliğini bastırdığı *için* mutluydu.

Onu izlemişti, daha doğrusu iyiliklerinden çok kolay yararlandığı kadınları her zaman nasıl bir kenara attığını duymuştu. Birbiri ardına onları toz içinde bırakıyordu. Ama o, kendisinin de onlardan biri olmasına izin vermeyecek kadar kurnazdı. Ve böylece onun hayatında kalmıştı. Onun güveninde. En azından Waldfort Şatosu'ndaki odasını paylaşmak zorunda kalana kadar, bu dayanılmaz cazibeye direnerek hem onun hem de kendisinin saygısını korumuştur.

Sonra gerçek saklanamayacak kadar zorlaştı ve Drake'e karşı koymak da çok zorlaştı. O gece balkonda tattıkları zevkler, içinde var olduğunu hiç bilmediği ihtiyaçları uyandırmıştı. Ormana doğru koşarken dizleri zayıflamış ve titremeye başlamıştı. Nasıl olacağını düşündükçe karnında bir arzu titremesi hissediyordu. Sonra ormanın örtüsüne kavuştu.

Fısıltılı, rüzgârlı bir hareket, ama dingin, büyüleyici bir yer, tüm dallar ay ışığıyla gümüşlenmiş.

Özgürlüğe doğru koşarken göğsü kabarmış ve canlılık hissi artmıştı, geri döndü ve adamın gelip gelmediğini görmek için etrafı taradı.

Bu arada, onun da kendisini önemseydiğini bilmenin saf sevinci kalbinde şarkı söylüyordu; hayatı boyunca sevdiği adama duyduğu ihtiyaçla kanı kaynıyordu.

O gece kendini tamamen ona teslim edecekti.

Yeterince beklemişlerdi.

Aklı Emily'de olduğu için konsantre olmakta zorlansa da Drake bir şekilde üçüncü nöbetten sorumlu Fransız paralı askere talimatlarını vermeyi bitirdi.

Sonra başını sallayarak adamların yanından ayrıldı ama yine de yüzünde hiçbir tepkinin belirmesine izin vermedi. Yüz ifadesi her zamanki gibi soğuk ve sertti.

Düşünceleri başka bir şeydi.

Bu şartlar altında planladıkları şey delilikti ama teklifi reddetme gücünün ötesindeydi. İçten içe, onun kendisine ait olduğunu her zaman bildiğini sanıyordu. Belki de sonunda bunu kendisi de anlamıştı.

Kaleye geri dönerken, sanki odasına gidiyormuş gibi her zamanki rotasından Silahlar Salonu'nu geçti. Ancak diğer muhafızların görüş alanından çıktıktan sonra, her zamanki rotasından ayrıldı, sağdaki küçük, karanlık bir koridordan aşağı kayd ve binayı yine bir servis kapısından terk etti.

Gecenin karanlığında gizlice kale arazisinden geçerek, kadının daha önce işaret ettiği çayırın ötesindeki ormana doğru ilerledi. Bir o tarafa bir b u tarafa bakarak, arkadaşlarını gözlüyordu.

Muhafızlar, en yakın kuleyi çevreleyen dar taş balkonun tepesindeki bir çift yanlarından geçerken gözden kayboldular.

Çift yollarına devam etmeden önce durup yüksekteki tünelerinden ay ışığıyla aydınlanmış manzarayı taradı. Drake onlar gidene kadar bekledi ve sonra yoluna devam etti. Demir bir kapıdan sessizce çıkarak, daha önce Emily'yi ziyaret ettiği ve onu keşif otu toplarken bulduğu çayırın çevresine ulaşana kadar gölgelerden uzak durdu.

Hâlâ onun dâhiyane planına şaşıyordu ama neden şaşırsındı ki? Son zamanlarda Emily'nin bundan sonra ne yapabileceğini tahmin etmekte hiç başarılı olamamıştı. Yetişkin Emily'de, çocukluğunda oyun arkadaşıyken asla tahmin edemeyeceği derinlikler ve katmanlar vardı.

Tarlanın etrafından dolanırken ağaçların arasından ayrılmadı ve çayırın uzak ucundaki toprak patikaya varır varmaz ormana girdi. Yol, ağaçların arasındaki düzgün bir aralıktan ormana açılıyordu.

Drake içeri girdi, Emily için karanlığı tararken sorun çıkma ihtimaline karşı elini silahından ayırmadı.

Birdenbire patikanın ilerisinde göründü ve ona seslendi. Ona doğru yürürken adımlarını hızlandırdı, ona tepki olarak vücudunda bir sıcaklık dalgası oluştu.

Adam yanına geldiğinde, kadın onu kucaklayarak karşıladı ve kollarını adamın boynuna doladı. Adam da kendi kollarını onun beline doladı. Onun kollarında kendini harika hissediyordu, ancak vücudunun onunkine karşı esnek sıcaklığı karşısında bir arzu iniltisini bastırdı.

"Seni gören oldu mu?" diye fısıldadı ona sarılırken.

"Hayır. Kaçarken sorun yaşadın mı?"

"Hayır, ama o l s a y d ı bile seni görmek buna değerdi." Onu yakaladı ellerinin arasına aldı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Hadi, kaleden biraz daha uzaklaşalım."

Başını sallayarak elini onun elinin içine soktu ve kendisini patikaya doğru götürmesine izin verdi.

Ay ışığı dalların arasından süzülüyor, onun narin yüzünü okşuyordu. Rüzgârlı ormanda el ele yürürken karanlık daha da derinleşti. Kaleyle aralarına ne kadar mesafe koyarlarsa, Drake onun burada buluşmayı önermesindeki bilgeliğini o kadar iyi takdir edebiliyordu. Keşfedilmekten kaçınmak gibi pratik bir ihtiyaçtan daha fazlası vardı. Düşmanın pisliğinden uzakta, gizli görevinin savaş dumanı, Drake'in zihnine yerleştirdiği geleceğin parlak yeni vizyonunu bir kez daha görebilene kadar temizlendi. Burada, bir gün bunun gerçek olabileceğini ummak daha kolaydı.

Tek bildiği, onun küçük, narin elini avucunun içinde hissetmenin şu anda onun için Tarikat'a yıllarca verdiği sadık hizmetten daha önemli olduğuydu.

Sonunda, onun hemen farkına vardığı bir yere geldiler. Baştan çıkarma: Kaleden yeterince güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafede, ağaçların arasına serpiştirilmiş büyük kayalar. Muhafızların nöbet yerlerinin yakınında değillerdi ve biraz gürültü yapsalar bile işitme mesafesinden uzakta olmalıydılar. . .

Emily soru sorarcasına ona baktı çünkü durmuştu. O gülümsedi. Sonra başıyla büyük, düz bir kayayı işaret etti. "Oturmak ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona omuz silkti.

Ona döndü, yüz ifadesi yumuşadı. Belli ki buraya ne yapmak için geldikleri konusunda gergindi; kasvetli bir bakışla onun her hareketini izliyordu.

Kadının iki elini de kendi elleri arasına aldı. "Bana güveniyorsun, değil mi?" "Tamamen."

"Ve sana güveniyorum. Korkma," diye fısıldadı. "Benimle yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye zorladı, sesi titrerken yanaklarında şiddetli bir kızarıklık vardı. "Bunu uzun zamandır istiyordum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı kısık sesle, sonra ellerini şefkatle kadının omuzlarına koydu ve eğilerek dudaklarına nazik bir güvence öpücüğü daha kondurdu.

Dilinin ucuyla dudaklarını ayırıp özgürce tadına bakarken, eli göğsüne konup masum ama zorlukla dizginlenen bir tutkuyla onu okşarken küçük bir inilti kaçtı. *Tanrım, bu kız.* Ondan aldığı zevk ruhundaki karanlığı eritti. Kızın parmakları ceketinin yakasını kavrayarak sıkılaştığında onun dokunuşundan heyecan duydu.

Durakladı, öpüşmelerini kesti, göğsü kabardı; Drake ona baktı, kirpikleri yukarı doğru kayarken arzudan perişan olmuştu. Rüya gibi bir açlıkla onun gözlerinin içine baktı.

"Acele etsek iyi olur," diye mırıldandı. "Fazla zamanımız olmayabilir."

Kadın kollarından zarifçe sıyrılıp yün pelerinini çözerek kayaya doğru yürürken adam zevkle irkildi. Pelerini bir örtü gibi taşın üzerine serip oturarak onu beklerken gözlerini ondan alamadı ve ellerine dayanarak arkasına yaslandı.

Ona çapkınca bir gülümseme attı su perisi. "Peki, ne bekliyorsun?"

Kendini trans halinden sıyırdı. "Özür dilerim," diye zorladı. "Sadece gördüğüm en güzel şeysin." "Teşekkür ederim."

Elini ona doğru uzattı.

Sanki bakire olan kendisiymiş gibi hayretler içinde ona doğru yürüdü. Londra'da hiç kimse onun gibi eski bir çapkının, süt tenli bir güzelin sonuçlarına aldırmadan kendisini ona sunması karşısında nutkunun tutulduğuna inanmazdı.

Ama günaha karşı direnmeyi bırakmıştı. Gitti ve onun yanına oturdu, elini bir an için onun dizine koyarak, onu okşayarak, kendini tutarak

Geri.

Gözlerinin içine açlıkla bakan adam, kısa süre sonra onu kollarının arasına aldı ve bekleyen ağzına sert, dizginlenemez öpücükler kondurdu. Kız her öpücüğe yumuşak bir iniltiyle karşılık verdi ve bir elini adamın ensesinde duygusal bir şekilde kıvırdı. Diğer eli bir kez daha göğsünde gezindi. Sonra narin parmakları adamın boyun örtüsünü çekiştirerek gevşetmeye başladı. Gömleğinin düğmelerini çözdü.

Eli gömleğinin içine kaydı; titreyen parmak uçları çıplak tenini bulup okşamaya başladığında inledi. Uzun zamandır arzuladığı o nazik dokunuşun altında atan kalbinin gürültüsünü hissedebiliyordu. Onun içinde olma ihtiyacı içinde fırtınalar kopardı.

"Ah, Emily," diye mırıldandı, sonunda onu serbest bıraktığında. Sesi kendi kulaklarına sarhoş gibi geliyordu. "Bir azizi bile yoldan çıkarabilirsin."

"Neyse ki sen aziz değilsin," diye fısıldadı. Arkasına yaslandı ve Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında onun

bakışlarıyla karşılaştı. "Hiç de değil." Kıkırdadı.

Sonra karanlık bir gülümsemeyle gömleğini üzerinden çıkarırken onu izledi.

Başını. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Bu da birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu gösteriyor."

"Öyle görünüyor," diye nefes aldı, kadın göğüslerini açtığında. Adamın gözleri, kadının sunduklarını görünce dizginlenemez bir istekle parladı. Kıvrak, atletik vücuduyla göğüsleri büyük değildi ama şekilleri mükemmeldi, her biri mükemmel bir ağız dolusuydu. Pembe meme uçları, gecenin ılık esintisiyle şişmiş, onu tam anlamıyla zonklayan bir sertliğe sürüklemişti. Teni beyaz ipek gibiydi, omuzları kaymaktaşı zarafetindeydi.

Karnı bile güzeldi, yumuşak ve inceydi, kadifemsi pürüzsüzdü. Uzanıp göbeğini okşadı, onu çocuğuyla birlikte yuvarlak ve ağır hale getirmeyi arzuluyordu.

Yapma, diye yalvardı vicdanı ona. Bu iş bitmeden öleceksin ve o yalnız kalacak, mahvolacak.

Ama Tanrı onu affetsin, kendini tutamadı. Buna çok ihtiyacı vardı.

Bekleyen bedenine uzandı, sol elini kalçasına yerleştirdi, sonra eğildi ve vermek istediği her şeyi kabul etti.

Gözlerini kapadı ve onun okşamaları altında zevkle iç çekti. "Senin eller çok sıcak. Bu çok hoş."

Erkeklik organı şişti; kalbi çarpmaya başladı. Sonra onun göğüslerine saygı gösterdi. Meme ucunun sertleşmiş ucunu ağzına daha derinden sokmak için sırtını kamburlaştırdı.

Emdi ve okşadı, pozisyon değiştirerek onu kayanın üzerine sırt üstü yatırdı. Giysilerinin geri kalanını, özellikle de kendisini bir erkek çocuğuna benzettiğini düşündüğü aptal kahverengi pantolonu bu şekilde açmak daha kolaydı. Ona bakıp da bu tatlı yarattığı bir delikanlı sanabilecek biri, ona göre, erkek olarak adlandırılmayı hak etmiyordu. O tamamen kız, kadın, orman perisi, prenses ... idi.

Sonra küçük pantolonunun belindeki düğmeyi açtı ve kadınsı etini okşamak için elini içeri kaydırđı, parmakları şehvetle ince, kadınsı bir kalçayı kavradı. Ama sonra, kalbi dayanılmaz bir heyecanla çarparken, parmak uçlarını vücudunun ortasına doğru takip etti. Onun için bu kadar istekli olan nemli göbeğinin ilk nemli dokunuşu, ona kendini soymak için kör edici bir ihtiyaçla yeniden ilham verdi. Hızla yeleğinin düğmelerini açmaya başladı.

O paltosunu çıkarırken Emily de üzerine kapanmak için yukarı doğru kıvrıldı. Ona battaniye olarak sunmak için durakladı. Emily battaniyenin kalçasına düşmesine izin verdi, daha çok onun boynunu öpmekle ilgileniyordu.

Ne yaptığını unutmuğ, kızın dudaklarının yumuğaklığının, Ğahdamarına değen tatlı ve güvenli dudaklarının tadını çıkarıyordu. Yavaş yavaş ne yapmak üzere olduğunu hatırladı ve yeleğini omuzlarından çekti.

Yardım etti.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı onun kulak memesini dişlerken.

Bir anlık acı dolu bir şüpheyile hareketsiz kaldı. Bu, geri çekilmeyi düşündüğüne dair bir uyarı mıydı?

Ama sonra endişesinin boşuna olduğunu gördü. Kadın davetsizce uzandı ve adamın sikini sıktı.

Mutluluktan ve rahatlamadan neredeyse kahkaha atacaktı. Neyse ki fark etmedi, birazdan onu memnun edecek aleti keşfetmekle meşguldü.

"Bana ne yapacağımı göstermen gerekecek," diye nefes nefese kaldı.

"Merak etme tatlım, kesinlikle yapacağım," diye boğuk bir mırıltıyla ona güvence verdi.

Ona muzipçe gülümsemek için biraz geri çekildi. "Sen Nasıl olduğunu unutmadığına emin misin?"

"Eğer öyleyse, eminim bir yolunu bulabilirim." Kıkırdadı.

Yüzünü ellerinin arasına alıp onu doyasıya öperken, kızın çok sevimli olduğunu düşündü. Ama yine de gömleğini çıkarması gerekiyordu. Onun göğüslerini çıplak göğsünde hissetmek istiyordu.

Öpüşmeyi bitirdi ve tişörtünü başının üzerinden kaldırarak devam etti. Hafif bir esinti vardı ama uyarılmışlık onu havadaki serinliği hissedemeyecek kadar sıcak tutuyordu.

Emily daha yakına eğildi ve sıcak dudaklarını onun göğsüne bastırdı. Adam gözlerini kapadı ve Emily'nin istediğini yapmasına izin verdi. Emily bu kez, onun ihanetinin bir kanıtı değil, sevdiği dava ve ülke için ne kadar ileri gidebileceğinin, hatta kendi bedenini, hayatını feda edebileceğinin bir işareti olduğunu bildiği çirkin lekeye dokunduğunda irkilmedi bile. Tanrı biliyordu ki akıl sağlığından çoktan vazgeçmişti.

Öte yandan kalbi her zaman ona aitti.

Omuzlarını ve kollarını okşarken, dudakları sessiz bir kederle sembollerini etine işledikleri yerde oyalandı. Tüm bu acının hatırlattıkları onu boğmakla tehdit ediyordu.

Parmak uçlarıyla onun çenesini yakaladı ve yüzünü kaldırarak ağzını tekrar tüketebildi. Başına gelenleri unutmak için tüm kararlılığını bu öpücüğe döktü. Karanlık dünya etraflarında dönüyordu.

Belki de bunu onunla birlikte hissetti ya da bir şekilde onun için bir parçasını taşıdı, çünkü çok geçmeden gözlerinden dökülen yaşı hissetti; değerli yüzünü avucunun içine alırken eline sıcak ve ıslak bir şekilde damladı. Yaklaşan karanlığın çoktan farkına varmış olsa da, sadece onun güzelliğine odaklanmaya çalışsa da, kalbi de umutsuzluğa kapılmıştı.

Belki buranın ötesinde onlar için umut yoktu ama en azından bu ana sahiptiler. Her şey ters giderse, kimse bu geceyi onlardan alamazdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Duyguları çok karışık ve çok büyüktü. Konuşamıyordu bile. Dökmek için çok iyi eğitildiği gözyaşları boğazını yakıyordu. Bunun yerine gözlerini kapadı ve on yedi yaşından beri yapmayı hayal ettiği gibi onu daha da coşkuyla öptü. Kollarını ona doladı ve sanki eczacı ilaçlarını bir kenara bırakırsak, bunun onun en iyi ilacı olduğunu, sadece ona vereceğini biliyormuş gibi öpücüğünü ölçülü bir şekilde karşıladı.

Öpüşmeleri yavaş, duygulu bir birleşmeydi ve giderek artan bir tutkuyla derinleşip hızlandı. İkisi de arzuyla titriyordu. Adam zamanın geldiğini biliyordu. Onu istiyordu, en az onun kendisine ihtiyacı olduğu kadar ona ihtiyacı vardı.

Kadın siyah deri binici pantolonunun üzerinden ona bir kez daha huzursuzca dokunduğunda, vahşi bir beklentiyle dudaklarını yaladı ama ağırdan alacağına dair özel bir yemin etti. Onunla balkonda geçirdiği o gece dışında, yakalandığından beri bir kadınla birlikte olmamıştı ve kadın bakireydi.

Onu korkutmaması gerektiğini biliyordu. Açlığının şiddetiyle kendini korkutmamak için kendini zor tutuyordu. Ona olan arzusu onu derinden sarsıyordu. Ondan ayı isteyebilirdi ve eğer ona arzuladığı şeyi verirse, ona söz verebilirdi.

Kontrolünü kaybederse, ihtiyaçları onu ele geçirirse ve çok sertleşirse kendini asla affetmeyecekti. Tanrı biliyordu ki pratikten yoksundu ve daha da kötüsü şehvetle yanıp tutuşuyordu ama ne olursa olsun bunu onun için iyi yapacağına yemin etti. Hayal meyal, uzun zaman önce bir zamanlar bir uzman olduğunu hatırladı. Ayrıntıları hatırlamıyordu ama geçmişinde uygunsuz sayıda kadın olduğunun farkındaydı. şimdi yüzleri birbirine karışmıştı ve isimlerini öğrenme zahmetine bile katlanmıyordu.

Neden umursasın ki? diye düşündüğünü hatırlıyordu. Onlar Emily değildi, o halde neden umursasındı ki? Buna karşın, çocukluğundan beri birlikte geçirdikleri yıllara dair her anı, her nüans, savaş yaraları içindeki zihninde canlı bir şekilde yer etmişti. Ailesi, gözleri morarana kadar onun kendisi için yeterince iyi olmadığını söyleyebilirdi ama o gerçeği biliyordu. Kız onun için yaratılmıştı ve onu seviyordu. Sadece onu.

Bu yüzden ona katlanamıyorlardı ve bu yüzden onu göndermeye cesaret edemiyorlardı. O geceye kadar Emily ve o kurallara göre oynamışlardı. Adam onun şerefini asla lekelememişti; Emily de onu bunu denemeye asla teşvik etmemişti. Tuhaf, sevimli olduğu kadar da sağlam karakterli bir kızdı. Her zaman saf, her zaman onun için bir can simidiydi.

Pek çok kez yolunu kaybetmeye başlamıştı. Ama yıllar içinde ne zaman kendini toparlamaya ihtiyaç duysa, savaş onu etkilemeye başladığında, her zaman eve gidip onu görebileceğini ve onun da yanında olacağını biliyordu. Belki karısı değil, sevgilisi değil, ama onun için orada, hiçbir karşılık beklemeden . Sanki içten ie, devam etmesinin sırrının kendisi olduğunu biliyordu.

Tanrım, diye düşündü ona sarılırken, kız hayatını anlatamayacağı kadar çok şekilde kurtarmıştı ve şimdi onu bir hayvan gibi ormanın zeminine mi atacaktı? Kız bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Yine de, tamamlama dürtüsü onu ele geçirmişti.

Arzu sisi içinde zar zor düşünebiliyordu. Heyecan dayanılmaz bir şekilde midesinin çukurunda kıvrılıyordu ama kendini kontrol altında tutmaya zen gösteriyordu. Haddini açar, çok hızlı hareket eder ve onu korkutursa lebilirdi. Bu

Gerçekten hazır olduğundan emin olmak zorundaydı. Bu yüzden daha aşağılara indi, ay ışığında sedef gibi parlayan beyaz teniyle büyülenmiş bir halde aşağılara inerken, kalçalarını ayırdı, dudaklarını pürüzsüz üst kısımlarında ... ve aralarında gezdirdi.

Sözleri, konuşması olmasaydı bile, dilinin ona dokunuşundan, dudaklarıyla ve elleriyle ona tapınışından ona ne kadar taptığını mutlaka biliyor olmalıydı. Onun nektarının tadı onu etkilemişti. Vücudunun zarif dalgalanmaları onu büyülüyordu, ta ki kadın, "*Tanrım, Drake, lütfen,*" diye soluyana kadar. Dirseklerini omuzlarının yanındaki sert kayaya dayayarak onu örtünceye kadar vücudunun üzerinde yukarı doğru hareket etti.

Saçlarını okşarken gözlerinin içine tatlı tatlı baktı. "İlk sefer acısız olmaz," diye fısıldadı.

Kadının tek cevabı onu daha yakına çekmek oldu ve öpücüğü, o kadar emin ve gerçekti ki, adamın yaralı kalbine herhangi bir kelimenin ulaşabileceğinden çok daha derinden seslendi.

Kalçasını kavradı, ona girerken yüzünü öptü, kısıtlamadan titriyordu; yavaşça, dikkatlice hareket etti, onu incitmemek için, yönetebildiği kadar nazik bir itme ile kızlık engelini kırarken bile.

Hafifçe inledi ama bu özel acıyı memnuniyetle karşılıyor gibiydi, kendini onun etrafına sardı. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü, kollarını omuzlarına doladı. Drake onun derinliklerine gömülmüş, baştan çıkarıcı bir mutluluk içindeydi.

İkisi de sessizdi. . saygılı bir şekilde.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Onun da nabzının attığını hissedebiliyordu. Kendini kontrol altında tuttu, onu öptü, vücudu onu almasını kabul ettiğini işaret edene kadar zar zor hareket etti. Uzuvarındaki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Saçlarını okşayıp yanaklarını, kaşlarını ve göz kapaklarını öperken, sonunda onun rahatladığını hissetti.

Elleri onun çıplak kalçalarına uzandı, tekrar hareket etmesi için utangaç bir davetti bu. Adam vücutlarının arasına uzandığında, kadının çekingen tutuşu sıkılaştı

ve başparmağını hafifçe kızın göbeğinin üzerine koydu. Bu yumuşak dokunuş onun zevk ateşini körükledi ve kısa süre sonra, bekâretinin bozulması sırasında yaşadığı acı unutuldu. Adam onun kendisine ait olduğunu bilmenin verdiği şiddetli zafer duygusuyla savaştı; kadının tutkularına teslim oluşunu izledi.

"Oh, Drake, bu çok güzel. Sen çok güzelsin," diye geveleyerek fısıldadı.

Onun masum merakı karşısında kalbi sıkıştı.

Ve sonra onu parlayana kadar sevdi.

Karanlığın ortasında neşenin doğması imkânsız görünüyordu.

Ama onlar kendilerini tamamen birbirlerine verdiklerinde, küçük bir alev gibi canlandı.

Karanlığı aydınlatmak için tek bir ışık yeterliydi. İlk yıllarından beri onları hiç terk etmemiş olan aşk, onları içine çeken kötülüğü yenebilirdi. Kızın zevk çılgınlıkları yükseldiğinde onu sevgiyle, azarlayıcı bir acelecilikle susturdu.

"Sakin ol," diye fısıldadı, duraklayarak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra hararetle ekledi, "Durma."

Ona boyun eğdi, ama çok geçmeden, onun içine boşalırken kendi baş döndürücü iniltilerini de bastıramadı. Zevk, çok acı çekmiş olan bedenini sarsıyordu.

Serbest bırakılmanın her şeyi tüketen tatlılığı, ruhunun karanlık tuvaline yeni bir anı katmanı, iyileştirici olanlar çizdi. Elbette onun kendisine değer verdiğini biliyordu ama o ana kadar saf sevgisi kalbinin etrafındaki soğuk taş duvarları delip geçmiş, onu tam kalbinde hissedebilmiş, alabilmiş değildi.

Kollarında titriyor, onu çılgınca öpüyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve öpücüğüne öyle bir karşılık verdi ki, söze gerek kalmadan, ne zaman ve nerede ihtiyacı olursa olsun onun olduğunu söyledi.

Muhtemelen hayatının en güzel anıydı. Kesinlikle yıllardır bildiği en sakın andı.

Daha sonra uzun bir süre sessizce ona sarıldı, ta ki birdenbire şöyle diyene kadar: "Bu taş sırtıma batıyor." Yorgun bir şekilde kıkırdadı. "Ben de şimdi fark ettim."

Kızın oturabilmesi için kenara çekildi. Ay ışığında kendine baktı ve üzerindeki kızlık kanının biraz daha koyu lekelerini fark etti. Bu, içinde bulundukları durumun ne kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha aklına getirdi.

Attığı yeleğini eline aldı ve küçük ön cebinden köstekli saatini çıkardı. Saat 01:00'i biraz geçiyordu. Dönmek için acelesi yoktu.

Bu sırada Emily onun yanında derin bir kadınsı iç çekti. tatmin oldu ve giyinmek için ağır bir hareketle ayağa kalktı. Adam onun çıplak vücuduna hayranlıkla baktı. Kadın kıvrak ve zayıftı ve şehvetli gerginliği şimdiden ikinci bir tur düşüncelerine ilham veriyordu.

Bu iffetsiz fikrinin onun onayını alma ihtimalinin çok az olduğunu gayet iyi biliyordu. Eski bakire biraz iyileşme süresi isteyecektir.

Yine de insan hayal kurabilir.

Kız böyle hareket ettiğinde, onu yeniden arzuluyordu. "Çok güzelsin," dedi pantolonunu yukarı çekip bağlarken, iyi bir çocuk olmaya kararlıydı.

Gömleğini giymeyi henüz bitirmişti ki, ona utangaç ve ürkek bir gülümseme attı ve uzun saçlarını yakasından kurtardı. "Öyle miyim?"

"Çok," dedi.

"Peki, teşekkür ederim. Biliyor musun," dedi gömleğini pantolonunun içine sokarken düşünceli bir şekilde, "O Promethean piçlerine keşişliği vermekten memnuniyet duyacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Sana karşı zalim olan herkesi öldürebilirim," dedi soğukkanlılıkla, menekşe rengi gözlerinde bir vahşet parıltısıyla.

Adam eğlenerek ona baktı. "Benim gibi konuşmaya başladın bile."

"Burada olmaya nasıl dayanabiliyorsun? Onlara bakmaya? Buna nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum."

Omuz silkti ve bakışlarını indirdi. "Ben de bilmiyorum. Sadece biliyorum."

Kadın durakladı. Adam onun bakışlarını hissederek tekrar yukarı baktı. Ona şefkatle gülümsedi, sonra hâlâ kayanın üzerinde oturduğu yere doğru yürüdü. Onun yayılmış kalçalarının arasına girdi ve yüzünü ellerinin arasına alarak eğilip dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu.

Uzun saçları öne doğru düşerek ikisini kendi küçük dünyalarında perdelerken, sorularının getirdiği acıyı kovdu. Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek ona gülümsedi. Sonra onun burnunu öptü ve sıırttı. "Demek bunca yıl birlikte olmamızı istemedikleri şey buymuş," diye düşündü yüksek sesle.

"Bunu yaptığımıza memnunum."

"Ben de memnunum," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü. "Emily?" diye mırıldandı.

Birkaç santim geri çekildi ve kaşlarını sakın bir şekilde kaldırarak soru sordu.

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Yıllar önce, tüm bunlardan önce ailemle savaşıp seninle evlenmem gerekirken evlenmediğim için çok üzgünüm. Şansım varken."

Başını eğerek sevgiyle gülümsedi.

Omuz silkti. "Evliliğe hazır değildim ... ve senin her zaman yanımda olacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti başını eğerek. "Bu kadar kibirli olduğum için kendimden utanıyorum. Seni hafife aldım."

"Ama ben de suçluyum. Hislerimi sakladım çünkü nasıl hissettiğimi bilersen uzak duracağından korktum. Ayrıca, senin üzerinde daha fazla baskı yaratmak istemedim. Zaten yeterince endişelenmen gereken şey vardı." Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. Dokunuşu adamın bakışlarını kaldırdı ve bir kez daha onunkilerle buluşmasını sağladı. "Her neyse, geçmişi kurcalamanın bir anlamı yok."

Başını iki yana salladı ve onun kendi adına özür dilemesini reddetti. "Bencillik ettim. Benden daha iyisini hak ediyordun-ve şimdi, daha da kötüsü, seni buna sürükledim-"

"Beni sen sürüklemedin; kendi özgür irademle geldim." İçini çekti. "Korkarım senin için kötüyüm."

Kadın sırttı ve adamın omzuna hafifçe bir yumruk attı. "Muhtemelen öyle, ama

Yine de bir şekilde sizden uzak kalamıyorum lordum," diye ekledi neşeli bir alaycılıkla.

Adam dehşet içinde ona baktı.

"Ah, hadi ama, inandığının yarısı kadar kötü olsaydın, üzerimde nasıl bir etki bıraktığını umursamazdın." Bir adım daha yaklaşarak ona sarıldı.

Adam otururken ve kadın ayaktayken, kadının göğüsleri neredeyse adamın yüzündeydi ve bu her erkeği neşelendirecek bir ihtimaldi.

"Ne bencilsin ne de söylediğin başka bir şey. Sen benim Drake'imsin ve ben

Sana tapıyorum ve bu iş burada bitiyor." Kadın onu serbest bıraktı ve arkasını dönmeye başladı, ama adamın gülümsemesine neden olmuştu. Adam onun bileğini tuttu ve onu geri çekerek kucağına yuvarladı.

Yumuşak poposu adamın kalçasının üstüne bastırdı. "Demek hatalarımı görmüyorsun, ha?"

"Pek sayılmaz!" diye homurdandı. "Hayır, ben de onları senin benimkileri gördüğün kadar net görüyorum.

Ama garip bir şekilde, seni onlar için daha çok seviyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Ah, gerçekten mi?"

"Tabii ki. Eğer düşünceli, huysuz ve ketum olmasaydın, benim Drake'im olmazdın. Ama neyse ki beni nasıl güldüreceğini biliyorsun, en azından eskiden güldürürdün. Bu birçok günahı örtüyor."

Terbiyesizliği yüzünden onu bacağının üzerinde zıplattı. "Her ne kadar leydinin soytarısı olarak hizmet etmekten onur duysam da, özlenmeden önce içeri dönsek iyi olur."

"Gerçekten mi?" dedi ağlamaklı bir sesle. "Kaçıp gidemez miyiz?"

"Az önce onları zehirlemek için sabırsızlandığını söyledin," diye hatırlattı ona. "Ama eğer gerçekten kaçmak istiyorsan, sana yardım edebilirim."

"Hayır! Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Saçmalama," diye sözünü kesti, sonra gözlerini kaçırdı. "Haklısın, geri dönmeliyiz." Onun kucağından kalktı ve pelerinine uzandı.

"Emily."

"Sorun yok, Drake. Bu işin sonunu getirmen gerektiğini anlıyorum ve sana yardım etmek niyetindeyim. Beni bundan vazgeçiremezsin, ben de seni vazgeçiremem. O yüzden içeri dönelim ve şu işi bitirelim."

Drake ne diyeceğini bilemedi.

Ormanda yan yana yürüyerek şatoya geri döndüler. Yolda ilerlemeye devam ederlerken adam kızın elini tuttu ama ikisi de konuşmadı, ikisi de düşüncelerinde kaybolmuştu.

Patikanın sonunda, açık alanda fark edilmemek için çayırın etrafını saran ağaç çizgisinden uzak durdular. Çok geçmeden, bahçelerin etrafındaki ferforje kapıdan sessizce geçip çimenli yollardan ilerlemeye başladılar. Binaya yaklaştıklarında Drake onu bir şimşir tepeciğinin arkasında saklanırken bıraktı ve önden giderek, zemin kattaki aynı kapıdan gizlice kaleye geri girdi. Onu yanına çağırmadan önce yolun açık olduğundan emin olduktan sonra kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Tekrar onun yanına geldiğinde, aralarında sözsüz bir konuşma geçti. Bakışları biraz gergin ama kararlı.

Planları basitti. Yatak odalarının bulunduğu üçüncü kata ayrı yollardan çıkacaklardı. Adam üst koridora çıkıp otoritesini kullanarak muhafızlarını odasının kapısından uzaklaştırırken kadın gözden uzak duracaktı. Bahane olarak küçük bir görevle dikkatlerini dağıtacaktır; bu da ona odasına gizlice girme fırsatı verecekti. Prometheanların bundan haberi olmayacaktı. Ama bir kez daha yollarını ayırma vakti gelmişti.

Onu kollarının arasına aldı ve uzaktaki bir meşalenin gölgeleri koridorun taş duvarlarında dans ederken bir anlığına ona sarıldı.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye mırıldandı uzun uzun, gözlerinin derinliklerine bakmak için geri çekildi. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye fısıldadı omuz silkerek. "Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım."

"Ve ben de seni," diye zorladı, onun sanatsız sadeliğinden etkilenmişti. Başını eğdi ve onu öptü, yanına topladı. Bu gece onun gitmesine izin vermek çok zor olacaktı.

Ama başka seçeneği yoktu.

"Yukarı çıkarken dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Sen de." Gülümsedi. "Bu gece rüyamda seni göreceğim." "Yolu bildiğinden emin misin?"

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Sana ne zaman haber vereceğim Monkshood hazır. İyi geceler." "İyi geceler, Emily."

Gülümsedi ve arkasını dönerek karanlığa doğru ilerledi.

"Emily?" diye seslendi arkasından alçak bir sesle. Emily durdu ve arkasına baktı.

Gözlerini ona dikti. "Kalbim her zaman sendeydi."

Menekşe rengi gözleri parladı. Onu bir kez daha öpmek için geri koştu ve kollarını ona doladı.

Bir süre sonra gülümseyerek sıcak bir fısıltıyla "Yatağına git," diye azarladı. Onu şakacı bir şekilde kendisinden uzaklaştırırken yanağına son bir inatçı öpücük kondurdu.

"Keşke sen de benimle gelseydin."

"Ben de. Bir gün," dedi.

Ona şüpheli bir gülümseme verdi, sonra ondan uzaklaşırken küçük bir öpücük kondurdu. Sonra pelerini arkasında dalgalanarak döndü ve merdiven boşluğuna doğru ilerleyerek tek başına gölgelerin arasına daldı.

Kadın gittiğinde Drake iç geçirdi. Sonra diğer yöne doğru yürüdü ve ona yerine oturması için zaman tanımak amacıyla dolambaçlı bir yoldan üçüncü kata çıktı.

Birkaç dakika sonra, kızın odasının köşesindeki koridordaydı. Derin bir nefes aldı, yüzündeki her türlü aşk acısı belirtisini kovdu, geriye sadece her zamanki soğuk-sert-piç ifadesi kaldı.

Böylece zırhını kuşanarak köşeden içeri adımını attı. "Muhafızlar! Siz oradaki adamlar." Sert bir bakışla onlara işaret etti. "Gelin ve şu koridorları kontrol etmeme yardım edin. Bir şey duyduğumu sandım."

"Kapıdan çıkamayız, efendim."

"Sana bir emir veririm bunu yapabilirsin ve yapacaksın da. Şimdi buraya gel!" diye emretti.

Ve öyle de yaptılar, onları zıt yönlerde doğru aptalca bir yolculuğa gönderirken onu takip ettiler.

Emily muhafızlar uzaklaşana kadar bekledi. Sonra köşeden sıvışıp koridordan aşağı koştu ve hiç ses çıkarmadan odasına girdi.

Kapıyı kapatıp kilitleti, sonra ona yaslandı ve sessiz bir zafer nidası attı.

Yüce Tanrım! Westwood Kontu Drake Parry tarafından kızlığı bozulmuştu. Hayallerindeki adam-!

Yatağa doğru yürümek yerine süzüldü ve kendini aşağı attı. tavana bakarak hülyalı bir şekilde gülümsüyordu.

Kalbim hep sendeydi, demişti.

Biliyordum! Bunca zamandır beni sevdiğini biliyordum. Umut etmeye cesaret edememişti ama kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Gözlerini kapadı ve kızlığının bozulması nedeniyle hafifçe ağrıyan ve tüm bu sinsî sinsî dolaşmanın sinir bozucu gerginliğinden bitkin düşmüş, saf yorgun bir zevkle iç çekti.

Öyle bile olsa, muhtemelen birkaç saat içinde güneşin doğuşunu görmek için uyanık olacaktı. İnsan delicesine aşıkken kim uyuyabilirdi ki?

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Alplerde bir yerde

Kan kırmızısı bir gün doğumu ağaçların arasından süzülerek ilerideki dolambaçlı yolu aydınlatıyordu. Ancak Niall Banks muhteşem dağ manzaralarından ve geniş kır manzaralarından bıkmıştı. Bütün bunlar sona erdiğinde, bir ay ya da daha fazla bir süre için Paris'e gitmeye karar verdi. Çok uzun bir süre başka bir ağaç ya da inek merası görmek istemiyordu. Şimdilik, ne yazık ki, yorucu bir yolculuk günü daha onu bekliyordu.

Zaten ağrıyan vücudunu bir gün daha zorlu bir yolculuğa maruz bırakmak istemese de, oyalanmaya cesaret edemedi. Peşinde bilinmeyen sayıda Tarikat ajanı varken olmazdı.

Yatağını eyerinin arkasına bağladıktan sonra belirsiz kıyamet önsezilerinden sıyrıldı ve iki atının birbirine sıkıca bağlandığından emin oldu.

Hayvanlar da en az onun kadar yolculuktan bıkmışlardı şüphesiz ama en azından aralarında gidip gelerek hızını koruyabiliyordu. Eyerin üzerine çıktı, sonra James Falkirk'ün evcil iblisin onun için yerinden çıkardığı omzunu ovmak için öfkeli bir yüz buruşturmasıyla durakladı.

Omzu iyileşmişti ama yolculuğunun zorlukları vücudunun geri kalanıyla birlikte omzunu da ağrıtmıştı. Atını dörtnala koştururken, "Belki de hayatında fazla rahat davranmaya başlamıştı," diye düşündü. Prenslik koşulları altında yetişmiş, emrinde bir uşak ve hizmetkâr ordusu olmasına alışmış, kendi haline bırakılmaya alışık değildi.

Belki de bu deneyim onun için iyiydi. Ne de olsa Malcolm Banks'in oğlu olarak Prometheans'ın gelecekteki lideri olmak onun kaderinde vardı. Görevin *onun* olacağı neredeyse garantiydi. Niall'in aklında buna hakkı olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Babası onu yıllardır bu göreve hazırlıyordu.

Babam. Gerçekten öyle mi?

Sabah kuş seslerinin sinir bozucu gürültüsüne karşı dişlerini sıkarken, akli Virgil Banks'le -sözde amcasıydı ya da ona öyle söylenmişti- ilk kez yüz yüze geldiğinden beri kafasını kurcalayan o soruya takıldı. O da buna inanarak büyümüştü.

Ama Niall artık ne düşüneceğini bilmediğini fark etti.

Malcolm'un gerçekten babası olmayabileceği gerçeğiyle yüzleşmek son derece rahatsız edici bir farkındalıktı. Hayatı boyunca ona yalan söylemiş olabilirdi. Malcolm'un otoritesine, korumasına ve gücüne son derece güvenmişti. Bunun da ötesinde, babasını en yakın arkadaşı olarak görüyordu. Aralarındaki tüm bağ yalanlar üzerine kuruluysa bu ne anlama geliyordu? O zaman kime güvenmesi gerekiyordu?

Virgil'in yalan söylediğine dair güvence istiyordu ama babasına bu konuda soru sormaktan korktuğunu fark etti. Bilmeye hakkı olsa da gerçeği sorarak Malcolm'un öfkesini uyandırmak istemiyordu.

Ama artık ne önemi vardı ki? O seçimini yapmıştı. Virgil *onun* elleriyle ölmüştü.

Kendi kendine, kızıl saçlı uzun boylu Tarikat ajanının baba-oğul olduklarını iddia etmesinin, kafasını karıştırmaya yönelik bir yalan olduğunu söylemeye çalıştı. Tarikat büyük ihtimalle onu ikna edebilirlerse muhbir olarak kullanabileceklerini ummuştu.

Ne yazık ki aynadaki görüntüyü inkâr etmek mümkün değildi. Malcolm Banks'e benzediğinden çok daha fazla rahmetli amcası Virgil'e benziyordu. Ama bu nasıl doğru olabilirdi? Malcolm ona nasıl böyle yalan söyleyebilirdi?

Niall gerçek bir Promethean olsaydı, umurunda olur muydu?

Ya bunca zamandır Tarikat'la birlikte olması gerekiyorduydu?

Niall şaşkına dönmüştü. Her zaman efendisi olduğuna inandığı daha ufak tefek, sarışın, dikenli saçlı adama karşı daha önce hiç bilmediği bir kin ruhunda çalkalanıyordu. Eğer varsayımsal olarak bu doğruysa, o zaman ne olmuştu?

Nasıl olmuştu da yanlış eve gelmişti? *Yanlış tarafa*? Eğer Virgil onun babasıysa, Malcolm neden onu oğlu gibi yetiştirmişti?

Bunun cevabı yeterince kolay geldi. *Virgil'i incitmek için*.

Aralarındaki ilişki ne olursa olsun, tanıdığı Malcolm Banks bu konuda tamamen yetenekliydi. Birinden nefret ettiğinde, ona bedenen ulaşamasa bile zihnen ve ruhen nasıl işkence edeceği konusunda çok yaratıcı olabiliyordu.

Peki ya annem? Atlar tozlu yolda hızla ilerlerken Niall merak etti.

Onu hatırlamıyordu bile. O iki yaşındayken ölmüştü. Ona ateşten öldüğü söylenmişti ama buna hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı. Eğer bir şekilde iki savaşçı kardeşin, iki tarafın arasında kaldıysa, gerçek kaderinin ne olabileceğini kimse bilemezdi.

Aklında bu kadar çok soru dönüp dururken, Niall

Yakında onlara sorma şansı bulacaktı. Malcolm'a onunla buluşması için mesaj göndermişti.

Waldfort Kalesi'nde adamlarıyla birlikte. Çok geçmeden orada olacaktı. Ama sormanın ne anlamı vardı ki, özellikle de Malcolm'un yerine Konsey'in başına geçme konusundaki hırsını korumak istiyorsa? Şu anda adamın kendisine dürüst bir cevap vereceğine bile güvenmiyordu. Doğruyu söylüyormuş gibi görünen tek kişi, acı verici itirafını zorlayarak ... Virgil'di.

Niall onu öldürmemiş olsaydı, sonunda gerçeği öğrenebileceğini gördü. Ama artık çok geçti.

Adamı kendi elleriyle öldürmüştü.

Hayat, diye düşündü omzunun üzerinden tedirgin bir bakışla, arkasındaki intikam güçlerini hissederek, geri alınamazdı.

Bavyera

O sabah Emily, zarif ev sahiplerinin kendisine giymesi için verdiği açık mavi muslin elbiseyi giydi, üç çeyrek kollu düğmelerini ilikledi, boynunu düzeltti, eteklerini düzleştirdi ve savaş için giyinen birinin acımasız kararlılığıyla aynaya baktı.

Bekâretini Drake'e verdikten sonra artık geri dönüş yoktu. Onlar vardı bir oldu. Bunu nefes aldığı kadar kesin bir şekilde biliyordu ve Prometheanların durdurulması gerektiğini gördüğü kadar kesin bir şekilde biliyordu.

Dövüş, Drake'in aile mirasının bir parçasıydı.

Haçlı Seferleri ve onun aracılığıyla ona gelmişti. Daha önce hiç kimseden gerçekten nefret etmemişti ama şimdi ona yaptıklarının bedelini ödetme düşüncesinden zevk alıyordu. Kısacası, kendisini onun kadını haline getirdikten sonra, ona ve uğursuz planlarına tamamen bağlıydı, çünkü birlikte geleceklerini güvence altına almanın tek yolu buydu.

Bu amaçla çenesini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, sonra topuklarının üzerinde döndü, odasından çıktı ve onları tam olarak nasıl zehirleyeceğine dair fırsatlar aramaya başladı.

Keşif otu yakında hazır olacaktı. İçine koyacak doğru türde bir yiyecek bulması gerekiyordu. Liderlerin ve korumalarının yiyebileceği ama hizmetkârların dokunamayacağı bir şey.

Şık kahvaltı salonunun kapısında belirdiğinde hepsi konuşmayı kesti.

Lüks yatak odasına transfer edildiğinden beri Onurlu bir misafir olarak muamele görmüş, zaman zaman yemeklerine katılmaya davet edilmişti.

Daha önce davetlerini kabul etmeye hiç cesaret edememişti, çok korkmuştu.

onu öldürmek isteyen bir oda dolusu yüksek rütbeli iblisin arasına oturdu.

Şaşkınlıkla ona baktılar ve onun şaşkınlığı karşısında zengin ve güçlü adamlardan birkaçı ayağa kalkarak onu selamladı.

Oduncunun kızı için oldukça yüksek bir muamele, diye düşündü, kalbi kendi acımasız niyetiyle çarpıyordu. Elbette onlar için o an için bir hürmet objesiydi, kurbanlık kuzularıydı. Kibarca gülümsediğinde onu hastalıklı bir hayranlıkla incelediler.

Sonra büfenin üzerindeki cömert ikramları incelemeye koyuldu. Uşaktan ısıtılmış bir tabak aldıktan sonra, zamanı geldiğinde zehri kolayca içine atabileceği yiyecek ve içecekleri bulmak için seçkiyi hızla taradı. Önceki hizmetkârlık statüsü ona mutfaklara giriş izni vermişti.

Belki waffle hamuruna karıştırabilir ya da sosis karışımına öğütebilirdi. Kaba karabiber tanelerinin arasında asla fark etmezler.

James Falkirk aniden dirseğinin yanında belirince sıçradı. "Pekala, çok lezzetli görünüyor, değil mi?"

"Gerçekten de," diye zorladı kendini, çabuk toparlanarak. Katilce düşüncelerini hemen, Leydi Westwood'un oğlu için onayladığı soylu güzellerde sık sık gördüğü gibi ağırbaşlı bir gülümsemenin ardına gizledi. "Günaydın, efendim."

"Günaydın Bayan Harper. Umarım yeni odanızın keyfini çıkarıyorsunuzdur."

"Emin olmak için, efendim, bir prensese uygun." "Reçel mi?"

"Lütfen." Adam küçük, kristal servis tabağını ona uzatırken, çilek reçellerinin koyu renginin keşişliği iyi gizleyeceğini düşündü.

Ne yazık ki, tüm erkekler bundan nasibini almamıştı.

Falkirk spekülâtif bir gülümsemeyle onun tostuna reçel sürmesini izledi, kalaylı gri gözleri onu değerlendiriyordu. "Sende farklı bir şeyler var," dedi.

"Gerçekten mi?" Saklayacak bir şeyi yokmuş gibi ona döndü ama kalbi küt küt atıyordu.

Onu inceledi. "Bilmiyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

Ona giymesi için verdikleri güzel muslin elbiseye baktı. "Böyle şık giyinmeye alışık değilim," diye itiraf etti. "Ve sanırım güneş saçlarımı da açmış. Bu dağın tepesinde onun ışınlarına çok daha yakınız."

"Hmm, evet. Belki de budur," dedi, sesi ikna olmamış gibi çıkıyordu.

Ona kurnazca bir gülümseme verdi ama yaşlı adam fazlasıyla anlayışlıydı. Kadın arkasını dönüp kahvaltı tabağına bir sosıs eklerken ona şüpheyle baktı. Aslında, onun bir şekilde zihninin içini görebileceği korkusuyla iştahını kaybetmişti. Planladığı ölümcül planı sezebileceğinden korkmuştu. Ya da bir şekilde artık bakire olmadığını söyleyebileceğini.

Saçmalık! Kendi kendine, bu sadece onun tarzı, dedi. Drake'i manipüle etmek için kullandığı aynı ürkütücü tavidir.

Yine de korkuları açığa çıkmak üzere olduğunu fısıldıyordu. Belki de Prometheanlar Drake'le ormanda ne yaptıklarını bir şekilde öğrenmişlerdi. Eğer iş o noktaya gelirse, James Falkirk gibi usta bir yalancıyı kandıracak beceriye sahip olmadığını biliyordu.

Gidip pencere kenarındaki bir sandalyeye oturdu ve yemekten birkaç ısırik almaya çalışırken kendini tuttu. Ancak odada bu kadar çok kötölüğün bulunması midesini bulandırdı. Korkudan ağzı o kadar kurumuştı ki zar zor yutkunabiliyordu.

Daha fazla dikkat çekmeden yapabildiği kadar hızlı bir şekilde tabağını bir kenara bıraktı ve kahvaltı salonundan kaçtı.

Falkirk arkasından, "İyi günler Bayan Harper," diye seslendi.

"Teşekkür ederim efendim, siz de aynısını yapın," diye geveleyerek arkasına baktı.

Gözlerini kıstı ve sinir bozucu bir bakışla onunkileri aradı. Onun Adamın yüzündeki şüpheyi gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Dahası, o anda adamın kendisini neden bu kadar tedirgin ettiğini anladı. Gözlerinin içine yeterince derin baktığında, içinde bir ruh göremediğini düşündü. Ölü, kuru kemikler kadar boştu. Bu da Drake ve kendisi gibi henüz hayat dolu olanları avlamaya duyduğu hayranlığı açıklıyordu.

Emily bakışlarını indirdi, reverans yaptı ve aceleyle uzaklaştı ama gerçekten de Drake'e yaptıkları için onu öldürebilirdi. Zihnini çarpıtmak, onu kullanmak için güvende olduğuna inandırmak, merhametle alay etmek. Yaşlı adam cehennemde yanmayı hak ediyordu. Ve yakında yanacaktı. Hepsi de öyle. Bu konudaki kesinliği, Falkirk'ün bakışları onu sarstıktan sonra sakinleşmesine yardımcı oldu.

Ne yazık ki rahatlaması kısa sürdü, çünkü odasına dönmek için üst koridora adım attığında donup kaldı.

Hizmetçiler odasındaydı. Odasını temizliyorlardı.

Yüzündeki kan anında çekildi. Nabzı kulaklarında o kadar sert atıyordu ki düşündüklerini zar zor duyabiliyordu. Keşşilik keşfedilirse, o ve muhtemelen Drake de onunla birlikte mahvolacaktı.

Her nasılsa, odasına koşup aceleci bir gülümsemeye onları kovma dürtüsünü kontrol etti. Böyle bir tepki vermesi sadece onların şüphesini uyandırırdı.

Tanrım, asanın izinsiz girişini nasıl öngörememişti? Ama o sadece oduncunun kızıydı. Hayatında hiç kimse onun için odasını temizlememişti!

Bir tür prenses gibi muamele görmeye alışık değildi ve ayrıca, seçkin Promethean komplocularıyla kahvaltıya inmenin sinir bozucu olasılığıyla yüzleştiği için bir süre önce odasından çıkarak dikkati dağılmıştı.

Kalbi hızla çarparak koridorda kararlı adımlarla ilerledi. Belki de her şey kaybolmamıştı. Belki de hizmetçiler onu henüz bulmamışlardı ve bulmuş olsalar bile, bu kadınlar geldiğinden beri onun arkadaşları, en azından sıradan tanıdıkları olmuşlardı. Keşiflik fark edilse bile, hemen onun şatonun sahibine ve yandaşlarına karşı gizli bir cinayet planı yaptığı sonucuna varmaları gerekmezdi. Tabii oraya saklayacak bir şeyi varmış gibi davranarak gitmediyse.

Sadece sakın ol. Normal davran, diye emretti kendine. *Eğer onu bulmaya çok yaklaşırlarsa, dikkatlerini dağıt.*

Doğru. Sakin bir nefes alarak odasına doğru ilerledi, Titremesine rağmen bir şekilde kendini sakın bir yürüyüşle dizginliyordu. *Nasıl olsa bulamayacaklardı.* Ama kapıdan içeri adımını attığı anda yüzündeki kan çekildi.

Zaten vardı.

El kol hareketleri ve yarım yamalak Almancasıyla "projesini" açıklamaya çalışırken hizmetçiler şüphelenmekten çok eğleniyor gibiydi: Parfüm yapmak için güzel mor kır çiçeklerini kurutmayı umuyordu.

Saflığına güldüler ve her şeyden önce çiçekleri kurutmanın doğru yolunun onları pencerenin önüne baş aşağı asmak olduğunu anlamasını sağladılar. Bunu herkes bilmiyor muydu?

Utanmış gibi davranarak kendi kendine güldü, ancak yaşlı kadın Helga ona parmağını sallayarak bu özel kır çiçeğine bir daha dokunmaması konusunda uyardı, çünkü bu aslında *hediyelikti!*

Zehirli.

Genç hizmetçi, yaşlı kadının dikkatini çekmek için komik bir şekilde boğularak ölme pandomimi yaptı.

Emily bu haber karşısında dehşete düşmüş gibi yaptı.

Tepeden tırnağa titreyen kadın, uyarıları için teşekkür etti ama becerikli çift keşiş otunu süpürüp atmaya ve ölümcül sapları çöp kutusuna atmaya başladığında inandırıcı bir itiraz düşünemeyecek kadar sarsılmıştı.

Kalbi küt küt atarken, tartışmaya cüret ederse şüpheleneceklerinden korkarak çaresizce izlemekle yetindi.

Çok geçmeden hizmetçiler odasını temizlemeyi bitirmişlerdi. Hala kıkırdıyordu

Onun aptallığı karşısında paçavralarını, süpürgelerini ve temizlik fırçalarını topladılar ve arabalarını bir sonraki odaya doğru sürdüler.

İçi boş bir ses tonuyla onlara teşekkür etti, sonra kapısını kapattı ve eğildi sessiz bir lanetle gözlerini kapattı. Bu neredeyse bir felaketti.

Eğer komik kadın onun aptalca "hatasından" söz etseydi yine de olabilirdi.

personelden herhangi biri. Şatoda onun basit çiçek kurutma hikâyesini o kadar kolay yutmayacak kişiler vardı.

Örneğin James Falkirk. Keşişotu çiçeğini İngiltere'nin çayırlarından tanıyabilir ve tam olarak neyin peşinde olduğunu anlayabilirdi. Hayattaki kendine özgü rolü göz önüne alındığında, muhtemelen zehirler hakkında bir iki şey biliyordu.

Emin olmak için, henüz ormandan çıkmamıştı.

Daha da önemlisi, keşişlik gitmişti. Planları bozulmuştu. Kalenin etrafında yetişen tüm keşiş otlarını toplamıştı bile. *Şimdi ne yapacağız?*

Midesi düğümlenirken Drake'e hemen söylemesi gerektiğini fark etti. Zehirli bitkilerin ortaya çıkmasına izin verdiği için kendisine kızmayacağını umuyordu; ama daha fazla sorun çıkması ihtimaline karşı

onu gecikmeden uyarsa iyi olacaktı. Odasından çıktı, çenesi sıkılmıştı, kendine duyduğu öfke şakaklarında gümbürdüyordu.

Onu daha önce olduğu gibi alt avluda, diğer muhafızlara karşı sabah dövüşü talimi yaparken bulduğunda, onu görmek sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu.

Bu kadar tehlikeli olduğu belli olan bir adamın kendisini bu kadar güvende hissettirmesi garip görünüyordu. Ama sadece orada, onu görebileceği bir yerde olmak bile kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ona bir kez baktı ve cesareti yerine geldi.

Drake ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Söz vermişti. Ona olan inancı tamdı, özellikle de onun hâlâ kendisi olduğunu bildiği şu anda. Birlikte oldukları sürece, hiçbir şeyin onlara dokunamayacağına dair garip, çocuksu bir inancı vardı.

Prometheanlar kendi karanlık batıl inançlarına inanıyor olabilirler ama aşk Drake ve ona düşmanın tüm kötülüklerinden daha güçlü, kendilerine ait bir büyü verdi.

Sonra eğlenerek gülümsedi, sevgili savaşçısının tökezlemesini, dengesini sağlamasını ve arkasından gelen rakibinin çenesine dirseğini çarpmak için dönmesini izledi.

İyi iş çıkardın, canım.

Maç kazanılmıştı. Drake, kırgınlık yok dercesine adamın omzuna bir tokat attı. Muhafız dudağındaki bir damla kanı sildi, ona baktı ve sonra zararsız bir şekilde Drake'e kaşlarını çatı.

Drake omuz silkti ve çapkın bir sırıtışla arkasını döndü ve Emily bunu gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yakalanmasından bu yana onu hiç böyle gülümserken görmemişti ve o anda gerçekten iyileşmekte olduğunu anlamıştı.

Tam o sırada yukarı baktı ve onu yukarıdaki balkonda gördü. Sert yüz hatlarını hemen başka bir gülümseme yumuşattı. Koyu renk gözlerine samimi bir parıltı çalındı.

Elini hafifçe kalbinin üzerine koydu ve ona bir selam çizdi. Şampanya köpüğü gibi bir zevk, onun şakacı tavrı karşısında vücudunda karıncalandı.

Ama bundan da öte, onun şövalye jestinde, her zaman tanıdığı eski Drake'in bir parıltısını fark etti.

Haydut. Cehennem zebanisi. Karşı konulmaz büyücü.

Tanrım, diye düşündü, o iyi olacak.

Zaman alabilirdi ama iyileşiyordu. Minnettar gözyaşlarından oluşan ani sisi göz kırparak uzaklaştırdı ve amacına sadık kalarak çenesini elinin üzerine dayadı, böylece onu görmesi gerektiğine dair üzerinde anlaştıkları sinyali gönderdi.

Karanlık ve temkinli gözlerindeki titreşim mesajı aldığını hemen belli etti. Ama rahat bir tavırla arkasını döndü ve matarasından bir yudum su aldı. Adamlardan biri ona bilmediği bir dilde bir soru sordu. Drake ona aynı şekilde cevap verdi ama Emily bunu geri çekilmesi için bir işaret olarak algıladı.

Ona bakmayı ne kadar sevse de, dikkatleri üzerine fazla çekmek istemiyordu. Balkonu terk etti ve Drake'in kendisine fazla sorun çıkarmadan ulaşabileceği bir yere yerleşmeye niyetlendi. Bu amaçla bir kitap alıp bahçeye çıktı ve gölgede oturdu.

Korumalarından biri de onu takip ederek terasın diğer tarafında saygılı bir mesafede durdu. Ona baktı ve hafifçe sinirlenerek içini çekti. Tutsak olmak, iyi muamele gören bir tutsak bile olsa, çok yorucuydu.

Neyse ki şatodaki herkes ona alıştıkça, onu daha az dikkatle izliyorlardı. Hizmetçilerin bu sabahki keşfinden sonra da durumun böyle kalmasını umuyordu.

Sıraya sırtını yaslayan Emily kitabını açtı ama konsantre olması imkânsızdı. Gerçek şu ki, korkuyordu. Huzursuz bakışları vadinin öbür ucundaki karlı tepelere kaydı. Şimdilik tek yapabileceği Drake'in ona gelmesini beklemektir. O zaman bir sonraki hamlelerine karar verebilirlerdi. Sadece çok uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Bölüm 15

Drake Emily'ye gitme fırsatını kaçırmamak için zaman kolladı. Onun ne istediğini merak ediyordu. Kendi adına, önceki gece yollarını ayırdıklarından beri sürekli onu düşünüyordu. Ormandaki buluşmaları o kadar mükemmeldi ki, bunun bir rüya olmasından korkuyordu. Ama daha sonra odasına döndüğünde vücudundan yıkadığı kan, onun kızlık kanı, bunun gerçek olduğunu doğrulamıştı. Ve uyandığında kalbi hiç hissetmediği kadar hafiflemiş, mutlu olmuştu.

Onunla geçireceği birkaç dakikanın tadını çıkarıyordu ama Bu arada, daha yakınlarda, ilginç bir durumun farkına varmıştı. Görünüşe göre Fransız paralı askerler arasında zengin adamların kıza ne yapmak istediklerine dair bir söylenti yayılmıştı. Drake'in alaycı bir şekilde eğlenmesine rağmen, Jacques ve asker arkadaşlarının kendi aralarında bu ağza alınmayacak şeyin olmasını engellemek için bir şeyler yapma konusunda mırıldandıklarını duymuştu. Drake onları duyduğunu belli etmedi ama

Emily'nin onun dışında birinden az da olsa sempati kazandığını bilmek güzeldi.

Kısa bir süre sonra, görevleri izin verir vermez onu aramaya çıktı ve çok geçmeden onu bahçede otururken buldu. "Bayan Harper." Onun yanına oturduğunda içinden sevgi dolu bir sıcaklık geçti.

Kadının sıcak gülümsemesi onu şefkatli bir korumacılıkla doldurdu. Onun güzelliğine bakmak bile ona neredeyse dokunuşu kadar zevk veriyordu. O da gülümsedi ve kadının saçlarını hanımefendice tutturduğu kaplumbağa kabuğu taraklara baktı.

Onu böyle güzel elbiseler içinde görmeye alışık değildi. Müstakbel kontesine tıpatıp benziyordu, diye düşündü bilmiş bir gülümsemeyle. "Beni mi görmek istediniz leydim?"

Onun eline uzanmaya başladı, ama sonra sinsice korumasına baktı ve kendini durdurdu. "Korkarım haberler iyi değil," diye mırıldandı.

Üstlerinde, gökyüzünde daireler çizen bir kartal çığlık attı.

"Sorun nedir?" Tüm kasları aniden gerildi. "Biri dün gece gittiğini fark etti mi?"

Başını ihtiyatla salladı, gözlerinde endişe vardı. "Hizmetçiler bu sabah geldi ve odamı temizlerken keşiş başlığını buldular."

Dondu kaldı.

"Bir şeyden şüphelendiklerini sanmıyorum. Onlara kendi zevkim için parfüm yapmak üzere çiçek kuruttuğumu söyledim, bir hobi. Bana inandılar ama zehirli olduğu konusunda beni uyardılar. Onlara bilmediğimi söyledim. Sanırım onları ikna etmiştim, buna çok gülmüşlerdi. Ama başka seçeneğim yoktu, atmalarına izin vermek zorundaydım."

Nabızı hızla atarken ona baktı. Dehşetinin bir kalp atışı gerisinde, en başta bunun olmasına izin verdiği için kendine duyduğu öfke geliyordu. Burada bile olmamalıydı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Planımız mahvoldu ve hepsi benim hatam." "Merak etme," dedi otomatik olarak. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?"

Soruyu düşündü, yüzü kararırken onun endişeli bakışlarından kaçındı.

"Hangi hizmetçiler?" diye sordu sert bir tonda.

"Neden?"

Sadece ona baktı.

"Drake, hayır! Bunu yapamazsın. Onlar masum kadınlar."

"Birine söylerlerse, ölürsün. Umurumda değil. Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Hayır," diye emretti, sesini fısıltıya düşürerek. "Tanrı aşkına, Yolumuza çıkan herkesi öylece öldüremezsiniz!"

"Neden olmasın? Ne de olsa ben bir Promethean'ım," diye ekledi sert bir tonda. "Drake."

"İyi, onlara rüşvet veririm o zaman. Gitmeleri için."

"Aniden ortadan kaybolmalarının diğerlerini konuşturacağını düşünmüyor musunuz? Çok geç kalmış olabilirler. Eğer bundan birine bahsettilerse ... oh." Cümlesini bitirmedi, sadece içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı.

Drake öfkesini dizginleyerek kendini kontrol altına aldı ve kafasını toparlamaya çalıştı. Belki de kadınları infaz etme teklifi biraz aşırıydı. Ama Emily'ye yönelik her türlü tehdit düşüncesi bir şekilde yepyeni bir anlam kazanmıştı. "Bu nasıl oldu?" diye sordu sert bir ses tonuyla. "Neden içeri girmelerine izin verdin?"

"Ben orada değildim. Kahvaltıya inmek için odadan çıktım ve zehri hangi yiyeceğin içine koyabileceğimi bulmaya çalıştım." Omuz silkti. "Bu kadarı da fazla."

Ona şiddetle baktı. "Bana dikkatli olduğunu söyle."

"Dikkatliydim, yine de James'iniz tüylerimi diken diken ediyor." Kadın ürperdi ve başını salladı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Ne, gerçekten mi?" diye mırıldandı, parmaklarını bacağına vurarak. *Bu tam bir felaket*, diye düşündü.

Dedikodu, hizmetkârların sahip olduğu tek eğlence biçimiydi ve İngiliz kızın neredeyse kendini kır çiçekleriyle zehirlediğı komik hikâyesi hızla yayılacaktı. Haberin James'e ulaşması uzun sürmeyecekti, peki sonra ne olacaktı? O ve Emily pasif bir şekilde oturup, Alman köylü kadınlardan birinin doğru kulağı yanlış bir söz söylemesini mi bekleyeceklerdi? Balta her an düşebilirdi.

-Ya da değıl.

Dayanılmazdı.

Daha da önemlisi, birdenbire buna değmez oldu.

Onun hayatına değmezdi. Ve belki onunkine de değmezdi. Birden Drake'in bu görevle işi bitmişti.

Gözlerindeki perde kalktı. Yüce Tanrım, böyle bir şeye kalkışmak şöyle dursun, bunu aklından geçirdiğı için bile deli olmalıydı.

"Drake?"

Döndü ve ona baktı. "Buradan gidiyoruz," dedi ona. "Bu gece."

Gözleri büyüdü.

"Bunun canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme." Alçak hırıltısı öfkeyle dolup taşıyordu. "Seni buradan çıkaracağım. Dün gece yaptığın gibi yine gizlice odandan çıkmak zorunda kalacaksın. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, ama Promethean'lar ne olacak?"

"Artık ne onlar ne de bunların hiçbirisi umurumda değıl!" diye fısıldadı. "Tarikat, Prometheanlar, ikisi de cehenneme gidebilir! Tek umursadığım sensin."

Menekşe rengi gözleri inanamıyordu; dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Hayatımı riske atmak başka bir şey. Seninkini riske atmayacağım. Bu bir aptallıktı.

Her neyse. Savaşları yüzyıllardır devam ediyor. Ben kim oluyorum da bunu tek başıma bitirebileceğimi düşünüyorum? Buraya ölmek için geldim, Emily. Acıyı dindirmenin tek yolu bu gibi görünüyordu. Ama ben bunu istemiyorum.

artık. Bana umut verdin. Senin ve benim mutlu olmak için bir şansımız var. O kadar çok şeyden mahrum bırakıldık ki." Terasın uzak ucundaki muhafızın temkinli bakışlarına aldırmadan onun elini tuttu. "Ekibimi öldüren saldırıdan sağ kurtulduğumda, Tanrı'nın hayatımı bir nedenle bağışlamış olması gerektiğini biliyordum. Ama belki de bunun için değildi. Belki de seninle bir ilgisi vardır."

Gözyaşları gözlerine hücum etti. Adamın elini daha sıkı sıktı. "Seni seviyorum."

"Asla durma. Sen benim için hava, ışık ve su gibisin," diye fısıldadı. "Ne yapmalıyım? Bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

"Bugün biraz kestir. Dinlenebildiğin kadar dinlen. Bu gece, tıpkı dün gece olduğu gibi, saat on birde nöbet değişimi sırasında yine gizlice odandan kaç. Seninle aynı yerde buluşacağım ve oradan yola çıkacağız. Kapılardan birini zayıf korumalı bırakacağım, böylece daha kolay çıkabileceğiz. Bizim için erzak da getireceğim."

"Yayımlı ve ilaç çantamı getirebilir misin?"

Başını salladı. "Yolculuk için giyin, benim küçük iz sürücüm."

"Ne, bunun içinde değil mi?" diye sordu, sadece onun için olduğunu bildiği cesur bir gülümseme topladı.

Hayranlık dolu bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Yemek için yeterince tatlı görünüyorsun.

Bir ısırık," diye mırıldandı, "ama önümüzde uzun bir yolculuk var. Odandan çıkmadan önce yatağındaki yastıkları, sabah olmadan biri sana bakarsa hâlâ oradaymışsın gibi görünecek şekilde ayarla. Bu bize biraz daha zaman kazandırabilir ve her dakika çok değerli olacak. Onlar gittiğimizi fark etmeden önce mümkün olduğunca önlerine geçmeliyiz."

"Nereye gideceğiz? İngiltere'ye mi?"

Soruyu düşündü. "Münih'e kadar hızla gitmemizi beklerlerdi. Oradan bölgeden çıkmanın en hızlı yolu nehir. İkinci bariz seçenek güneye, Venedik Körfezi'ne inmek ve onları deniz yoluyla atlatmak olacaktır."

"Her zaman Venedik'i görmek istemişimdir," dedi hevesle.

Burnuna hafifçe vurdu. "Seni oraya götüreceğim, başka bir zaman. Dolomitler boyunca engebeli bir arazi var, o zaman onları atlatmamız gerekecek." Başını iki yana salladı. "Gitmemizi beklemedikleri yöne, kuzeydoğuya, Bohemya'ya doğru gideceğiz."

"Ne kadar romantik," diye nefes aldı.

Adam eğlenerek ona baktı. "Prag'da bir Tarikat güvenli evi var. Bizi içeri alırlar."

"Hayır, yapmayacaklar. Göğsünde İnisiyenin Damgası olduğunu unuttun mu? Drake, Tarikat artık sana yardım etmeyecek. Seni bulan herhangi bir ajanın seni öldürme yetkisi olduğu söylentisi yayıldı. Bu yüzden özellikle Lord Rotherstone'a yazdım. En azından onun senin dostun olduğunu biliyoruz. Seni kurtarmak için elinden geleni yapacağına inanıyorum. Belki onunla yolda karşılaşmamızın bir yolu vardır."

Başını iki yana salladı. "Onu ve ekibini bu işe bulaştırmak istemiyorum. Merak etmeyin, Prag'daki ajanlara huzur içinde teslim olacağım. Virgil'e yazabilirler; o bana kefil olacaktır."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu usulca, sanki onun kendisini görevine tercih edeceğine inanamıyormuş gibi gözlerini adamın gözlerine dikerek.

Başını salladı. "Başımdan beri seni dinlemeliydim. K a h r e t s i n , ben Seni öpmemeye dayanamıyorum," diye fısıldayarak ekledi.

"Yakında beni istediğin gibi öpebileceksin," diye söz verdi. "Bugün dikkatli ol."

"Sen de aynısını yap, bu gece görüşürüz." Ayağa kalktı, yakında paylaşacakları özgürlüğün ateşli beklentisiyle onun için için yanan bakışlarını tuttu. Onu hafifçe selamladıktan sonra uzaklaşmaya başlamıştı ki aklına başka bir düşünce geldi.

Geri döndü ve bir an için ona, hayatı boyunca sevdiği bu meleğe baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

Sesini alçaltarak ona doğru bir adım attı. "Eğer bu planı yapacaksak kabul etmen gereken bir şartım var."

"O da ne?" diye sordu, her zamanki gibi ciddi ve geniş gözlerle.

"Buradan çıkar çıkmaz benimle evleneceksin," diye fısıldadı.

Pembe, ısıltılı bir gülümseme dağların üzerinden doğan güneş gibi yüzüne yayıldı, menekşe rengi gözleri sıcak, puslu bir ışıkla doluydu.

"Bitti," diye mırıldandı şefkatle.

Onu kollarının arasına alıp sevinç çemberinde sallamamak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu; ama o zaman muhafızının boğazını kesmek gibi kötü bir şey yapması gerekirdi ve bu da günün tadını kaçıırırdı.

Tam bir hayranlıkla ona baktı.

Veda etmek için sinsi ve sevecen bir göz kırpmakla yetindi, sonra da işine devam etti.

Emily Drake'in tavsiyesine uyarak gün boyunca dinlendi ama uyuması imkânsızdı. Kalbi çok büyük bir kargaşa içindeydi, Drake'in teklifiyle sevincin doruklarında uçuyor ve keşişliğin keşfinden sonra korkunun derinliklerine çakılıyordu. Çok yorucuydu.

Tek yapması gereken son bir günü daha atlatmaktı, sonra gideceklerdi.

Hazırlıklarını yaptı ve gitmeye hazırды, saat bırakın on biri, onu bile vurmadan odasında bekliyordu.

Pencerenin yanında oturmuş, geceye endişeyle bakıyor, bir şeylerin ters gideceğinden emin olan kötümser yarısına karşı çıkıyordu.

Orman kıyafetlerini giyip pencerenin yanına oturdu ve kalenin yüksekliğinden sıradağların panoramasına son kez uzun uzun baktı.

Burada geçirdiği süre kesinlikle başına gelen en tuhaf şeydi. Drake'le birlikte görevi tamamlamadan ayrılmakla doğru şeyi yaptıklarını umuyordu. Drake'in bir planı olduğunu tahmin ediyordu, belki de

Prometheanların nerede olduğunu emredin ki bölgedeki tüm ajanlar onlara saldırıp işlerini bitirebilsin.

Kendi kendine omuz silkti. Şu anda bunu bilmiyordu. Hiçbir zaman ona her şeyi anlatan türden bir adam olmamıştı.

Manzarayı tararken havanın kaçırları için umut verici görüldüğünü fark etti. Güzel bir geceydi, açık ve güzeldi. Gümüş renkli ay ışığı uzaktaki karlı tepeleri çivit ormanlarının ötesinde inciye çeviriyordu.

Sonra ağaçların arasından, Münih'ten güneye doğru inen yolda, kaleden birkaç mil ötede küçük ışıklar fark etti. Ne olduklarını merak etti, ama gözden kayboldular ve sorusunu bir kenara bıraktı. Muhtemelen daha önce hiç fark etmediği bir çiftlik evi ya da yol kenarındaki bir handı.

Her neyse, Drake ve o ters yönde seyahat ediyor olacaklardı.

Saat neredeyse on birdi. Neredeyse gitme vakti gelmişti.

Sessizce pencereden çıkarak Waldfort Kalesi'nden kaçmak için son hazırlıklarını yaptı. Tüm eşyalarını sırt çantasına doldurmuştu, en azından Prometheanların odada kalmasına izin verdiklerini. Sonra, yatağın üzerine eğilerek, Drake'in söylediği gibi hâlâ orada uyuyormuş gibi görünmesi için battaniyenin altına fazladan yastıklar yerleştirdi. Bu işi bitirdikten sonra odasının diğer tarafına geçti ve kapıyı dinledi.

Gecenin önemi göz önüne alındığında, muhafızların erken ayrılmasını şansa bırakmıyordu. Eğer iki Alman dün gece İspanyolların geç gelmesine sinirlenmişlerse, koridordaki uzun sarkaçlı saati beş dakika ileri alarak bu durumun tekrarlanmamasını sağlamıştı. Onlardan habersiz saat on bir buçuk dakika erken çalmaya başladığında ve bir sonraki muhafız çifti hâlâ göreve gelmediğinde, itaatkâr Almanların canına tak etmişti.

Bir kez daha, onun uyuduğunu düşünerek, alçak ve öfkeli ses tonlarıyla birbirleriyle tartıştılar. Sinirli kahkahalarını bastırmak için ağzını kapattı. Arkadaşları tarafından bir kez daha rahatsız edildikleri için sesleri çok kırılgan geliyordu.

Muhafızlar görev yerlerini terk ederek büyüleyici İspanyolları bulmak ve onlara bir ders vermek için yürüyüşe geçtiler.

Emily kalbi küt küt atarak kapıyı dinledi. Ayak seslerinin sert ritmi kaybolur kaybolmaz kapıyı hafifçe araladı ve dışarı baktı.

Gitmişlerdi. Hemen dışarı çıktı, kapıyı sessizce arkasından kapattı ve daha önce olduğu gibi koridordan aşağıya doğru kaçtı. Şatonun içi o saatte oldukça karanlıktı. Uzun aralıklarla yanan zayıf ışık küreleri kasveti zar zor dağıtıyordu. Bir önceki geceki rotasını aynen tekrarlayarak güvenli bir siperden diğerine geçti.

Kısa süre içinde taş basamaklardan süzülerek sekizgen odaya girdi ve oradaki ateşin yanında bir mum daha yaktı. Sonra bekleyen kapıya doğru ilerledi.

Hiç kimse zindanın kapısını bu kadar hafif bir yürekle açmamıştı, diye düşündü, ama onun için bu kapı özgürlüğüne açılan bir kapıydı. Cesurca yürüdü ve kaderiyle buluşmaya gitti.

Drake ne olduğunu anlayamıyordu ama bir şeyler ters gidiyordu.

Nöbeti olaysız bir şekilde sona ermişti ve gece sakindi ama saatlerdir peşini bırakmayan tedirginliği hâlâ üzerinden atamamıştı.

Onu bir kenara bırakmak için elinden geleni yaptı, oradan çıkmak için can atıyordu. Ormana gitmek için her şeyi hazırdı. Erzaklar. Kendisi için silahlar ve mühimmat, Emily'nin yayı ve okları. Haritalar ve samimiyetinin bir göstergesi olarak Tarikat'a vermek üzere birkaç parça suçlayıcı kanıt.

Ve böylece, bir görevi terk etmek ya da Üçüncü nöbet için yetkiyi devretmeyi bitirir bitirmez görevini bıraktı ve tam da bunu yaptı.

Sakin ve rahat adımlarla yürürken esen rüzgâr saçlarını karıştırdı, bahçelere doğru. Omzunun üzerinden son bir kez bakarak kapıdan çıktı. Sonra gecenin karanlığına karıştı.

Kalbi küt küt atarak arazide ilerlerken, James'e ne olacağı konusunda duyduğu mantıksız suçluluk duygusunu görmezden geldi. Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Onu koruyacak başkaları da vardı.

James kaçışını ihanet olarak görebilirdi ama Drake yaşlı adamın iddia ettiği gibi ona değer veriyorsa bunu anlayacağını ve gitmesine izin vereceğini umuyordu. Bu köleliğe değil, gerçek bir hayata kavuşması için ona bir şans verirdi. Ne olursa olsun, onun korumasına Konsey'in yeni başkanından çok daha fazla ihtiyacı olan Emily'ydi.

Drake onu İngiltere'ye geri götürmenin mümkün olup olmayacağını bilmiyordu; ama nereye giderlerse gitsinler, bu bir yerde takma bir isimle yaşamak anlamına gelse bile, en azından karı koca olarak birlikte olacaklardı ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Ülkesine hizmet etmek için çok şey vermişti ve bu ona ne kazandırmıştı? Acıdan başka bir şey.

Karanlıkta gizlice ilerleyerek dün gece buluştukları ormana ulaştı, toprak patikadan döndü ve sessizce koşarak onu karşıladı.

Önündeki patikadan ona seslendi; yüzü parlıyordu ve onu kucaklayarak karşıladı. Adam onu kollarının arasına aldı ve selamlamak için ona içten bir öpücük verdi.

"Size de merhaba lordum," diye fısıldadı kadın, adam nihayet onu bıraktığında soluk soluğa bir gülümsemeyle.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Hazırdan da öte." Ellerini adamın kolundan aşağı kaydırıp ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ondaki herhangi bir tereddüt

kaçtı. Onunla birlikte olmak bile bu kararın doğru olduğuna dair içindeki tüm şüpheleri güçlendirmişti.

Sonra başını salladı, kızın omuzlarını sevgiyle sıktı ve onu bir kenara bıraktı. "Bekle

Burada." Daha önce seviştikleri kayanın arkasındaki eski kahverengi bir brandanın altına sakladığı eşyalarını almaya gitti.

Yolculuk için yiyeceklerle dolu iki sırt çantası, suyla dolu iki büyük matara ve ormanda yüzlerini gizlemeye yardımcı olacak iki koyu renk pelerin.

Adam ona en sevdiği orman bıçağını, yayını ve ok sadağını geri verdiğinde Emily sırttı. Hemen onları giydi, omuzlarına astı ve sonra bıçak kemerini beline bağladı.

Drake gece nöbetinden kalan tüm silahlarını çoktan kuşanmıştı. "Şimdi, o zaman. Bugün erken saatlerde nereye gittiğini görmek için bu yolu takip ettim. Bizi kalenin dış duvarlarındaki en küçük kapıya götürecek. Çıkış yolumuz orası. Küçük kapı yaya ya da atlı insanlar içindir, asma köprülü ön kapı gibi arabalar için değil. Bunu size şimdi söylememin nedeni, oraya yaklaştığımızda tek kelime konuşmayacak olmamız. Kapıda muhafızlar var. Onlarla ben ilgilenirim," diye mırıldandı. "Yaklaştığımızda sen saklanacaksın. Ben onlarla ilgilenip kapıyı açacağım, sonra da sana işaret vereceğim."

Başını salladı, her kelimeyi öz ms yordu.

"Kapıdan geçer geçmez, sabaha kadar gidebildiğimiz kadar yere gitmeliyiz. Bir sonraki nöbet saat yedide. O saatten önce kaleyle aramıza koyabildiğimiz kadar mil koymalıyız. Sorusu olan?"

Onun gözlerinde bir tane gördü. *Gerçekten oradaki muhafızları öldürecek misin? Onlar senin adamların. Seni tanıyorlar.* Ama kadın bunu sormamayı tercih etti ve o da buna minnettardı. Cevabı zaten biliyordu. İki de biliyordu.

İyi, uysal adamlar Tarikat için seçilmedi.

Ona isteyebileceği tek yanıtı verdi, yüzünü hafifçe avucunun içine aldı ve onu öpmesi için aŗaęı çekti. Memnuniyetle iŗbirlięi yaptı ama kanı ona duyduğu açlıkla yeniden ısınmış olsa da gecikecek zamanı yoktu.

Öpüşmeyi bitirdi ve muhtemelen onun yapabileceğinden çok daha vahşi bir kararlılıkla gözlerinin içine baktı. "Hadi gidelim."

Başını salladı, ona olan inancı gözlerinde parlıyordu.

Onu alnından öptü, sonra tatlı yüzünü gölgede bırakmak için pelerininin başlığını şefkatle yukarı çekti. Sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarının üzerine koyarak elini tuttu ve onu kapıya doğru götürdü.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Drake onun kendisine ayak uydurma yeteneğinden etkilenmişti ama zaten her zaman etkilenmişti. Karanlık patikadan kapıya doğru ilerlerken Emily onu gölgeledi. Ağaçların arasından ileride kale duvarı görüldüğünde, hâlâ iyi olduğundan emin olmak için ona baktı.

Kız ona hüznle başını salladı; o da sevgiyle gülümsedi. Kalbini bir yıldız gibi dans ettirdi.

Biraz daha ilerlediler. Kapıdan yaklaşık elli metre uzakta, koluna dokunarak onu durdurdu. Sonra onu yolun kenarına yönlendirdi ve arkasına saklanması için geniş, yaşlı bir ağaç buldu. Ona dönerek parmağını tekrar dudaklarına götürdü ve sessiz olması için onu uyardı. Muhafızların görüş alanındaydılar; en yumuşak fısıltıdan fazlası duyulabilirdi.

Duvarı taradı ve her zamanki yerlerinde duran iki nöbetçiyi gördü.

Ona tekrar baktığında, gözlerindeki endişeyi okudu. Dudaklarını indirerek kulağına en yumuşak güvenceyi üfledi. "Merak etme. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı ona.

Önündeki görev için içinde yükselen ilkel vahşeti dizginleyerek eğildi ve onu öptü. Elini onun göğsüne koydu ve gözlerini kapattı, gözle görülür bir şekilde sessiz bir dua etti. Onun endişelenmesini istemiyordu. Son ayrılıkları sadece kısa bir ayrılık olacaktı.

Kız gözlerini tekrar açıp onu bir öpücükle uğurladığında çok sevinmişti. Neşeli küçük bir selam. Bu onu orada yalnız bırakmayı kolaylaştırdı. Doğrusu, o anda ondan uzaklaşmak beklediğinden daha zordu. Ama yolu temizledikten ve kaçışları için kapıyı açtıktan sonra onu almak için hemen geri döneceğine dair kendine söz verdi.

Gözleri çakmak çakmak, duvara doğru yürüdü, gizlice yaklaştı, zihinsel olarak saldırısını planlıyordu. Kapının üstündeki duvarın tepesini taradı ve karanlıkta mevzilenmiş iki adamı seçti.

Hangi ikisinin görevde olduğunu söylemek için çok karanlıktı. O istemedi onları öldürecek, ama gerekirse öldürecek. Geçit evine güvenilir bir müttefik olarak girecek, sonra da tepki vermeleri için çok geç olduğunda gerçek niyetini açıklayacaktı.

Drake duvara doğru yürürken her iki adamın da hazırola geçip ormana doğru baktıklarını fark etti. Fransızca yaptıkları kısa konuşmaları duyabiliyordu.

"Bir şey mi gördün?"

"Ormanda bir şey duyduğumu sandım ..." "Kim var orada?" diye sordu biri, ama ona doğru değil.

Drake ses yüzünden kafalarının karıştığını düşünerek başını salladı. Tam onlara seslenip varlığını duyurmak için nefesini tutmuşken, yukarıdaki adamdan aniden tuhaf bir çığlık yükseldi.

Nöbetçi duvardan düşerek neredeyse aynı anda orman zeminine yuvarlandı.

Drake'in ayakları, boğazında bir ok. Yukarıdaki ikinci adam göğsünden vurulmuştu ve ilki hâlâ nefes almak için kıvranıyordu. Drake şok olmuş bir şekilde yukarı baktı.

Karanlıkta çok tanıdık bir ses usulca cınladı: Taşa saplanan bir kancanın metalik cınlaması.

İlk aklına gelen Rotherstone oldu. *Lanet olsun! Max mi?* Tarikat olmalı, tam zamanında.

Drake, eski arkadaşlarının onu gördükleri yerde öldürme emri aldıklarının farkında olarak ağaçların arkasına doğru ilerledi. Bu kesinlikle sadakat bağlarını test edecekti, özellikle de onu takip etmeye çalışmamaları için hain olduğuna inanmalarına izin verdiğinden beri.

Duvarın tepesinde siyahlar giymiş, kaslı ve maskeli bir adam belirdi. *Warrington mı?* Drake merak etti. Davetsiz misafir hemen ikinci ölü muhafızın üzerinden atlayarak diğer ajanlara kapıyı açtı.

Drake karanlıkta bir ağaca yaslandı ve Max'in bu görev için yanında kaç adam getirmiş olabileceğini merak ederek kaşlarını çattı. İki mi, üç mü? Bir kale dolusu Promethean'a karşı mı?

Ama tabii ki. Bunlar Cehennem Kulübü üyelerinin sevdiği türden ihtimallerdi.

Drake, aramak için doğru anı beklerken, acınası bir şefkatle onu izledi. eski meslektaşlarına kendini öldürtmeden ulaşabilecekti. Ama onları izlerken yüzündeki gülümseme soldu.

Dar kapıdan tek sıra halinde içeri giren atlıların sayısı, her birinin atı alçak açıklıktan geçerken eğilmesi, bunun Tarikat olmadığını anlamasını sağladı.

İki, üç, beş. On. Yirmi . . .

Max'in bu kadar çabuk yirmi ajan toplamasına imkân yoktu. Kale saldırı altındaydı ve o, James'in güvenlik şefi, bir kadın için görevini bırakıp gidiyordu. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Bilmiyordu ama gözden uzak durdu ve Emily'nin de onu bıraktığı yaşlı ağacın arkasında aynı şeyi yapması için dua etti.

Atlı kolunun sonuna doğru ay ışığı, liderleri olduğu anlaşılan orta yaşlı, fit bir adamın dikenli, beyaz-sarı saçlarında parıldıyordu.

Yolun kenarına çekildi ve onlar yanından geçerken komutlar yağdırdı: "Emirlerinizi unutmayın! Burada bulduğunuz her Konsey üyesini avlayın ve öldürün! Onlar hain! Bana Falkirk'ün kellesini getirene elli altın!"

Drake gölgelerin arasından dehşet içinde baktı.

Malcolm Banks.

Toplantıyı nasıl öğrenmişti? Drake şaşkındı ama bunu çözecek zamanı yoktu. Emily'ye geri dönmek zorundaydı.

Adam ona katılır katılmaz, kadın onu kucakladı.

"Neler oluyor? Kim bu adamlar?"

"Bu Malcolm Banks. James'in ve Tarikat'ın en büyük düşmanı. Virgil'in kötü kardeşi."

"Drake!" Drake davetsiz misafirlerin ardından bakarken onun yakasına yapıştı. "Onların peşinden gitmeyi düşünüyor olamazsın!"

Ona baktığında, gözlerindeki dehşeti gördü. Ve o da onun kinde belirsizlik. *James'i kim koruyacak?*

"Hayır! Beni bırakma!" diye adeta feryat etti onun tereddütlerine karşılık olarak - ve çaresizliği onu ikna etti.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye hem ona hem de kendisine hatırlattı ve onu rahatlatmak için ellerini kendi elleriyle kapattı. İçten içe James'in bu gece öleceğini biliyordu ama seçimini yapmıştı. Yaşlı adamı aklından çıkardı ve kapıya doğru baktı. "Dikkatimizin dağılması fark edilmeden sızıışmamızı daha da kolaylaştıracak. Hadi gidelim."

"Oh, teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Ben senin-"

"Şşş, sessiz ol. Şimdi gel." Titreyen elini öptü ve onu temkinli bir şekilde kapıya doğru çekti.

Arkalarında, kaleye yaklaştıkça ve surların her yanından gelen sesler Kalenin savunucuları savaşın altında olduklarını anladıklarında

Saldırı.

Nerede olduğunu merak ettiklerine şüphe yok.

Drake savaşa *doğru* olan çekimi görmezden gelmeye çalıştı. Ömrü boyunca bu tür olaylar için eğitim almıştı, silah seslerinden uzaklaşmak yerine onlara doğru gitmek her adımında derin bir çamura batıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. James'in ne kadar zayıf olduğunu ve Malcolm'un ona ne yapacağını düşünmeye dayanamıyordu, şimdi muhtemelen oğlu Niall'ı Tarikat'a teslim etmekten sorumlu olanın James olduğunu öğrenmişti.

James hiçbir zaman gerçekten arkadaşı olmamıştı, diye hatırlattı kendine, öyle hissetmiş olsa da. Sadece onu kullanıyordu. James de en sevdiği kanı feda etmek için Emily'yi kullanmaya razı olmuştu ve bunu asla affedemezdi. Drake, ağaçların arasından geçit görüldüğünde Malcolm'un intikam alma ihtimalini aklından uzaklaştırdı.

Emily'nin yanına sokulurken gerildiğini hissetti, çünkü Malcolm'un muhtemelen kurbanlarından herhangi birinin kaçmasını engellemek için kapının yanına iki atlı yerleştirdiğini görmüşlerdi.

Ama bu bir nimetti. "Onları öldüreceğim ve atlarını alacağız," diye nefes aldı, dudakları saçlarını okşadı, gözlerinde biraz şeytani bir parıltı vardı.

Bu şiddet fırsatından memnundu. Bazılarından kurtulması gerekiyordu. onun öfkesi.

"Seni şurada istiyorum." Başıyla duvara yakın başka bir büyük ağacı işaret etti. "Ateş hattından çıkın ve yerde kalın."

Başını salladı, o bu durumdayken onu sorgulamaya cesaret edemedi; ondan uzaklaştı, emrettiği gibi diğer ağacın arkasına geçti.

Çömelerek tüfeğini sırtından çıkardı, dizini çimenlere dayadı ve silahı omzuna doğru kaldırdı. Hedeflerin konumunu değerlendirdi; yakın olan daha kolay bir atıştı.

Gözlerini kısarak nişangâhını atlının göğsüne doğrulttu. Sonra tetiğe bastı ve adam atından düşerek öldü.

Diğer adam şaşkınlıkla bağırırken at ürktü ve öfkeli bir kişnemeyle yana savruldu. Ölü binici yığılıp düştü ama ayağı üzengiye takılmış olduğu için sallanıyordu. İkinci muhafız süvari kılıcını çoktan çekmişti ve tüfeğin işaret fişegiyle Drake'e doğru hücum ediyordu.

Drake'in tecrübeli elleri silahı doldurmak için sadece otuz saniyeye ihtiyaç duyuyordu ama barutun parıltısı görüşünü hafifçe kamaştırmıştı. Nişancılığına güvenmek yerine, sürüklenen silah dumanı bulutundan dışarı çıktı ve kılıcı ve hançeri hazır bir şekilde ağacın etrafından dolaştı.

Binicinin öfkeli tekmelerine rağmen, at patikadan ayrılırken hızını yavaşlattı ve karanlık ormanda ayaklarının üzerinde durmaya özen gösterdi. Drake saldırıya karşı kendini hazırladı.

Göz ucuyla Emily'nin ürkmüş atı yakalamak için saklandığı yerden çıktığını gördü. Ölü adamın ayağı hâlâ üzengiye takılıydı ve at paniğe kapılmış, bu garip yükten kaçmaya çalışırken cesedi sürüklüyordu. Hayvanlar konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun, atı kısa sürede kontrol altına alacağını biliyordu.

Dikkatini tekrar kendisine doğru gelen atlıya çevirdi. Sonra atlı üzerine geldi ve bineğinin yüksekliğinin avantajını kullanarak Drake'e saldırdı. Drake darbeleri savuşturdu, at arka tarafını savururken etrafında dönmeye başladı. Devasa ağırlığı çalıların arasında hantalca hareket ediyor, başını savuruyor ve bir çalı yığınınına doğru yanaştığında biraz şaha kalkıyordu.

Atlı ona tekrar saldırdı. Drake kılıcıyla çınlayan darbeyi engelledi ve hançeriyle karşılık vererek adamın kalçasını yardı. Atlı böğürdü ve pozisyon değiştirerek ona başka bir açıdan saldırdı. Drake yine savuşturdu, darbenin gücünü kılıcıyla emdi ve ustalıkla saptırdı.

Sonra at da savaşa katıldı ve kulaklarını kafasına dayayarak onu ısırmaya çalıştı. Drake karanlığın içinde kendisine doğru gelen fildişi dişleri gördü ve tam zamanında atın kafasını savurarak onu azarladı.

Binici atını döndürerek tabancasına uzandı. Drake otomatik olarak tepki verdi ve atın göğsüne bir şaplak attı; adam ateş ederken at şaha kalktı ve binicinin nişanını bozdu. Drake eğildi; kurşun arkasındaki ağaç gövdesine saplandı. Atın ön toynakları toprağa değer değmez Drake harekete geçti ve biniciyi yakalayarak eyerden indirdi.

Adamı yere fırlattı ve acımasızca üzerine düştü. Kavga ederken ikisi de neredeyse eziliyordu.

Drake yüzüne ve vücuduna aldığı darbeleri neredeyse hiç hissetmiyordu; indirdiği darbelere kendini kaptırmıştı. Her şey yavaş, keskin ve netti, kalbi kulaklarında top ateşi gibi gümbürdüyordu. Bildiği bir sonraki şey, Drake'in bıçağını Promethean'ın boğazına dayamış, tek dizinin üzerine çökmüş olduğuydu. En ufak bir tereddüt göstermeden onu öldürdü. Adamın çırpınışları kesildi.

Göğsü kabarırken, daha fazla kana bulanmaktan kaçınarak cesedi öne doğru bıraktı. Ayağa kalktı, bir saniyeliğine ayaklarının üzerinde dengesizce yürüdü, dengesini sağladı ve derin bir nefes aldı. *İşte oldu. Ben iyiyim.*

Ölü adamdan bir adım geri çekildi, yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için bir saniyesini ayırdı ve hâlâ tek parça olduğunu gördü. Tam huysuz atı yakalamak için uzandığı sırada tiz bir çığlık duydu.

Emily mi? Nefesini içine çekti ve başını çevirip baktı.

Onu patikada yaya olarak koşarken gördüğünde, başka bir Prometheus atlısı onu takip ediyordu, zaten karanlık olan gece kâbusa döndü.

"Emily!"

Bir saniye sonra, az önce öldürdüğü adamın atına atladı ve dizginleri toplayarak onların peşinden patikaya fırladı.

Vurduğu Promethean muhafızının yerde yatan cesedini gördüğünde İlerideki patikanın yanında, ürkmüş atı sakinleştirmeyi ve ölü adamın ayağını üzengiden kurtarmayı başarmış olması gerektiğini fark etti. Ama hayvanı açık alana doğru kovalarken, kendisinin görülmesine izin vermiş olmalıydı.

"Dokunma ona!" diye bağırdı, o sırada bile eyerden aşağıya doğru eğilmiş olan ve acımasızca gülen atlıya. İri yarı adam tek koluyla onu kucağına aldı ve kucağına fırlattı.

Emily çığlık atıp onunla mücadele ederken Drake atını dört nala koşturdu ve az önce diğer ikisine yaptıklarının onu esir alanın başına geleceklerle kıyaslanamayacağına yemin etti.

Atlı, yanan meşalelerin savaşın tüm şiddetiyle sürdüğünü gösterdiği kaleye doğru ilerliyordu. Adam omzunun üzerinden bakıp Drake'in peşinde olduğunu görünce atını mahmuzladı ve virajdan dörtlü nala geçerek Drake'in normalde adamlarıyla talim yaptığı avluya girdi.

Avlu, kontrollü dövüş egzersizlerinden şok edici bir farkla, kaynayan bir şiddet kazanına dönmüştü.

Emily'nin de en az kendisi kadar öfkeli olduğunu biliyordu. Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken bir kez daha. Sonra, Emily'yi kaçıran atlıyı yakalamaya çalışarak atını arbedenin içinde ilerletirken, bakışları Emily'ye sabitlenmişken, onun pelerininin altından bir şeye uzandığını gördü.

Sadece üç ya da dört boy arkalarındayken, kadın aniden orman bıçağını çıkarıp kolunu arkasına savurduğunda ve iri yarı atlıyı böğründen bıçakladığında neler olduğunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

"Orospu!" diye bağırarak onu eyerden fırlattı; kadın yere yuvarlandı ama Drake'in atı yanından geçerken yuvarlanarak kurtuldu.

"Defol buradan!" diye bağırdı ama yaralı atlı onun kaçışını engelledi ve gözlerinde intikam ateşiyle geri döndü. Adam bir tabanca çıkardı ve kadın hâlâ yerden kalkmaya çalışırken ona doğrulttu.

Drake saldırdı ve tetiği çekmeden atından adamın üzerine atladı. İkisi de silahın kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken yere çakıldılar.

Patladığında, Promethean'ı işaret ediyordu. Savaşmayı bıraktı ve kafatasının bir kısmı patlayarak açılırken çığlık attı. Kan donduran çığlık sona erdi.

Drake ayağa fırlayıp Emily'yi bulmak için avluyu tararken bile aniden.

"Kaptan!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Şöyle bir baktı ve Jacques'ın zor durumda olduğunu gördü. *Lanet olsun.*

"Drake!"

Emily ona doğru koştu. "Ata bin ve git!" diye emretti ve hayvanın dizginlerini tekrar yakaladı.

Gözlerini kocaman açarak titrek bir baş hareketiyle onu selamladı ve Drake nedenini bile bilmediği bir şekilde Jacques'a yardım etmeye koştu. Gecenin bir vakti, ortalık sakinken kaçmak başka bir şeydi ama kuşatma altındaki bir müttefike sırtını dönmek gücünü aşıyordu. Ayrıca, bilsin ya da bilmesin, Fransız çavuş ve paralı askerler grubu, Emily'yi kurtarmak için bir şeyler yapma konusundaki mırıltılarına kulak misafiri olduğunda Drake'in saygısını ve bir ölçüde güvenini kazanmıştı.

Drake birkaç rakibine karşı Jacques'a yardım etmek için koşarken, Emily'ye uzaklaşmasını söylediği huysuz at yeniden huysuzlanmaya başladı.

Göz ucuyla koyunun şaha kalktığını ve ata binmeye çalışırken neredeyse yüzüne tekme atacağını gördü; bu gecikme Malcolm'un daha fazla adamının dikkatini çekmekten başka bir işe yaramamıştı.

Drake'in büyük öfkesine rağmen, daha fazlası tekrar onun peşine düştü. Birbiri ardına gelen askerleri engelleyip yollarını keserken, Emily'nin kaleye doğru koştuğunu ve pelerininin arkasından aktığını gördü.

Yeterince iyi, dedi kendi kendine. Saklanacaktır.

Zemin katın karanlık koridorlar ve taş odalardan oluşan labirentine aşinaydı. Malcolm'un adamları aşına değildi. Onun kadar gizlilik konusunda yetenekli olduğu için, kendisi yanına gelene kadar gözden uzak kalabileceğine güveniyordu.

Sonra başka bir rakibini yere fırlattı ve onu Aziz Petrus'la tanıştırdı, damarlarında vahşi bir tür coşku çarpıyordu.

Jacques ve adamları avluyu kontrol altına almaya başladıklarında, Drake savaşı bırakıp Emily'yi bulmak için kaleye koştu.

Kalenin zemin katına koştu ve devam eden daha fazla kavga gördü ama onları görmezden geldi, onu bulmak için her yere baktı.

"Emily?" diye bağırdı bir koridora, bir diğerine.

Hangi cehennemde o?

Sonunda, çatışmanın arasından, kadının belli belirsiz cevabını duydu.

"Drake!

Üst kata!"

Kadının sesini takip etti, elinde kanlı kılıcıyla basamakları ikişer ikişer çıktı. Ancak merdivenlerin tepesine ulaştığında, kadın neredeyse onu bir okla vuruyordu.

Boştaki elini havaya kaldırdı. "Yapma, benim!"

Gözleri geniş ve dehşet içindeydi. Köşeye sıkışmış olduğunu gördü. Sonra yerde yatan üç ölü adama baktı, hepsi de ok saplıydı.

Çok uzaktaki büyük salonda çatışma devam ederken, şaşkınlıkla bakışlarını tekrar onunkilere dikti.

Adam onun şokta olduğunu fark etti ve ona doğru temkinli bir adım attı. "Yaralandın mı?" diye sordu usulca.

"Hayır. Sen

mi?" "Hayır."

"Drake, onları ben öldürdüm," diye fısıldadı.

"Başka seçeneğin yoktu," diyerek elini uzattı ama kadın elini
t u t m a d ı .

"Bu benim son okum."

"Ona ihtiyacın yok. Ben seni korurum. Gel hadi. Seni buradan çıkaralım."

Etrafındaki şiddetten felç olmuş bir halde öylece ona baktı, durduğu yerden kıpırdamadı, yayı ve oku hazırды.

Drake onu nasıl sakinleştireceğini düşünürken birden dikkati dağıldı büyük salonda ortaya çıkan kanlı gösteri tarafından.

Malcolm'un adamlarından biri kaçmaya çalışan Septimus Glasse'ı doğrarken açık kapıdan içeriyi görebiliyordu. Bir diğeri sinmiş kardinali şişledi. Rus yazar çoktan yerde ölmüştü.

Tanrım, Malcolm bizim için Tarikat'ın işini yapıyor.

Fransız markisi şöminenin önünde cesur bir duruş sergiledi, ta ki kurşunlar onu tarayana kadar.

Malcolm Banks adamlarına komuta ederek kapıdan içeri girdi. "O yaşlı piçi buraya, bana getirin! Altınlar senin olsun, hainin kafasını ben keseceğim. Bana Falkirk'ü getirin!"

"Bırak beni, seni lanet olası!" James'in sesini duyabiliyordu ve Emily aniden "Gitme!" diye bağırana kadar ona doğru hareket ettiğinin farkında bile değildi.

Kalbi küt küt atarak ona baktı. "Lütfen. Bu benim son okum."

Tek kelime etmeden yanına gitti ve dolu tabancasını ona uzattı. "Ben olacağım

Hemen döneceğim," diye söz verdi alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, gözlerinin içine bakarak. "O buna değmez," diye yalvardı kadın.

Açıklamaya çalışmadı. Onu yeterli korumayla bırakıp kaçtı. yaşlı adamın hayatını kurtarmak için.

Büyük salona girdiğinde, karanlığın onu ele geçirdiğini hissedebildiği gerçeğini görmezden gelerek, kendini içtenlikle mücadelenin içine attı. Sonunda, pratik yapmanın getirdiği kısıtlamalardan kurtulmuş, nefretini onların üzerine kusmakta özgürdü. Emily'nin onu izliyor olması artık umurunda değildi. O anda onun adını bile bilmiyordu. Tek bildiği, gerçekte hâlâ zindanda olabileceğiydi; bu, bir delinin beyhude rüyasıydı ve o, her şeyi tüketen karanlıkta bir ışık kırıntısından başka bir şey değildi. Sadece içindeki vahşi öfke gerçek tadı veriyordu. Acı, ölüm, kan, bunlar gerçkti.

Çok etkili bir vuruşla bir adamın kafasını uçurdu. Zaman yavaşladı; sesi bozuldu; yoluna çıkan her şeyi körlemesine bıçakladı. Nabızı kulaklarında gümbürdüyor, elleri savaşın öfkesiyle karıncalanıyordu.

başka bir düşmanı açıp bir kenara fırlattı, çığlıklara sağırdı, sadece bu gece sonunda ona bir sebep verdikleri için seviniyordu.

Kes, biç, it, engelle. Kendi dünyasındaydı, kanlı intikam fantezileriyle kaynayan korkunç bir yer. Belki de Prometheanlar, Tarikat'ın bir şövalyesini alıp onu bu hale getirebildiklerine göre kazanmışlardı, diye gözlemledi son bir akıllı başında parçası.

Tarikatın canı cehennemde, diye düşündü Drake bıçağı başka bir adamın göğsüne saplarken. Bu gece ne onlar ne de James içindi.

Onun içindi.

Prometheanlar ona yaptıklarıyla onu bu hale getirmişlerdi, o yüzden bırakalım da bedelini ödesinler.

"Drake!"

Belli belirsiz James'in seslendiğini duydu. Öldürme işine ara verdi ve öfkeyle yüzerek yaşlı adamı aradı.

James Malcolm'dan uzaklaşıyordu ama Drake onu fark ettiğinde James uzaktaki köşeyi işaret etti.

"Emily'ye git!"

Döndü ve açık kapı aralığından onun saldırı altında olduğunu gördü. Hançeriyle birlikte kolunu geri çekti ve bir saniye bile tereddüt etmeden bıçağını savurdu.

Koridor boyunca uçarken sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

O değerli saniyeler, onu izlemek, akıl sağlığına geri dönmek için dar bir pencereyi yeniden açtı ve onu sıkıştırdı.

Sonra bıçak adamın sırtına saplandı.

Emily onu üzerinden attı, kül rengi bir suratla, gömleği yırtılmış olmasına rağmen yaralanmamıştı. Odanın öbür ucundan onun gözlerinin içine baktı ve kulaklarından çok ruhunun duyduğu sözler söyledi.

Bana geri dön.

Onun gerçek anlamda kendi tarafını kastetmediğini biliyordu.

Onun ne yaptığını görmüştü. *Cehennemden geri dön* demek istedi.

Ama onun ait olduğu yerin cehennem olduğunu anlamıyor muydu?

Birkaç metre arkasından aniden anlaşılmaz bir çığlık duyuldu. Drake dönüp baktığında James'in Malcolm'un kılıcına saplanmış olduğunu gördü.

"Seni hain." Virgil'in kardeşi bıçağı daha da derine sokarken alay etti.

Drake kanepenin üzerinden atladı ve kendini Malcolm'a doğru fırlattı, ancak James için artık çok geç olduğunu biliyordu. Malcolm, Drake onu yakaladığında korumalarına seslendi ama Drake yakındakilerin çoğunu çoktan öldürmüştü. Diğerleri kalenin etrafından onun bağırışını duyup koşarak geldiler ama Drake'in bıçağını Malcolm'un boğazında görünce durdular.

Drake onun kulağına, "Adamlarını geri çağır," diye homurdandı. Malcolm onlara isteksizce, "Durun," dedi.

Durdular.

"Silahlarınızı yere bırakın!" Drake emretti.

Kimse itaat etmedi. Kılıcının ucunu Malcolm'un boynuna biraz daha ısrarla bastırdı ve onu kan akıtacak kadar ısırđı.

"Onu duydunuz!"

Malcolm'un siyah giysili adamları belirsiz bir şekilde birbirlerine baktılar, sonra yavaşça silahlarını bıraktılar, silahlarını yere bıraktılar ve tekrar doğrudular.

Jacques tam o sırada geldi. O ve paralı askerleri hızla etraflarını sardı.

"Yaşamak istiyorsan ellerini üzerimden çekmeni öneririm. Sanmıyorum Kim olduğumun farkındasın," dedi Malcolm kibirle.

"Tabii ki biliyorum." Sonra sesini sadece Malcolm Banks'in duyabileceğı bir fısıltıya indirdi: "*Şeytana Aziz Mikail'in selamlarını ilet.*"

Bununla birlikte -haince- boğazını kesti.

Malcolm'un adamlarının nefesi kesildi.

Drake düştü onların yüksek lisans vücut ile a karanlık Gülümse. Sonra o

Jacques'a mırıldandı, "Onları dışarı çıkar ve onlardan kurtul. Yak onları

bedenler."

Jacques şaşkınlıkla ona baktı: Malcolm'un adamları emredildiği gibi silahlarını bırakmışlardı.

Drake başını salladığında, Fransız onların bağışlanmalı. "Nefesini boşa harcama. Sana da aynısını yaparlardı."

Jacques bunu tedirgin bir bakışla dinledikten sonra omuz silkti ve sanki, "*O zaman bu senin suçuñ, benim değil,*" dercesine *başını* salladı.

Bununla yaşayabilirim. Drake sakın sakın ona baktı.

Paralı askerler tutsaklarını dışarı çıkarırken Emily koşarak büyük salona girdi; ceset yığınları karşısında gözle görölür bir şok yaşayarak durakladı ama ilaç çantasını omzundan alarak etraflarından dolaştı. Koşarak James'in yanında diz çöktü.

Drake de ona katıldı. Yaşlı adam onun gözünde kurtarılmaya değerse, tıbbi becerileriyle kendisinin de yardım edebileceğine karar vermiş olmalıydı.

Başarısız olduğundan, James'in çoktan öldüğünden korkan Drake kendini hazırladı ve belirsiz bir şekilde onu izledi.

Parmak uçlarını yaşlı adamın boğazına bastırarak nabzını yokladı. Sonra gözlerini kocaman açarak ona döndü. "O yaşıyor!"

Bölüm 17

Emily titremelerini durdurmaya çalışarak parmaklarını büktü. Elleri bu kadar titrerken yaşlı adam üzerinde nasıl çalışacaktı? Falkirk'ü kurtarabilecek herhangi bir dikiş sayısı olduğundan şüpheliydi ama denemek zorundaydı. İnsan kalbinin mantıksızlığı içinde onun Drake için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Konseyl başkanından kişisel olarak nefret ediyor olabilirdi ama onu kurtarmaya çalışmak zorundaydı, yoksa Drake gelecekte onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın suçluluğuyla daha fazla acı çekecekti.

Drake Falkirk'ü salona taşıyıp nazikçe divana yerleştirirken o da hızlı adımlarla onu takip etti.

Bilinci gidip geliyordu.

İlaç çantasını yere bırakıp açtı ve eczacı bitkilerinden oluşan koleksiyonuna bakarken aklına gelen keşişlik düşüncesini bir kenara itti. "Ona bir battaniye getirin. Daha fazla sargı bezine de ihtiyacım olacak. Ağrısı için ona viski ya da başka bir şey getirebilir misin? Likörü yarayı temizlemek için de kullanabilirim."

Drake başıyla onayladı ve üçünü de almak için hızlandı.

Falkirk orada yatarken o kadar küçük ve çelimsiz görünüyordu ki, Emily makasını ve cımbızını çıkarıp ona bakarken, ondan korktuğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Karnını tekrar dikmek için sabırsızlanıyordu ama yapılması gerekiyordu.

Yarayı temizleyebilmek için cımbızla adamın yeleşinin yırtık ve kanlı kısmını kaldırmaya çalışırken, birden adamın kendisine sabit bir şekilde baktığını fark etti, gri gözleri acıyla parlıyordu.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Emily Harper." Kültürlü baritonu zayıflamış ve hırıltılı bir hal almıştı.

"Pardon?" diye yankılandı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Beni küçümsediğini biliyorum," dedi kuru bir ses tonuyla. "Ama yine de hayatımı kurtarmak için çalışıyorsun - bunun imkânsız olduğunu bildiğin halde."

"Senin kötü biri olduğunu düşündüğüm doğru. Ama bu senin için değil. Drake için."

Silik bir kahkaha attı. "Zeki kız."

Emily kaşlarını çatı. Belli ki acı çekiyor olmasına rağmen, yaşlı adam yaklaşan ölümünden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu; bu durum Emily'ye sızan yarasından daha da rahatsız edici gelmişti.

"Ne kadar zamanım var?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Kesin olarak bilmiyorum. Atlatabilirsiniz, bu sadece-" "Bayan Harper, yalan söyleme zamanı geçti. Ne kadar sürecek?" diye tekrarladı.

Kadın dehşet içinde omuz silkti. "Belki bir saat. Belki daha az."

"O halde hızlı hareket etmeliyim. Derhal Drake'i içeri gönderin," diye zorladı. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Tereddüt etti.

"Ah, zahmet etme, söz konusu olan zavallı bir ihtiyarın hayatından daha önemli meseleler var!" diye tersledi. "Git kızım! Bana hemen Drake'i getir."

Bir adamın son arzusunu reddetmek ona yakışmaz.

Onun ne düşündüğünü bilmiyordu ama gözlerinden kararını verdiğini anlayabiliyordu. Ayağa kalktı, başının arkasındaki yastığı düzeltti.

Kendine rağmen, sonra perişan haldeki korumasını çağırmak için dışarı çıktı.

Drake istenen tüm eşyaları kucağına almış, salona geri dönüyor ve yolda emrindekilere talimatlar veriyordu. Onu beklerken gördüğünde yüzü karardı. Emily kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun acımasız kabiliyetinin hatırasıyla ürpermişti. Ancak esas olarak kendisine öfkeliydi. Kaçmaya çok yaklaşmışlardı!

Keşke o aptal atı yakalamaya çalışırken görülmesine izin vermeseydi. Başını iki yana salladı.

Drake adamlarını kovdu ve kendini en kötüsüne hazırlayarak ona doğru yürüdü. "O nasıl?"

Cevap vermeden önce onun gözlerini aradı, o korkunç gecenin bir daha yaşanmaması için dua etti.

onu çok kötü etkilemeyecekti. Durumu çok iyiydi. "Ölüyor," diye itiraf etti.

Drake irkildi ve gözlerini kaçırdı.

"Seni soruyor." Eliyle odayı işaret etti. "Seninle özel olarak konuşmak istiyor."

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak. Sonra durakladı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kapattı ve iç çekerek başını salladı. "Bana bunu sorma."

Bakışlarını indirdi, derin bir nefes aldı ve geniş omuzlarını dikleştirdi. Sonra James'i görmek için içeri girdi.

James içeri girdiğinde alaycı bir tavırla, "Tanrım, bu kadar kasvetli görünme," dedi. "Herkes bir gün ölecek. Ben yaşlandım. Ve açıkçası, bu kadar uzun süre dayanmış olmama şaşırdım. İkimiz de biliyoruz ki uzun zamandır bunu bekliyordum." Drake divanın yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi benim suçum," dedi gergin bir sesle. "Eğer dönmemiş olsaydım uzaklaş-"

"O zaman Emily ölmüş olurdu."

"Sadece birinizi kurtarabileceğimi biliyordun." Onu inceledi. "Onun için hayatını v e r d i n ."

"Dediğim gibi, ben yaşıyım. O genç... ve muhtemelen senin çocuğunu taşıyor."

Drake şaşkınlıkla ona baktı. "Çok mu belli ediyorum?" "Benim gözlerim var, evlat. Ben aptal değilim."

Drake başını iki yana salladı, hâlâ dövüşün ortasında yaptığı seçimlerin etkisindeydi ve hatayı bulmaya çalışıyordu. "Eğer daha hızlı olsaydım _."

"Lütfen. Hayatımı zaten üç kez kurtardın. Londra'da beni bir Tarikat ajanının kurşunlarından kurtardın. İkinci kez, gemimiz Kuzey Denizi'nde battığında beni boğulmaktan kurtardın."

Drake, "Eğer o Su Muhafızları gemisi olmasaydı, ikimiz de donmuş olacaktık," diye mırıldandı.

"Sonra Pulteney Otel'de beni Niall Banks'ten kurtardın. Hoş olmayan bir adamdı. Eğer sen gelmeseydin beni boğacak ve Simyacının Parşömenlerini alacaktı."

"Gerçekten beladan uzak duramıyorsun, değil mi?" dedi içinde bulundukları vahim duruma rağmen sevecen bir yarım gülümsemeyle.

"Korkarım bu sefer beni yakaladı." James zayıf bir şekilde gülümsemiş olsa da ortasındaki bandaj kızarmaya başlamıştı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Bu bir anlam ifade etmiyor. Er ya da geç benim için böyle bitecekti. Ateşle oynarsan böyle olur. Daha fazla asık suratlı konuşma yok. Hâlâ vaktimiz varken seninle özel olarak konuşmak istememin bir nedeni var."

"Evet, efendim?"

"Kız hakkında..." "Emily mi?"

"Evet. O geldiğinden beri ikinizi izliyorum. Olmak için Dürüst olmak gerekirse, hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ne gibi?" diye huzursuzca mırıldandı.

"Sana olan aşkı." James onun yüzünü inceledi. "Herkes bir şeyi ya da birini sevdiğini iddia eder, ama bunu sonuna kadar, ölüme kadar götürecek olanlar çok azdır. O senin için ölmekten korkmuyor."

"Ben de onun için."

"Ama sen bir savaşçısın. Eğitimin var. Onun sahip olduğu tek şey kalbi." Başını iki yana salladı. "İkimiz de onun tarafından ayrı yollarla mahvedildik."

Drake ona ihtiyatla baktı. "Anlamıyorum."

"Ah, oğlum, İnsanlığın sevgisi olduğuna inanarak kendimi kandırdığım şey uğruna hayatım boyunca rahiplere, filozoflara, hatta adalet yasalarına karşı geldim. Promethean vizyonumuz... tüm dünyayı tek bir iyiliksever gücün egemenliği altına sokmak... artık savaş yok. Evrensel kardeşlik... Kulağa çok ilham verici geliyor, değil mi? Yine de bu amaçlara ulaşmak için kullandığımız araçlara bir bakın."

Başını salladı. Drake ona baktı.

"Ve işte küçük Emily, kendi hayatından vazgeçmek için mükemmel bir isteklilikle. Kendisi için hiçbir şey istemiyor. Saf, bencil olmayan bir alçakgönüllülük. Size olan masum bağlılığı gerçek. İşte aşk budur. O bizim tüm yüksek fikirli düşüncelerimizin gerçekte ne olduğunu gösterdi, bir sahtekarlık. İyilik yapma hevesimle kimseyi incitmek istemediğimi anlamalısınız ... ama bahaneler için artık çok geç. Hepsi aptallık. Gerçek şu ki, kötülüğe battım."

"James-"

Başını sallayarak onu susturdu. "Erdem olarak giydiğim şey bir canavarlığın üzerindeki güzel bir pelerindi ve şimdi gidip perdenin arkasında yatan her neyse onunla yüzleşmeliyim. Eğer bir zamanlar, uzun zaman önce olduğum adamdan geriye bir şey kaldıysa, o zaman şimdi, son nefesimi verirken, eylemlerimin sonuçlarını tersine çevirmek için harekete geçmeliyim."

"Ne diyorsun sen?" Drake fısıldadı.

"Hatalıydım. Tüm hayatım yanlış." Gözlerini kaçırarak inledi. "Seninle ilk kez birlikte olduğumda seni hiç umursamadığımı bilmelisin."

o zindandan çıkarıldın."

Drake kaskatı kesildi ama elbette biliyordu.

"Oğlumu öldürmelerine izin verdiğimden beri kimse umurumda değil." James sert, içe dönük bir bakışla başını salladı. "Onu mihraba gönderdiğimde on bir yaşındaydı. Sevgili kanım. Şimdiye kadar senin yaşlarında olurdu. Emily'ye bunu yapmalarına izin vermemelisin."

Drake ona yavaşça, "Asla öyle bir niyetim yoktu," dedi.

James sonunda garip, yorgun bir gülümsemeyle ona döndü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Evet.

. . . Sizi şimdi daha net görüyorum Lord Westwood. İnisiyenin Damgası bedeninizi işaretlemiş olabilir ama Tarikat'ın mührü ruhunuzda."

Drake onun bakışlarını tuttu.

"İşte bu yüzden artık her şey sana bağlı. Bunu bitirmelisin."

James'e soru sorarcasına baktı.

"İkimizin de buraya yapmak için geldiğini bildiğimiz şeyi bitir. Yok etmene yardım edebilirim.

Bu kanlı ölüm tarikatını sonsuza dek yok edeceğim. Sizi pozisyona sokabilirim ama bunu sonuna kadar götürmek size kalmış. Bunu yapacak mısın?"

"Evet."

Yaşlı adam onun elini pençe gibi kavradı ve hararetle ona baktı. Drake'in onun kontrolünü kaybettiğini gördüğü tek an buydu. "Bana söz ver," diye mırıldandı.

Drake'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Söz veriyorum."

"Hepsini yok et," diye fısıldadı James. "Ve sonra oğlumun intikamı alınsın."

Emily kalenin ana katındaki odalar arasında dolaşarak yaralılara yardım ediyordu. Şu anda hangi tarafta oldukları sorusu önemsiz görünüyordu. Onlar insandı ve yardıma muhtaç olanların sayısı muhafızların cerrahının tek başına başa çıkabileceğinden çok daha fazlaydı.

Yine de, inleme seslerini takip ederken, oklarını saplayarak ölü adamların yerde yattığı yerin yanından geçmek zordu.

onlardan.

Kendisine saldıran onlar olmasına rağmen onlara bakmaya dayanamıyordu ve eğer kendini savunmasaydı onu öldüreceklerdi. Ona gülmüşlerdi. Hiçbiri onun gerçekten ateş edeceğini düşünmemiştir.

Aceleyle büyük salona girdi, burası tam bir katliam yeri idi. Şöminenin önündeki halı, döşemeli mobilyaların çoğuyla birlikte umutsuzca harap olmuştu. Tanrı biliyordu ki keşiş odasını kullanma planı çok daha derli toplu olurdu.

Promethean Konseyi'nin kanlar içindeki bir başka lorduna müdahale eden cerraha yardım etmek için cesetlerin ve kan göllerinin etrafından dolaştı.

Lord Rotherstone ve diğer Tarikat ajanlarının nasıl düşmanlarını yere seren bu manzara hoşuna gitmişti. Onun nerede olduğunu, mektubunu alıp almadığını merak etti.

O ve cerrah hastalarına yardım ederken, Jacques'ın adamlarından biri Ayakları -çok kötü yaralanmamıştı- koridorun sonundaki salon kapısının açıldığını gördü.

Drake dışarı çıktı. Özel vedalaşmasını bitirmiş olmalıydı. Falkirk'e. Yüzündeki acımasız ifadeyi o mesafeden okumak zordu ama James'ten bazı sözler duymak için hayatta kalan herkesi içeri çağırdı.

Konsey'in ölmek üzere olan başkanı hayatta kalan herkesle hemen konuşmak istiyordu.

Avrupa'nın dört bir yanından kaleye gelen çok sayıda Promethean ne söyleyeceğini duymak için içeri doluşmaya başladı. Emily odanın dışında kalarak gizlice içeri süzüldü. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Kimsenin onu fark etmemesini umuyordu.

Bu arada Drake Falkirk'ün yanına döndü. Onu izledi, o gece onun yaptığını gördüğü bazı şeylere hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Saldırıdan kurtulan herkes bir araya geldiğinde, acı çeken liderlerinin etrafında toplandıklarında üzerlerine çöken sessizlikte korkuyu hissetti.

"Beyler," diye başladı Falkirk zayıf bir sesle, "şimdiye kadar duymuş olduğunuz gibi, kısa bir süre sonra bu dünyadan ayrılacağım. Hayır, sorun değil," diyerek itiraz sesleri çıkaranlara güvence verdi. "Önemli olan Malcolm Banks'in de Drake sayesinde bu dünyadan ayrılmış olması."

Tekrar konuştuğunda sesi zayıf bir şekilde titriyordu. Boğazını temizledi. "Ne yazık ki bu sizi lidersiz bırakıyor.

"Konsey'in kayıpları ağır oldu. Bununla birlikte, ışık her zaman en karanlık saatlerde ortaya çıkar. Sizleri bir araya çağırdım çünkü bu gece kaderimizi belirleyecek anın geldiğine inanıyorum."

Emily Drake'e baktı. Sert, güzel yüzü esrarengizdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, James'in yanında dururken taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Uzak, soğuk, korkutucu. Kömür karası gözleri uğursuzdu, giysileri kanla kaplıydı.

Bir gece önce onu tutkuyla okşayan aynı adama, aynı şefkatli sevgiliye neredeyse hiç benzemiyordu.

Odaya bir sessizlik çökmüştü.

"Simyacının Parşömenlerinde saklı pek çok sır var, ama bir tanesinin zamanının geldiğini hissediyorum. Konsey'e daha önce söylemiştim. . ."
Konuşması gittikçe ağırlaşıyordu. "Ama şimdi bunu sizlere de açıklamamın zamanı geldi. Sanırım siz de aynı fikirde olacaksınız."

Ön taraftaki adamlardan biri, "Bu sır nedir lordum?" diye sordu.

"Valerian'ın en büyük kehaneti, nihai zaferimizin nasıl geleceğini anlatıyor ..."

Daha yakına eğildiler; Emily baktı.

"Simyacı, Aziz Michael Tarikatı'nı terk edip bizim saflarımıza katılacak bir şövalyenin hayalini kaydetti. İnancımızın zirvesine yükselecek ve ordularımızı uzun zamandır aradığımız zafere taşıyacak bir savaşçı prens.

"Beyler," diye fısıldadı Falkirk, "size Kont Drake Parry'yi takdim ediyorum.

Westwood. Bu geceki performansını gördün. O öldürdü

Malcolm. Bir asırdır beklediğimiz kişi o."

Emily nefesini tuttu, kanı donarken hareketsiz kaldı.

"O artık bizden biri. Düşmanın yöntemlerini biliyor. Beni dinleyin," diye ısrar etti James, onların şaşkın fısıltıları odanın içinde uçuşurken. "Sadece kendi cebini doldurmakla ilgilenen yozlaşmış bir finansçı olan Malcolm'un yönetiminde yenildik. Başarısız olması kaçınılmazdı ve kendi adıma ben sadece yaşlı ve zayıf, mütevazı bir bilginim. Ama Drake bir savaşçı. Şu anda ihtiyacımız olan şey o. Ona bir bakın! Güçlü, korkusuz. İşkencecilerimiz ellerinden geleni yapsa da kırılmaz. Bu gece kılıcıyla sadakatini kanıtladı ve size söylüyorum, anahtar o. Şimdi, kardeşlerim, size kalan tüm canlılığım, hayatımı üç kez kurtaran bu adamı Konsey'in yeni başkanı ve Valerian'ın en büyük hayalinin gerçekleşmesi olarak kabul etmenizi öneriyorum."

Emily dehşete kapılmıştı ama Drake son derece sakin görünüyordu. "Siz ne diyorsunuz?" Falkirk onları tarayarak ısrar etti.

"İstiyor musunuz, Lord Westwood?"

Drake ifadesiz bir şekilde dönerek soruyu soran adama baktı. "Razıyım."

"Ama ben değilim!" Emily duvarı itip kalabalığın arasından geçerek onu görebilmek için bağırdı. "Gerçekten delirdin mi?"

"Onun burada ne işi var?" diye itiraz etti biri.

"Onu kim içeri aldı?" diye homurdandı bir başkası.

"Bunu yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim!"

Onu görmezden geldiler.

Falkirk onlara sert bir şekilde, "Dikkatinizi çekerim, bu kız artık tutulma gecesi için kabul edilebilir bir kurban değil," dedi. "Bu gece üç adam öldürdü."

"Öyle mi?" diye mırıldandı birisi şok içinde.

"Bu onu masum olmaktan çıkarır. Bayan Harper, lütfen gidin."

"Gitmeyeceğim!"

"Emily, git," diye emretti Drake.

Çaresizce adama baktı ama itaat etmeye meyilli olup olmadığına karar veremeden tekrar unutuldu.

"Bunu kendi aranızda oylamaya sunmalısınız. Çabuk, şimdi," diye diğerlerini teşvik etti Falkirk. "Size vasiyetimi söyledim. Gücüm neredeyse tükendi."

"James, bize vereceğin öğüt gerçekten bu mu? Düşmanın bu yaratığını hükümdarımız yapmak mı?"

"O düşman değil! Valerian'ın yüzyıllar önce kaydettiklerinin gerçekleştiğine en içten kanım üzerine yemin ederim. Drake, büyük mücadelemizi sonunda zafere ulaştırabilecek tek kişi."

Kederli bakışlar değiş tokuş edildi. Grim başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Kardeşler oy versin."

"Öyle olsun."

"Herkes kabul ediyor mu?"

Emily başını sallayarak ve bu felaket karşısında şaşkına dönmüş bir halde şunları izledi

Kanlı eller odanın içinde teker teker havaya kalktı.

Ön tarafa yakın seçkin bir beyefendi James'e, "Oybirliğiyle, eski dostum," diye bilgi verdi. "Halefiniz seçildi."

Drake onların övgülerini kabul ederek başını salladı ve çenesini kaldırdı. Ona sadakat yemini ettiler.

Falkirk divana yaslandı, sanki az önce büyük bir başarı elde etmiş gibi kül rengi yüzündeki gerginlik azaldı.

Sonra korkmuş, yaralı adamlar Drake'in talimatlarını sormaya başladılar. Ama hâlâ gitmeyi reddeden Emily ona inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamadı. Aklını bir türlü toparlayamıyordu. Nasıl olduğunu anlayamasa da bu bir oyun olmalıydı.

Onu sağ salim eve götürmek için çok fazla.

Sevgili Drake, Prometheans'ın korkunç yeni lideri olmuştu.

Bölüm 18

James ölmüştü, cesedi inanca uygun olarak yakılmıştı. Malcolm'un takipçileri de ortadan kaldırılmıştı ve tutulmaya sadece üç gece kalmıştı.

Kendini bu konumda bulmak ne kadar tuhaf olsa da, Drake Prometheans'ın gerçek bir yöneticisi gibi davranması gerektiğini biliyordu. Ve her nasılsa bunu yapmayı endişe verici derecede kolay buldu.

Ona düşmanları üzerinde tam bir güç sahibi olmaktan daha tatlı bir intikam sunulamazdı. Onların önünde eğilip bükülmesini itiraf etmekten daha çok seviyordu. Hiçbiri ona karşı gelmeye cesaret edemiyordu.

Ona zihnen ve bedenen işkence edenler şimdi kendilerini onun merhametine bırakmışlardı. Tek bir sözüyle, bir zamanlar kendisine yapılan her şeyin ve daha kötüsünün onlara da yapılmasını emredebilirdi.

Odaya girdiğinde onların titrediğini görmek hoşuna gidiyordu. Ona yalvarmak için kendilerini paralıyorlardı ve herhangi biriyle konuştuğunda gözlerinde okuduğu korku son derece tatmin ediciydi.

Ne de olsa ondan duydukları korku onun ve Emily'nin güvenliğinin anahtarıydı.

Aynı şekilde, Drake'in yeni ve lezzetli gücünü istediği gibi kullanmasını engelleyen tek şey Emily'nin ne diyeceğinden duyduğu korkuydu.

Ama Tanrı onun ayartıldığını biliyordu.

James ölüm döşeğindeyken ışığa döndükten sonra, kendi görüşlerinin daha karanlık bir eğilim göstermesi gariptir.

Prometheanların başı . . . Tarikat'taki eski dostları şimdi onun hakkında ne düşünecekti?

Herhangi bir oyundan çok daha tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı.

Ondan önceki tarikat ajanları bunu hiç denememişti. Ona açık olan Promethean sırları da şimdiye kadar hiçbir ajanın erişemediği kadar geniş ve kapsamlıydı.

O öğleden sonra çalışma odasındaki büyük meşe masada otururken, önünde Avrupa'daki Promethean güvenli evlerinin tam bir listesi, mühimmat depolarının yerleri ve tedarikçileri, yabancı hükümetlere ve üniversitelere yerleştirilmiş ajanlarının isimleri ve en önemlisi James'in beklediği bilgi vardı - Malcolm'un Prometheanların borsadaki dolandırıcılıklarıyla biriktirdikleri serveti sakladığı uzak banka hesapları.

Emily içeri girdiğinde dirseğine yaslanmış, maruz kaldığı tüm sırları düşünüyordu.

Ona doğru baktı. Aklındaki onca şeye rağmen onu gördüğüne sevinmişti. Ne yazık ki menekşe rengi gözlerindeki tedirgin bakışı fark etmemek mümkün değildi. Büyük salondaki savaştan beri bu bakış oradaydı. O geceki olayları gerçekten tartışmamışlardı. Kızın gördüklerinden sonra ne diyebilirdi ki? Kendini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

En azından entelektüel olarak, onun öldürmek için eğitildiğini biliyordu. Şimdi bunu kendi gözleriyle görmüş ve o da öldürmüştü.

Onun böyle bir şey yaşamasını hiç istememişti ama o bunu yapmıştı.

Yapmak zorunda olduğu şey. Bu, kendi başına getirdiği bir lanetti.

onu orada takip ediyor.

Kız ona doğru yürürken, her halükarda, bir parça normallikle devam etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Drake, artık onun hakkında mide bulandırıcı konuşmalar olmadığı için mutluydu.

Fedakarlık. O artık Promethean lideriydi ve o da onun kadını, cariyesiydi. Bu pozisyonda güvendeydi. İkisi de, şimdilik.

Ama üç gece sonra güneş tutulması ayını başlayacaktı ve hepsi dağdaki tapınakta toplandığında ne olacaktı?

Emily sandalyesinin yanında durdu ve kolunu onun koluna doladı. omuzlarından ve başını hafifçe öpmek için eğildi. Onun kokusunu sevdi, yanına eğildiğinde onu içine çekti. Sağlıklı güzelliği onu memnun ediyordu. Büyüleyici mor çiçek desenli fildişi rengi muslin elbisesi, onun dolgun ve çekici kıvrımlarını sarıyordu. Gözlerini kapadı ve kadının ona cömertçe akıttığı kurlsız sevgiyi içine çekti.

James'in son konuşmalarındaki sözleri aklından çıkmıyordu. *Onun sana olan bencil olmayan sevgisi gibi bir şey görmedim.*

Drake, eğer kız, Drake'i tanımadığını anlarsa ne yapabileceğini merak ediyordu.

hak etmişti. Ama şu an için hâlâ onun kıızıydı ve dudaklarının hafif okşayışı kaşlarındaki gerginliği hafifletti.

"Bugün nasılsın?" diye fısıldadı. "Çok sıkıntılı görünüyorsun."

Kadın tekrar doğrulur ve masanın yanındaki pencereye yaslanmak için geri çekilirken "Hmm," diyebilirdi. Soruyu omuz silkerek geçiştirdi. *"Nasılsın?"*

Kız da omuz silktili; adam, kızın elbisesinin tüllü kumaşının içeri süzülen güneş ışığında birazcık şeffaflaştığını bilip bilmediğini merak etti.

En azından gölgede oturduğu yerden öyle görünüyordu.

"Az önce avluya başka adamlar da geldi," diye haber verdi ona. "Sanırım Danimarka'dan geliyorlar."

"O halde sayımız neredeyse tamamlandı."

" 'Bizim' mi?"

" 'Onların' sayısı neredeyse tamamlandı," diye mırıldandı, kendini düzelterek. Kadın onu ihtiyatla inceledi.

"Keşke bu kadar korkmuş görünmeseydin," dedi, kızın gözlerindeki belirsizlikten rahatsız olmuştu. "Şimdiye kadar seni güvende tuttum."

"Hâlâ burada olduğumuza inanamıyorum. Prometheanların lideri olarak onca insan arasından senin seçilmiş olman. En hafif tabiriyle biraz ironik bir durum."

Bunu tartışamazdı.

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı, güneş ışığı narin profili boyunca parıldıyordu. "Kaçmaya çok yaklaştık! Tam kaçmak üzereyken, buranın kötülüğü bizi tekrar içine çekti ve şimdi kapana kısıldık. Buradan çıkabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuzları kalktı. "Sadece içgüdüsel bir his."

Uzun bir süre ona baktı. "En azından hâlâ birbirimize sahibiz." Kadın başını çevirdi ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Öyle mi?"

"Tam buradayım, değil mi?" Bakışlarını önünde duran gizli hesapların tutulduğu deftere çevirdi, dilinin ucuna gelen sözcükler dışarı çıkmak için zorlasa da ne düşündüğünü itiraf etmeye cesaret edemiyordu.

Milyonlarca sterlin emrinde.

Dünyanın dört bir yanında evler.

Emrinde bir ordu.

Dünyadaki neredeyse tüm hükümetlerde etkiniz var.

Sakince defterden başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de o kadar kötü değildir."

Yumuşak sözleri kadının omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi.

Gerçekten de, karşısında oturan karanlık yabancı çocukluk arkadaşı olmasaydı, Emily ondan ölesiye korkardı.

Dışarıdan bakıldığında, çoğunlukla aynı görünüyordu. Genelde giydiği tamamen siyah kıyafetleri giymişti, uğursuz ama çarpıcı bir kıyafet ve

siyah saçları ve düşünceli, simsiyah gözleri vardı.

Bir şekilde daha iri görünüyordu, neden olduğundan emin değildi. Son birkaç gün içinde boyu uzamış olamazdı ama belki de kas yapmıştı.

Siyah paltosu geniş omuzlarında rahat ve şık bir şekilde duruyordu.
Annesi

Saçını kestirmesi gerektiğini söylerdi, diye düşündü, bakışları yakasının arkasından kıvrılan parlak samur buklelerin uzunluğunu takip ederken. Ama Emily kendi adına onun vahşi görünümünü çekici buluyordu.

Keşke bu kadar uzak olmasaydı. Son iki gündür o kadar mesafeliydi ki, düşüncelerini kendine saklıyordu. Ama onun gözlerindeki yeni, taş gibi sertliği, artık saklamakla uğraşmadığı ve savaşıma çalışmadığı acımasızlığı gördü.

Büyük salondaki savaşın onu söylediğinden daha kötü etkilemiş olmasından korkuyordu. Savaşçı olduğu için bedeni zarar görmemişti. Ama içten içe, takip edemeyeceği karanlık bir bölgeye doğru ilerlemiş gibiydi.

"Sorun ne, Tanrı aşkına?" diye mırıldandı sıkıntıyla. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Senin için endişeleniyorum," diye itiraf etti.

Onun bu sözlerden nefret ettiğini daha söyler söylemez anladı. Kaşlarını çatarak başka tarafa baktı, gözlerinde meydan okuma alevleri parlıyordu. Yine de kendine engel olamadı. "Neden benimle konuşmuyorsun? Acı çektiğini biliyorum-"

"Yine başlama! Ben iyiyim."

"Ama James-"

"Öldü. Öyle olsun."

Başını salladı ve yalvarırcasına ona baktı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Kaçacaktık."

"Bize dağıtılan eli oynamak zorundayız," diye cevap verdi daha yumuşak bir tonda.

"Ne yapacağız?"

"Bana bırak. Bana hâlâ güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette, ama-"

"Buraya gel, tatlım." Elini ona doğru uzattı.

Adamın gözlerindeki parıltıyı fark ettiğinde vücudunu bir heyecan kapladı. İsteksizce pencerenin yanındaki tüneğinden ayrıldı ve onun davetini kabul etti. Adam sandalyesini masadan geriye itti ve onu kucağına çekti.

Adam şakağını öptüğünde gözlerini kapattı. "Çiçek gibi kokuyorsun," diye nefes aldı saçlarına karşı. "Korkma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi sevgilim?" Yanağına sokuldu, onu kucakladı. "Her şey yoluna girecek."

"Kafanın içinde neler olup bittiğini bilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve kızın saçlarını okşadı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başını salladı.

"Pekala. Düşünüyordum da... ya bu bir şekilde iyiliğe dönüştürülebilirse?"

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Prometheans. Dünya üzerinde bir etki yaratmak için gerekli mekanizmaya zaten sahipler. Belki de doğru ellerde, iyilik için kullanılabilir ..." Kadın dönüp soğuk bir dehşetle ona baktığında sözleri kesildi.

"Ne?" diye sordu, sertleşerek.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi dehşete kapılarak. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Hayır, aslında biliyorum. Hepsi burada, bu kitapların ve kağıtların içinde. Bunlarla ne istersem yapabilirim. Emirlerime uymaya hazırlar-"

Kucağından fırladı ve uzaklaştı. "Nereye gidiyorsun?"

Durdu ve yavaşça arkasını döndü. "Bunun bir parçası olamam. Olmayacağım.

Bunu düşünmemelisiniz. Eğer düşünürsen, kendi başınasın." Ona ters ters baktı.

"Drake, eğer şimdiye kadar söylediğim herhangi bir şeyi dinlediysen, şimdi bana kulak ver. Ellerine verdikleri bu güç seni baştan çıkarmasın. Seni yok edecektir."

Dudakları acıyla büküldü. "Baştan çıkmak mı? Kim olmaz ki? Gördüğün şeylerden sonra benim bir aziz olduğumu düşünemezsin."

"Hayır, bir aziz değil. Ama Tarikat'ın bir şövalyesi. Olmak istediğin tek şey bu.

Küçüklüğünüzden beri. Ve şimdi gerçekten bu rolü kabul etmeyi mi düşünüyorsun? Promethean Konseyi'nin başı olarak mı? Baş düşmanlarınız?"

Omuz silkerek onu izledi, yontulmuş yüzü soğuk bir eğlence maskesine dönüşmüştü.

"Bir çocuk her zaman dünyanın gidişatını kavrayamaz, aşkım."

Ne yapacağını şaşırmış bir halde başını salladı. "Böyle şeyler söyleme. Bunları düşünmemelisin bile!"

"Neden olmasın?" Aniden ayağa kalktı. "Zihnini aç! Elbette dikkatli olmak zorundayım. Ama ya bu gücü bir şekilde kullanarak benim başıma gelen türden şeylerin bir daha kimsenin başına gelmesini engelleyebilirsem?"

"Oh, Drake."

"Beni durduramazsın."

Sertçe yutkundu. "Seni terk edeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Karanlık, şeytani bir gülümsemeyle masanın etrafında döndü ve yavaşça ona doğru ilerledi. "Buna dayanamazsın. Benimle birlikte olmak için ne kadar uğraştığına bir bak. İkimiz de biliyoruz ki ben nereye yönlendirirsem onu takip edeceksin... karanlığa bile."

Sertçe yutkundu, kalbi çarpıyordu ama ne kendisine ne de ona onun haklı olabileceğini itiraf etmeyi reddetti.

Gelip onun önünde durdu. "Hepimizin bir bedeli var meleğim. Senin bile." Onun yanağını okşadı, akik gözlerinde şefkatli bir tutku fırtınası kopuyordu. "Eğer onları yönetmeyi seçersen, sen benim yanımda olacaksın. Sen benimsin ve her zaman benim oldun, tıpkı benim her zaman

senin olduğum gibi, kim bizi ayırmaya çalışmış olursa olsun."

Adam onu okşadıkça titriyor, onun yakınlığı karşısında duyuları sarsılmaya başlıyordu. Eğer Drake kendisine eziyet edenler üzerinde tam bir güce sahip olma açlığıyla yozlaşabiliyorsa, belki o da bu adama duyduğu çılgınca aşkla yozlaşabilirdi.

Onun takıntısıydı. Onun ölümcül kusuru. Yoksa neden burada olsun, deli bir adam için hayatını riske atsın ki? En büyük zaafı o olmasaydı, halktan biri olarak bir gün kontu elde edebileceği umudunu beslemek yerine yıllar önce taşralı bir senyörle evlenirdi.

Ama onu istemesinin ne unvanıyla ne de ölümcül erkek güzelliğiyle bir ilgisi vardı. Ona kendisinin diğer yarısı gibi ihtiyaç duyuyordu.

Yine de buna izin veremeyeceğini biliyordu. Eğer gerçekten kabul ettiyse Promethean yozlaşması, Tarikat için çok tehlikeli olurdu.

. . . ve dünya.

Çenesini kaldırdı ve kalan cesaretiyle onun bakışlarına karşılık verdi. "Kendine ve bir zamanlar inandığın her şeye ihanet etmene izin vermektense seni kendim öldürürüm."

"Şimdi yapar mısın?" diye mırıldandı. "Denediğini görmek isterim." Bilmiş bir yarım gülümsemeyle blöfünü gördü.

"O zaman seni terk ederim," diyerek ikinci uyarısını yaptı. "Yalnız kalacaksın."

"Meleğim, buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun." Başını eğdi ve onu öptü, eli hafifçe başının arkasını kavradı, böylece geri çekilemedi.

Emily gerildi, ama adamın dudakları ipeksi bir sıcaklıktaydı, fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Emily'nin direncini hissetti ve ağzı kurt gibi bir gülümsemeyle Emily'nin dudaklarına doğru kıvrıldı.

Drake öpücüğü sonlandırdı ama alnını onunkine yasladığında, dokunuşundaki sıcaklığı hissedebildi ve onu istediğini anladı. "Şairin ne dediğini biliyorsun, sevgilim. Cehennemde hüküm sürmek daha iyidir." Başparmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. "Bana güvenmelisin. Bizi hayatta tutacağım."

Titreyerek gözlerini kapattı. "Eve gitmek istiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye nefes alırken, parmak uçları kadının boynunun kenarlarından aşağıya doğru duygusal bir şekilde kayıyordu. Daha yakına eğildi ve ağzının köşesini öptü. Dudakları yanağında, kaşlarında ve göz kapaklarında gezindi. "Sensin Emily. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey sensin."

"Drake-"

"Şşş, her şey yolunda." Başını eğdi ve onun boynunu öptü. Emily'nin ayak parmakları hafif çocuk terliklerinin içinde kıvrıldı.

İtiraz edemediği için kendinden nefret ediyordu. Gerçekten de cehennemde hüküm sürmek daha iyiydi. Başkasının karısı olmaktansa Drake'in fahişesi olarak hizmet etmek daha iyiydi. Sıcak, lüks öpücüğü omzunun kıvrımlarına indiğinde, seçimini yıllar önce yaptığını biliyordu. Onu sevmekten vazgeçebilmesinin tek yolu ölmesi olurdu.

Her şeye rağmen, onun uzman bakımları altında eridiğini hissetti. Adam daha da yaklaşarak onu göğsüne çekti. Kolları onu sardı. Baştan çıkarıcılığıyla onu sarıp sarmaladı, korkularını öperek uzaklaştırırken, becerikli parmakları saçlarındaki tokaları koparıp omuzlarına döktü. Yumuşak, baş döndürücü bir iniltiyle alt dudağını ısırırken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Kapıyı kilitlemeye gittiğinde onu büyülenmiş bir halde ayaklarının üzerinde sallanırken bıraktı. İhtiyaç seli içinde, göğsü kabararak dalgınca döndü ve sıırıslıkla bir bakışla onu izledi.

Çalışma odasının kapısındaki anahtarı çevirerek, gözlerinde alevlerle tekrar arkasını döndü. Kadının yanına gelirken siyah ceketini çıkarıp bir kenara attı ve gömleğini kaldırdı.

Elleri göğsünün sıcak, sert duvarına yapışırken, dudakları onun dudaklarını almak için aşağı indi. Bildiği bir sonraki şey, onun kollarına kilitlendiği, dilinin ağzına ateşli bir şekilde girmesiyle boğulduğuydu.

Geniş omuzlarına yapıştığında elleri karıncalandı. Adamın çıplak göğsü kızın göğsüne çarpıyor, kızın yıpratıcı giysilerinden kurtulma arzusu onu çıldırtıyordu. Adam onu neredeyse kabaca birkaç adım geriye itti ve bu sırada duyuları alevlenene kadar onu öptü. Arkasındaki sağlam meşe masayı hissettiğinde kalçalarını masaya yasladı.

Ama onu üzerine uzanması için bastırdı, dudaklarını yaladı ve dilini hafifçe emerken, usta elleri korsajının kurdelelerini çözdü ve elbisesini ayırdı.

Dudakları karşı konulmaz bir şekilde çekilmiş gibi aşağıya, boynundan göğsüne doğru hareket etti; Emily onun üzerine uzanırken başını geriye eğdi. Bir an sonra meme uçları adamın tüm ilgisinden yararlanırken tüm vücudunda lezzetli bir titreme başladı. Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kıyamet geri dönülmez bir şekilde üzerlerine geliyor olabilirdi ama o anda onlar sevgililer ve hâlâ kalan zamanlarında birbirlerinin tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydılar.

Parmaklarını adamın saçlarının abanoz ipeğinde gezdirirken, parmak uçlarının dizlerinin üzerinden geçerek eteklerini kaldırdığını hissetmek onu heyecanlandırdı.

Kızarmış ve nefes nefese, öpücüklerini daha aşağıya uygulamak için kendini göğüslerinden ayırdı. Ağzı cesurca onun zonklayan merkezini sahiplenirken Emily şok olmuş bir zevkle nefes aldı.

Onu memnun etme işine kendini kaptırmıştı ve hiçbir şeyi yarım yamalak yapan bir adam değildi. Duyuları kontrolden çıkmış bir Congreve roketi gibi vahşi ve çılgınca uçuyordu. Onu acımasızca, öpücükleriyle kıvranırken ve serbest kalmanın eşiğindeyken bıraktı, durup ayağa kalktığında, yontulmuş dudakları onun çiyiyle parlıyordu. Ön kolunun sert bir hareketiyle çenesini kuruladı ve onu çoktan yutmuş olmasına rağmen asla doyamayacakmış gibi ona baktı.

Tamamen onun yarattığı olan kadın, adam ereksiyonunu serbest bırakıp eğilerek ellerini iki yanındaki masanın üzerine koyarken neredeyse kayıtsız bir şehvetle ona baktı.

Masanın kenarında bacaklarının arasında duran adamın gergin, kaslı kalçalarını kavradı. Adam onu kavradı ve nabız gibi atan aletini kadının göbeğine doğru yönlendirdi. Vücudu onu kolaylıkla kabul etti, öpücüklerinden hâlâ uyarılmıştı.

Adamın ateşli ritmi kısa sürede onu transa geçirdi. Tam bir erkek egemenliğiyle kadının içine girdi.

Her şeye b o y u n e ğen, her şeyi kabul eden bir kadındı. Dudaklarından çıkan her nefes, bu adama duyduğu vahşi arzusunun ahlaksız bir yankısını taşıyordu. Onun dizginlenemez tutkusu, açlığını katıksız bir ahlaksızlığa kadar körükledi.

Her ipeksi hamlesinde onun altında kavisler çiziyor, demir uzunluğu içine gömülüyordu. O da kendinden geçmiş bir içgüdünün akışına kapılmış, onunla tamamen birlikte oluyordu.

"Çok lezzetlisin," dedi sarhoşça, kadının kalçalarını okşayarak. Penetrasyonunu derinleştirmek için topuğunu omzuna kaldırdı ve onunla sevişirken rüya gibi bir duygusallıkla ayak bileğini öptü.

Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Emily kendini ona kaptırmıştı. Onun zevkten irkilmesini izledi ve dudaklarındaki ateşli coşku inlemelerinden heyecan duydu. Adam bakışlarını Emily'den ayırmıyor, onu teslimiyetin eşiğine getirirken gece karası gözlerindeki ham duyguları okuyordu. Gerçekten de onun esareti altındaydı, belini kavrayıp boşalması için kulağına sertçe fısıldarken her darbesi için istekliydi. Kadın itaat etmekten başka bir şey yapamadı ve hafif, nefessiz bir çığlık attı. Homurdandı, homurdandı, ona çarptı, tüm kısıtlamalardan kurtulmuş sevişmesinin savrulan çarpışmasıyla onu tüketti. Zevkin cehennemi lezzetli, ateşli bir şiddetle onu kasıp kavururken, küçük bir zevk-acı iniltisine karşı dudağını ısırdı.

Drake tüm kontrolü teslim ederken parmakları kalçasının yumuşak etini kavradı. Omzunu bir aşığın izini bırakacak kadar sert ısırdı. Drake'in iri, ağır bedeni üzerinde hareketsiz, kurşuni bir hal aldıktan sonra kalbi hâlâ çarpıyordu. Adamın kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu.

Nefes nefese, onu ezmek için ağırlığını kaydırđı, sonra ellerini nazikçe, sevgiyle yanlarında gezdirdi, onu okşadı. Kollarını onun beline doladı. "Buna ihtiyacım vardı," diye nefes aldı.

"Ben de."

Bir an sessiz kaldı, ona sarıldı. "Tehditlerin arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, Em, beni terk etmektense öldürmeni tercih ederdim."

Seni terk etmek mi? Senin için ruhumu satarım, diye düşündü elini zayıfça kaldırıp parmaklarını onun saçlarına geçirirken.

"Kahretsin, silahı senin için kendim doldururdum," diye mırıldandı, dudakları

kulağına. "Sadece ... asla gitme."

Ona sarıldı. "Özür dilerim, sevgilim. O şeyleri söylememeliydim," diye fısıldadı, gözlerini kapattı ve terden ıslanmış alnına saygılı bir öpücük kondurdu. "Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Sadece korkmuştum."

"Biliyorum."

"Artık böyle konuşma," diye fısıldadı ama bu hatırlatma içinde bulundukları durumun acımasız gerçekliğini yeniden hatırlatmıştı.

"Ne olursa olsun, seni güvende tutacağımı bilmelisin," diye mırıldandı, Kolunu ona doladı.

"Ama onlar kötü, Drake." Adam derin bir iç çekişle bedeninden çıkarken kadın irkildi.

"Hepimiz biraz kötüyüz, değil mi?" diye cevap verdi, doğruldu ve pantolonunu bağladı.

Ayağa kalktı ve giysilerini düzeltmeye başlarken onu dikkatle inceledi. "Bazıları diğerlerinden daha fazla," dedi, tüm bunları ona kısmen itaatini kazanmak için yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Ne de olsa eğitimli bir casustu. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Bırakın bunu kendi yöntemimle yapayım. Onları dizginleyebilirim. Bana güvenin," diye kadife bir fısıltıyla emretti, eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına içten bir öpücük kondurdu.

Sahiplik mührü gibi.

İtiraz etmedi.

Tam o sırada kapı çalındı ve dikkatleri birbirlerinden uzaklaştı. "Kim var orada?" Drake omzunun üzerinden bir bakış atarak sordu. "Ben Galtür, lordum."

"Bir dakika!" Drake geri seslendi. Emily ona meraklı bir bakış gönderdi.

"Avusturyalı Kont Galtür," diye fısıldadı. "Yüzlerden biri." Sonra gülümseyerek ona elini uzattı.

Doymuş bir zevkle ağır ağır kapanan kömür karası gözleri onu tekrar baştan çıkardı. Ama yeni baştan çıkarma dalgasını savuşturdu ve masadan aşağı zıplayarak onun yardımını kabul etti. Adam onu sahiplenici bir yarım kucaklamayla sabitledi. "Hazır mısınız?"

Şöminenin üstündeki ayna genel dağınıklığını ortaya çıkarsa da elbisesinin düğmelerinin ilikli olduğundan emin oldu. Kederli bir iç çekti. "Sanırım."

Ona çapkınca bir göz kırptı, sonra gidip kapının kilidini açtı.

Emily ziyaretçilerini gördü; gösterişli mor bir pardösü giymiş, züppe tarzında yüksek, kolalı bir yaka örtüsü takmış, obez bir Kıta asilzadesi.

"Davetsiz geldiğim için kusura bakmayın Lord Westwood ama sizinle tanışması için çok özel birini getirdim," dedi Kont Galtür. Yüksek ve kısıtlayıcı kravatı yüzünden, yanındaki küçük çocuğu görebilmek için devasa belinden eğilmesi gerekiyordu. "Gel bakalım delikanlı." Çocuğu odanın içine doğru itti.

Emily tam o t u r m a k üzereydi ki çocuğu gördü. durdu.

Drake de çok hareketsiz kalmıştı. "Bu nedir?"

"Bu bizim özel misafirimiz. Adı Stefan."

Bavyeralı çoban çocuk geleneksel köylü kıyafetlerini giymiş, kısa ve düzgün ceketli parlak işlemeli pantolon askılarının görünmesini sağlamıştır.

kahverengi *lederhosenini* kaldırdı. Alp mavisi gözleri ve bir melek gibi kıvrılmış altın bukleleri vardı.

Yaklaşık altı yaşındaydı, kelimenin tam anlamıyla gökten düşmüş bir meleğe benziyordu. Tek eksiği arpa ve kanatlarıydı.

Kont Galtür onu içeri buyur ederken Stefan etrafına bakındı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve sanki kendisi bile burada bir terslik olduğunu, belki de buraya gelmemesi ya da bu yabancılara güvenmemesi gerektiğini hissediyormuş gibi oldukça korkmuştu.

"Onun burada ne işi var?" Drake kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Kaleyi görmeye geldi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bizimle birlikte olacak.

ve nasıl şövalye olunacağını öğrenecek, sonra da şölen gecesinde özel konuşumuz olacak."

Emily yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Falkirk *onun* artık bu iğrenç rol için uygun olmadığını ilan ettiğinden beri Prometheanların kurbanlık bir masuma ihtiyaç duyduklarını unutmuştu.

Görünüşe göre onun yerine geçen küçük çocuğa bakarken kendini hasta hissetti. Bir süre sonra

Koşup çocuğu yakalamamak ve onunla aralarına girmemek için kendini zor tuttu.

"Onu en yakın köyün oldukça dışında bulduk," dedi Galtür anlamlı bir şekilde, bir yandan da şişmiş yüzündeki yağlı teri mendiliyle silerken. "Bize ailesinin sürüsüne bakarken kuzulardan birinin yolunu şaşırdığını söyledi. Kuzuyu takip etmiş ama bir kurt gelmiş ve çok utandığını ama hayvandan kaçmak için kaçtığını söylüyor. Ne yazık ki kurt kuzuyu aldı ve şimdi zavallı Stefan'ımız eve gitmeye korkuyor çünkü ailesi kızacak."

Emily şişman adamın iğrenç ses tonundan tiksiniyordu.

"Ben de ona bizimle gelip kaleyi görmek isteyip istemediğini sordum," dedi Galtür, delikanlıya neşeyle gülümseyerek. "Ona bir şövalye olmayı öğrenebileceğini, hatta bir prens gibi davranabileceğini söyledim."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Drake. Drake'i, diğerlerinden saklasa da bu tek kelimedede öfkesini hissedecek kadar iyi tanıyordu.

Çocuğun göz hizasına kadar yavaşça eğilmesini yüreği ağzına gelerek izledi. "Şu ana kadar kale hakkında ne düşünüyorsun Stefan?"

Çocuk anlamadığı için soruyu Almanca tekrarladı. "*Sehr groß.*" *Çok büyük.*

Drake sakinleştirici bir ifadeyle çocuğa gülümsedi, ardından Emily'nin dilde kaydettiği ilerleme onu konuşmalarının geri kalanına taşıdı.

"Sen o kurt için endişelenme. Onu bizzat avlayıp öldüreceğim. onu. Babana kuzu için para vereceğim ve ona bunun senin hatan olmadığını söyleyeceğim."

"Yapacak mısın?"

"*Evet.*"

"Teşekkür ederim, efendim." Stefan başını eğerek Drake'i inceledi. "Siz Drake'in bu kalenin kralı mı?"

Sessizce güldü. "Hayır. Ben sadece Drake'im."

Emily onun bu cevabı üzerine, daha önceki ayartmasıyla ilgili kararını verdiğini anladı.

Stefan'ın gelişi ona her şeyi hatırlatmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

Promethean kötülüğünün hafife alınmaması gerektiğine onu ikna etti. Yok edilmesi gerekiyordu.

Çocuğa elini uzattı ve Stefan elini sıktı. Sonra doğruldu. bir kez daha tam boyuna ulaştı. "Şimdi, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diye yeni küçük arkadaşına talimat verdi.

"Teşekkür ederim, Herr Drake."

"Gel Stefan. Sadece senin için ayrılmış güzel bir odamız var." Kont Galtür, Drake'e sorgulayan bir bakış attı; yeni kurbanlarını sert ve ince bir baş hareketiyle kabul etti.

Şişman adam ona başıyla selam verdi, sonra da her şeyden habersiz kurbanına sırtıttı. "Gel bakalım delikanlı! Bakalım kendimize gelmek için

yiyecek bir şeyler bulabilecek miyiz?

Onca yürüyüşten sonra. Aşçımız az önce börek yaptı. Aç mısınız?" "Oh, evet, efendim!"

Galtür kapıyı çekerek çocuğu bir şeyler atıştırması ve şatoyu gezmeye devam etmesi için dışarı çıkardı.

Onlar gider gitmez Emily Drake'e döndü, nutku tutulmuştu; dehşete düşmüş talebinin kelimelere ihtiyacı yoktu.

Gözlerini kapatarak pencereye döndü. Parmaklarını dua eder gibi birbirine kenetledi ve ellerini ağzına götürdü; şaşkın bir bakış ve güçlkle duyulabilen bir sesle *"Tanrı yardımcım olsun."*

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Bavyera

Rotherstone'un ekibi Münih yolu boyunca Niall Banks'in izini sürmüştü ama henüz onu yakalayamamış ya da piçi köşeye sıkıştırıp intikamlarını alacak kadar kesin bir şekilde yerini tespit edememişlerdi.

Yoldaşlarını Bavyera'nın şirin başkentinden kuzeye doğru yönlendiren Max, Emily Harper'ın mektubundaki ayrıntıları hatırladı ve Waldfort Kalesi'ne de yaklaşımları gerektiğini biliyordu. Promethean kalesi şu anda geçtikleri engebeli arazide bir yerlerdeydi.

Bu arada, belki de uzun ve monoton yolculuğun sıkıcılığı
O günkü dikkatleri biraz azalmıştı.

Her şey sessiz görünüyordu. Sık ilkel ormanlarda insan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Uçsuz bucaksız, tozlu yol dağa doğru kıvrılırken ince, kuru hava onları yorgun düşürüyordu.

Ama sonra, bir virajı dönerlerken birdenbire, sadece birkaç mil ilerideki ağaçların üzerinde gri kuleler belirdi.

"Kahretsin, burası mı?" Jordan dizginleri eline alarak mırıldandı.

"Lanet olsun!" Rohan hemen omzunun üzerinden tüfeğine uzandı. "Haydi! Niall'a yetişmeli ve oraya varmadan önce onu durdurmalıyız!"

"Yine de sessiz olun. Açık bir atış yapana kadar ateş etmeyin," diye emretti Max. "Burada olduğumuzu tüm lanet olası yere bildirmeyelim."

"Sence Malcolm orada bir orduyla mı?" Jordan, "Malcolm'un bir orduyla Endişenin izi.

Max başını salladı. "Muhtemelen." Daha da önemlisi, Emily'nin mektubunda da belirtildiği gibi Drake şatodaydı.

Taşınmamış olmasını umuyorlardı.

"Niall'ı burada, ormanda sessizce öldüreceğiz, sonra da duvarların içine bakıp bakamayacağımızı görmek için yaklaşacağız."

Ajan arkadaşları
başlarıyla onayladı. "Hadi
gidelim."

Hayvanlar dik yokuşta zorlansa da atlarını dörtmala koşturdular.

At sürerken Max'in kalbi hızla çarpıyordu. Niall'ı ilk kez sınırlı bir alanda yalnız bırakmışlardı.

Alplerin vahşi doğasında, ona açık olan kaçış yolları neredeyse sınırsız. Ama sonunda onu yoldaki mevcut konumları ile ilerideki kale kapıları arasında bir yerde sıkıştırdılar.

Bu noktada yapabilecekleri tek hata onu geçmek olacaktır.

Ya da atışı kaçırmak, diye düzeltti.

Ya da kaleyi koruyan sayısız Promethean piyadesinin dikkatini çekebilirdi.

"İşte orada!" Kartal gözlü Jordan aniden durdu ve ormanı işaret etti.

Max yana baktı ve avlarını gördü: Niall atının bir dereden su içmesine izin vermek için yoldan çekilmişti.

Onları gördüğünde, kaleyi aniden fark ettiklerinde olduğu kadar şaşırmış görünüyordu.

Gerçekten de atından inmişti. Yaya olarak atının dizginlerini tutuyordu ama onları görür görmez tekrar atına binmek için uzandı.

Max tüfeğin dürbününe baktı ve bir el ateş etti. Atın sağrısını sıyrıp geçti.

sağrı. Hayvan çılgılık atarak Niall'dan uzaklaştı ve eyere bağlı tüfeği de beraberinde götürdü.

Hâlâ tabancaları ve hançeriyle silahlanmış olan Niall kaçmak için döndü. Dereden karşıya sıçradı ve ormanın derinliklerine doğru kaçtı.

Kovalamaca başlamıştı.

Ne yazık ki, yoldan ayrıldıklarında, dik eğimli ormandaki arazi atlar için çok zordu, çim çok yumuşak ve gevşekti, çok fazla taş ve kök vardı.

"Jordan, atları tut!" Max, Rohan'la birlikte eyerden inerken yaralı arkadaşlarına emir verdi. "Yola geri çıkarsa vurun onu."

"Evet, gidin!" dedi sabırsızca, atlarının dizginlerini tutarak. Onu ve atlarını geride bırakıp, işleyicilerini öldüren adamı avlamak için ormana doğru koşmaya başladılar.

Max açılı zeminde koşmanın zorluğuna küfrediyor, nabızı hızla atıyordu. Koşarken attığı her adımdan zengin toprak kokusu yükseliyordu. Yolunun üzerinde bulabildiği sabit taşların sert yüzeylerine basıyordu. Ama Rohan'la birlikte, Emily'nin haftalar önce ilk kez yakalandığından habersiz oldukları ormanda koşarken saniyeler uzuyor gibiydi.

Rohan aniden tek dizinin üzerine çöktü ve silahını omzuna dayadı. "Atışı yaptım."

"Al şunu."

Bum!

Niall aceleyle bir köke takılıp düşerken mermisi de uçup gitti.

"Kahretsin!" Rohan hedefini omzundan vurmuş olmasına rağmen tısladı. Niall'ın kısa ve alçak sesle haykırışını duydular. Rohan çoktan yeniden doldurmaya başlamıştı. "Vur onu, Max!"

Ama Niall ateşe karşılık verdi: Max korunmak için bir ağacın arkasına saklandı,

Öfkeyle bakarak ilerledi, tüfeği hazırды.

Max, Niall'ın atını suladığı dereye ulaştığında Rohan onun birkaç metre gerisinde, sağındaydı. Derenin şırıltısı tek sestі; kuşlar sessizliğe gömülmüştü.

Yüzünden boncuk boncuk ter akan Max, parmağı tetikte ormanı taradı. Net bir atış yapmak istiyordu ama şu anda Niall yapraklı ağaçların arasından kaçarken bulanık bir hareketten ibaretti.

Max hızla akan dereyi geçerken ayağını kontrol etmek için aşağı bakmak zorunda kaldı. Kayalar tehlikeliydi, yosun ve Alpler'in tertemiz suyuyla kayganlaşmıştı. Akıntının yarısında tekrar yukarı baktığında Niall gözden kaybolmuştu. Max, Rohan hemen arkasında olduğu halde, derenin geri kalan kısmında sıçrayarak ilerledi.

Niall öfkeliydi ve çok acı çekiyordu.

Kurşun, James Falkirk'ün çılgın koruması tarafından yerinden çıkarıldıktan sonra kısa süre önce iyileşmiş olan omzunu parçalamıştı. Yine de, ayağı takılmasaydı alacağı yarayla kıyaslandığında sıyrık olduğu için memnundu.

Yine de hızını toparlamış, ormanın içinden yokuş yukarı Waldfort Kalesi'nin kapılarına doğru ilerliyordu. Oraya ulaşır ulaşmaz

babasının adamlarından bazılarını peşindeki bu piçlerle ilgilenmeleri için gönderebilirdi.

O zamana kadar Malcolm'un kaleyi ele geçirdiğinden, Falkirk ve diğer hainlerin öldürüldüğünden şüphesi yoktu. Her iki durumda da Niall'ın Prometheans'ın gelecekteki lideri olarak yerinin sağlam bir şekilde geri alındığından hiç şüphesi yoktu.

Tek yapması gereken kale kapılarından içeri girmektir.

Ormandan çıkıp asma köprüye doğru hızla geldi ve nöbetçilerin silahları anında ona doğrultuldu.

"Durun! Oraya kim gidiyor?" diye kükrediler, ateş edildiğini duydukları silah sesleriyle sarsıldıkları belliydi.

"Ben Niall Banks'im! Beni içeri alın, sizi aptallar! Peşimde üç Tarikat ajanı var ve o piçlerden biri az önce beni vurdu! Kımıldayın yoksa babama hesap verirsiniz!"

Hiçbir şey olmadı.

İki Fransız birbirlerine şüpheyile baktı.

"Açın şu lanet kapıları hemen!" diye bağırarak metal kapıyı yumrukladı.

"Zaten vuruldum! Beni öldürmelerini mi istiyorsun? *Çekil* dedim!"

Yaşlı olan yoldaşına omuz silkti. Diğer isteksizce gitti ve portcullis'i kaldırmaya başladı.

Niall nefesinin altından hırladı, çok yavaş bir şekilde yukarı doğru çıkarken arkasına baktı.

Kalbi küt küt atıyordu. Tarikat ajanlarının neredeyse nefesini ensesinde hissediyordu. Hemen arkasında, ormanın içinde bir yerdeydiler.

Kapının sonuna kadar açılmasını beklemedi ve dar açıklıktan yuvarlanarak geçti.

Ayağa fırlayarak eline geçirdiği ilk muhafızı tuttu.

Adamı taş duvara doğru fırlattı, takipçilerinin ateşleyebileceği herhangi bir kurşunun yolundan çekildi.

"Sana bir emir verdiğimde, itaat edilmesini beklerim!" diye kükredi adamın yüzüne. Kapı arkasından inleyerek kapanırken daha fazla muhafız yaklaştı. "Babam bunu duyacak! Sen! Cerraha kısa süre içinde ona ihtiyacım olacağını söyleyin. Siz ikiniz, beni babama götürün."

Adamlar birbirlerine tuhaf ve temkinli bir bakış attılar.

"Konsey başkanını mı görmek istiyorsunuz?" diye sordu yaşlı, kösele yüzlü Fransız.

"Ben de az önce öyle dedim," diye tersledi Niall.

Fransız omuz silkti. "Pekâlâ, mösyö. Size büyük salonu gösterelim."

"Tam zamanında," diye mırıldandı, önlerinde yürürken. İki kişi işe yaramaz nöbetçiler onu kuşatmıştı. "Falkirk nerede?" diye sordu. "Öldü, mösyö."

Memnuniyetle homurdandı. "Güzel. Tam düşündüğüm gibi." Kulağa sanki

her şey plana göre gitmişti.

Sonra büyük salona adım attı ve yanıldığını fark etti. Hem de çok yanıldığını.

Çünkü onu babasını, amcasını ya da Malcolm her neyse onu görmeye götürmediler.

Bunun yerine, onu bir amele gibi birkaç dakika resepsiyon odasında beklettiler. Büyük salona götürüldüğünde omurgasından aşağı bir ürperti yayılmaya başlamıştı bile. Ve Falkirk'ün deli korumasından başkasının karşısına çıkarılmadı.

"Vay, vay. Bu benim eski dostum değil mi?" dedi Drake, bu anın tadını çıkararak. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Niall Banks'i eğlenerek inceliyordu. "Görüyorum ki omzunla daha fazla sorun yaşamışsın."

Kızıl saçlı devin rengi tamamen solmuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Drake kaşlarını kibarca kaldırdı, büyük salonun başındaki görkemli ahşap sandalyede rahatça uzanıyordu. "Ben de aynısını sizden isteyebilirim."

"Bana James'in öldüğü söylendi. Peki nasıl oluyor da sen, onun koruması, hala hayattasın?"

"Aptal şanssı," diye cevap verdi küstahça omuz silkerek.

Niall öfkeyle odadaki diğerlerine döndü. "Burada neler oluyor? O bizden biri değil! Bu deli adam bana Londra'da saldırdı. Beni Tarikat'a teslim etti!"

"Boğazını kesmediğim için şanslısın," dedi Drake sakince. "Beni durduran James'ti, hatırlarsın -onu öldürmeye çalışmış olsan bile."

"James Falkirk bir haindi, sen de öylesin! Siz kör müsünüz?" Niall talep etti. "Bu adam bir Tarikat ajanı!"

"Hayır, Konsey'in şu anki başkanı o," diye konuştu Emily, sandalyesinin yanında durmuş, elini omzuna koymuştu. "Ve eğer yaşamak istiyorsan, ona bağlılığını sunacaksın."

Niall solgunlaşarak etrafına bakındı. "Konsey Başkanı mı? Babam nerede?"

Drake sessizlikte parmaklarını şıklattı. "Burada değil diyelim." "Geldi mi?"

"Oh, evet, büyüleyici bir ziyaret oldu. En azından şimdi yerimizi nasıl öğrendiğine dair bir fikrim var. Senden, değil mi? Söylesene, Tarikat'ın gözetiminden nasıl kaçtın?"

Niall nefretle gözlerini ona dikti. "Yaşlı adamı hazırlıksız yakaladım. Virgil Banks. Ölmüştü, bilgin olsun. Onu boğdum. Anahtarlarını aldım ve kendimi dışarı attım."

Drake dehşetini gizleyerek kıpırdamadan durdu.

Virgil öldü mü? Boğazı kapandı.

Bu bir yalan olabilir, dedi kendi kendine hemen. Ama yaşadığı şokun yüzüne yansımalarına izin vermeye cesaret edemedi. Herkes onu izliyordu. Emily'nin omzuna dokunarak onu sakinleştirmesi, kalbi çarpmasına rağmen onu şimdiki zamana geri getirdi.

Niall ona soğuk bir gülümsemeyle baktı, sanki verdiği haberin nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyordu. "Şimdi bana babamın nerede olduğunu söyle."

"Elbette," diye cevap verdi Drake, nasıl olduğunu bilmesine de bir sonraki kalp atışında kendine gelmişti. "Boğazını kestiğimde tam şurada, şu anda senin olduğun yerde duruyordu."

Niall aklını kaybetti. Jacques ve adamları kızıl saçlı devi kontrol altına almak için koşuştururken, dev kükreyerek Drake'in üzerine atılmaya çalıştı. "*Babamı sen mi öldürdün?*"

"Ben yaptım," diye kesin bir ifadeyle söze girdi ve sandalyesinden kalktı. "Eğer otoriteme saygı duymuyorsanız, ona katılmanızdan daha doğal bir şey olamaz." Onlara doğru yürürken bıçağını çekti. "Onu benim için tutun."

"Bekle!" Niall, Drake'in bıçağındaki yansımasını yüzüne birkaç santim uzaklıkta görünce kendini kontrol etti.

"Ne?" Drake hırladı. Virgil'in ölmüş olabileceğini düşününce, yarı yarıya o piçin burnunu kesmek istedi.

Sonra sabahleyin, bir gözünü kör edebilirdi ve ertesi gün

...

"Ormanda üç Tarikat ajanı var," dedi Niall, sanki Drake'in öldürme niyetini yüzünden okuyabiliyormuş gibi endişeyle nefes nefese. Ve belki de en son karşılaştıklarında kırılan kemiğini de hatırlamıştı.

"Konuş."

"Londra'dan beri peşimdeler." Sertçe yutkundu. "Eğer gerçekten bizden biriysen, onları öldürmeleri için adamlarını gönder," diye meydan okudu iri yarı genç İskoç.

"Onları öldürmek mi?" Drake dudak büktü. "Ne kadar aptalsın, Niall. Güneş tutulması yarın gece. Onları canlı yakalayacağız," dedi diğerlerine. "Sonra da çocuğu öldürmeden önce onları sunakta Peder Lucifer'e adak olarak sunacağım."

Sonra Niall'ı içeri yeni girmiş olan cerraha fırlattı. Drake Jacques'a, "Onu kule odasına götür ve gözetim altında tut," diye emretti ve cerraha onunla ilgilenmesini işaret etti. "Yanlış bir hareket yaparsa," diye uyardı mahkûmunu.

Niall ona ters ters baktı ama onu silah doğrultarak dışarı çıkarırlarken başını öne eğdi.

Niall'ı zindana atmamasının tek nedeni Prometheanların sadakatini test etmek istememesiydi. James'in desteği sayesinde ona bağlılıklarını kolayca aktarmışlardı; ama Niall'a gereksiz bir saygısızlık yaptığı ortaya çıkarsa sempatileri tekrar değişebilirdi.

Ne de olsa orada bulunanların çoğu Niall'ın Malcolm Banks'ten sonra Prometheanların yeni lideri olmasını bekliyordu. Drake tutulma töreni bu kadar yakinken gruplar arasında yeni bir savaşın patlak vermesini göze alamazdı. Bir şekilde bu vahşi grubu, her birini o iğrenç tapınağa götürecek kadar uzun süre bir arada tutmak zorundaydı.

Ve sonra bitecekti.

"Efendim, bizimle gelecek misiniz?" diye sordu biri.

Başıyla onayladı. "Atlarınıza!" diye emretti muhafızlara, cesur bir gülümsemeyle. "Ormandaki ajanlara emir verin! Bu iyi bir spor! Onları canlı getireceğiz. Bu şekilde daha faydalı olurlar."

"Drake, dikkatli ol," diye fısıldadı Emily arkasındaki kısa mesafeden. Drake onun kendisini kürsüden aşağıya kadar takip ettiğinin farkında değildi ama ona döndüğünde, sert bakışları eski meslektaşlarının ellerine fırsat geçerse onu öldürme emri aldıklarını hatırlatıyordu.

Özellikle Warrington'ın bir suikastçı olarak ününü hatırlayarak karanlık bir şekilde gülümsedi. Ama görünüşün iyiliği için, bizzat gidip Promethean yandaşlarına bu kovalamacada liderlik etmesi hayati önem taşıyordu.

Pervasız piçlerin kaçtığından emin olmak için aklına gelen tek yol buydu.

Ona endişelenmemesini söyleyen bir bakışla elini öptü, sonra yürüdü Dışarı.

Max ve Rohan ormandan yola çıkar çıkmaz Jordan atları yanlarına getirdi.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu, eyerlerine doğru sallanırlarken.

"Iskaladım," diye homurdandı koca dük.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Max. "Niall kaleye girmeyi başardı.

Kısa süre içinde bizi aramaya gelecekler." "Peki

ya Drake?"

"Onun için sonra endişeleniriz. Geri çekilin!"

Atlarını geri döndürdüler ve daha güvenli bir mevzi bulmak için dağ yolundan aşağı indiler.

Birkaç dakika içinde, uzaktan beklenen atlıların peşlerinden geldiğini duyabildiler.

"Yoldan çekilmemiz gerek," dedi Max gergin bir sesle. "Birazdan üzerimize gelecekler."

Rohan manzarayı tarayarak başını salladı. "Onların üstüne çıkmaya çalışalım.

İşte!"

İşaret ettiği tepe, atlar için etraflarını saran engebeli arazinin çoğundan biraz daha kolay görünüyordu. Hiç vakit kaybetmeden tozlu ve virajlı yoldan saparak ağaçlık yüksek araziye çıktılar.

Kaleden gelen bir grup adam atlarını sürerek görüş alanına girdiğinde henüz gözden kaybolmuşlardı.

"Bu Drake!" Max fısıldadı.

Jordan eski meslektaşına bakıp başını salladı. "O sadece onlardan biri değil, emirleri o veriyor."

"Falkirk'ün koruması olarak hatırı sayılır bir statüye sahip olmalı."

Rohan nişan aldı.

"Warrington, hayır!" Rohan tetiğe bastığı anda Max tüfeğinin namlusunu havaya doğru itti.

Dük öfkeyle ona döndü. "Ne halt ediyorsun sen? Atışı ben yaptım!"

Max ona sertçe baktı. "Hayır. Başka bir yolu olmalı."

Drake'in adamları tek el ateşin geldiği yeri belirlemeye çalışarak ormana doğru işaret ederken Jordan, "Beyler," diye mırıldandı. "Sonra tartışırız. Aşağıda otuz adam var ve şahsen ben bugün ona bir ihtimal verecek durumda değilim. Bu sadece sizin için durumu daha da kötüleştirir, bu yüzden zamanında çıkmamızı öneririm."

Rohan tepeden aşağıya, düşmana doğru baktı. "Lanet olsun Max, onu öldürmeme izin vermeliydin."

"Ne yaptığını biliyor olabileceği hiç aklına geldi mi?" Max karşılık verdi.

Jordan ikisini de görmezden geldi. "Dün konuştuğumuz çiftçiler bana batıya giden bir araba yolundan bahsetti. Haritada yok ama bahse girerim buradan en iyi çıkış yolumuz olacak. Beni takip edin!" Atını hareket ettirdi; Rohan kaşlarını çatarak onu takip etti.

Max ise nabızı hızla atarken atını ters yöne çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Jordan omzunun üzerinden bakarak bağırdı.

"Beni yakalamalarına izin vereceğim." "Cehenneme kadar yolun var!"

"Ben ne yaptığımı biliyorum! Siz ikiniz defolun buradan!" Dük, "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu.

Max sabırsızlıkla başını salladı. "Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama Drake bize asla ihanet etmez. Bu da demek oluyor ki bir planı var ve ben de ona yardım etmek niyetindeyim. En azından oraya girip onunla konuşabilirsem bunu yapma şansım daha yüksek."

"Sen delisin," diye hayret etti Jordan.

"Eğer öyleysem bu benim kendi meselem! Şimdi gidin! Üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım," dedi sabırsızca, arkadaşları gitmeyi reddedince. "O bizim kardeşimiz. Onu geride bırakamam. Eğer geri dönmezsem, Daphne'ye onu sevdiğimi söyleyin."

"Lanet olsun!" Rohan dedi ki.

"Eğer seni yakalamalarına izin vereceksen, belki biz de sana katılmalıyız. Ne kadar çok o kadar iyi?" Jordan acımasızca teklif etti.

"Hayır," diye kestirip attı Max. "Sana dışarıda ihtiyacım var. Onu oradan çıkarırken beni korumaya hazır ol - ve kız Emily de, eğer buraya kadar gelebildiyse. Şimdi gidin. Şu araba yolundan gidin ama kaleyi daha güvenli bir yerden izlemenin bir yolunu bulmaya çalışın."

"Bundan emin misin, Max?"

"Tamamen. Sorumlusu benim. Drake'in gözetimimden kaçmasına izin veren bendim."

"Yanıldığın ve onun gerçekten bir hain olduğu ortaya çıkarsa onu öldürmek zorunda kalacak olan sensin," diye uyardı Rohan. "Artık mazeret yok."

"Eğer yanılıyorsam, o zaman, evet, yanılıyorum. Söz veriyorum," diye kabul etti Max. "Şimdi gidin lütfen." Atını tekrar harekete geçirdi, onlar batıya giderken o doğuya, ormana doğru ilerliyordu. Şansı yaver giderse düşmanı kendisine doğru çekebilir ve böylece arkadaşları kaçabilirdi.

Atını tehlikeli zeminde ilerletiyor, kendini öldürtmeden duruyormuş gibi yapabileceği ve yakalanabileceği bir nokta bulmaya çalışıyordu.

Drake'in başının hemen üstünden geçen ve esintisi saçlarını okşayacak kadar yakın olan mermi, Promethean'lara olan sadakatinin gerçekliğini bir kat daha artırmıştı.

Tarikat'ın düşmanlığının bu yeni kanıtı için Warrington'a teşekkür etmesi gerektiğini hissediyordu. Özel amacı onların kaçmasına izin vermek olsa da, adamlarının kurşunun geldiği yöne doğru gitmelerine izin vermekten başka çaresi yoktu. Ormanı aramaya başladılar.

"Bu taraftan!"

"Hayır, aşağıya!"

"Dağılın!" Drake adamlarından bazılarına, aşağıda batıya doğru uzanan belli belirsiz yolda beliren toz bulutuna doğru gitmelerini işaret ederek emretti. Her kim

tepenin kıvrımında çoktan gözden kaybolmuştu, ama bunu kimin yapmış olabileceği büyük bir gizem değildi.

Bu arada, diğerleri ağaçların arasında görülen üçüncü bir atlının izini yakalamıştı. İçini bir tedirginlik kapladı. Sayıca bu kadar az oldukları halde neden dağılmışlardı? Drake derinleşen bir endişeyle sürüyü takip etti.

Sonra adamlar bağırmaya başladı, tehditleri ve küfürleri ormanda yankılanıyordu.

"Ellerinizi kaldırın! Silahlarınızı indirin!"

Lanet olsun. Drake geldiğinde, soğuk yüz ifadesinin ardında bir dehşet ifadesi saklıyordu.

Max'in etrafını sarmışlar, yere yatırmışlardı. Markizi atından indirmişler ve karnına bir tekmeyle birlikte ona birkaç yumruk atmışlardı.

"Bir tane bulduk, efendim!"

"Demek öyle." Drake sert bir şekilde Max'e baktı. *Ne yaptığını sanıyorsun sen?*

Adamlar heyecanlanmıştı - kurban için aktif bir Tarikat ajanı, Başmelek'in kendi şövalyelerinden biri!

Ama sinsi piçi onun yarısı kadar tanıyor olsalardı, kendilerini tebrik etmekte bu kadar acele etmezlerdi.

Gerçekten de, Rotherstone'un bir ajanının kabiliyet sadece kendini yakalatmadı.

Seni kendini beğenmiş piç, diye düşündü Drake, Max'in kendini teslim etmeyi *başardığını* fark ettiğinde. Ama neden? Kaleye girmek için mi? Yoksa Drake'in işleri tek başına halledemeyeceğini mi düşünüyordu? Çocukluk arkadaşına bakarak başını salladı. *Yanlış yönlendirilmiş aptal.*

"Ellerini bağla. Yeteneğini kaybediyorsun, ihtiyar delikanlı," dedi Drake. Max sadece sırıttı.

Drake eyerden atladı ve Max'in yanına doğru yürüdü. "Diğerleri nereye gidiyor?"

"Diğerleri ne?" Max kibar bir sıkıntıyla cevap verdi.

Drake küstahlığı yüzünden onun karnına bir yumruk attı.

Marki aldığı darbeye biraz iki büklüm oldu ama Drake'in bunu gerçekten düşmanmışlar gibi göstermesi gerektiğini kesinlikle biliyordu. "Sizi tekrar görmek de güzel," diye zorladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Drake sordu.

"Korkarım seni öldürmeye geldim."

"Ah." Drake başını salladı. "Görünüşe göre senin için pek iyi olmamış."

"Henüz değil, hayır." Max hafif bir öksürükle doğruldu ve nefesini tuttu. Kendisine doğrultulmuş yarım düzine tüfeğe rağmen, Drake'in adamlarından biri kollarını arkasından çekip ellerini arkadan kelepçelerken bile gümüşü gözleri çelik gibi bir güvenle parlıyordu. "Söylesene Drake, sevgili Falkirk bugünlerde nasıl?"

"Öldü, bunu söylediğim için üzgünüm. Ama ölmeden önce beni Konsey'in yeni başkanı yaptığını bilmek ilginizi çekebilir."

Şaşkınlık Max'ın gözlerinde titreşti, ama bunu hemen arkasına sakladı onun kabadayılığını. "Hayatta çok ileri gideceğini hep biliyordum dostum."

Karanlık bir şekilde güldü. "Ben senin arkadaşın değilim, Max. Sen ve Tarikat'ın geri kalanı beni ölüme terk ettiniz, hatırladın mı? Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz, umurumda değil. Aslında, gitmenizi bizzat ben sağlayacağım. Onu tekrar atına bindirin."

Drake'in adamları onun isteklerini yerine getirdiler, hem de çok nazikçe. Promethean muhafızları tutsaklarını eyere oturttukten sonra Drake dizginleri bizzat eline aldı ve Max'in atını kendi atının arkasına takarak kaleye doğru yola çıktı.

Avluya girdiklerinde Drake Emily'yi dışarıda endişeyle onun dönmesini beklerken buldu. Onun sağ salim geri döndüğünü fark ettiğinde yüzündeki rahatlamayı gördü.

Sonra bakışları Drake'in kendi atının arkasından sürdüğü atın üzerindeki Max'e kaydı ve gözlerine korku dolu bir ürperti yayıldı.

O ana kadar Drake elini tam olarak nasıl oynayacağından emin değildi. Gerçek şu ki, endişeliydi. Yarın gece gerçekleşecek tutulma ayini yüzünden günlerdir neredeyse hiç uyumamıştı ve gerilim bıçak sırtındaydı. Rotherstone'un gelişinin Prometheanların şüphelerini artıracacağı kesindi. Emily ve küçük Stefan'ı güvende tutmak için endişelenmesi yetmezmiş gibi, şimdi Max'i de hayatta tutmak zorundaydı.

Drake önündeki bu önemli görevin altında ezilmek üzereydi. Ama güneş ışığında duran Emily'ye baktığı anda, bu fikir zihninde birdenbire kristalleşti.

Mükemmel.

Onunla ormanda buluşmak için kaleden kaçtığı zindan duvarındaki gedik ...

Dikkatinin dağıldığını gizleyen Drake, atını durdurup eyerden inerken bakışlarını indirdi.

Tek yapması gereken onu Max'le birlikte aşağıya kilitlemek için bir neden bulmaktı.

Onu bir zindan hücresinde düşünmek içini burktu ama başka bir yol da göremiyordu.

Sadece ona güvenmek zorundaydı.

Emily adamlarının Max'i atından indirişini endişeyle izledi. "Neler oluyor?" diye fısıldadı Drake onun yanından geçip kaleye doğru ilerlerken.

Onu görmezden geldi ya da en azından görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Muhafızlar, bilekleri arkadan zincirlenmiş Max'i önünden geçirirken, gözleri dehşete düşmüş bir halde Max'e baktı; marki ona uyarı niteliğinde bir bakış attı.

Çenesini kapalı tuttu ama adamlar büyük salona girerken onları takip etti. Hayatta kalan Prometheanlar yakalanan Düzen ajanına bakmak için etrafta toplandılar.

Drake, kendisine aval aval bakan bir grup sapkın okültistin Max'in omurgasında yarattığı ürpertici hissi çok iyi biliyordu. Ama nefretini kendine saklamayı tercih eden Drake'in aksine, onların bakışları gururlu markizi meşhur alaycılığının bir parıltısına kıskırttı.

"Yüce Tanrım, burası ne kadar pis kokuyor!" Max etrafındaki Promethean'lara baktı. "Şimdi nedenini anlıyorum. İnsan dışkılarıyla dolu - vızıldayan sineklerle birlikte," diye ekledi Drake'e küçümseyerek başını sallayarak.

Drake ona döndü, gülümsedi ve içini çekti. Başka seçeneği yoktu. Geri çekildi ve yüzüne bir yumruk indirdi.

Emily'nin nefesi kesildi. "Drake!" Protesto edercesine koşarak geldi. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Onu yine görmezden geldi. Jacques'a, "Bu alçağı zindana atın," diye emretti.

Emily şaşkınlık içinde Max'e döndü. Drake'e ters ters bakıyordu. "İyi misiniz lordum?"

Max cevap veremedi Drake dirseğinden kavradı ve onu geri çevirdi mahkumlarından. "Sakın onunla konuşma!"

"Ona vurmak zorunda değildin!" diye haykırdı.

Ona doğru eğildi, öfkeyle bakıyordu. "Beni mi sorguluyorsun?"

Kadın gözlerini kırptırdı.

"Biliyor musunuz, benim lehime yaptığınız varsayımlardan çok sıkıldım. I

Onlardan gelecek hiçbir saygısızlığa müsamaha gösterme-" Etraflarındaki bir oda dolusu insanı işaret etti. "Aynı şey senin için de geçerli. O yüzden diline dikkat etsen iyi olur kızım. Unutma, yatağında kolayca yerini alabilirsin."

Şok içinde nefesi kesildi. "Bu ne cüret?"

"İstediğimi yaparım," dedi. "Özür dilerim, buralarda yetkili olduğunuzu mu sanıyordunuz? Doğru yerinizi hatırlatmaya ihtiyacınız var gibi görünüyor. Belki de zindanda geçireceğin bir gece hafızanı tazelemene yardımcı olur."

"Ne?"

"Jacques, aşığıda fazladan bir hücremiz var mı?" "*Evet, Kaptan,*" dedi Fransız tedirgin bir sesle.

"Güzel. O zaman bu kibirli küçük kaltağı götürün. Sabaha belki bana meydan okumak konusunda iki kez düşünür."

"Drake!" diye haykırdı, dehşet içinde.

Görevden alınması için başını salladı ve Promethean şefinin uğursuz rolünü iyi oynadı.

Gözleri büyük, mavi, kırılğan fincan tabakları gibi, tam bir şaşkınlıkla ona baktı.

Güven bana.

İki muhafız onu kollarından tutup zindana doğru sürüklemeye başladı.
"Drake!"

"Sessizlik!" diye kükredi. "Bana sızlanma! Bunu kendi başına sen açtın, seni arsız fahişe! Çıkarın onu buradan."

"Oui, Capitaine. Gelin, matmazel."

"Drake, lütfen! Neyi yanlış yaptım? Bırak beni! Drake, bana bunu yapma! Drake!"

Adamlar onu ve Rotherstone'u götürürken, Rotherstone ona karşı kendini çelikleştirdi.

yalvarışları yankılanıyor, acıma duygusuna teslim olamayacağını biliyordu.

Açıklama zamanı çok yakında gelecekti.

Arkasını döndü, büyük salondaki taht benzeri sandalyesine geri döndü, yüzü karanlık, sert bir kayıtsızlık maskesiydi. "İyi ki kurtulduk," diye söylendi. "Zaten ondan sıkılmaya başlamıştım. Şimdi, sıradaki işimiz nedir?"

Bölüm 20

Emily günün geri kalanını ve bütün geceyi kızgın, yaralı ve şaşkın bir halde bir zindan hücresinde geçirdi.

Ne haltlar dönüyor burada?

Drake onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Başka bir numara mı? Öyle olsa iyi olurdu. Evet, çok iyi bir açıklaması olsa iyi olur, diye düşündü öfkesi dinmeden, her ne kadar en sevdiği alçağın yeni bir numarası olduğunu anlamış olsa da.

Büyük salonda ona hırladığı bazı şeyler, -her zamanki gibi- davranışlarında görüldüğünden daha fazlası olduğu gerçeğini ona göstermişti. Genelde ne yaptığını bilirdi. Yine de ona kaltak demeye nasıl cüret ederdi?

Hile olsun ya da olmasın, onun için yaptığı onca şeyden sonra hâlâ canı yanıyordu. Hiçbir kadın bu kadar çok şey vermemiş ve bu kadar ezilmemişti, diye düşündü, hücresinde somurtmakta haklı olduğunu hissederek. Onun kanlı boynunu sıkmak istiyordu.

Neyse ki, Lord Rotherstone'un iki hücre aşağıda ve koridorun karşısında bulunması, yaklaşan korkuya karşı cesaretini korumasına yardımcı oldu.

Bu korkunç zindanın karanlığı.

Muhafızlar geri çekildiğinde, kısık sesle bazı temel bilgileri paylaşabildiler. Prometheanların gerçekten de Drake'i yeni liderleri olarak seçtiklerini doğruladı ve Malcolm Banks'in özel ordusuyla kaleyi işgal ettiği gece her şeyin nasıl geliştiğini anlattı.

Ayrıca Falkirk'ün Simyacının Parşömenleri'nde bulduğu kehaneti de anlattı ama duyulma korkusuyla Marki'ye Drake'in hafızasını tamamen geri kazandığını ve hapsedilmelerinin muhtemelen sadece bir oyun olduğunu fısıldamadı bile.

Duvarların kulakları vardı.

Ayrıca, Drake'in iki gün önce hayattaki yeni rolünü benimseme eğiliminde olduğunu itiraf etmesinden sonra bu konudaki inancı da sarsılmıştı.

Onun bu kötü düşünceyi aklından çıkardığına inanmak istiyordu ama kendisi gibi davranmıyordu.

Ah, her şeyden o kadar bıkmıştı ki...

Sırtını nemli taş duvara yasladı, yeraltı hapisanesinin mürekkep karanlığına baktı ve an be an mantıksız bir korku dalgasıyla savaştı.

Bu bir oyun olsa bile, bunu ona nasıl yapabilirdi? Burada, karanlıkta kapana kısılmış olmanın onu on yedi yaşındayken yaşadığı korkunç anılara geri götüreceğini bilmiyor muydu?

Yakındaki marki olmasaydı, saatler önce paniğe kapılır ve muhtemelen öleceğini sandığı o kuyunun çukurunda günlerce olduğu gibi vahşi çığlıklar atmaya başlardı.

Ama Drake onu kurtarmıştı, diye hatırlattı kendine, titreyerek. Beline sarılarak soğuktan korunmaya çalıştı. Bunu onu incitmek için yapmamıştı, yaralı kalbine söz verdi. Bir nedeni olmalıydı.

Yine de, uzun ve soğuk gece boyunca hava karardıkça ve o daha uzun süre tutsak kaldıkça, cesur kalmak ve umuda tutunmak daha da zorlaştı.

Ancak bu deneyimin bir yararı olduysa, o da onu garip bir şekilde Drake'e yaklaştırmış olmasıydı. Sonunda onun neler yaşamış olabileceğini ilk elden görebilmişti. Burada kapana kısıldığı onca ay boyunca. Çektiği acıları düşündükçe ona kızgın kalmakta zorlanıyordu.

Bunun dehşetini kendi başına tattığında, ona geri dönebileceğine dair güvence verdiği gibi, birisinin gerçekten bundan geri dönüp dönemeyeceğini merak etmek zorunda kaldı.

Belki de yanılmıştı. Belki *de* kalıcı bir yara izi kalacaktı. Tıpkı bedeninde bıraktıkları gibi ruhunda da iz bırakmışlardı. Vereceği tüm sevgi onu gerçekten iyileştirmeye yetmeyebilirdi. Belki de ona söylemeden, onunla savaşmayı bırakmaya karar vermiş ve çoktan karanlığa teslim olmuştu.

Tam o sırada koridorda erkek sesleri duydu.

Biri geliyordu. Hızla ayağa kalktı ve hücresinin karşısına geçti, paslı parmaklıklara tutunarak kim olduğunu görmek için bekledi. Drake sonunda aklını başına toplayıp onun serbest bırakılmasını mı emretmişti?

Kaldırım taşının üzerinde çınlayan botların tempolu ritmi, meşalelerle aydınlatılmış koridorda yankılandı.

Emily, Drake'in aniden ortaya çıkıp yürümeye başlamasıyla nefesini tuttu.

gölgelerin dışında.

Onu yeryüzünde cehennemi yaşadığı bu Allah'ın unuttuğu çukurda görünce şok olmuş bir halde bakakaldı. Kolaylıkla sayısız adamından birini gönderebilecekken, bizzat aşağı inip burayla tekrar yüzleşmenin ona neye mal olduğunu hayal bile edemiyordu. Bunun yerine tek başına gelmişti.

Hücresinin önünde durdu ve hemen anahtarıyla kilidi açmaya başladı; hala ona kızgındı, ne diyeceğini bilmiyordu.

Bu nedenle, o da ne bekleyeceğini bilmiyordu - bir erteleme mi yoksa daha fazla sorun mu?

Dikkatle adamın köşeli yüzündeki sert ifadeyi inceledi ama adam bir kez daha içine kapanmıştı, son derece temkinli, gizemli, okunması imkânsızdı.

Aslında, kilitli kaldığı için kafası o kadar karıştı ki, gece mi gündüz mü olduğundan bile emin değildi.

Kapıyı kaydırarak açtı ve başıyla onayladı. "Dışarı gel."

Emily hücrelerinden çıkacağı için çok mutluydu ama gözlerini şüpheyle ona dikerek yanından hızla geçti. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye sordu.

Kapıyı onun arkasından kapattı. "Sen ve Max şimdi kaleden ayrılıyorsunuz." Kızın gözleri büyüdü. "Gidiyor muyuz?"

"Benimle ormanda buluşmak için kaçtığın o duvar aralığını kullanacaksın. Neredeyse şafak sökecek. Güneş doğmadan buradan gitmeni istiyorum."

"Peki ya sen?"

"Elimden geldiğince takip edeceğim. Bu biraz daha karmaşık. Çocuğu da getirmem gerekecek."

"Doğru," diye mırıldandı, ona güvensizce bakarak.

"Bir dakika burada bekleyin." Muhafızın duvar dibinde, asılı bir fenerin altındaki boş taburesini işaret etti. "Siz ikiniz yola çıkmadan önce Max ile özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Döndü ve dehşet içinde ona baktı. "Hayır, Emily."

Omuz silkti ve ona sitem dolu bir bakış gönderdi.

Ağzı alaycı bir şekilde eğildi. "Eğitimde birbirimize bundan daha sert vururduk."

"Humph."

Uzun bir süre ona baktı. "Bana kızgınsın." "Oh, ne kadar da haksızım! Nedenini hayal bile edemiyorum!"

"Özür dilerim ama inandırıcı görünmesini sağlamam gerekiyordu," diye fısıldadı.

sabırsızca.

"Beni kandırdın," dedi homurdanarak ve ışığın altına otururken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cidden. Özr n bu mu?"

"Ama bunun sadece bir oyun olduğunu biliyordun herhalde!" diye haykırdı alçak bir ses tonuyla.

İçini çekti ve başını salladı. "Ah, Drake, bu numaralardan bıktım usandım."

Ka larını  attı. "Burada kal, hemen döneceğim," diye mırıldandı. Sonra sinsi sinsi

Bir kez daha gölgelerin içine doğru.

Drake ondan ayrıldı ve çocukluk arkadaşını kurtarmaya gitti. Yumrukları sıkılıydı. Her adımda zihnini elindeki göreve sabitlemek zorundaydı çünkü bu yerde olmak çok korkunçtu.

Waldfort Kalesi'ne dönmek bile ba lı başına yeterince kötü değilse, zindana kendi isteğiyle ineceğini hiç hayal etmemişti.

Başka seçeneği yoktu. Onları oradan çıkarmak zorundaydı, Emily ve Max'i. Tek yapabildiği, anılar yüzünden içinde akan volkanik öfke ve acıyı görmezden gelmek ve yapılması gerekeni yapmak için mücadele etmekti.

Max'in hücresine geldiğinde marki ona ters ters baktı. "Ya landık a tam bir piç kurusuna d n  t n, değil mi?"

Hücrenin kapısını açarken Drake alaycı bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. "Dışarı  ık."

Max ona   pheyle baktı.

"Acele edin! Fazla vaktimiz yok."

Max daveti memnuniyetle kabul etti ve karanlık koridorda bir aşağı bir yukarı bakmak için duraklayarak birkaç hızlı adımla hücreden  ıktı.

"Bütün bunlar için  zg n m," diye mırıldandı Drake.

Max ona döndü. "Neler oluyor?"

"Buradan gidiyorsun ve Emily'yi de yanında götürüyorsun. Bir planım var."

"Gerçekten mi?" diye söylendi. "D   nd m de, endi elenmeye ba lamı tım."

"Yapmayın. Yarın Prometheanlar karanlık bir efsaneden öteye geçemeyecek. Gitmiş olacaklar."

Max'in yüzü anında asıldı. "Nasıl? Ekibim uzakta değil. Ne yapmamızı istiyorsun?"

Drake ona aklında ne olduğunu söyledi.

Açıkladıktan sonra Max ona baktı. "Emin misin?" Adam kararlılıkla başını salladı. "Tek yolu bu."

Max onu inceledi, sonra başını salladı. Max aniden arkadaşına sarıldı. "Tanrı'nın yanına git, kardeşim."

"Sadece kızıma iyi bak. Eğer çocuğu olursa, evlilik için gerekli belgeleri hazırla, olur mu?"

"Bitti sayılır." Max onun iki omzunu kavradı ve yalvarırcasına ona baktı. "Bundan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığına emin misin?"

Drake düşündü, sonra başını salladı. "Küçük bir ihtimal de olsa Ama Emily'ye boş yere umut vermeni istemiyorum," diye fısıldadı. "İnan bana, başka bir şey bulmaya çalıştım ama bu son seçeneğimiz. Çocuğu patlama kapısının arkasına götürebileceğime eminim. Ben bile yeterince hızlı olacağımı garanti edemem."

"Bekleyeceğiz."

"Sadece üçünüzün kaçabilecek herhangi birini öldürdüğünüzden emin olun." "Bunun için endişelenme," diye güvence verdi Max, yüzünde bir parıltıyla gümüşü gözler.

"Ve Stefan'ı tünelden mümkün olan en kısa sürede aldığınızdan emin olun. Oraya çabucak girmeye çalış. Çok korkmuş olacak."

"Güvende olduğundan emin olacağım."

"Ve onu ailesine geri götürün."

"Götüreceğiz."

Drake durakladı ve bakışlarını indirdi. "Buradan iyice uzaklaşana kadar Emily'ye gerçekte neler olup bittiğini anlatma. Aksi takdirde muhtemelen düşüncesizce bir şey yapacaktır. Sonunda her şeyi mahvedecek."

Max ona düşünceli bir gülümseme verdi. "O iyi bir kadın, Drake. Birinci sınıf.

Ailen onu sana yasaklamakla hata etti."

Artık çok geç, diye düşündü, boğazını kısa süreliğine sıkın yumruya karşı boğazını temizleyerek. "Hadi," dedi koridora doğru başıyla işaret ederek. "Siz ikiniz hava aydınlanmadan buradan çıkmalısınız."

"Bunu tartışmayacağım," diye mırıldandı Max.

Drake bu andan korkarak ve kalp kırıklığını gizleyebilmeyi umarak Emily'ye doğru yürüdü. Veda etme vakti gelmişti.

"Pekâlâ o zaman," **diye** selamladı Drake onu. "İkiniz de işinizi aldınız." Lord Rotherstone'la birlikte dönerken umutla ayağa kalktı.

"Emily, Max'e çıkış yolunu göstereceksin. Duvarların dışında ekibi var. Sen de onlara katılacaksın. Birkaç planımız var. Sen çıktıktan sonra Max daha fazlasını anlatacak. Bize şu molayı göster. Acele etseniz iyi olur," diye ekledi ve adamlarının daha ne kadar süreceğini merak etme ihtimaline karşı arkasına baktı.

Başını salladı ve temel duvarındaki yarığa doğru önlerinden hızla ilerledi. Onları oraya doğru çağırarak, Lord Rotherstone'un diğer tarafta ulaşacağı inişi anlattı.

Uzun boylu, zayıf ajan başını salladı ve ağır taşların arasından yatay bir şekilde kayarak aralığa atladı. "Çok uzun sürmesin," diye uyardı.

"Hemen arkadayım," diye fısıldadı başını sallayarak. Sonra şafak öncesi alacakaranlığın içinde kayboldu.

Drake'e döndü. "Yakında geliyor musun?"

Başını salladı. "Çocuğu alır almaz geleceğim. Bugün ilerleyen saatlerde."

"Dikkatli ol ve acele et." Kendisini bütün gün zindana kapattığı için ona duyduğu öfkeyi, artık nedenlerini bildiği için bir kenara bırakmaya karar vererek parmak uçlarına bastı ve onu yanağından öptü. "Yakında görüşürüz."

Onun ön kolunu nazikçe kavradı. Kız açıklığa doğru ilerlemeye başladığında, "Bekle," diye fısıldadı.

Kadın soruyla ona döndü. "Ne oldu?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen," dedi hemen.

"Öyle bir an gelecek ki Max senden bir silahı ateşlemeni isteyecek.

Ok. Bunu benim için yapmalısın."

Meraklı bir gülümsemeye kaşlarını çattı. "Hepsi bu kadar mı? Bir ok atmak mı?"

"Evet. Bu plan için çok önemli. Yapacak mısın?" Omuz silkti. "Elbette."

"Bana söz ver Emily, başarısız olmayacaksın."

Adamın elini tuttu ve göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Sana söz veriyorum sevgili Westwood, buradan çıktığımız sürece hangi lanet oku istersen atacağım." Sonra durakladı, biraz şaşkıındı. "Eminim ajan arkadaşlarınızdan biri benden daha iyi nişancıdır."

"Ok ve yayla olmaz. Ayrıca," dedi, "senin olmanı istiyorum." "O zaman yapacağım ve hedefim doğru olacak."

"Teşekkür ederim." Şefkatle onun gözlerinin içine baktı. "Sana her zaman güvenebilirim değil mi?"

Ona acıyla gülümsedi. "Yapabileceğini biliyorsun."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sessiz, ruhunu yakan bir tutkuyla öptü.

Titriyordu, sonunda bu yerden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Ne kadar çabuk giderse, birlikte yeni hayatlari o kadar çabuk başlayabilirdi.

"Bırak beni," diye fısıldadı. Adam onu kollarının arasına almıştı ve şimdi bile onu bırakmayı reddediyordu, her ne kadar kız onu sevecen bir gülümsemeye itmeye çalışsa da.

"Dün için çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni incitmek istememiştim. Ben yaptım-"

"Senin her şeyi yapmanla aynı sebepten," diye araya girdi. "Beni korumak için. Biliyorum." Onun yanağını okşadı. "Sorun değil, aşkım. Seni affediyorum, sanırım."

Avucunu öpmek için yüzünü çevirdi. "Sen benim için dünyada iyi olan her şeysin," diye nefes aldı. Sonra elini tutup öptü ve onu yoluna gönderdi. "Şimdi git. Bu arada Max sana ne derse onu yap. Bana güvendiğin gibi ona da güvenebilirsin."

"Acele et," diye karşılık verdi. "Seni özleyeceğim. Stefan'ı da korkutma. Elinden geldiğince gülümsemesini sağla, tamam mı? Sadece bir oyunmuş gibi davran."

Başını salladı.

Sonra duvardaki yarığa doğru tırmandı; özgürlüğe doğru sürünürken onu sabitledi.

Emily arkasına baktı ve taşların arasından bir süre daha onun elini tuttu. "Seni seviyorum!" diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum tatlım. Her zaman seveceğim."

Yumuşak sözleri kızın yüzünün kızarmasına ve kulaktan kulağa gülümsemesine neden oldu. "Yakında görüşür müyüz?"

Konuşmadan sessizce başını salladı. *Bir gün, aşkım.* Ona bir öpücük yolladı, sonra parmak uçları onun avuçlarından kaydı ve gitti, duvarın içinde kayboldu.

Onsuz o taş mahzendeki boşluk derindi. Dünyadaki tüm ışık sönmüş gibiydi. Ama Drake umutsuzluğa kapılmaktan kaçındı.

O günkü işi daha yeni başlamıştı.

Ciğerlerini yavaşça derin bir nefesle doldurdu, başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve merdivenlere yöneldi.

Yakındaki feneri söndürmek için durdu, gerçeği daha iyi gizlemek için "mahkûmlarının" artık hücrelerinde olmadığını görünce durakladı ve birden işkence odasının girişinin yakınında durduğunu fark etti.

Buz gibi nefret omurgasından aşığı ok gibi saplandı. İçgüdüsel dehşet onu boğdu ve kalbinin çarpmasına neden oldu. Uzun bir süre kıpırdamadan durdu ama sonra onunla son bir kez daha yüzleşmesi gerektiğini anladı... sondan önce.

Yavaşça, adım adım, acı çekerek, oraya doğru yürüdü ve açık kapıdan o karanlık yere baktı. Bir zamanlar delikanlıyken Tarikat'ın en büyük kahramanı olmayı arzulayan sertleşmiş bir ajanı alıp, bilgi almak için onu harap olmuş, acınacak bir zavallıya dönüştürdükleri odaya. Bildiğı her ajanın adını. Ama başaramamışlardı.

Hiç kırılmamıştı.

Her nasılsa, bedeninin ve ruhunun kaldırabileceğı her şeyin sınırına yaklaştığında, zihni *onu* bile aptal yerine koyan bir el çabukluğu numarası yapmış, kendi üzerine katlanarak onu hiçbir şey hatırlayamayan boş bir levha gibi bırakmıştı.

Ve sonra James, onu öldüreceklerinden ve bilginin kaybolacağından korkarak onları durdurmuştu.

Sevgili yaşlı James, o usta manipülatör, bir kont olarak doğmuş bir adamı ve onu bir köleye dönüştürdü.

Ve Emily olmasaydı öylece kalacaktı. Bir zamanlar Emily'nin onu kurtardığı gibi o da Emily'yi kurtarmıştı.

Onun sevgisiyle gerçekte olduğu kişiye tamamen geri dönmüştü, kaderini yerine getirmek zorundaydı - Simyacı'nın aptalca kehanetini değil. Virgil'in onu hazırladığı kaderi.

Ama bu ona her şeye mal olacaktı. Ve bu karanlık yerde yaşadıkları kısa aşk deneyiminden sonra, bu ödemek istemediğı bir bedeldi.

Onunla kalmak için her şeyden vazgeçebilirdi, ruhundan, doğru ve yanlış duygusundan bile ve bu yüzden, evet, ayartma karşısında tereddüt etmişti; ama o gitmişti ve o sonuna kadar bir Düzen ajanı olacaktı.

Tapınağı girecek ve bu gece düşmanı öldürürken, iyi oynadığı oyunu sona erdirirken ölecekti.

Tek yolu buydu. Bu savaşı hepsi için sonsuza dek bitirebilirdi. Prometheanlar topluca ateşli ödülleriyle buluşacak ve kendi acısı sona erecekti.

Sonunda kaçınılmaz olanı kabullenirken içini huzur kapladı. Bu onun kaderiydi.

Max ve ekibinin onun için Emily'nin icabına bakacağını biliyordu. O artık onu güvende tutma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Gerçeği anladığında yıkılacaktı ama böyle olması gerekiyordu.

Kendi kendine, zamanla iyileşeceğini ve bir gün bir yolunu bulacağını söyledi.

onsuz mutlu olmak için. Kendi adına, birlikte geçirdikleri zaman için minnettardı. En azından olabilecek aşkın tadına varmışlardı.

Drake içeri uzandı ve işkence odasının kapısını kapattı. Kilitledi, sonra anahtarı kapının altına, kimsenin bulamayacağı bir yere kaydırды. O cehennem gibi bölmeyi başkalarına dehşet saçmak için asla açamayacaklardı.

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve kararlı bir şekilde kaderine doğru yürüdü.

Koridorun sonunda, kaleye çıkan taş merdiveni tırmanmaya başladı.

Hâlâ Emily'nin özlem dolu düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde, ağır kapıyı açtı.

Merdivenlerin tepesine çıktı, sekizgen ön odaya adımını attı ve aniden arkadan yakalandı. Niall Banks onu sarsarak dengesini bozdu, arkasına geçti ve tabancasını başının arkasına dayadı.

"Kimildama."

Bölüm 21

Westwood'un bir anlığına donup kalması Niall'ı sevindirmişti ama Prometheans'ın şu anki lideri soğukkanlılığını -ve alaycılığını- çabucak toparlamıştı.

"Tanrım, Niall, bu kalede bir misafirsin ve böyle mi davranıyorsun?"

Niall küstahlığı yüzünden onun kolunu çekti. "Terbiyeni takın yoksa kafanı uçururum."

"Sakin ol-"

"Kapa çeneni." Niall'ın kalbi küt küt atıyordu.

Cerrah kule odasında omzundaki kurşun yarasıyla ilgilenirken, bir zamanlar Malcolm'a sadık olan Prometheanlardan birkaçı Westwood'un emirlerine karşı gelerek onu görmeye gelmişti.

Şatoda olup biten her şeyi kısık sesle ona anlatmışlardı ve Niall bunları duyduktan sonra buna dayanamayacağına yemin etti.

Tüm varlığı nefret, öfke, kafa karışıklığı ve kayıpla çalkalanıyordu. Ama tüm öfkesini, oğlunu öldüren bu yalancı sonradan görmeye odakladı.

Babası olarak gördüğü tek adam.

Artık Malcolm'un mu yoksa Virgil'in mi gerçekten efendisi olduğunu asla bilemeyecekti ve bu nedenle de gerçekte kim olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Hepsi Westwood'un işiydi, ama o piç kurusu yine de hak ettiği yeri çaldıktan sonra bile onunla alay mı edeceksiniz?

Kontrolü geri alma zamanı gelmişti.

Ancak Niall, Westwood'u soğukkanlılıkla öldürüp diğerlerinin onu lider olarak tanımasını bekleyemeyeceğini biliyordu.

Bazılarının kendisine gerektiği gibi saygı göstermediğinin farkındaydı, Örgütteki itibarını hak ettiği için değil, sadece Malcolm'un oğlu olduğu için elde ettiğine inanıyordu.

Prometheans'ın bir sonraki lideri olmayı hak ettiğini onlara bir kez ve herkes için göstermeliydi ve bunu Westwood'un bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkararak yapabileceğini fark etti.

Bir şekilde Kont'a yalan söylediğini kabul ettirmeliydi.

Niall onu destekleyecek bazı taraftarlar bulmuştu -Westwood'a güvenilip güvenilemeyeceğinden emin olmayan, ama Niall gibi biri olmadan ona karşı duramayacak kadar kara gözlü İngiliz'den korkan adamlar.

Drake'e sadık adamların yanı sıra onlar da sıkışık sekizgen odaya koşarak gelmişlerdi.

Düşmanlık odayı doldurdu.

"Şimdi gerçeği öğreneceğiz. Yüzüne dikkat edin, hepiniz!" Niall onlara bağırdı. "Yeterince dikkatli bakarsanız bunu gözleriniz göreceksiniz. Bu doğru. Sözde liderinize iyi bakın," diye talimat verdi onların alçak sesle, endişeli mırıldanmaları arasında. "James'i bir şekilde ele geçirdi ve hepinizi kandırdı ama bu adamın hâlâ Tarikat için çalıştığından hiç şüphem yok!"

"Oh, gerçekten mi?" Westwood sıkılmış bir ses tonuyla karşılık verdi, ne ayaklanmalarından etkilenmiş ne de kendisine doğrultulan silahtan endişe duymuş gibiydi.

Başını. "Peki buna dair kanıtınız var mı? Çünkü suçlamalarınızı gerçekten sıkıcı bulmaya başlıyorum."

"İkimiz de dikkatleri kendi beceriksizliğinizden uzaklaştırmaya çalıştığınızı biliyoruz. Kendinin takip edilmesine izin vererek o Tarikat ajanlarını doğrudan bize yönlendirdin. Baban çok hayal kırıklığına uğradı."

Babasının ölümünün acısı hâlâ taze olan Niall, bu hatırlatma karşısında gerildi. "Sakın ondan bahsetmeye cüret etme, seni yalancı piç."

"Niall, kederinin muhakeme yeteneğini gölgelediği çok açık. Hepimiz senin duyguların tarafından yönetilen bir adam olduğunu biliyoruz. Ama durup burada ne yaptığını düşünmen gerek," diye sakince öğüt verdi. "Aksi takdirde sonun tıpkı Malcolm gibi olacak. Öleceksin."

Niall bu küstahça uyarıya alçak sesle gülerek başını salladı ve öfkesini kontrol etti. Tabancasını Westwood'un kafatasının arkasına daha sert bir şekilde dayadı. "Tehdit edecek durumda değilsin, seni ukala orospu çocuğu. Neden burada olduğunu biliyorum. Hepimizi kandırmak için, tıpkı Virgil'in sana öğrettiği gibi, derin bir gizlilik içinde. Ama artık bitti Westwood, seni pis Tarikat casusu. Artık bu aldatmacadan kurtulamayacaksın. Benimleyken olmaz. Ben James değilim."

Drake saniyeleri sayıyordu.

Ellerini teslim olmak için çoktan kaldırmıştı ama bunu yapmaktaki asıl amacı, zamanı geldiğinde daha kolay saldırmak için onları yeterince yüksekte tutmaktı. Bu konuda da çok hızlı olması gerekiyordu, yoksa işler fena halde ters gidebilirdi.

Bu arada, çok sayıda muhafızın görev yerlerini terk etmiş olması, Max ve Emily'ye kaçmak için birkaç değerli saniye daha verecekti.

"Şimdi, Westwood, eğer kendini büyük bir acıdan kurtarmak istiyorsan, ben konuşmaya başlamanızı öneririm. Hepimizin önünde itiraf ederek başlayabilirsin.

Burada gerçekten ne yaptığınızı. Yoksa işkence odasına gidip baş başa daha ciddi bir konuşma yapalım mı?"

Bunun gerçekleşmeyeceğini bilmesine rağmen, bu tehdit karşısında hafif bir ürperti duydu. Zindana inmelerine izin veremezdi, çünkü Max ve Emily'nin gittiğini göreceklerdi.

Drake saldırısını planlarken sabırlı olmaya çalıştı. Ona ve Max'e kaleden uzaklaşmak için birkaç dakika daha vermek için bu işi biraz daha uzatması gerekiyordu. Düşmanını öfkelen­direrek dikkatini dağıtmaya karar verdi.

"Niall, Niall," dedi rahat bir iç çekişle. "Durumunun nasıl değiştiğini kavramış gibi görünmüyorsun. Beni kıskandığının farkındayım. Bu organizasyona liderlik etme hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun. Ama kardeşler babana güvenemeyeceklerini zor yoldan öğrendiler; ve sen de hayatın boyunca Malcolm'un kuyruğuna takıldın-"

Niall ona bir küfür mırıldandı. "Kimsenin sana güvenmek için bir nedeni de yok.

"Tecrübe ve sağduyudan yoksunsun," diye devam etti Drake. "Öfkenizi kontrol edemiyorsunuz. Neredeyse hiç kimse seni ciddiye almıyor."

"Bu gerçek mi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Niall'ın öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. *Mükemmel*. "Gerçek şu ki, sende gereken şey yok. Bunu sen de biliyorsun, buradaki herkes de biliyor. Bu yüzden liderleri olarak senin yerine beni seçtiler."

"Bu, düzeltmeye niyetli olduğum bir hata," diye homurdandı ve daha temiz bir atış yapabilmek için silahını birkaç santim geriye çekti.

Şimdi!

Drake yıldırım hızıyla vücudunu yere bıraktı ve ellerini yukarı doğru kaldırarak Niall'ın kolunu yukarı itti; bir anda döndü, sola doğru hafif bir adım atarak kendini dengeledi ve Niall'ın dizinin dış tarafına büyük bir yuvarlak tekme attı.

Niall bir yeminle dengesini kaybetti ve Drake tabancaya doğru hamle yaptı; bir sonraki kalp atışında kızıl saçlı devin arkasına geçmiş, kolunu arkasından çekmişti. Ama Niall hâlâ tabancayı tutuyordu.

Drake nefes nefese, "Bırak onu,"
diye emretti. Niall tereddüt etti.

Drake tabancayı çekti; Niall tekrar küfretti, parmağı tabancaya dolandı.
Tetikleyici.

"Hemen bırak onu, yoksa o lanet parmağını koparırım," diye hırladı
Drake. Niall, "Sakin ol," diye homurdandı ve silahı yavaşça bıraktı.

Drake dirseği onun elinden çekip alır almaz, Niall aniden dirseğini
Drake'in orta kısmına doğru savurdu.

Drake acı dolu bir havlamayla öne doğru eğildi ama çenesine doğru
savrulan yumruğu hızla engelledi.

Niall hemen geri çekildi ve bıçağına uzanarak
Drake'le yüzleş.

Hançer ona doğru saplandı. Drake, Niall'ın kolunu tuttu ve yana doğru
ustaca bir adım atarak onu dengesini bozmak için düşmanının kendi
momentumunu kullanırken çekti.

Niall'ın saldırısını savuşturan Drake, elini adamın boynunun kıvrımına
keskin bir darbeye indirerek karşılık verdi.

Oradaki hassas sinirlere gelen darbeye Niall kaskatı kesildi ve acı dolu
bir nefes vererek bıçağı otomatik olarak yere bıraktı. Ama kendini çabuk
toparlayarak silahını almak için eğildi; Drake onu karnından vurdu.

Niall geriye doğru tökezledi, havasız kalmıştı. Drake peşinden gitti ve
çenesine indirdiği patlayıcı bir aparkatla onu yere serdi.

Sırt üstü düşen Niall, başını taş zemine çarparken irkildi.

Drake iyi bir önlem olarak onun kaburgalarına tekme attı, sonra da
Niall'ın tabancasını ona doğrulttu.

"Devam et, yalvar," diye alçak sesle alay etti. İçindeki karanlık intikam arzusuyla yükseldi.

"Beni vurmayacaksın! Yapamazsın," diye haykırdı Niall umutsuzca, göğsü kabarak. "Senin ne olduğunu biliyorum! Tarikat'ın kuralları silahsız bir adamı öldürmene izin vermez!"

Drake kendi kendine, adamın böyle bir blöf yapacak kadar cesur olduğunu itiraf etti. Bunu ona verebilirdi. Ama sonra Niall'ın elinin botunda gizlice sakladığı başka bir küçük bıçağa doğru gittiğini görünce gözleri kısıldı.

Silahı fark etmemiş olan seyircilerin şaşkın bakışları arasında gülümsedi.

"Haklısın," dedi Drake usulca, "küçük bir nokta dışında. "Küçük bir nokta dışında.

artık Tarikat için
çalışmıyorum." Tetiği
çekti.

Diğerleri patlamayla sıçradı.

Niall sırt üstü yere yığıldı, kalbine isabet eden bir kurşunla ölmüştü.

Birkaç destekçisi şaşkınlıkla öne doğru atıldılar ama Drake onlara bakınca donup kaldılar.

Ona sadık olan Fransız muhafızlar şaşkın bakışlar attılar.

Tatmin olan Drake boş tabancayı Niall'ın vücuduna fırlattı. Sonra ellerinin tozunu hafifçe alarak adamları gözden geçirdi. "Burada işimiz bitti mi, yoksa otoritemi sorgulamak isteyen başka biri var mı?"

İnkâr mırıltılarıyla ondan geri çekildiler, yüzlerine dehşet damgasını vurdu.

"Güzel. O halde görevlerinize geri dönün ve mahkûmlarımdan uzak durun."

Omzunun üzerinden kapalı zindan kapısına anlamlı bir bakış gönderdi. "Hücrede geçirecekleri birkaç saat onları daha uyumlu hale getirecektir. Ve bu salağı gömün," diye ekledi daha alçak bir ses tonuyla, çıkarken Niall'ın cesedinin üzerinden geçerek.

Bundan sonra Drake, annesinin onun gerçekten de Prometheanların

gerçek lideri olduğuna inanacağını düşündü. Kendini yarı yarıya ikna etmişti.

Üst kattaki odasına döndüğünde, ellerini çekmeceli sandığa dayadı ve aynaya baktı, o kıl payı kurtuluştan sonra kalbi hâlâ çarpıyordu.

Onu öldürmeden önce Niall'ın gözlerinin içine bakmış ve adamın gerçekten de kendisini ifşa etmenin eşiğinde olduğunu fark etmişti. Yine de tetiği çekmek beklediğinden daha zor olmuştu çünkü kızıl saçlı piç Virgil'e çok benziyordu.

Drake uzun bir nefes verdi ve hâlâ çekmeceli sandığa yaslanmış olan başını eğdi. Kendi kendine bu maskaralığı sadece birkaç saat daha sürdürmesi gerektiğini ve sonra her şeyin biteceğini söyledi.

Bu arada, eski sevgili işleyicisinin intikamı da alınmış oldu.

Kapı aralığından gelen bir ses onu sarstı, hâlâ yüksek savaş durumundaydı. Döndü, savaşmaya hazırdı, sonra savaşçı tepkisinin anlık öfkesini çabucak dizginledi.

Sadece küçük bir çocuktu.

Onu görmek Drake'e Prometheanların ikiyüzlülüğünü acı bir şekilde hatırlattı. Tüm konuşmalarına rağmen, hiçbiri sevdiği birini "en sevgili kanını" feda etmek için gönüllü olmamıştı. Bunun yerine, güpegündüz masum bir çocuğu kaçırmışlardı.

Çocuğa başıyla işaret etti. "Ne yapıyorsun Stefan?" diye sordu, sesini sakın çıkmaya zorlayarak.

"Bir patlama sesi duydum," dedi. "Beni uyandırdı."

Çünkü az önce birini öldürdüm. Çocuğun masumiyeti ışığında eylem daha da karanlık görünüyordu.

Drake kaşlarını ovuşturdu. "Pekâlâ, biraz içeri gelsen iyi olur. Seninle özel olarak konuşmam gereken bir şey var. Kapıyı kapat, tamam mı?"

Stefan öyle yaptı ve Drake çekmeceli dolabın yüzeyini tokatlayıp bir yumruğu belinde, yanında durdu.

Çocuk zıplayarak üzerine oturdu, bu da onu Drake'in göz hizasına yaklaştırdı, böylece erkek erkeğe konuşabildiler.

"Şimdi, o zaman. Hâlâ şövalye olmak istiyor musun, yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Stefan'ın gözleri parladı. "Hala istiyorum!"

"Emin misiniz? Bu çok tehlikeli bir iş. Çok cesur olmalısın. Cesaretinizi kaybetmediğinize emin misiniz?"

"Yapabilirim! Peki hiç kurt var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Drake. "Kurt yok."

Rahatlamış görünüyordu. "Yapabileceğimi biliyorum o zaman!"

"Pekâlâ. Şimdi sana bir şey söyleyeyim." Omzunun üzerinden komplocu bir bakış gönderdi. "Bunu herkese söylemem ama aslında ben de bir şövalyeyim."

"Gerçekten mi?"

"Şşş." Drake parmağını dudaklarına götürerek küçük suç ortağına işaret etti. "Sen ve benden başka kimse bilmemeli. Şimdi, şövalyeler, bilirsiniz, her zaman maceralarımız olur. Bu yüzden sizinle konuşmak istedim. Aslında bu gece için bir planım var ama doğrusu biraz yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti biraz da hayıflanarak. "Belki sen de yardıma gelirsin, benim sayfam olarak?"

"Hizmetçi olmak istemiyorum, şövalye olmak istiyorum!" Stefan kararlı bir şekilde açıkladı.

Drake gözlerini devirdi. "Pekâlâ, o zaman bir şövalye olabilirsin, ama ne olursa olsun dediklerimi yapmak zorundasın. Bu şartları kabul ediyor musun? İtaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim. Ne de olsa bu senin ilk görevin. Beni dinlemek zorundasın."

"Pekâlâ," dedi Stefan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Hayır, 'evet, efendim'. Ve selam ver." Ona gösterdi.

"Evet, efendim!" dedi çocuk parlak bir sesle, yassılaşmış eli alnından fırlıyordu.

Drake kendine rağmen gülümsedi. "İşte buradasın. Hiç de fena değil. Unutma, kimseye söyleme.

Gizlilik." "Ve cesur ol," diye tekrarladı Stefan.

"Pekâlâ. Şimdi, görevimiz bu akşam gerçekleşecek. Size daha fazlasını anlatacağım.

sonra, eğer iyiysen. Ben gelip seni alana kadar bütün gün beklemen gerekecek, tamam mı?"

"Bütün gün mü?" diye sızlandı.

"Şövalyeler şikâyet etmez, Sör Stefan," diye onu bilgilendirdi. "Hadi gelin. Sizi odanıza kadar geçireyim. Kont Galtür'den kaçınmak için gözden uzak durmalısınız."

"Soğan gibi kokuyor!" Stefan sırtarak söyledi.

"Evet, fark ettim."

"Bunun için zırh giyecek miyiz?" diye sordu çocuk bir süre sonra koridorda çocuğun odasına doğru yürürlerken.

Drake bir kahkahayı bastırdı. "Bu iş için ona ihtiyacımız olmayacak." "Belki bir dahaki sefere?"

"Tabii, bir dahaki sefere," diye mırıldandı Drake, onu odasına bırakırken Sırtına şefkatli bir tokat atarak. "Hadi bakalım."

Drake kendi güvenliği için çocuğu içeri kilitledikten sonra döndü, derin bir nefes aldı ve Jacques'ı aramaya koyuldu.

Kıyameti koparmadan önce Fransız paralı askerlerle hesabını görmeyi ve onları yollarına göndermeyi planlıyordu. Biri sorarsa, Prometheanlara, tarikatın özel işlerine burunlarını sokmadıklarından emin olmak için kiralık askerlerine kırk sekiz saat izin verdiğini söyleyecekti.

Ama Fransızlar geri dönmeyecekti ve Prometheans'ın bunun bir yalan olduğunu anlama şansı asla olmayacaktı. Bu arada, o geceki tutulma ayini için yapması gereken son hazırlıklar vardı.

Uzun bir gün olacaktı.

Bütün gün kesinlikle sürüncemede kalmıştı ve hâlâ Drake'ten bir iz yoktu.

Emily diğerleriyle birlikte kale duvarlarından birkaç mil ötedeki ormanda sırtını bir ağaca dayamış, yayını eline almış bekliyordu. Drake'in henüz onlara katılmadığına inanamıyordu. Sürekli ormanı tarıyor, Drake'i gözlüyor, onu bekliyordu.

Dünyanın neresinde o? Onu tutan ne? Bir şey mi oldu?

Yanlış mı? Muhtemelen her an burada olabilir. Sadece sabırlı ol.

Sadece o kadar uzun süre sabretmişti ki.

Lord Rotherstone ve o, gün doğmadan önce kale duvarlarından kolayca kaçmış ve kuşluk vakti ormanda iki ajan arkadaşıyla buluşmuşlardı.

Drake, Rotherstone'a Prometheans'ın yeraltı tapınağının gizli girişinden bahsetmişti. Doğrudan oraya doğru yola çıkmışlardı.

Üç ajan içeride bir şeyler yapıyordu ama ne yaptıklarını bilmiyordu, gece yarısı töreninden önce.

Ama Emily'nin tek düşünebildiği Drake'ti.

Gelmesine daha ne kadar var?

Günün her dakikası sürünüyordu. Fark edilmeden kaçıp gitmesinin kolay olmayacağını biliyordu, özellikle de çocuğu getirmek zorunda olduğu için. Ondan ayrı kalmaktan nefret ediyordu.

Tek düşünebildiği Almanya'dan uzaklaşmak, bu lanet kıtadan ayrılmaktı. Evine dönmek istiyordu. İngiliz topraklarına geri döndüğünde diz çöküp yeri öpeceğine yemin etti.

Kayadan oyma tapınağın içinde Max ve arkadaşları kaslarını zorlayarak eski maden kuyusunun büyük ahşap kapağını kaldırdılar.

Sonunda serbest kaldı ve onlara başıyla işaret etti. "Şunu gözden uzak bir yere taşıyalım ki fark etmesinler."

Rohan kalın ahşap çemberi yan tarafına kaldırdı ve Jordan da mağaranın arka bölümüne doğru yuvarlamasına yardım etti.

"Haydi," diye ısrar etti Max, hepsi bu yerden büyülenmiş olsa da onları acele ettirerek. "Adımlarınıza dikkat edin."

Hava her geçen dakika daha da kararıyordu ama maden kuyusunun derinliklerinden gelen yanmış nemli dumanlar tapınağa nüfuz etmeye başladığı için bir fener yakmaya cesaret edemediler.

"Buradan çıksak iyi olur."

Mağaranın taş duvarına oyulmuş uzun, kıvrımlı merdivene yöneldiler.

Rohan oradaki heykel çiftine karanlık gözlerle baktı. "Bu şuna çok benziyor

Kate ve benim Orkneys'de bulduğumuz yer - Simyacının Mezarı." "Keşke ben de görebilseydim," diye mırıldandı Jordan.

Dük sırtarak, "Evet, çok hoşuna giderdi," dedi. "Onun yerine, sen Simyacının Parşömenleri'ni çevirmekle yetinmek zorunda kaldınız." Jordan gözlerinde gizemli bir parıltıyla başını salladı.

Sonra figürlerin oluşturduğu kemerin altından tek sıra halinde yürüdüler. El ele tutuşmuş: kahraman bir erkek figürü ve dev, şeytani bir Prometheus, tepe noktasında aralarında büyük bir meşale.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Max durakladı ve Drake'in tarif ettiği gökyüzü kapılarını işaret etti. "Şu anda kapalı ama Emily'nin hedef alması gereken bir shaft var."

Rohan ona şüpheli bir bakış gönderdi. "Bunu gerçekten yapabilir mi?" Max omuz silkti. "Drake'in onun yeterince yetenekli olduğundan şüphesi yok." "Ama yapacak mı?" Jordan mırıldandı.

"Ona söz verdirdi." Birinden diğerine baktı ve başını salladı. "Göreceğiz bakalım. Hadi, marş. Gidelim buradan."

"Doğru."

Yolun geri kalanını uzun, oymalı basamakları tırmanarak geri döndüler, sonra tekrar ormana girip Emily'ye katıldılar.

Max hepsini sessiz olmaları konusunda uyardıktan sonra ormanda ilerleyerek o gece aşağıda olacakları izleyebilecekleri daha yüksek bir nokta aramaya başladılar. Tuhaf ay ayinleri için yaklaşan cüppeli Prometheanların geçit törenini görmek istiyordu.

Daha da önemlisi, diye düşündü Max, özel bir önseziyle Emily'ye bakarak, güzel okçularının tam tutulma anında tapınağın açık gökyüzü kapılarına atış yapabileceği iyi bir pozisyona ihtiyaçları vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Drake hayatının nasıl bu hale geldiğini anlamakta güçlük çekiyordu.
Toplantı gecesi.

Tutulma gecesi.

Karanlık ormanın üzerine çökmüştü ve kocaman bir dolunay sivri tepelerin üzerinde süzülüyordu.

Kapüşonlu pelerinleri içinde yüzleri olmayan çok sayıda cüppeli figür, çivit mavisi gecenin içinde sessizce ilerleyerek kaleden yukarı doğru kıvrılan yolda ilerledi ve dağdaki ışıksız açıklıkta kayboldu.

Yıldızların, parlak ayın ve dünyanın siyah gölgesinin göksel balesini daha iyi görebilmek için gözlerinin karanlığa tam olarak alışabilmesi için hiçbir ışık yakılmadı.

Drake de onlarla aynı koyu renk, dökümlü giysiyi giymiş, girişte durarak hepsini denetliyordu. Kukuletasını geriye itmiş olan Drake'in yüzü ifadesizdi ve onları dikkatle izliyor, yanlarından geçip giderken lider olarak kendisine selam vermelerini kabul ediyordu.

Pelerininin altında, bir şeylerin kötü gitmesi ihtimaline karşı ağır silahları vardı.

Bu arada küçük yardımcısı "şövalye" Sör Stefan, James'in Drake'e vahşi hayvanlar için kontrol ettirdiği yeraltı tünelineki demir kapının arkasında güvenle bekliyordu. Burası normalde kurbanların getirilme zamanı gelene kadar tutulduğu yerd. Drake tüm uygun protokolleri takip ediyor gibi görüldüğünden, henüz kimse bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmemiş gibiydi.

İçten içe, Drake'in yarısının dehşete kapıldığını, diğer yarısının ise garip bir şekilde dingin olduğunu düşündü. Yakında gerçekleşecek olan kendi ölümüyle az çok barışmıştı ama odaklanması gerektiği için içinde çalkalanan tüm duyguları görmezden geldi ve soğukkanlı bir kontrolle zihnini ve tüm iradesini elindeki göreve sabitledi.

Bu gerçeküstü gecede önemli olan tek şey bu savaşı sonsuza dek bitirmek ve çocuğun sağ kurtulmasını sağlamaktı.

Prometheanlar ay ışığının aydınlattığı tarladaki ciddi geçit törenlerine devam ediyorlardı. Güzel, berrak bir geceydi ama ürkütücüydü. Drake etrafına bakındı, gizlice ağaç hattını taradı. Max ve ekibi menzil içinde bir yerde saklanıyor olmalıydı, Emily de onların koruması altındaydı.

Bu arada, mağaranın içinden, giderek büyüyen derin bir erkek korosu Sesler, ürkütücü taş mahzenin Prometheanların kadim ilahileriyle yankılanmasını sağladı.

Taş kuyuyu kapatan büyük ahşap gökyüzü kapıları kapalı kaldı, tüm adamların toplanmasını bekliyordu. Ne kadar uzun süre kapalı kalırlarsa o kadar iyi olacağını biliyordu Drake. İnananlar dikkatlerini gece gökyüzüne çevirirken onları açmak törenin en önemli noktası olacaktı.

Son gelen adamlara başını sallayan Drake, onları çevreleyen güzellikle çelişen bir gücü övmek için söylemesi gereken sözleri zihninde tekrarlardı. Bu görkemli dağların şekli Yaratıcı'nın kudretini ilan ediyordu ama Prometheanlar Tanrı'nın yeminli düşmanları olan asi meleklerin tarafına geçmişlerdi.

Elini cüppesinin altındaki hançerin kabzasına sardı ve her kelimenin tadını çıkararak Başmelek Aziz Mikail Tarikatı'nın sloganını kendine hatırlattı. *"Meleklerini rüzgâr, hizmetkârlarını ateşten alevler yapar."*

Son Promethean tapınağa girdiğinde, Drake büyük taş kapıyı bizzat çekerek kapattı ve kilitli olduğundan emin oldu.

Kimse canlı çıkamayacaktı.

Sonra kapüşonunu çekti, gözleri karanlıkta parlıyordu ve kayadan oyulmuş basamaklardan yavaşça inmeye başladı. Max üzerine düşeni yaptığı için tapınakta bütün gün biriken dumanın kokusunu alamıyordu.

Patlayıcı gaz kokusuz olduğu için Drake'in içini rahatlatacak hiçbir kanıt yoktu. Sadece ajan arkadaşlarının eski maden kuyusunu açmış olmaları için dua edebilirdi.

Artık bu planın işe yarayacağını ummak için körü körüne inanmaktan başka çare yoktu.

Olmak zorundaydı. Tarikat, yüzyıllar süren tarihinde hiçbir zaman böyle bir şans. Onun için, bu dört müttefikine hayatı pahasına güvenmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Omuzlarını dikleştiren Drake, şeytani figürlerin yükseldiği kemerin altından geçti. Kardeşleri, seçtikleri liderleri sunağa doğru geçerken ona bir yol açtılar.

Ah, James, beni şimdi görebilseydin, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Kurban sunağının yanındaki kürsüye çıktıktan sonra Drake elini kaldırdı: İlahiler kesildi.

Yankıları kaybolurken, krank milinin yanında duran adamlara eliyle işaret etti: "Kapılar gökyüzüne doğru açılsın!" diye emretti.

Ölüm korkusu en tecrübeli savaşçının bile kalbinin çarpmasına neden olabilirdi. Drake'in yüzünden boncuk boncuk soğuk ter aktı. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Dönmezdi de.

Emily, aşkım, diye düşündü ağır ahşap gökyüzü kapıları yavaşça geri çekilip ayın devasa, altın küresini ortaya çıkarırken. Amacın doğru olsun.

Lord Rotherstone onları dağın daha yukarısında, ormanın gizlediği bir yere götürmüştü. Emily onlarla birlikte, ağaçlardaki bir aralığın aşağıdaki alandaki garip hareketliliği net bir şekilde görmelerini sağladığı kayalık bir çıkıntının üzerinde durdu.

Cüppeli figürlerin dağa doğru aktığını görmüşlerdi.

Şimdi tepeden gelen ağır bir gıcırtı sesi duydular.

"Bu da ne?" Emily fısıldadı. Kendi adına endişelenmişti. Drake'in neden hâlâ gelmediğini anlayamıyordu. Kaçıp gitmeden önce bu işi ne kadar ileri götürecekti?

Onun saatler önce kendilerine katılmış olacağını düşünmüştü. O zamana kadar eve doğru uzun yolculuğa çoktan başlamış olmalıydılar. Ama belki de kaçmaya çalışırken sorunlarla karşılaşmıştı. Adamlara bunu sormuştu. Aldıkları yanıtlar muğlaktı.

Altlarında, gıcırdayan ses derin tonlu bir çarpmayla son buldu. Söz konusu markize baktı.

"Kapılar açılıyor, gördün mü?" diye fısıldadı. "Mağara artık açığa çıktı." Arkadaşları birbirlerine baktılar.

Emily karanlıkta gözlerini kıstı ve daha önce kapalı olan yuvarlak bir açıklığı seçebildi.

"Umalım da işe yarasın," diye mırıldandı zarif ajan Lord Falconridge Londra'dayken bir keresinde kafasına patatesle vurmuştu - doğal olarak Drake'i vurmasını engellemek için. Onu rahatlatan şey, hoşgörülü sarışın kontun kin tutacak biri olmamasıydı.

"Ne demek işe yaramasını umuyorum? Neler oluyor?" Emily fısıltıyla sordu. "Drake nerede? Gelmesine daha ne kadar var?"

Üç adam da ona baktı.

"Ne?"

Lord Rotherstone ona baktı, sonra yavaşça bakışlarını indirdi. Kadın diğer ikisine baktı. "Neler oluyor?" diye tekrarladı ama onlar da gözlerini kaçırdı. "Bir sorun mu var?"

Lord Rotherstone aniden, "Emily, Drake gelmiyor," dedi. "Ama senin için talimatlar bıraktı. Hatırladın mı?"

"Bekle, ne, gelmiyor musun? Anlamıyorum. O katılacağını söyledi bize."

İri yarı, huysuz Warrington Dükü, "Yalan söyledi, Bayan Harper," diye sertçe bilgilendirdi onu.

Şaşkınlıkla ona döndü.

"O seçimini yaptı," diye fısıldadı Rotherstone, durdukları alçak uçurumun yakınında onu sabitlemek için bir elini omzuna koydu. "Bu işi bitirecek."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye nefes aldı. Dehşet içinde dönüyor, başını döndürüyordu.

"Yayını çıkar Emily," diye mırıldandı Falconridge.

Adamın dediğini yaptı ama yine de anlamadı, anlamayacaktı.

Rotherstone Warrington'a başıyla işaret etti, o da bir mendil ve bir şişe viski çıkarıp birini diğeriyle ıslatmaya başladı.

Falconridge düke doğru başını sallayarak, "Ona bir ok ver, Emily," dedi usulca.

Elleri titriyordu, omzunun üzerinden uzandı ve hızla sadağından bir ok aldı.

Warrington'a verdi ve o da likörle ıslatılmış bezi ok ucunun etrafına sıkıca sararak yerine bağladı.

"Anlamıyorum," dedi tekrar.

Rotherstone başıyla işaret ederek, "Aşağıdaki kayanın içindeki açıklığı görüyorsun," diye mırıldandı. "Drake okunu oraya atmanı istiyor. Ona bunu yapacağını söylemiştin, hatırladın mı? Iskalamayacağını söylemiştin. Çok uzun sürmez."

Şimdi. Zamanı geldiğinde bu oku ateşe vereceğiz. O zaman ateş edeceksin ve ıskalamayı göze alamazsın."

"Neden? Ne olacak? Söyle bana!"

"Bir patlama olacak," diye itiraf etti Rotherstone acımasızca. "O şeytanların toplandığı mağara eski bir maden kuyusundan sızan yanıcı bir gazla dolu."

"Ama Drake içeride!" diye zorladı.

Lord Rotherstone ona sakın ve üzgün bir ifadeyle baktı.

"Evet, öyle." "Ama ... ölebilir!"

Üç savaşçı ona baktı.

"Oh, Tanrım, hayır!" diye fısıldadı. "Hayır."

"Emily, sana güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratma. Drake'in tüm hayatı bu ana doğru inşa edildi. İsteddiği şey bu. Ve sana söylediği gibi, senin rolünü oynamana ihtiyacı var."

"Yapamam! Bunu yapmam mümkün değil. Onu seviyorum! Hayır, bu delilik. Benden sevdiğim adamı öldürmemi isteyemezsin."

"Soran ben değilim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım! Hepiniz delisiniz. Onu seviyorum, onu yanımda istiyorum."

"O da seni istiyor ama bu onun kaderi, tıpkı onu sevmenin senin kaderin olduğu gibi. Onu son arzusunu yerine getirecek kadar seviyor musun?"

"Oh, Tanrım." Tarlaya doğru döndü, elini vücudunda gezdirerek saçlarını. Gizli tapınağa doğru baktı, düşüncelerinde zalim, esrarengiz sevgilisine öfkeyle hitap ediyordu. *Ciddi olamazsın. Bunu gerçekten istiyor olamazsın. Bana yalan söyledin! Birlikte olacağımızı söylemiştin. Benden seni öldürmemi isteyemezsin!*

Ama zihninde onun gülümseyen yüzünü, zindanda ona verdiği öpücüğü, onu ikna ederek verdiği sözü görebiliyordu. Zamanı geldiğinde oku atacaktı.

Ve şimdi bunun bir veda öpücüğü olduğunu fark etti.

Başını salladı, bunu içine sindiremiyordu.

Başarısız olmuştu. Savaşçısı yaşam ve aşk yerine ölümü ve zaferi seçmişti. Onu kurtarmayı başaramamıştı.

Tamamen başarısız oldu.

Onu bu ormanda ilk kez bulduğu zamanı hatırladı, onu köşeye sıkıştırdığı ve onsuz kaçması için yalvardığı zamanı. Onu esir almaya çalışmış, tabancasıyla tehdit ederek kendisiyle gelmeye zorlamıştı. Alaycı bir şekilde gülümseyerek, kara gözlerindeki sefaletle ona bakmıştı. Ona yapmasını, onu vurmasını söylemişti.

Senin olman daha iyi, demişti.

O zaman bile oradan asla canlı çıkamayacağını biliyordu, diye fark etti titreyerek.

Kaçmaya çalıştıkları gece neredeyse fikrini değiştirecekti; ama bu "kaderi" Malcolm Banks'in saldırısı şeklinde gitmesini engellemişti.

Gözlerini kapattı. O geceyi hatırlayınca aşk ve öfke, ateşe dökülen yağ gibi içine doldu. Öfke hiddete dönüştü. Onu ondan almışlardı. Bu nefret dolu, gizli savaş, bu şeytana tapanlar. Ona yaptıkları için onların da ölmesini istiyordu. *Elime fırsat geçse hepsini senin için öldürürüm*, demişti bir keresinde ona.

O sırada gizemli bir şekilde gülümsemişti.

Bunu keşiflikle yapmaya hazırlanmıştı ama bu plan suya düşmüştü.

Şimdi yeminini yerine getirmek için ikinci bir şans gelmişti. *Ama nasıl . . . ?* O

Başını salladı, bulutlardaki karanlık bir ejderha çenesini açıp ayı yutmaya başladığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. *Yapamam. Bunların hepsi imkânsız.*

Ama Drake'le olan tüm hayatı imkânsızdı... güzel bir rüyaydı. Kontun oğlu ve ormancının kızı.

Hayalinde başarısız olmuştu ama eğer adamın gerçekten istediği buysa - ve gerçekten de birkaç saat önce gözlerinin içine bakıp bunu söylemişti - o zaman en azından onunkine sahip olabileceğine yemin etti. Bu onu öldürse bile.

Onlar birdi. Eğer o ölmeyi seçtiyse, o da ölmeliydi.

Hayat onsuz yaşamaya değmezdi.

"Oku bana ver," dedi boğuk bir sesle, elini uzatarak.

Falconridge şeyi dikkatle ona uzattı.

Yayı kavradı, yerleştirdi, uçurumun kenarına çıktı ve atışını değerlendirmek için yayını kaldırdı. Karanlığın örtüsü dışında, özellikle zor olan bir şey yoktu. Drake'i öldüreceği gerçeği dışında zor bir şey yoktu. Onun hayatının sonu; kendisinininkinin sonu.

Tanrı bana güç versin.

Gözlerini kapadı ve silahını indirdi, çünkü o an henüz gelmemiştir.

Gölge ay boyunca yayıldı.

Drake tünelin ağır demir kapısını çekerek açtı ve açık bıraktı. Delikanlıyı karanlığın içinden çağırdı. Stefan bir koro çocuğu gibi beyaz bir cübbe giymiş olarak ortaya çıktı.

Prometheanlar Drake'in onu kürsüye doğru birkaç basamak yukarı çıkarmasını dikkatle izlediler.

Stefan gözlerini Drake'ten ayırmıyor, onun her hareketini takip ediyordu. Korktuğu belliydi ama cesaretini ve "şövalye" arkadaşına olan güvenini kaybetmemeye kararlı görünüyordu. Drake ona her şeyin nasıl olacağını, oyuna devam etmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Çocuğa uzanmasını işaret etti. Stefan taş levhanın üzerine zıpladı, durakladı ve insanlarla dolu karanlık mağaraya kararsızca baktı, ama söyleneni yaptı ve sırt üstü yattı.

Drake ona adamlar hakkında endişelenmemesini, aya bakmaya devam etmesini söylemişti. Tutulmayı çok iyi görecekti ve dikkatini gökyüzüne odaklaması çocuğun korkusundan uzaklaşmasına yardımcı olacaktı.

Stefan, son yüz yıl içinde kaç masumun katledildiğini sadece Tanrı'nın bildiği taş sunağın üzerinde rahatlarak ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

Bu gece bitiyor.

Stefan ona çapkınca bir sırıtış fırlattı, tutulmanın bu güzel manzarasını gören Drake, çocuğun hâlâ neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için Tanrı'ya şükretti.

Beklenen konuşmasını İngilizce yapacaktı, böylece Almanca konuşan çocuk söylemekle yükümlü olduğu kötü şeyleri anlamayacaktı. James konuşmasını ölüm döşeğindeki fikir değişikliğinden önce yazmıştı.

Sonra Drake kollarını rahip edasıyla kaldırdı ve başladı. "Cehennem Babası, bu dünyanın hükümdarı, derinlerdeki tapınağına geldik ve bu kutsal gecede seni övmek için bir araya geldik!"

"Selam sana, Prometheus!" ilahisi mağaranın dört bir yanında ürkütücü bir şekilde yankılanarak geri döndü.

"Yüce Prens," diye devam etti, "aptallığımız yüzünden zaferin eşiğindeyken iğrenç Düşmanımız Tiran tarafından kandırıldık. Kayıplarımız oldu ve planlarımızın çöküşünü gördük. Ama senin gerçek evlatların olarak teslim olmayacağız," dedi yüksek ve kararlı bir sesle. "Aramızda seni hayal kırıklığına uğratanları cezalandırdık, Karanlık Baba. Bu gece bu toplantıyı yeniden ayağa kalkacağımıza ve yeryüzünde senin kara krallığını kurmak için tüm gücümüzle çalışacağımıza yemin etmek için düzenliyoruz."

"Kutsal olmayan hükümdar, bize rehberlik et," diye tekrarladı müritler.

"Bu gece sana savaşımıza yeniden başlamak için güç istemeye geldik ve sana bu lekesiz kuzuyu kurban etmeyi teklif ediyoruz." Drake mücevherli tören hançerini kınından çıkardı ve yukarı kaldırdı, bıçak gökyüzünü gösteriyordu. "Yüce Lucifer, ışık getiren, Prometheus, ateşi çalan

Tanrılardan, insanın dostu ve gerçek bedensel doğamızın rehberi, şimdi bizi dinle!"

Yeryüzünün gölgesi neredeyse Ay'ı kapatmıştı.

Stefan korkuyla ona baktı ama Prometheanlar Drake'in bıçağı hâlâ yüksekte tutmasına rağmen aşağıya, çocuğa doğru çevirmesini izlerken hareketsiz kaldı.

"Siyaha dönen ayın işaretiyle, senin ateşinle, kalplerimizdeki nefretle, sana hizmet eden dillerimizdeki yalanlarla, Cehennem Babası, bu masum kan hediyesini kabul et."

Ay karanlığa gömülmüştü; karanlık derindi. Tutulma anı yaklaşmıştı.

Emily'nin ateş etmesi için bir işaret.

Drake duruşunu bozmadı ama bakışları siyah gökyüzünü taradı. *Hadi, hadi, neredesin?*

Bunu yapmayacak! diye düşündü ani bir panikle. O zaman ne yapması gerekiyordu? İkinci bir planı yoktu. Eğer kız reddederse, kaybolurdu. ocuğu öldüremezdi ama onlar öldürecekti. Ve onu da öldüreceklerdi. Niall'ın haklı olduğunu anlayacaklardı: O hâlâ Tarikat için çalışıyordu ve başından beri öyleydi.

Sonra fark etti.

Gökyüzünün kara deliğine karşı, ayın gümüşi bir kenardan başka bir şey olmadığı göklerden fırlatılan küçük, uzak bir alev yükseliyordu. İçini bir rahatlama kapladı. Kızın nefes kesici sadakati karşısında minnettarlık duydu.

Emily'nin alevli oku hızla yaklaşıyordu.

Drake bıçağı attı, çocuğu taş levhanın üzerinden kollarına aldı ve sahip olduğu tüm hızıyla tünelin demir kapısına doğru atladı.

Ok yayından çıkar çıkmaz Emily dizlerinin üzerine çöktü.

Nefes almadı, küçük alevin dağın deliğinde kayboluşunu izledi ama bir saniye sonra patlama olduğunda çığlık attı.

Dağın içindeki güçlü patlamadan çıkan ateş topu onu geçici olarak kör etmişti. Drake'in meslektaşları olan savaşçılar gözlerini korumak için arkalarını dönmüşlerdi. Bunu izleyen sersemletici saniyeler içinde Emily dört ayak üzerine düştü, hıçkıra hıçkıra ağladı ve az önce yaptığı şeyden dolayı öğürdü; ama adamlar iş başındaydı, silahlarını çektiler ve gözetleme noktalarını terk ederek oraya doğru ilerlediler, çünkü hayatta kalanları öldürmekle görevlendirilmişlerdi.

Uzaktan gelen dehşet verici çığlıkları duyunca hiçbirisi olamaz diye düşündü.

Tanrım, tekrar tekrar düşünmekten kendini alamıyordu. Adam gitmiş. O öldü. Onu ben öldürdüm.

Kederden çılgına dönmüş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı ve tökezleyerek taşlı çıkıntıdan uzaklaşıp tarlaya doğru koşmaya başladı. Adamları takip etmedi ama ağaçların arasında son bir keşiş çiçeği bulmak için çılgınca aramaya başladı.

Ayın solgun ışığında, yavaşça güneşin altından çıkmaya çalışan Gölgede küçük bir sap gördü.

Daha önce hasat ettiği yeri tanıdı. Bunu kaçırmış olmalıydı ya da dayanıklı ot çoktan yeniden büyümüştü.

Onu almak için koştu, tökezledi, beceriksizce, alçak sapın önünde dizlerinin üzerine düştü. *Onsuz yaşamak istemiyorum.*

Bunun için bir sebep yoktu.

Bitkiden bir parça kopardı. Yaprakları ve sapları da çiçekleri kadar ölümcüldü. Onu dudaklarına doğru kaldırdı ve çoktan sönmüş olan uzaktaki ateşin parıltısıyla ona bakmak için durakladı.

Oku işini yapmıştı. Tapınağın içindeki adamlar kömürleşmiş harabelerden başka bir şey değildi, etraflarındaki havanın yandığı andan itibaren diri diri yanmışlardı.

tutuştu ve cübbelerini ateşe verdi. Prometheanlar ölmüştü. Hepsini ölmüştü. Ajanların kılıçlarını ve tabancalarını çekmiş, hayatta kalmayı başaran herkesi öldürmeye hazır bir şekilde beklediklerini görebiliyordu ama sadece beklediler. Hayır. kimse hayatta kalmaz.

Gözlerinde yaşlarla omzunun üzerinden baktı ama garip bir şekilde, kederinin içine kahramanıyla gurur duymak da girmişti. Cesaretiyle. Kurnazlığı. Yürek parçalayan fedakârlığı.

Başardın, Drake. Hepsini öldürdün. Sen Tarikat'ın en büyük şövalyesisin, tıpkı her zaman söylediğin gibi.

Seni seviyorum, dedi ona sessizce. Ve şimdi, birkaç dakika içinde ona katılacaktı. Neden katılmasın ki?

Buraya gelerek, onu her yerde takip edebileceğini kanıtlamıştı. Onu tekrar takip etme zamanı gelmişti.

Ölümcul bitkiyi yemek için elini ağzına götürdüğünde Birisi aniden kolunu tuttu.

Emily öfkeyle baktı. Lanet casuslar ve onların gizlilikleri! Kedere gömülmüş olduğu için Falconridge'in yaklaştığını bile duymamıştı.

"Beni rahat bırakın," diye bağırdı. "Ben ona karşı görevimi yaptım. Şimdi bırakın öleyim."

Ama adam onun çenesini sıkıca kavradı ve başını tarlaya doğru çevirdi. "Bak!" diye emretti, ateşi göstererek.

Emily gözyaşları içinde kontun gösterdiği yöne baktı. Ve gördüm.

Küçük, sıska bir çocuğun silueti alevlere karşı belirdi. Ve onu elinden tutmuş, duman dalgalarından uzaklaştıran bir adam.

Nefes nefese kaldı ve ölümcul bitkiyi uzağa fırlattı.

Drake o sağır edici patlamadan sonra işitme duyusunun geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Ama hayatta kalmayı başardığı ve

Çocuk da şikâyet edecek gibi değildi.

Stefan, Drake onu kucağına aldığı anda tıpkı planladıkları gibi kulaklarını kapatmıştı. Sunaktan atlayıp demir kapıyı kapattıktan sonra çocuğu kendi bedeniyle koruduğu sırada çocuğu altında ezmemiş olmasına şaşıyordu.

O büyük patlamanın yankısının hâlâ içinde yankılandığını hissedebiliyordu,

Topun yanındaki topçu ekibinde olmak gibi.

Özgürlüğe doğru yürürlerken, küçük şövalyenin sanki kendisi orada değilmiş gibi cıvıl cıvıl konuşarak ona maceralarını anlattığını belli belirsiz fark etti. Drake yüksek sesli, boğuk bir şarkıdan fazlasını duyamıyordu.

Sonra, o ve küçük uşağı dumanın arasından tarlayı geçerken, Emily'nin ağlayarak onlara doğru koştuğunu gördü.

Kız kollarına doğru hızla gelirken çocuğun elini bıraktı. Çocuk onu belinden yakaladı ve kendisine doğru tutarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Onun neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Şşşt, şşşt," dedi. "Özür dilerim." Suçluluk duygusuyla dolup taşan adam onun boğuk sesini belli belirsiz duyumsadı ama sözcükleri seçemedi.

Bunun pek önemi yoktu. O ana kadar hiçbir şey onun bedenini kucaklaması kadar harika hissettirmemişti. Gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü onun boynuna gömdü, teninin ipeğini sevdi, üzerine yapışan dumanın ağır ve buruk kokusu arasından onun, soluk çiçeklerin kokusunu içine çekti.

Onun için umudun vücut bulmuş haliydi. Yaşayan, nefes alan bir aşktı ve Tanrım, sadakatini daha önce hiç olmadığı kadar kanıtlamıştı.

Onu yere bırakıp gözlerini ona diktiğinde gözleri şiddetli aşk gözyaşlarıyla doldu. "Söylediğin tek kelimeyi bile duyamıyorum," diye dikkatle telaffuz etti, dudaklarının kıpırdanışını izleyerek.

Durdu, kaşlarını çattı.

Sonra Max, Jordan ve Rohan'ın onlara katıldığını gördü.

Emily onlara döndü ve görünüşe göre duyamadığını söyledi.

Max ona bir şeyler söyledi; o da Drake'le konuşmak için adamların yanından ayrıldı ve küçük Stefan'la konuşmaya gitti, kısa bir mesafe ötede onun önünde diz çöktü.

Drake gözlerini ondan alamıyordu. Çocuğa herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ettiğini gördü.

Drake koluna bir dokunuş hissetti ve soruyla Max'e döndü. "Sen de yüksek sesle kulağını işaret etti. "Kulak zarım yırtıldı." Max dağı işaret etti.

"Bunu sen yaptın."

Drake onun dudaklarını izledi, sonra da ona alaycı bir bakışla cevap verdi. "Kapat arayın." Sonra Max ile tokalaştı ve onun tebrik amaçlı kucaklamasını kabul etti.

Warrington da aynısını yaptı. Dev dükün sarılmasından kaçış yoktu. "Dostum, sana hayranım. Düşünsene, kafanı uçurmak istiyordum!" Drake'in sırtını sıvazladı ve onu serbest bıraktı. "Virgil gurur duyardı."

Drake alaycı bir şekilde gülümsedi.

Falconridge daha sonra Drake'i omzundan tutarak çevirdi ve kırık kemik olup olmadığını kontrol etmek için onu baştan aşağı süzdü. Ne de olsa böyle durumlarda bir adam genellikle kendi yaralarının farkına daha sonra varırdı.

Başka bir yaralanma izine rastlamayan Kont, bir zamanlar yüzüne silah dayamış olan Kont'a elini uzattı. "Aferin Westwood."

Drake minnettarlıkla onun elini sıktı. "Size bir sorum var, Falconridge."

"Evet?"

"Simyacının Parşömenlerini James'e takas etmeden önce Tarikat için tercüme ettiniz."

"Evet."

"Onları uzunca bir süredir elinizde tutuyordunuz."

"Birkaç hafta," diye kabul etti, ağzının bir tarafı çoktan yukarı doğru kıvrılmıştı. "Neden sordunuz?"

"Metne bir şey eklemeyi kendinize görev edinmiş olamazsınız, değil mi?"

"Kim, ben mi? Ne gibi?" diye sordu masumca.

"Bir kehanet gibi... Hem de çok faydalı bir kehanet."

Bilge şövalyeleri sakın bir gülümsemeyle, "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Drake onun cevabından ne anlam çıkaracağını bilemeyerek homurdandı. Sonra ayık bir bakışla diğerlerine döndü. "Niall öldü," diye onları bilgilendirdi.

"Güzel," diye hırladı Warrington.

Max dağa doğru başını sallayarak, "Diğerleri de öyle," diye ekledi.

Dört ajan da dönüp düşmanlarının yıkıntılarına baktı ve sonra birbirlerine acımasız bakışlar fırlattılar.

Drake, "Görünüşe göre Cehennem Kulübü kesinlikle adının hakkını vermiş," dedi.

Diğerleri gülmeye başladılar, zaferlerinden dolayı sevinçliyidiler ama her biri bu karanlık işten ruhunun derinliklerine kadar yorulmuştu.

Sonra Emily Stefan'ı tekrar yanlarına götürdü.

"Var mısen beyler met benim arkadaş şövalye?"

Drake sordumeslektaşları. "Genç Sör Stefan'ı takdim etmeme izin verin."

Çocuk Almanca olarak "Orada bir ejderha vardı!" dedi. "Onu havaya uçurduk!"

"Kesinlikle vardı!"

"Yerin altında yaşıyordu ve tüm kötü insanları yiyordu!"

Drake çocuğun saçlarını okşayarak, "Evet, aynen böyle oldu," diye onayladı. "Neden gidip şu adamlarla konuşmuyorsun?" diye önerdi. "Onlar da şövalye."

Warrington paslı Almancasıyla çocuğa, "Bu ejderha hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi.

Stefan onları daha da eğlendirirken onlar da dalıp gittiler ve kısa süre sonra

Kurtla olan son savaşının hikayesine.

İkisini birkaç dakika yalnız bırakmak için geri çekildiklerinde Emily Drake'e döndü ve bir daha gözünün önünden ayırmayacakmış gibi ona baktı.

Neyse ki patlamanın yarattığı şokun etkisi geçiyordu, kafasındaki gök gürültüsü dinmeye başlamıştı, böylece tekrar duyabilir hale gelmişti. Drake onun ellerini tuttu ve kendine doğru çekti. Birbirlerine bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Başını hayretle ona doğru salladı. "Başardın."

"Hayır, *biz* yaptık. Mükemmel nişan. Sana güvenebileceğimi biliyordum." "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bana yalan söyledin!" Onun dudaklarını izledi. "Seni boğabilirim!"

"Başka seçeneğim yoktu," diye yanıtladı pişmanlıkla yüzünü buruşturarak. "Açıklarsam asla kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Haklısın, yapmazdım!" diye bağırdı. Ama onun gözlerine bakarken Kaşlarını çattı, görünüşe göre bunun artık tartışmaya değecek bir konu olmadığını anladı ve onu kollarına çekti.

Kendisininkini onun beline doladı ve uzun bir süre ona sarıldı, Başını onun boynunun kıvrımına yasladı ve bir kez olsun sığınağını kabul etti. Sonunda özgür olduğunu fark ettiğinde içinde hırıltılı bir nefes dolaştı.

Prometheanlar gitmişti. Tarikat'ın artık ona ihtiyacı yoktu. Kendini tamamen birlikte geleceklerine adayabilirdi. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Hafifçe geri çekildi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu hararetli bir şaşkınlıkla öptü.

Ellerini adamın kollarında gezdirerek, titreyerek öpücüğüne karşılık verdi.

ama onu durdurmadan önce sadece bir an için.

"Bana bundan sonra hep birlikte olacağımızı söyle," diye boğuldu. "Artık sır yok. Artık yalan yok."

Adam derin bir içtenlikle ona baktı. "Evet." Yavaşça başını salladı. "Bu sefer söz veriyorum." Ay daha da parlaklaşırken onun elini öptü,

Gölgeden kurtulmak için mücadele ediyordu. "Yine de benimle evlenecek misin?" diye ekledi, ona yaşattıklarından sonra vereceği cevaptan endişe duyarak bakıyordu.

Ama yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "Elbette yapacağım," diye fısıldadı titrek bir sevinç tonuyla. "Eğer seni beladan uzak tutmanın tek yolu buysa."

Acı acı gülümsedi. İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Sonra gözlerinde taze yaşlarla kollarını bir kez daha ona doladı ve terli, kirli yüzünü öpücüklere boğdu. Bir süre sonra başının arkasını kavradı, ona baktı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum. Drake, sen benim hayatımsın."

Yüzünü okşayıp is lekesini silerken parmak uçlarından akan sevgi karşısında huşu içinde titredi. Dokunuşu iyileştiriciydi, öpücüğü cennet gibiydi. Tekrar dudaklarına yapıştı.

Öpüşme sona erdiğinde uzun bir süre müstakbel gelinine baktı ve küçük Emily Harper'ın dönüştüğü kadına, cesaretine, güzelliğine, eşsizliğine hayret etti. Müstakbel kontesinde sıradan hiçbir şey yoktu. Ayın yenilenmiş aydınlığında ışıldayan, dünya dışı menekşe rengi gözlerine hayran kaldı.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldayarak alay etti.

"Geleceğime."

Gülümsedi. "Şimdi beni eve götürecek misin sevgilim?" diye sordu ona. usulca. Başından beri sorduğu sorunun aynısını. Aslında, ona sorduğu tek şeydi.

Sertçe yutkundu, ona yaşattıkları için acı duyarak başını salladı. Sonra onu koruyarak kucağına çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. Onu kucaklayarak, bu gecedan itibaren sadece istemesi gerektiğine dair sessiz bir yemin etti; ona istediği her şeyi verecekti.

Çocukluklarından beri Emily Harper her şeyini ona. Bu gece ve sonsuza dek onun için aynı şeyi yapmak onun ayrıcalığı olacaktı.

"Evet, meğim," diye cevap verdi sonunda boğuk bir fısıltıyla. "*Artık* eve gidebiliriz."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Londra

Beau uzun ve hızlı adımlarla Whitehall'da ilerlerken sabah yağan yağmur şemsiyesine çarpıyordu. Parlamento'daki o sayısız havasız odalardan birinde, İçişleri Bakanlığı'ndan gelen müfettiş heyeti onu sorguya çekmek için bekliyordu. Gergindi, önündeki günden korkuyordu ve neredeyse geç kalıyordu.

Gecenin büyük bir kısmını beklediği sorulara vereceği kısa ve etkili cevapların provasını yaparak geçirmişti ama genç bir kadının minyon, zarif figürü önüne çıkınca birden durdu.

"Lord Beauchamp!" diye seslendi hiçbir inkârı kabul etmeyen sert bir ses tonuyla.

Bayan Carissa Portland'ı gördüğünde verdiği ilk tepki çılgınca bir zevk oldu.

İkincisi, *Tanrım. Şimdi olmaz.*

Büyüleyici dedikoducu -hayır, "bilgi sahibi bayan"- sanki o da bu sabah onu sorguya çekmek istiyormuş gibi, tüm işiyle ona bakıyordu. Narin yüzündeki beklenti dolu ifade, Bayan Portland'ın cevaplar istediği konusunda onu bir bakışta uyardı.

Kadının ne öğrenmek istediği konusunda zaten bir fikri vardı. Onu suçladığından değil. En son skandallarla ilgili her şeyi bilen biri için en iyi arkadaşının, yani Max'in karısı Daphne'nin, Leydi Rotherstone'un nereye gittiğini bilmemek onu öldürüyor olmalıydı.

Yine de Beau'nun sırtışı daha temkinli bir gülümsemeye dönüştü ve adımlarını yavaşlatarak ona yaklaştı. Dur bakalım, şu anda bunun için zamanı yoktu.

Neyse ki, şimdiye kadar onunla flört ettiğini çok iyi hatırlıyordu. onu koşturmanın en hızlı yolu olduğunu kanıtladı.

"Sevgili Bayan Portland! Ne beklenmedik bir zevk!" diye selamladı onu, sesinde biraz mırıltı vardı. Ona doğru yürürken, bakışlarının onun ince, çekici figürü üzerinde gezinmesine izin verdi. "Bu kadar güzel bir çiçeği böyle sert bir havada dışarı çıkaran nedir?"

Mercan pembesi dudakları onun cazibesi karşısında onaylamaz bir tavırla büzüldü. "Sizinle konuşmaya geldim lordum."

"Gerçekten mi? Benimle yürür müsün?" Önündeki kaldırımı işaret etti.
"Ben

"Korkarım çok meşgulüm. Bir randevum var."

"O halde kısa keseceğim." Yanında yürümek için döndü ama teklif ettiği kolu reddetti, koyu kadife bonesinin siperliğinin altından ona şüpheyile baktı.

"Peki, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, ifadesini dikkatle nötr tutarak.

"Leydi Rotherstone *nerede*?" diye sordu hemen. Sesi sanki yabancı bir casusluk hakkında konuşuyorlarmış gibi kısıktı. "Bir şeyler biliyor olmalısınız, biliyorum."

Onun ciddi ifadesine uyarak gülümsememek için kendini zor tuttu.
"Mmm. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü siz ve Lord Rotherstone o korkunç Cehennem Kulübü'nün üyelerisiniz!" diye karşılık verdi, etrafına gergin bir bakış atarak. Terbiyeli kızlar o sözde kötülük yuvasından bahsetmezdi, hele de güpegündüz. "İkinizin arkadaş olduğunu biliyorum. Sana bir şey söylemiş olmalı!"

"Rotherstone avlanmak için İsviçre'ye falan gitti," dedi omuz silkerek. "Karısının nerede olabileceğini siz benden daha iyi bilirsiniz. Sanırım taşradaki malikânelerinden birinde kendine biraz zaman ayırıyordur."

"Hayır! Sorun da bu zaten! Kontrol etmek için hepsine yazdım bile. Personel cevap yazdı. Orada değil! Daphne hiçbir yerde bulunamıyor ve Warrington Düşesi Kate de ortadan kaybolmuş gibi görünüyor!"

"Sence birlikte bir yerlere mi gittiler? Paris, belki? Alışveriş falan mı?"

"Ama beni neden davet etmediler ki?" diye oldukça ağlamaklı bir şekilde sordu, neredeyse Beau'nun acımasına neden olacaktı. Ama hissettiği küçük acıyı hemen sakladı. "Bu onlar gibi değil. Sezon başladığına göre Londra'da olmaları gerekirdi, özellikle de Daphne'nin. İlk çıkışımızdan beri Ascot'taki açılış gününü kaçırmadı. Size söylüyorum, bir terslik var! Ya tehlikedelerse? Lütfen, eğer bir şey biliyorsanız, lordum, endişeden kendimden geçiyorum!"

"Endişelenmek mi?" Yürümeyi bırakıp ona döndü ve onu hava koşullarından korumak için şemsiyesini ikisinin üzerine tuttu. "Canım, eminim endişelenmene gerek yok-"

"Lord Beauchamp, bana patronluk taslamayın! Eğer bu konuda bir şey biliyorsanız, ne olduğunu bana söylemeniz iyi olur!"

"Yoksa ne olur?" diye sordu hafifçe, şakacı bir gülümsemeyle onu sakinleştirmeye çalışarak.

Carissa karşılık olarak gülümsemedi. "Ya da-" dedi, yaklaşarak ve ateş yeşili gözlerini kısarak. "Topluma Parlamento'da *yeniden* soruşturma altında olduğunuzu söyleyeceğim."

Beau hareketsiz kaldı.

"Şimdi oraya doğru gidiyorsun, değil mi?"

Kurnaz küçük fingirdek. Ama onun gözlerindeki bakışı gördü, "Sakın benimle oyun oynamaya kalkma" diyen bir bakış. Ve yalan söylemenin zamanı olmadığını anladı. Bir küfür yuttu. "Nereden biliyorsun?"

"Amcam Denbury Kontu. Ben onun vasisiyim. Ailesiyle birlikte yaşıyorum, biliyorsunuz. Oldukça politik biridir. O ve Lordlar Kamarası'ndaki arkadaşları birbirlerinin komitelerinde neler olup bittiğinden birbirlerini haberdar ederler. Şey ..." Çenesini biraz savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Evdeki çalışma odasına gizlice girdim ve kağıtlarına göz attım."

Beau kaşlarını kaldırdı ve küstah hoyrata yepyeni bir takdirle baktı. Gerçekten de bilgi hanımıymış!

"Bu sefer ne yaptın?" diye onu dürtükledi. "Başka bir düello mu?"

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kadın sadece ona baktı.

"O yıllar önceydi!" Homurdandı. "Tüm suçlamalardan aklandım, Her neyse."

"Humph." Onu şüpheli bir gözle değerlendirdi.

Kaşlarını çatarak arkasını döndü. "İzninizle Bayan Portland, gitmem gerekiyor."

Terbiyesiz herif, kolunun kıvrımından tutma cüretini gösterdi. uzaklaştı. "Bana Daphne'nin nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun!"

Beau arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "Yapamam."

İnce kumral bir kaşını uyarıcasına kaldırdı.

Hırladı ama kızın zümrüt gözlerindeki zekice parıltıya güvenmeye cesaret edemedi. "Daphne iyi! Kate onunla birlikte ve ikisi de tamamen güvende, bu yüzden endişelenmeyi bırak," diye fısıldadı sitemle.

Her ne kadar kızın bu konuda kendisini alt ettiğini düşünerek iyice sinirlenmiş olsa da, İçişleri Bakanlığı'nın Inferno Kulübü'ne yönelik soruşturmasıyla ilgili küçük bir dedikodunun tüm Londra'ya yayılmasını göze alamazdı.

Ayrıca, arkadaşı için duyduğu endişenin gerçek olduğunu görebiliyordu ve kendi takım arkadaşları Nick ve Trevor'ın aylardır kayıp olmasından dolayı onlara çok iyi sempati duyabiliyordu. Evet, onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. "Leydi Rotherstone'a iyi olduğunu teyit etmek için size yazmasını söyleyeceğim."

"Peki, neredeler? Neler oluyor? Neden onları göremiyorum-" "Bilmen gereken tek şey bu! Şimdi, ciddiym, çeneni kapalı tut bu soruşturma hakkında."

"Yoksa ne olur?" diye karşılık verdi, az önceki rahat meydan okumasını ona geri fırlatarak.

Beau ona baktı.

"Ya da bunu," diye fısıldadı. Sonra uzanıp kızın ensesini kavradı, onu kendine çekti ve sertçe öptü, bir yandan da şemsiyesini onları görüntüden korumak için kullandı.

Kalbi, gri gökyüzüyle birlikte gümbür gümbür atıyordu. Carissa Portland, adam ağzının ırzına geçerken kıpırdamadan duruyordu.

Şoka girmiş gibiydi.

Umurunda değildi.

Kızı gördüğü ilk geceden beri onun tadına bakmak için can atıyordu. Elbette kızın saten dudaklarını yalayıp yutarken, Max'in ekibinin bunu öğrenmesi halinde onu döveceğini çok iyi biliyordu.

Daphne, Beau'nun Carissa'ya olan ilgisini fark etmişti; ama ona dokunmaması gerekiyordu. *Uyarılmıştı*. Çekici küçük kıızıl saçlı masumdu.

Herkes öyle
sanıyordu. Beau'nun
şüpheleri vardı.

Kadınlara aşına olduğu için, onun ilkel tavrının altında uyuyan bir tutku sezmişti ve biraz zaman tanırса bunu ortaya çıkarabileceğinden emindi.

İşte bu yüzden Daphne zorlu kocası Max'e, onun, yani pişmanlık duymayan çapkın Beauchamp'ın genç Carissa'ya nasıl baktığını anlatmıştı. Beau, ne derse desin, Carissa'nın bundan hoşlandığından emindi.

Ancak bundan kısa bir süre sonra Max, Jordan ve en endişelisi de Rohan tarafından Daphne'nin küçük arkadaşına elini sürerse başına neler geleceği konusunda bilgilendirilmişti.

Onu daha iyi tanıyor olsalardı, bunun sadece ateşini körükleyeceğini fark ederlerdi.

Sonunda onun yasak dudaklarının tadına baktığında, ardından gelecek her türlü dayağa katlanmaktan mutluydu. Çaldığı öpücük buna değirdi.

Abartılı bir şekilde.

Bu deneyimden en iyi şekilde yararlandı ve onun dilinin tadını son derece uygunsuz bir şekilde çıkardı. Tanrım, bunu biliyordu - içindeki tutkulu kadının her şeyiyle kendini tuttuğunu hissedebiliyordu.

Sonunda, küçük şantajcı adayı avuçlarını adamın göğsüne sertçe bastıracak kadar aklını başına topladı.

Beau onu serbest bıraktı, kalbi güm güm atıyordu, gözlerinde zafer vardı.

Ona gerçekçi bir şekilde gülümsedi ve bir tokat için kendini hazırladı. Ama tokat gelmedi.

Birdenbire şaşkınlığını üzerinden atarak, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde geri çekildi. "Sen, sen, bu ne cüret!" Adama sanki şişeden yeni çıkmış kötü bir cinmiş gibi yukarıdan aşağıya baktı.

Beau ona çarpık bir gülümseme attı. "Bunu tekrar yapalım, yakın bir zamanda." Prim bir kez daha nefesini tuttu, arkasını döndü ve kaçtı.

Sokakta durdu ve yüksek sesle güldü, kanı pompalandı, kalbi neşeye doldu - ta ki aniden kanlı bürokratların beklediği paneli hatırlayana kadar.

Köstekli saatini çıkardı ve bir küfür savurarak ona baktı. Sonra yolun geri kalanını koşarak Parlamento'ya gitti.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

GAELEN FOLEY on yedi zengin, seksi ve dramatik Regency tarihi kitabının yazarıdır. Kitapları birçok ödöl kazanmış, birçok dilde yayımlanmış ve düzenli olarak *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Üniversite aşkı kocası Eric ve Bingley adında şımarık bir bichon frise ile Pennsylvania'da yaşamaktadır. Gaelen, romanları ve kitaplarının geçtiği romantik Regency dönemi hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen onu internette www.gaelenfoley.com adresinde ziyaret edin.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Gaelen Foley tarafından

*Benim Acımasız
Prensım Benim
Dayanılmaz Kontum
Benim Tehlikeli
Düküm Benim Hınzır
Markizim*

OceanofPDF.com

Che'nin kapalı kapıları ardında daha
fazla nefes kesici gezinin tadını çıkarın

İNTERN KULÜP

Wf'h New York Times çok satan yazarı

GAELEN FOLEY

978-0-B-173395M'

Marki DI Rothezstone, ailesinin itibarını geri kazanma zamanının
geldiğine karar vermiştir. Daphne Starling'e hiç benzemeyen,
kusursuz bir güzelliğe ve lekesiz bir üne sahip bir eş
aramaktadır. Ama Daphne'de sadece onun sarabileceği
vahşi bir arzu bulur.

i7I;;;/ O""\$"" "" O "iiç"

P/8O06-171397-0

Warrington erkekleri, atalarının şatosunun soğuk taşları
kadar eski bir zamandan beri trajediyle boğuşmaktadır.

Warrington Dükü Rohan Kilburn, aşktan vazgeçerek
ailesinin mirasından kurtulmaya yemin etmiştir ama bu,
K.ate Madden hayatına girmeden önceydi.

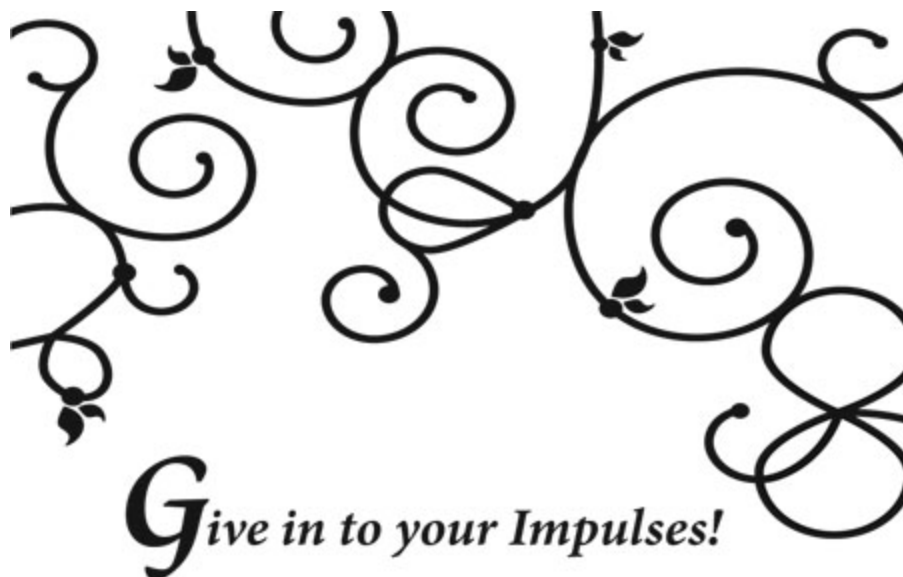
9†8.0.Of 1†33 3

Falconridge Kontu onu sırlarla dolu bir hayat için terk ettikten
sonra, Leydi Pierson onu unutmaya yemin etmişti. Şimdi ise
beklenmedik bir şekilde Londra'da ortaya çıktı ve Mara'nın
yeniden aşık olmasına neden oldu. Mara'nın hayatına zorla
geri dönen Kont, aşkını unutmak için sabırsızlanıyor.

Viait wa-c'.AzithorTrackerxom for exclusive
fzvoFite HRrperCallirM RuthorS'unuzda infDrmzlion.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

GF 0411

**These unforgettable stories only take a second
to buy and give you hours of reading pleasure!**

Go to *www.AvonImpulse.com* and see what we
have to offer.

Available wherever e-books are sold.

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BENİM ACIMASIZ PRENSİM. Telif Hakkı © 2012 Gaelen Foley tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2012 ISBN: 9780062075758

Basılı Baskı ISBN: 9780062075918

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20. Kat

Toronto, ON M4W 1A8, Kanada

www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra W6 8JB, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.